

En undersøgelse af elevers udbytte af

Teaterskolen Kastali'a

Udarbejdet af

Mette Byg Josefsen (stud.cand.scient.soc.) i samarbejde med Teaterskolen Kastali'a.

Tak for støtte til

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	2
1.2 Problematisering.....	2
1.3 Afgrænsning	3
2. Metode	4
2.1 Kvalitativ metode	4
2.1.1 Interviewsituationen	6
2.1.2 Metodiske overvejelser.....	7
2.1.3 Elevernes baggrund udfordrede elever	8
2.1.4 Elevernes baggrund robuste elever.....	9
3. Analyse	10
3.1 Miljøet på Kastali'a - Udfordrede og robuste elever.....	11
3.2 Udbytte af Kastali'a	11
3.2.1 Udfordrede elevs udbytte af Kastali'a.....	12
3.2.2 Robuste elevs udbytte af Kastali'a	19
4. Sammenligning af udfordrede og robuste elevs forklaringer på deres udbytte	39
4.1 Tætte venner.....	40
4.2 Selvtillid	42
4.3 Har lært at/blevet bedre til at være sig selv.....	44
4.4 Er blevet mere udadvendt.....	46
4.5 Har lært at være mere åben	47
4.6 Har lært at samarbejde.....	48
4.7 Opsamling på mekanismer	49
5. Teoretisk refleksion	49
5.1 Det sociale miljø på Kastali'a	49
5.2 Øvelserne.....	52
6. Hovedopsamling af elevresultater.....	55
7. Analyse af forældre.....	57
7.1 Hvad hører forældrene om Kastali'a fra deres børn.....	57
7.2 Hvad oplever forældrene, at deres børn får ud af at gå på Kastali'a.....	59
7.2.1 De lærer at stille sig op foran andre mennesker	60
7.2.2 De får gode sociale relationer.....	63
7.2.3 De bliver pligtopfyldende og tager ansvar	66

7.2.4 De får selvtillid og selvværd.....	68
7.2.5 De får plads til at være sig selv.....	70
7.2.6 De får et trygt miljø	72
7.2.7 De lærer, at alle er lige meget værd.....	74
7.3 Hvorfor fungerer Kastali'a for deres børn ifølge forældrene.....	76
7.3.1 De voksne skaber rammerne.....	76
7.3.2 Kulturen på Kastali'a.....	79
7.3.3 Hjerteblod.....	83
7.3.4 Kastali'a og andre fritidstilbud.....	84
7.4 Teoretisk refleksion.....	86
8. Hovedopsamling af forældrerresultater.....	87
9. Hovedopsamling af elev- og forældreanalysen.....	90
10. Forskningskriterier.....	91
10.1 Intern validitet.....	91
10.2 Ekstern validitet.....	92
10.3 Reliabilitet.....	93
10.4 Social desirability bias.....	93
10.5 Undersøgelsens relevans.....	94
11. Litteraturliste.....	95
Bilag	

1. Indledning

Denne undersøgelses fokus er at undersøge, hvad elever får ud af at gå på teaterskolen Kastali'a i Randers, samt hvordan Kastali'a eventuelt hjælper eller støtter eleverne. I den forbindelse er der opsat forskellige kriterier for, at eleverne på teaterskolen kan udtrækkes til interviews. Disse er, at eleverne minimum skal have gået på teaterskolen i ét og maksimalt fire år på undersøgelsestidspunktet. Udover dette er eleverne løbende i undersøgelsen blevet opdelt i to grupper, én for robuste elever samt én for udfordrede. Dette er gjort ud fra den antagelse om, at der muligvis vil være en forskel på, hvad man får ud af at gå på Kastali'a på tværs af de to grupper. Efter udvælgelsen af eleverne, er der blevet udført i alt 15 individuelle interviews, alle med samme interviewguide. Herefter er der blevet udført 4 fokusgruppeinterviews med elevernes forældre for at se hvordan forældrene ser på Kastali'a og deres børns udbytte af teaterskolen. Også her er de blevet delt op i hold: forældre til robuste børn samt forældre til udfordrede børn.

1.2 Problematisering

Hvorfor søger udfordrede børn og unge år efter år glædeligt Teaterskolen Kastali'a, som i den grad forventer, at de unge præsterer og stiller sig selv til skue? I rapporten "Mental sundhed og sygdom hos unge i alderen 10-24 år", publiceret af Vidensråd for Forebyggelse d. 26. november, 2020, konkluderer de, at:

"Antallet af 10-24-årige, der bliver diagnosticeret med psykisk sygdom som fx angst, depression, spiseforstyrrelse, ADHD eller autisme, er steget i løbet af de seneste 20-30 år... Femten procent af børn og unge bliver diagnosticeret med en psykisk sygdom, inden de fylder 18 år".

Det har gjort os på Teaterskolen Kastali'a i Randers nysgerrige på at undersøge, hvorfor nogle af disse børn og unge med angstproblematikker, depression og andre diagnoser kommer på Teaterskolen Kastali'a og deltager i det fællesskab, når de har det så svært i skolen, at de til tider har skolevægring og ikke kan møde op der? At netop nogle af de børn og unge vælger en fritidsaktivitet, hvor man er så meget på ved at stille sig selv til skue og skulle præstere foran andre. Kastali'a har stor succes i Randers og en stor del af teaterleverne kommer igen år efter år, og bliver hos Kastali'a indtil godt ind i voksenlivet. Vi har en formodning om, at dette

skyldes den anerkendende dramapædagogiske tilgang, livsteatret, på Teaterskolen Kastali'a. Gennem kvalitative undersøgelser – her interviews - vil vi forsøge at kortlægge, hvad Kastali'a konkret gør, som tiltrækker og øger trivslen blandt vores elever.

1.3 Afgrænsning

Det er vigtigt at nævne, at det ikke er alle eleverne på Kastali'a, som undersøges i dette projekt. Det kommer sig blandt andet af, at det ikke er alle eleverne på Kastali'a, som vi ønsker at kunne udtale os om med denne undersøgelse. Vi har benyttet os af tre forskellige kriterier i udvælgelsen af eleverne: alder, minimum antal år gået på Kastali'a samt maksimalt antal år gået på Kastali'a. Her har vi valgt at udvælge aldersgruppen, som nogenlunde svarer til mellemtrinnet i folkeskolen, altså 9 - 12 år. Den faktiske aldersrepræsentation blandt de udvalgte elever spænder sig dog nærmere fra 10-13, hvilket skyldes, at eleverne samtidig skulle opfylde kriterierne om, hvor længe de havde været tilknyttet Kastali'a. Her er minimumskravet for hvor længe eleverne har gået på teaterskolen sat til 1 år, for at sikre at eleverne har kunnet nå at mærke den eventuelle effekt af at gå på Kastali'a. Derudover er maksimumskravet sat til 4 år, for at sørge for, at eleverne ikke har gået på teaterskolen så længe, at de vil få svært ved at huske tilbage på tiden inden Kastali'a, og i den forbindelse få svært ved at huske om Kastali'a har påvirket dem samt hvordan. Alt i alt betyder denne afgrænsning, at vi undersøger elever på Kastali'a som er mellem 9-13 år, som har gået på Kastali'a i minimum 1 og maksimum 4 år. Dette betyder ligeledes, at vi med undersøgelsens resultater ønsker at kunne sige noget om, hvad netop denne aldersgruppe får ud af at gå på Kastali'a. Et sidste vigtigt element i undersøgelsen er, at der skelnes mellem udfordrede og robuste elever. Denne sondring er opstået, da vi som udgangspunkt ønskede kun at undersøge de udfordrede elever, som går på Kastali'a. Samtidig var vi dog klar over, at der ikke tidligere har været undersøgelser på de robuste elever, hvorfor det ville være svært at kunne udtale sig om, hvorvidt de udfordrede elevers svar adskilte sig fra de robuste elever. Derfor valgte vi at inddrage begge grupper, og anvende samme interviewguide for at undersøge om der er forskel på disse to grupper i forhold til, hvad de får ud af at gå på Kastali'a, samt hvordan Kastali'a eventuelt hjælper dem.

2. Metode

I dette afsnit vil vi komme omkring hvilket datagrundlag undersøgelsen er baseret på, og hvordan data er indsamlet. Løbende vil vi ligeledes komme omkring vores metodiske overvejelser ifm. med dataindsamling, samt hvilke fordele og ulemper dette har for undersøgelsen.

2.1 Kvalitativ metode

I denne undersøgelse har vi valgt en kvalitativ tilgang, da denne giver et dybdegående indblik i et fænomen (Brinkmann et al. 2015:13). Det gør at vi kan undersøge eleverne og deres oplevelse af Kastali'a i dybden, samt få et indblik i, hvad de oplever at få ud af Kastali'a. I den forbindelse har vi valgt at indsamle data ved hjælp af individuelle interviews. Herunder har vi valgt at anvende semistrukturerede interviews, da dette både giver mulighed for at formulere interviewspørgsmål på forhånd, samtidig med, at vi er åbne for, at eleverne kan lægge vægt på elementer udover det, som vi i udgangspunktet vil have svar på. (Brinkmann et al. 2015:36). Det er her vigtigt at nævne, at selvom vi anvender semistrukturerede interviews, så er spørgsmålene i interviewguiden ikke operationaliseret ud fra teoretiske perspektiver. De er derimod udformet ud fra forståelser eller antagelser vi har haft i starten af undersøgelsen, herunder blandt andet, at der var forskel på robuste og udfordrede elever på Kastali'a. Det er dog vigtigt at nævne, at der kun er udformet én interviewguide for begge grupper, og at der således ikke grundlæggende er forskel på, hvad der er blevet spurgt ind til i de to elevgrupper. Nedenfor ses interviewguiden til elev-interviewene på Kastali'a:

Interviewguide til eleverne	
Indledning	Først og fremmest vil jeg lige introducere mig selv (...).Jeg er blevet kontaktet af Kastali'a for at undersøge, hvordan I som elever oplever det at gå på Kastali'a og hvad I synes, I får ud af det.
Spørgsmål	Opfølgende spørgsmål
For at starte ud, vil jeg gerne høre lidt mere om dig, hvis du kunne fortælle lidt om dig selv?	<ul style="list-style-type: none">● Navn● Alder● Går du i skole

	<ul style="list-style-type: none"> • Går du til andre aktiviteter i fritiden
Kan du prøve at fortælle lidt om hvorfor du er startet på teaterskolen?	
Prøv at beskrive hvordan det er at gå på Kastali'a.	<ul style="list-style-type: none"> • Har Kastali'a hjulpet specifikt i retning af det (fx venner) ved at give dig bedre redskaber eller lignende? Hvordan? • Har du lært noget, af at gå på Kastali'a?
Føler du, at du får noget ud af at gå på Kastali'a? Og hvad?	
Hvorfor bliver du ved med at komme hernede?	<ul style="list-style-type: none"> • Er der noget du mangler andre steder (fx skolen), som du oplever, at kunne få hernede?
Hvad synes du om øvelserne I laver hernede? Og har du nogle favoritter?	<ul style="list-style-type: none"> • Hvorfor er det de øvelser, du godt kan lide?

Udover at foretage elevinterviews har vi også foretaget fokusgruppeinterviews med forældrene til de elever, som er blevet interviewet. Her har vi valgt at anvende fokusgruppeinterviews fremfor individuelle interviews, for at forsøge at skabe en dialog blandt forældrene om hvad deres børn får ud af Kastali'a, og hvordan de opfatter Kastali'a som fritidstilbud. I fokusgruppeinterviewene anvendte vi ligeledes semistrukturerede interviews, dog med færre spørgsmål og mere mulighed for at forældrene kunne påvirke interviewet. Nedenfor ses interviewguiden til fokusgruppe-interviewene på Kastali'a:

Interviewguide til forældrene	
Indledning	Først og fremmest vil jeg lige introducere mig selv (...).Jeg er blevet kontaktet af Kastali'a for at undersøge, hvordan jeres børn oplever det at gå på Kastali'a og om I oplever, at de får noget ud af det.

Spørgsmål	Opfølgende spørgsmål
Hvordan kan det være, at jeres børn er startet på Kastali'a?	
Hvad fortæller jeres børn jer om det at gå på Kastali'a?	
Har I en opfattelse af, at jeres børn får noget ud af at gå på Kastali'a? i så fald hvad?	<ul style="list-style-type: none"> • Er der noget, I føler, at jeres barn har lært af at gå på Kastali'a?
Er der noget Kastali'a har kunnet hjælpe dem med?	
Har du oplevet nogle ændringer i dit barns adfærd efter at dit barn er startet på Kastali'a?	
Oplever du, at dit barn får det bedre af at gå på Kastali'a?	
Hvordan oplever I det at være tilknyttet Kastali'a som forældre?	

2.1.1 Interviewsituationen

I forbindelse med elev-interviewene valgte vi at afholde disse i et mødelokale på Underværket i Randers, hvor Kastali'a også har adresse. Dette blev blandt andet gjort for at skabe tryghed for eleverne, da det så ville foregå i kendte rammer. En anden årsag til at afholde interviewene på denne måde var, at det var praktisk nemt, da eleverne derfor kunne tages ud af undervisningen for at deltage i interviewet, og så hoppe ind igen, når interviewet var færdigt. Herudover blev der i starten af samtlige interviews nævnt, at interviewet ville blive optaget, og der blev i den forbindelse modtaget mundtligt samtykke om dette fra samtlige elever. Forinden elev-interviewene havde eleverne fået udleveret en samtykkeerklæring til dem samt deres forældre, hvor både elever og forældre skulle give samtykke til, at eleverne kunne deltage i interviewene. Der blev i den forbindelse informeret om, at det altid ville være muligt at trække sine udtalelser tilbage, at alt ville blive anonymiseret, at interviewene ville blive optaget, samt hvad formålet med undersøgelsen var. Ét ud af femten elev-interviews blev udført online ved hjælp af Microsoft Teams på grund af coronarestriktioner. I forhold til fokusgruppeinterviewene med forældrene blev to ud af fire afholdt online ved hjælp af Microsoft Teams, mens de sidste to blev

afholdt fysisk i mødelokaler på Underværket. Her blev der ligeledes nævnt i starten af interviewene, at de ville blive optagede, at alt ville blive anonymiseret, at de altid kunne trække deres udtalelser tilbage, samt at lydfilerne ville blive opbevaret sikkert. Også her blev der modtaget mundtligt samtykke. I forbindelse med samtykkeerklæringen til deres børn, havde forældrene ligeledes kunnet krydse af, at de samtykkede til selv at deltage i et fokusgruppeinterview. Vi har derfor både mundtligt og skriftligt samtykke fra eleverne og deres forældre.

2.1.2 Metodiske overvejelser

I dette afsnit vil vi komme omkring de elementer ved vores metodiske fremgangsmåde, som kan have en betydning, for de resultater vi finder. Helt indledningsvist er der den kendsgerning, at vi ikke har lige mange udfordrede og robuste elev-informanter. Helt nøjagtig har vi interviewet seks udfordrede elever og ni robuste elever. Dette kan medføre, at det kan være nemmere at finde mønstre hos de robuste elever end hos de udfordrede, fordi der er mulighed for at fortællingerne i højere grad kan gå igen. Vi argumenterer dog for, at vi stadig har et godt udgangspunkt for at sætte os ind i de udfordrede elevers fortællinger om Kastali'a, da vi har et stort udsnit af de udfordrede elever på Kastali'a. I forbindelse med elev-interviewene er vi opmærksomme på, at det kan påvirke vores resultater, at elev-informanterne er mellem 11 og 14 år, blandt andet fordi det kan virke skræmmende at skulle interviewes af en person, som de ikke kender. Dette lod dog på ingen måde til at være tilfældet, da rigtig mange elever meldte sig frivilligt til at blive interviewet, og løbende stillede spørgsmål til, hvornår det var deres tur. I forlængelse af dette er vi klar over, og særligt da det er børn eller teenagere som bliver interviewet, at eleverne blot siger det, de tror, vi gerne vil høre. Selvom det er svært at vide med sikkerhed, så lader det dog ikke umiddelbart til at være tilfældet, da eleverne eksempelvis ikke havde svært ved at nævne øvelser, som de ikke brød sig om. De var ligeledes gode til at fortælle, når de var i tvivl eller havde svært ved at reflektere over det, der blev spurgt om. For en sikkerheds skyld har vi dog valgt udelukkende at analysere på de elementer i interviewene, som eleverne giver udtryk for fylder mest, eller som de virker helt sikre på. I forbindelse med fokusgruppeinterviewene er vi opmærksomme på, at der altid vil være nogle informanter, som vil fylde mere end andre. En anden fejlkilde i denne type interview kan være, at der vil være elementer som ikke kommer op til overfladen, hvis en informant opfatter det som modstridende med de andre informanters fortællinger. Selvom det naturligvis aldrig er til at vide, hvad informanterne ville have sagt, hvis de var blevet interviewet individuelt, lod det dog ikke til, at

forældrene ikke gav udtryk for deres holdninger eller oplevelser. Tværtimod kom forældrene op til flere gange med modstridende fortællinger eller oplevelser, som så gav anledning til yderligere dialog i interviewene. Afslutningsvis er vi klar over, at vores opdeling mellem robust og udfordret elev kan være uhensigtsmæssig, da vi dermed forsøger at få eleverne ned i nogle kasser, som de ikke umiddelbart selv er enige i. Dette kan ligeledes medføre, at vi bliver fastlåste i vores analyse, da vi på forhånd har delt eleverne op. Vi lægger dog meget vægt på løbende, at der både er forskelle og ligheder mellem grupperne, for ikke at se os blinde på vores opdeling, og er ligeledes åbne for mønstre på tværs af elevgrupperne. Årsagen til at vi har valgt at beholde vores inddeling af eleverne, skyldes to ting. Først og fremmest giver fem ud af seks udfordrede elever selv udtryk for, at de har haft det svært eller har udfordringer, mens dette kun er tilfældet for en ud af ni robuste elever. Og dernæst er vi i undersøgelsen interesserede i at finde frem til hvad Kastali'a kan hjælpe de to forskellige grupper med, og det er i den forbindelse vigtigt at kunne sammenligne de to elevgruppers udbytte og forklaringer af de mekanismer, som ligger bag.

2.1.3 Elevernes baggrund udfordrede elever

Tabel 1: interviewpersoner med udfordringer

Anonymiseret navn	Alder	Køn	Andre fritidsaktiviteter	Udfordringer
Søren	11 år	Transkønnet	Nej	Depression, sygdom, skoleskift
Amanda	næsten 12	Pige	Ja	Mobning
Laura	11	Pige	Nej	
Vera	12 år	Pige	Nej	
Ida	11 år	Pige	Ja	Mobning, svært i skolen
Emmeli	14 år	Pige	Nej	Social angst,

				svært i skolen
--	--	--	--	----------------

Når man ser på de udfordrede elever på Kastali'a, som blev interviewet, så viser der sig flere tendenser i forhold til spørgsmål om deres baggrund. Som ovenstående tabel viser, er fem ud af seks elever piger, ligesom fire ud af seks elever er 11 år gamle. I forhold til om eleverne dyrker anden fritidsaktivitet udover Kastali'a deler de sig i to: to ud af seks elever går til anden aktivitet i fritiden, mens de resterende fire elever ikke går til andet end Kastali'a. Derudover har eleverne nogle forskellige udfordringer, som dog alligevel er overlappende, hvilket gælder mobning og det at have det svært i skolen. Et andet sted, hvor eleverne ligner hinanden, er, når de svarer på, hvorfor de er startet på Kastali'a. Her svarer tre ud af seks elever, at de er inspireret af søskende, som har gået på Kastali'a tidligere, mens to elever svarer, at de er startet på deres forældres opfordring. Den sidste elev giver udtryk for, at det var en blanding mellem inspiration fra omgangskredsen og hendes forældres opfordring. Der lader derfor til at være nogle fællesnævner for eleverne, når man ser på hvilke udfordringer de har, samt årsagen til at de er startet på Kastali'a.

2.1.4 Elevernes baggrund robuste elever

Tabel 2: robuste interviewpersoner

Anonymiseret navn	alder	køn	Andre fritidsaktiviteter
Lærke	11	pige	Ja
Katrine	12	pige	Vil gerne starte til en sport
Rikke	12	pige	Ja
Marie	12	pige	Ja
Natasja	12	pige	Ja, to ting
Gitte		pige	Ja

Ulla	12 år	pige	Lige stoppet til sport
Signe	12 år	pige	Nej
Majbritt	12 år	pige	Vil gerne starte til sport

Når man ser på de interviewede elever på Kastali'a, som er robuste, så viser der sig flere tendenser i forhold til spørgsmål om deres baggrund. Som ovenstående tabel viser, er alle ni elever piger, og 8 ud af 9 elever er 12 år gamle, mens én ud af ni er 11 år gammel. I forhold til om eleverne dyrker anden fritidsaktivitet udover Kastali'a, så er der et tydeligt mønster, da 8 ud af 9 elever enten allerede dyrker andre fritidsaktiviteter eller ønsker at starte til noget, mens kun én elev ikke dyrker andet i fritiden. Et andet sted, eleverne ligner hinanden, er når de svarer på, hvorfor de er startet på Kastali'a. Her svarer syv ud af ni elever, at de er inspireret af søskende eller andet netværk, som har gået på Kastali'a tidligere, mens én elev svarer, at hun er startet på sine forældres opfordring. Den sidste startede til Kastali'a efter at have været en del af en sommerteaterskole i flere år. Der lader derfor til at være nogle tydelige mønstre i de robuste elever, i deres årsager til at være startet på Kastali'a, samt at de dyrker andet end Kastali'a i fritiden.

3. Analyse

Dette afsnit vil forsøge at afdække, hvad de forskellige elever på Kastali'a får ud af at gå der, samt hvordan Kastali'a eventuelt hjælper eller støtter eleverne. Afsnittet vil tage udgangspunkt i både udfordrede og robuste elevers fortællinger om Kastali'a, da de to gruppers fortællinger overlapper. Afsnittet vil først afdække eleverne i den "udfordrede" gruppe, og dernæst eleverne i den "robuste" gruppe. Til sidst vil de to grupper sættes op mod hinanden, for at se nærmere på deres ligheder og forskelle.

3.1 Miljøet på Kastali'a - Udfordrede og robuste elever

Når eleverne skal svare på spørgsmålet "Hvordan er det at være på Kastali'a?" dukker flere tendenser op. Her er det meget tydeligt, at størstedelen af eleverne i høj grad er enige i deres udtalelser, da mange af deres beskrivelser går igen. Et sted, hvor alle elever ligner hinanden, både robuste og udfordrede, er i de ord, som de bruger til at beskrive Kastali'a med. Her bruges positive ord som "rart", "dejligt" og "hyggeligt". En udfordret elev uddyber ved at sige at vedkommende "altid glæder sig til Kastali'a", mens en robust elev forklarer at hun "elsker det". Både udfordrede og robuste elever fortæller, at Kastali'a opleves som et "hjem", hvor man er tryk og tilpas. To udfordrede elever samt fire robuste elever uddyber også, at det er rigtig sjovt på Kastali'a, hvor en udfordret elev uddyber at hverdagen på Kastali'a med øvelser og skuespil er "en fest". En robust elev fortæller ligeledes at man ikke griner af hinanden, men med hinanden på Kastali'a. Det står derfor meget tydeligt, at både robuste og udfordrede elever forbinder det at gå på Kastali'a med meget positive oplevelser, og alle er glade for at være på teaterskolen. For begge grupper dukker mønstre vedrørende "venner" og "at være sig selv" op. I forhold til venner, giver to udfordrede elever udtryk for, at man kan snakke med alle på Kastali'a. Her fortæller tre robuste elever, at man møder mange nye mennesker på Kastali'a samt at man har nemt ved at være "venner på tværs". Venskaberne på Kastali'a lader derfor til at være meget vigtige for eleverne, da det fylder en del i deres beskrivelser af teaterskolen. I forlængelse af vennernes vigtighed, beskriver eleverne det sociale miljø på Kastali'a som kendetegnet ved, at man kan være sig selv. Her beskriver samtlige elever, at de kan blive accepteret som de er på Kastali'a. I forlængelse af dette fortæller en udfordret elev, at der ikke er nogen som bliver mobbet eller holdt udenfor på Kastali'a. Dette på trods af, at en tredje udfordret elev forklarer, at eleverne på Kastali'a er meget forskellige.

3.2 Udbytte af Kastali'a

Når vi dykker ned i elevernes beskrivelse af deres udbytte på Kastali'a, så er der flere interessante elementer. Først og fremmest nævner både udfordrede og robuste elever, at de får bevægelse og teaterteknikker ud af Kastali'a. Selvom begge grupper af elever nævner dette, så er det ikke disse elementer, som eleverne lægger størst vægt på, når de skal beskrive deres udbytte. Her lægger både udfordrede og robuste elever vægt på to temaer: "venner" og "at være sig selv". Det er således disse to temaer, som vi vil fokusere på fremover i analysen.

3.2.1 Udfordrede elevers udbytte af Kastali'a

De udfordrede elever lader til at være meget enige i, hvad de får ud af Kastali'a, men har derimod forskellige forklaringer på, hvorfor de opnår det, de gør. Derfor vil vi gennemgå elevernes beskrivelse af "venner" og "at være sig selv", mens vi løbende vil forklare, hvad eleverne selv mener årsagen til udbyttet er.

3.2.1.1 Venner

Søren er en af de elever, som lægger særligt meget vægt på venner i sin fortælling om, hvad han får ud af at gå på Kastali'a. Her fortæller han, at han har meget nemmere ved at få venner på Kastali'a, men også at vennerne på Kastali'a er bedre end dem i skolen. Søren fortæller:

Interviewer: "Okay. Hvordan kan det så være at det er nemmere at få venner hernede, end det er i skolen? Nu forstår jeg godt at du har været syg så det har været ekstra svært, men hvis du nu ikke havde været syg, havde det så stadig været nemmere at få venner hernede?"

Søren: "ja"

Interviewer: "Hvorfor?"

Søren: "fordi mine venner næsten alle minder lidt om hinanden og det er meget rart når der en nogen der kan forstå en. Jeg ved ikke helt hvorfor, men jeg syntes bare at det er meget meget nemmere at få venner hernede." (bilag 3)

Han giver derfor udtryk for, at det ikke kun skyldes hans skoleskift, at vennerne på Kastali'a er bedre end dem i skolen. Han reflekterer selv over, hvorfor det kan være, og kommer frem til, at det har en betydning at alle hans venner ligner hinanden, og at de kan forstå hinanden. Da han bliver spurgt, hvordan hans venner ligner hinanden, svarer han: "*Vi er alle sammen ret kreative. Mange af os har også en diagnose og så kan man forstå hinanden på det. Vi har mange af de samme interesser*". Her giver Søren således udtryk for, at det skyldes, at vennerne på Kastali'a ligner hinanden, og at flere af dem har diagnoser. Eleven opfatter det derfor som om, at der er mange af hans venner på Kastali'a som har udfordringer, og i den forbindelse giver han udtryk for, at det kan være en hjælp rent socialt: "*så kan man forstå hinanden på det*". Det tyder derfor på, at det at flere af eleverne har udfordringer gør, at det er nemmere at snakke og forstå hinanden. En anden elev, Ida, har en fortælling, som på flere måder ligner Sorens. Ida fortæller, ligesom Søren, at hun har fået gode venner af at gå på Kastali'a. Hun er

tidligere blevet mobbet på sin gamle skole, og giver udtryk for, at hun har haft en svær periode, hvor hun ikke havde så mange venner på skolen:

Ida: "... jeg havde ikke så mange venner på den gamle skole, og derfor ville det være lidt svært, når jeg skulle være sammen med nogen. Så derfor havde jeg for eksempel Kastali'a venner, jeg kunne være sammen med. Og så følte jeg mig også mere mig... jeg føler mig også mere mig selv på Kastali'a." (bilag 10)

Her giver Ida udtryk for, at hendes venner på Kastali'a har gjort, at hun havde nogle at være sammen med, når hun ikke havde så mange venner i skolen. Det indikerer, at vennerne på Kastali'a på en måde har fungeret som en støtte for Ida, og et værn mod den ensomhed, som hun risikerede at opleve på sin gamle skole. Ida uddyber også senere i interviewet, hvad Kastali'a vennerne ellers har betydet for hende:

Ida: "jeg tror faktisk, at jeg har fået lidt mere selvtillid af Kastali'a."

Interviewer: "Ja? Hvorfor tror du, eller hvad tror du har gjort, at du har fået selvtillid hernede?"

Ida: "Jeg tror, at det er at jeg har fået så mange venner hernede og sådan. Ja." (bilag 10)

Ida giver her udtryk for, at vennerne også er årsagen til, at hun føler, at hun har fået mere selvtillid. Det indikerer, at vennerne på Kastali'a er mere end bare et udbytte i sig selv, da vennerne også kan påvirke ens selvtillid. Ida giver senere udtryk for, at det ikke kun er selvtillid nede på Kastali'a, men også andre steder:

Interviewer: "Hvordan gik det op for dig, at du måske havde fået mere selvtillid eller sådan?"

Ida: [griner lidt] "det var nok... jeg tror det var da jeg skulle, da jeg var et nyt sted. Altså jeg var... jeg var på en campingplads, og så havde jeg ikke rigtigt nogle venner, jeg kunne være sammen med. Så jeg skulle prøve at få nogle venner. Og det tror jeg, at det gik op for mig der."

Interviewer: "At det var nemmere for dig ligesom at gå ud og finde nogen, eller hvad?"

Ida: “ Ja.” (bilag 10)

Selvom det er vennerne på Kastali'a, som har hjulpet Ida til at få mere selvtillid, så er den øgede selvtillid dog ikke begrænset til Kastali'a. Ida giver således ikke en forklaring på hvorfor eller hvordan man får gode venner på Kastali'a, men forklarer, at vennerne på Kastali'a også har gjort, at hun har fået bedre selvtillid. En anden elev, Amanda, fortæller også at hun har fået gode venner på teaterskolen:

Interviewer: “...føler du så du får noget ud af at gå på Kastali'a?”

Amanda: “Ja. Altså jeg har jo fået, de fleste af mine venner har jeg fået herfra.”

Interviewer: “ Okay. Hvorfor tror du det?”

Amanda: “ Altså i skolen, så er det nogle gange lidt svært, fordi man ikke snakker med sin parallelklasse, man snakker kun med dem fra ens klasse, og hvis ikke der er nogen som passer til en eller er samme type som en, så er det lidt svært at finde nogen i skolen”

Interviewer: “ Ja, okay”

Amanda: “Hernede går der også bare mange, så der går nogen af alle typer syntes jeg.”

Interviewer: “ Okay. Så de ligner ikke hinanden for meget hernede? Eller hvad?”

Amanda: “Nej, men der er jo nogen der ligner hinanden, men jeg føles også at det er muligt at være venner på kryds og tværs” (bilag 4)

Amanda giver således udtryk for, det er nemmere at få venner på Kastali'a i forhold til oppe i skolen, men også at man på Kastali'a kan blive venner med mange forskellige typer. Hun forsøger at reflektere over hvorfor det er nemmere at få venner på teaterskolen, men kommer ikke frem til noget bestemt i denne sammenhæng. Alligevel kommer hun tættere på at forklare det senere i interviewet, hvor hun fortæller, at hun på Kastali'a har lært “*ikke kun behøver at sidde sammen med en i stedet for at det er åbent for andre også.*”. Dette kunne derfor godt være med til at indikere, at eleverne lærer en form for åbenhed, hvilket blandt andet kunne gøre det nemmere for dem at få venner på Kastali'a. En anden fortælling, som lægger sig meget tæt op ad Amandas er Veras. Vera fortæller, at det hun får ud af at gå på Kastali'a er rigtig gode venner

og et godt fællesskab. Om vennerne fortæller hun, at *“man bliver virkelig tætte selvom man ikke kender nogen til at starte med.”* (bilag 1). I den forbindelse reflekterer Vera over, hvorfor hun på Kastali’a har fået så tætte venner. Hun forklarer, at det er gennem legene og det, at man lærer hinanden så godt at kende. Veras forklaring tyder derfor lidt på, at øvelserne eller legene på teaterskolen også har en betydning for elevernes sociale sammenhængskraft. Én elevs fortælling, Lauras, skiller sig lidt ud, da hun ikke fortæller om at have fået gode venner, men i stedet lægger vægt på, at det hun får ud af Kastali’a er at møde mange mennesker og at samarbejde. Her forklarer hun, hvordan hun har lært at samarbejde:

Interviewer: ”Hvad føler du at du lærer når du går på Kastali’a?”

Laura: ”Jeg syntes jeg lærer at samarbejde, og nogle ting man kan gøre når man spiller skuespil.”

Interviewer: ”Ja?”

Laura: ”Som er at rette ryggen og ikke vise ryg til publikum.”

Interviewer: ”Det giver også god mening. Okay, det her med samarbejde, hvordan føler du at du har lært det? Hvordan lærer man det hernede?”

Laura: ” Det er ligesom fordi man skal... hver gang man laver en øvelse, det er ligesom en hold øvelse, så skal man bruge hele holdet for at kunne gøre det.”

Interviewer: ”Okay. Så alle bliver inddraget i det?”

Laura: ”Ja.” (bilag 7)

Laura forklarer, at det skyldes, at når holdet laver øvelser, så skal alle deltage, for at øvelsen kan lykkes. Hun giver gennem sin egen forklaring udtryk for, at det muligvis går ud over det at alle bliver inddraget, og i højere grad handler om, at der er en vis gensidig afhængighed mellem eleverne på holdet. Ligesom Vera lægger Laura derfor vægt på øvelsernes vigtighed, men giver også udtryk for, at det ikke er øvelserne i sig selv, men at hele holdet er afhængige af hinanden, før øvelserne fungerer, hvilket gør, at hun bliver bedre til at samarbejde. I forlængelse af dette uddyber hun, at hun føler, at hun også er blevet bedre til at samarbejde oppe i skolen. Det indikerer derfor, ligesom i Idas fortælling, at det man lærer på Kastali’a også kan anvendes udenfor Kastali’as rammer, hvad end det er øget selvtillid eller bedre

samarbejdsevner. En anden, som på nogle punkter adskiller sig fra de andre elever er Emmeli. Emmeli lægger i sit interview vægt på, at hun mener, at Kastali'a har hjulpet hende på flere forskellige måder. Hun giver blandt andet udtryk for, at hun har en opfattelse af, at hun er blevet bedre til at komme afsted i skole efter at hun er startet på Kastali'a, og at hun har fået det bedre mentalt. I den forbindelse reflekterer Emmeli over, hvorfor eller hvordan hun får dette ud af Kastali'a:

Interviewer: "Hvordan tænker du så, at hvis det skulle være det her med at gå på Kastali'a der har hjulpet dig. Hvordan kunne det så have hjulpet dig?"

Emmeli: "Altså, nok bare selvtillid. Man får lidt bedre selvtillid af at være her."

Interviewer: "Ja okay. Er det noget bestemt noget man gør dernede, der gør at man får selvtillid, eller er det bare noget, som kommer ved at møde nye mennesker og det her med at du siger, at det er trygt og lære folk at kende, eller hvordan tænker du?"

Emmeli: "Altså, man er lidt nød til at snakke med folk, men er lidt nød til at være med, så man bliver lidt presset til det, men det er meget rart fordi... så får jeg ikke sagt nej, lige med det samme jeg hører om hvad vi skal til, bare at lade være."

Interviewer: "Ja. Så det er det her med at man bliver presset ud i det, og når man så gør det, så finder man måske også ud af, at man godt kan finde ud af det."

Emmeli: "Ja." (bilag 5)

I ovenstående giver Emmeli udtryk for, at det, som ifølge hende selv, ligger bag hendes forbedrede mentale helbred er selvtillid. Hun fortæller, at man får selvtillid af at gå på Kastali'a, fordi det er nødvendigt at snakke med de andre elever eller lærere. I den forbindelse giver hun selv udtryk for, at det er godt at blive presset lidt socialt, fordi det gør, at hun ikke så nemt siger nej som udgangspunkt. Emmelis fortælling indikerer derfor, at hendes udvikling skyldes det sociale på Kastali'a, og at hun får presset sine grænser en smule. Senere i interviewet fortæller hun, at hun "ville ønske at jeg også kunne opføre mig sådan andre steder", hvilket tyder på, at selvom hun oplever, at hun mentalt har fået det bedre, og at hun har fået et bedre fremmøde på

Kastali'a og i skolen, så oplever hun det ikke som om, at hendes selvtillid kan anvendes andre steder end på teaterskolen. Afslutningsvis kommer Emmeli ind på, at hun ikke oplever at have fået "rigtige venner-venner", men at hun føler, at hun har nogle at snakke med på teaterskolen. Hun uddyber, at det generelt er nemt at snakke med folk, så længe hun ikke selv skal starte samtalen. Grundlæggende indikerer Emmelis fortælling derfor, at hun i høj grad får noget ud af at gå på Kastali'a, men at udbyttet ikke er venner, men derimod selvtillid og derigennem bedre mentalt helbred. På trods af, at hun ikke oplever venner som en del af sit udbytte, lægger hun selv vægt på, at hendes forbedrede selvtillid kommer af, at hun presses til at snakke mere med folk. Hvor hun adskiller sig fra ikke at have fået venner, så minder hendes fortælling dog om de andre elever, da den peger på, at det sociale miljø er en vigtig mekanisme, når man skal forstå elevernes udbytte.

3.2.1.2 At være sig selv

Ligesom i afsnittet ovenfor, overlapper mange af elevernes fortællinger, når de beskriver Kastali'a som et sted, hvor man kan være helt sig selv. Et eksempel er Veras fortælling:

Vera: "Altså, jeg vil sige at... Oppe i skolen kan man godt have sådan en rolle man ligesom har og den kan man ikke bare lige tage fra sig, men her på Kastali'a er man bare helt sig selv." (bilag 1)

Her giver Vera udtryk for, at der i skolen kan være en rolle, som man skal leve op til, men at dette ikke er tilfældet på Kastali'a. Herefter uddyber hun, hvad hun selv tror, der er årsagen til, at hun kan være sig selv på Kastali'a:

Vera: "Altså, jeg tror at det er fordi de der lege, man ser lidt dum ud og så har ens teaterhold ligesom set en dum og så kan man bare være sig selv og være fjollet. Være lige den man er."

Interviewer: "Ja, så er det ligegyldigt bagefter."

Vera: "Ja." (bilag 1)

Her giver Vera således udtryk for, at det er fordi ens teaterhold allerede har set en "dum". Det peger igen i retningen af, at der bliver skabt en naturlig åbenhed på teaterholdet, fordi der ikke er en grund til at "gemme sig selv væk", når ens med-elever allerede har set, hvor fjollet man

er. I forlængelse af det fortæller bl.a. Amanda, at Kastali'a: *"hjælper mig med at være den jeg er indeni"* (bilag 4). Et andet sted i interviewet forklarer hun om Kastali'a, at: *"Jeg syntes det er rigtig hyggeligt, man kan være mere sig selv. Man bliver ikke kontrolleret, skal ikke være på en bestemt måde"* og fortæller, at man på Kastali'a ikke bliver dømt for ens tøj eller hvordan man ser ud. Amandas udtalelser indikerer, at hun har mere plads til at udfolde sig på Kastali'a end andre steder, eksempelvis gennem sin tøjstil eller sin væremåde, hvilket hjælper hende med at være sig selv. Dette kommer også til udtryk i Emmelis interview, hvor hun fortæller, at hun føler sig tryk og ikke er bange for, at folk dømmer hende på Kastali'a, og uddyber: *"Det er jeg de fleste andre steder, fordi der er folk sådan, hvad hedder det... man kan ikke regne med andre folk for det meste"*. Her giver Emmeli således udtryk for, at man ikke bliver dømt for at være sig selv på Kastali'a. Hun kommer senere i interviewet ind på, at der er mange forskellige mennesker på Kastali'a, og at det påvirker hende: *"det gør at jeg ikke rigtig er bange for at skille mig ud"*. Emmelis fortælling peger således i samme retning som Amandas, da begge elever sætter fokus på, at Kastali'a er et sted, hvor man ikke dømmes af andre, føler sig tryk og kan være sig selv. I sit interview kommer Ida ligeledes ind på at kunne være sig selv. Hun forklarer, at man har en god fællesskabsfølelse på Kastali'a, fordi *"man bare kan være sig selv, og... altså... alle er venner med alle"*. Her giver Ida udtryk for, at følelsen af at kunne være sig selv på Kastali'a også har en betydning for fællesskabet og vennerne dernede (bilag 10). Det indikerer derfor, at det at eleverne kan være sig selv ikke blot påvirker deres egen personlige udvikling, men også de sociale bånd, de får skabt. Søren giver også udtryk for, at han kan være sig selv på Kastali'a. I sit interview fortæller Søren, at han har nogle udfordringer med sin ADHD, som han især mærker til, når han bliver sur. Alligevel forklarer han senere, at Kastali'a kan rumme ham, på trods af udfordringerne:

Søren: "Nogen gange derhjemme når jeg bliver sur og ked af det, der vil min mor og far ikke lade mig være"

Interviewer: "Okay"

Søren: "Og jeg må godt gå ud og sidde og falde ned når jeg er hernede"

Interviewer: "Er det godt ligesom at få plads til at cool down?"

Søren: "Ja" (bilag 3)

Her giver Søren således udtryk for, at det er rart at være i et miljø, hvor der er fundet en metode til at håndtere hans udfordringer på en god måde. Sørens fortælling giver udtryk for, at håndteringen af ham, mens han er på Kastali'a, føles godt og ligeledes gør, at han føler, at der er plads til ham. Her bliver det derfor tydeligt, at lærerne på Kastali'a også har en stor rolle at spille i forhold til elevernes udbytte på Kastali'a.

3.2.1.3 Opsamling

Overordnet tyder elevernes fortællinger på, at det er nemmere at få venner på Kastali'a og at vennerne kan hjælpe på forskellige måder. Derudover lader det til, at selvom eleverne ikke er helt enige om mekanismerne bag de gode venner på Kastali'a, så er der alligevel fællestræk i deres forklaringer. Det tyder generelt på, at eleverne har svært ved at finde frem til, hvad der lige nøjagtig er årsagen til, at man får så gode venner. Når de reflekterer over det, er det dog mekanismer som drejer sig om åbenhed, øvelserne og det at man ligner hinanden, som ifølge dem ligger bag. Fælles for disse mekanismer er, at eleverne gennem deres fortælling lægger vægt på dem som et udtryk for, at der er færre barrierer mellem eleverne på teaterskolen end i skolen. Dertil er både "åbenhed" og "øvelserne", noget som man kunne argumentere for, at lærerne står bag, hvilket blandt andet Laura indikerer, da hun eksplicit fortæller, at hun har "lært åbenhed" gennem Kastali'a. Uanset hvad så giver stort set alle eleverne udtryk for, at der er nogle særlige rammer på Kastali'a, som gør det nemmere at få nye og gode venner. I forlængelse af dette peger elevernes udtalelser ligeledes i retning af, at lærerne i høj grad påvirker eleverne på Kastali'a, og hvad de får ud af at gå der. Det kommer både til udtryk i Sørens fortælling, hvor han fortæller at lærerne har lært at tackle ham, men også i Amandas, hvor hun fortæller, at man decideret lærer at være mere åben overfor andre på Kastali'a. Derudover nævner Vera også lærernes væremåde, hvor hun giver udtryk for, at lærerne på Kastali'a er mere afslappede end oppe i skolen, og at de leger med på legene, og har det sjovt med eleverne.

3.2.2 Robuste elevens udbytte af Kastali'a

Hos de robuste elever, er det ligesom hos de udfordrede elever særligt to temaer, som dukker op på tværs af deres beskrivelser: "venner" og "at være sig selv". Eleverne lader i den forbindelse til at være meget enige i, hvad de får ud af Kastali'a, men har derimod forskellige forklaringer på, hvorfor de opnår det, de gør. Derfor vil vi gennemgå elevernes beskrivelse af

“venner” og “at være sig selv”, mens vi løbende vil forklare, hvad eleverne selv mener årsagen til udbyttet er.

3.2.2.1 Venner

Majbrit er en af de elever, som lægger særligt meget vægt på venner i sin fortælling om hvad hun får ud af at gå på Kastali’a. Hun fortæller, at på Kastali’a lærer man først og fremmest en masse at kende, og så får man nye venner. I den forbindelse fortæller hun:

Majbrit: “Altså til hver sport eller til hver aktivitet, hvert fald for mig, så er det meget nervpirrende at starte, fordi jeg er sådan en som måske ikke har haft de bedste venner gennem tiden. Og jeg gider ikke skabe venner igen som bare sådan lige pludselig smutter fra mig, men Kastali’a er et rigtigt velkomment sted.” (bilag 11)

Her giver hun udtryk for, at hun har en forsigtighed overfor at skabe nye venner, da hun tidligere har haft nogle negative oplevelser med venner, som “smuttede fra hende”. Hun giver dog samtidig udtryk for, at dette ikke er et problem på Kastali’a, fordi man bliver godt taget imod. Senere i interviewet uddyber hun, at det er rart, at hendes venner på Kastali’a har det ligesom hende, forstået på den måde, at de “*startede ud med at være virkelig forvirrede om hvad de skulle være eller hvad de skulle lave eller hvordan de skulle se ud, men de har fundet sig selv.*” Det tyder derfor på at være vigtigt for hende, at man på Kastali’a har noget tilfælles, så man ikke føler sig alene om at være “anderledes”. Helt afsluttende giver Majbrit udtryk for, at forholdet til vennerne på Kastali’a er meget stærkt, da hun fortæller: “*men det er virkelig sådan når du kommer hjem igen, sådan wow. Jeg savner faktisk allerede mine venner igen, og jeg glæder mig til at se dem en anden gang*”. En anden elev, Signe, har en fortælling, som på mange måder ligner Majbrits. Signe fortæller i sit interview, at det er “*fedt at der kommer nye mennesker – alt bliver sådan lidt blandet rundt, så man både stadigvæk er venner med nogle fra de gamle hold og så hele tiden får nye*” (bilag 14). Her giver hun udtryk for, at man bliver venner på tværs af holdene på Kastali’a, og hendes fortælling indikerer, at det er fordi holdene bliver blandede, så man møder nye mennesker. Senere i interviewet dykker hun længere ned i en forklaring på, hvorfor man får venner på Kastali’a: “*man lærer ligesom bedre selv at åbne op overfor nye mennesker*”. Signes overordnede fortælling om venner tyder derfor på, der er to elementer, som forbedrer elevernes mulighed for at få nye venner. Hun giver udtryk for, at det er et samspil mellem blandingen af holdene og at eleverne lærer at være åbne overfor nye

mennesker. En anden elev, som lægger særligt vægt på vennerne i sit interview, er Rikke. Hun fortæller:

Interviewer: "... om man får noget man ikke har andre steder end på Kastali'a?"

Rikke: "Jeg tror at det er fællesskabet, man får sådan et særligt venskab med dem man går på hold med."

Interviewer: "Okay."

Rikke: "Fx til [den anden sport, red.] der er det bare sådan en lille bitte gruppe piger, jeg snakker med."

Interviewer: "Okay."

Rikke: "Og vi laver... det er jo ikke sådan noget hyggeligt noget."

Interviewer: "Nej."

Rikke: "Teater noget man laver til [den anden sport, red.], men på Kastali'a skaber man et stort fællesskab mellem alle aldre. Man lærer dem at kende, og det er bare rigtig rart." (bilag 8)

Her giver Rikke udtryk for, at man får nogle særlige venskaber ved at gå på Kastali'a, og at man ligeledes bliver en del af et fællesskab. Dette giver Rikke udtryk for er en modsætning til hendes anden fritidsaktivitet, hvor det er en meget lille gruppe, hun snakker med. Ud fra Rikkes fortælling peger det på, at hun oplever, at alle på Kastali'a er en del af et fællesskab, og at venskaberne på Kastali'a er anderledes end dem til den anden sport. Senere i interviewet kommer Rikke tættere på en forklaring af venskaberne på Kastali'a. Hun fortæller:

Interviewer: "Hvordan lærer man folk bedre at kende hernede?"

Rikke: "Altså, det er til at spørge ind og sådan. Til pauserne kan der godt være en der siger Åh, jeg har haft en mega trøls dag og så forstår andre bare en, fordi det godt kan være de har arbejdet sådan selv, selv haft en lang skoledag, eller et eller andet."

Interviewer: "Ja. Altså, de er gode til at sætte dig i ens sted."

Rikke: "Ja, og så lærer man dem bare automatisk at kende."

Interviewer: "I laver også mange øvelser og sådan."

Rikke: "Ja."

Interviewer: "Det må vel også være noget som... hjælper det med at lære hinanden at kende?"

Rikke: "Meget."

Interviewer: "Er der så nogle bestemte øvelser der er gode til det der med, at man skal lære nye mennesker at kende? Synes du."

Rikke: "Altså, det er der for mange lege til. Det kan jeg ikke." (bilag 8)

Her giver Rikke udtryk for, at det særligt er i pauserne, at man lærer hinanden at kende på Kastali'a. Derudover indikerer hendes fortælling, at eleverne på Kastali'a er gode til at sætte sig i hinandens sted, hvilket gør det nemmere at lære hinanden at kende. Rikke giver ligeledes udtryk for, at øvelserne til teaterundervisningen også har en betydning for, at eleverne lærer hinanden at kende. Overordnet tyder Rikkes fortælling om vennerne på Kastali'a på, at det kan være nemmere at få venner på Kastali'a, både grundet det store fællesskab, samt elevernes evne til at forstå hinanden. Dette dykker hun længere ned i senere i interviewet, hvor hun forklarer, at det både er nemmere at få nye venner på Kastali'a, samt at "*man kan bruge den erfaring man har fået som ved at lære nye venner her og så bare tage det med op i skolen, eller bare sådan udenfor.*". Dette indikerer derfor, at Rikke kan bruge nogle erfaringer eller redskaber andre steder, som hun har lært på Kastali'a. En anden elevs fortælling, som ligger tæt op ad Rikkes, er Gittes. Gitte lægger vægt på, at man får tættere venner på Kastali'a end til den anden sport, som hun også går til i fritiden. Da hun bliver spurgt ind til, hvorfor vennerne på Kastali'a er tættere, peger hun på flere vigtige elementer. Gitte fortæller:

Gitte: "Altså dem der stopper til [min anden sport, red.], altså dem bliver man ikke ved med at se. Jeg tror det er noget andet her, hvis man stopper her, så bliver man stadigvæk ved med at se hinanden."

Interviewer: "Okay. Hvorfor tænker du at man vil blive ved med at gøre det her?"

Gitte: "fordi at... dem der kommer her vil det samme."

Interviewer: “okay. Så I har noget til fælles alle sammen?”

Gitte: “Ja.” (bilag 9)

Her giver Gitte udtryk for, at vennerne på Kastali'a er særlige, fordi man “*vil det samme*”, og derved har noget til fælles. Senere i interviewet dykker hun ned i forholdet mellem den anden sport og Kastali'a igen, hvor nogle andre elementer dukker op:

Interviewer: “Du siger det her med at man får nogle tættere venner ved at gå hernede end ved at gå til [den anden sport, red.]”

Gitte: “Ja?”

Interviewer: “Hvorfor tror du... er det fordi man har de samme interesser eller?”

Gitte: “Ja og at man sådan... altså får lidt mere tid til at snakke... altså nogle gange når vi kommer fra skole og vi skal vente ind til klokken fire, så går vi på biblioteket. Nogle, så skriver vi inde på vores snapchat-gruppe.”

Interviewer: “Okay? Så mødes I der eller hvad?”

Gitte: “Ja.” (bilag 9)

Her kommer Gitte mere ind på nogle mere sociale elementer hos Kastali'a, som gør, at venskaberne bliver tættere. Blandt andet giver hun udtryk for, at eleverne får mere tid til at snakke sammen på Kastali'a. Det fremgår også af ovenstående citat, at en del af eleverne mødes inden Kastali'a for at være sammen indtil undervisningen går i gang. Generelt fortæller Gitte meget forskelligt om den anden sport og Kastali'a. Dette ses blandt andet ved, at hun til spørgsmålet “*Ville du mangle noget, hvis du skulle stoppe hos Kastali'a og kun gå til [den anden sport, red.]?*” svarer “*Ja*”, og uddyber, at hun ville mangle “*venskaber og så... har man noget at glæde sig til efter skole*”. Det er derfor tydeligt i Gittes fortælling, at venskaberne på Kastali'a er anderledes, og at Kastali'a ikke kan sidestilles med den anden sport som fritidsaktivitet. En anden elev, som ligger tæt op ad Gittes fortælling er Marie. Marie giver i sit interview udtryk for, at man får meget gode venner på Kastali'a, og reflekterer samtidig over hvordan det kan være:

Interviewer: "Hvad tror du det er der gør, at man får gode venner hernede?"

Marie: "Man kommer sådan meget tæt på hinanden."

Interviewer: "Hvordan?"

Marie: "I legene der skal man sådan kramme og sådan noget, og så også til... når man laver forestillinger, så inden bruger man ret meget tid sammen. Man går ned i butikkerne og sådan noget." (bilag 12)

Her giver Marie udtryk for, at der er to mekanismer, som er vigtige for at kunne forstå hvorfor man får gode venner på Kastali'a. Den første mekanisme handler om fysisk tæthed, da hun giver udtryk for, at den fysiske tæthed eleverne har til hinanden i øvelserne og legene har en stor betydning. Den anden mekanisme går i stedet på venskaber uden for Kastali'a, hvilket Gitte også kom ind på. Marie giver her udtryk for, ligesom Gitte, at det, at eleverne mødes inden Kastali'a og bruger tid sammen, har en stor betydning for, at venskaberne bliver tætte. I forlængelse af dette, forklarer Marie senere i interviewet, at Kastali'a er anderledes end den sport, som hun også går til i fritiden:

Interviewer: "Okay, føler du at man kan få noget hernede på Kastali'a, som man måske ikke rigtigt kan få andre steder? Altså for eksempel hvis man går til andre fritidsaktiviteter, eller på skolen, eller derhjemme eller andre venner eller sådan?"

Marie: "Ja altså... nu går jeg til [min sport, red.] ellers, der snakker man ikke rigtig sammen. Der er man sammen med dem vi kender normalt og går sammen med. Så vi er sådan fyrrer andre, og dem snakker man ikke rigtigt med, det gør man ikke rigtigt. Men her der snakker man meget mere sammen."

Interviewer: "Ja sådan med alle eller hvad?"

Marie: "Ja." (bilag 12)

Her giver Marie, ligesom Gitte, udtryk for, at andre fritidsaktiviteter ikke kan sidestilles med Kastali'a. Alligevel adskiller de to elevers forklaringer sig en smule, når de skal dykke ned i

hvorfor andre fritidsaktiviteter er anderledes end Kastali'a. Hvor Gitte, som nævnt tidligere gav udtryk for at venskaberne var anderledes på Kastali'a end til hendes anden sport, så lægger Marie mere vægt på hvem eller hvor mange man kan snakke med. Hun giver i den forbindelse udtryk for, at man til Kastali'a kan snakke med alle, mens man til den anden sport kun snakker med dem, man kender. Dette indikerer, at det for Marie ikke udelukkende handler om, at man får tættere venner på Kastali'a, men ligeledes at dialogen til de andre elever muligvis er nemmere set i forhold til at gå til den anden sport. I forlængelse af Maries fortælling om udbyttet på Kastali'a, peger Ullas fortælling på mange af de samme elementer. I sit interview forklarer hun, at det hun får ud af at gå på Kastali'a blandt andet handler om tætte venner. Ulla reflekterer ikke over hvorfor eller hvordan hun får venner på Kastali'a. Derimod kommer hun, ligesom Gitte og Marie, ind på at Kastali'a er anderledes end andre fritidsaktiviteter:

Interviewer: "Kan man få noget hernede som man... som man måske ikke rigtigt kan få andre steder? Eller tænker du, at man også godt ville kunne få det hvis man... gik til noget andet, hvis man gik til fodbold eller oppe i skolen eller med nogle andre venner?"

Ulla: "Nej, altså jeg tror... Kastali'a er meget unikt, fordi lærerne er på en bestemt måde altså sådan... på et fodboldhold kan det være at man får nogle andre venskaber der, og at sådan... der kan det også være lidt pinligt nogle gange, hvis man ikke har det og det, og sådan noget. Men her, de opfordrer nærmest til at du skal have joggingtøj på og bare tæer. Sådan noget med at du skaber nogle venskaber der er åbne, og man... det er ikke sådan unormalt at være sammen her eller have det mega fedt og være underlig her. Det tager folk bare som normalt." (bilag 15)

Her giver Ulla udtryk for, at et vigtigt element i at forstå hvorfor Kastali'a er anderledes, handler om lærerne og venskaberne. Hun forklarer at "lærerne er på en bestemt måde", hvilket er med til at indikere, at lærerne er anderledes på Kastali'a end eksempelvis fodbold, som Ulla sammenligner det med. Derudover giver Ulla udtryk for, at venskaberne ville være anderledes til andre fritidsaktiviteter, og at venskaberne på Kastali'a er mere åbne. Ulla reflekterer senere i interviewet over lærerne og deres væremåde, hvor hun giver udtryk for, at de "er ligesom ens forældre agtigt", og at hvis man har problemer, så kan man altid komme til dem (bilag 14). Dette indikerer, at det ikke blot er venskaberne hos eleverne, som er mere åbne, men at dette også kendetegner forholdet mellem lærere og elever. En anden elev, Katrine, lægger vægt på

nogle af de samme elementer som Ulla. Katrine fortæller, at hun har fået gode venskaber ud af at gå på Kastali'a. Om at få venner på Kastali'a fortæller hun: *"man har jo sådan et hold og det kan godt være... jeg kan godt lide at møde nye mennesker, så det kunne være hyggeligt og en nem måde at møde dem, for man ser dem jo hver uge, er man sammen og så skal man kunne være sammen og lave øvelser"* (Bilag 6). Her giver Katrine udtryk for, at det gør det nemmere både at møde nye mennesker og at få venner gennem Kastali'a, fordi man *"skal kunne være sammen og lave øvelser"*. Dette peger på, at øvelserne kan have en betydning i at danne venskaber på Kastali'a, noget som også går igen i Rikkens interview. Herudover fortæller Katrine, at det også er i pauserne, at man danner venskaber: *"Så i pauserne sidder vi også og snakker og vi får nogle gange kiks og sådan noget, og så får man også nye venner igennem det"* (bilag 6). Dette er med til at indikere, at det ikke udelukkende er øvelserne, som har en betydning, men også at eleverne får mulighed for at snakke og skabe bånd på deres egne præmisser i pauserne. Denne forklaring går også igen hos Rikke.

De sidste elever skiller sig ud fra resten. Først og fremmest er der Lærke, som skiller sig lidt ud fra de resterende robuste elever i forhold til hendes udbytte. Lærke fortæller i sit interview:

Interviewer: "Du har fortalt hvorfor du startede på teaterskolen. Hvad føler du at du får ud af at gå på Kastali'a? Får du noget"

Lærke: "Selvtillid. Altså"

Interviewer: "Selvtillid"

Lærke: "På et tidspunkt så kunne jeg ikke lide at vise mig foran andre mennesker. Jeg var genert og sådan. Men nu, altså fordi jeg startede til teater så er jeg begyndt at snakke med flere mennesker og jeg er ikke sceneskræk... " (bilag 2)

Lærke giver dermed udtryk for, at hendes primære udbytte ikke er venner, men derimod selvtillid. Samtidig giver hun udtryk for, at hun kan mærke sin øgede selvtillid i sociale relationer, hvor hun nu har nemmere ved at møde nye mennesker. Selvom dette skiller sig ud fra resten af eleverne, så er der alligevel elementer i Lærkes udbytte, som taler sammen med de andre elevers. Hvor de andre elever fortæller, at det er nemmere at få venner på Kastali'a, så fortæller Lærke i stedet, at det gennem Kastali'a er blevet nemmere at møde nye mennesker. I den forbindelse reflekterer Lærke over, hvorfor eller hvordan hendes selvtillid er blevet forbedret:

Interviewer: “Hvordan tænker du at din selvtillid er blevet bedre af at gå hernede? Er det noget Kastali’a har hjulpet med?...”

Lærke: “Ja det tror jeg.”

Interviewer: “Er det pga. øvelserne tror du?...”

Lærke: “Ja, det ved jeg ikke. Jeg syntes bare at det. Ja...”

Interviewer: “At det er blevet bedre”

Lærke: “Ja” (bilag 2)

I ovenstående giver Lærke udtryk for, at hun har en fornemmelse af, at det er Kastali’a, som har hjulpet, men hun har samtidig svært ved at komme frem til, hvorfor eller hvordan Kastali’a har hjulpet. Senere i interviewet uddyber hun dette og fortæller, at *“Altså, jeg har lært at sige mine følelser agtigt... Fordi at ellers ville jeg bare have holdt det sådan. Altså jeg kunne have fortalt det til min mor eller min far og det gør jeg ikke længere. Nu fortæller jeg det også til min bedste veninde, og det ville jeg ikke have gjort hvis ikke jeg var gået til teater tror jeg”* (bilag 2). Her giver hun udtryk for, at hun udover selvtilliden også er blevet bedre til at sige sine følelser højt, og at hun har en oplevelse af, at dette også skyldes, at hun går til teater på Kastali’a. Efterfølgende forsøger hun at reflektere over hvorfor eller hvordan Kastali’a har kunnet bidrage til dette:

Interviewer: “Og hvordan tror du det at gå til teater har hjulpet med det?”

Lærke: “At altså man kan jo fortælle alt til sine venner men jeg tror bare at det har hjulpet lidt at gå til teater”

Interviewer: “Er man... De øvelser i laver er der nogen af dem hvor man sådan skal åbne op eller sige noget om sig selv som man normalt ikke ville, eller sådan”

Lærke: “Det ved jeg ikke. Altså nogle gange så har vi sådan nogle dixiekort og så skal vi fortælle hvad for en følelse vi har lige nu.” (bilag 2)

Ud fra ovenstående giver Lærke udtryk for, at det at gå til teater har hjulpet, men har samtidig svært ved at sætte fingeren på hvorfor. Hun reflekterer over, at nogle øvelser fokuserer på at sige sine følelser højt, men kommer ikke selv frem til at disse skulle have haft en betydning

for, at hun i dag har nemmere ved det. Man kunne dog forestille sig, at disse øvelser kunne have haft en betydning. Den sidste elev, Natasja, skiller sig som nævnt også lidt ud fra de resterende elever. Natasja fortæller grundlæggende, at hun får gode venner på Kastali'a, og at man bliver en del af et fællesskab (bilag 13). Hun fortæller ligeledes, at hun har lært at samarbejde på Kastali'a, og lægger i den forbindelse vægt på øvelsernes betydning. Senere i interviewet skiller Natasja sig dog ud, da hun, som den eneste af de robuste elever, giver udtryk for, at Kastali'a ikke skiller sig ud fra andre fritidsaktiviteter:

Interviewer: "Føler du at du får noget specifikt ud af at gå på Kastali'a, mere frem for at gå til [din anden fritidsaktivitet, red.] fx, som du også gør?"

Natasja: "Egentlig ikke rigtigt, jeg synes bare det er hyggeligt." bilag 13)

Her giver Natasja udtryk for, at hun ikke oplever, at hun får noget ud af at gå på Kastali'a, som hendes anden fritidsaktivitet ikke kan give hende. Senere i interviewet uddyber hun:

Interviewer: "Jeg synes det er lidt spændende at du siger at du får venner hernede og det er fedt at være hernede og sådan noget men, det der med man får noget specifikt ud af det, om man får nogle redskaber til et eller andet. Det synes du faktisk ikke. Det er lidt spændende."

Natasja: "Altså det der med venner. Der har jeg faktisk fået en af mine allerbedste venner syntes jeg." (bilag 13)

Her giver hun udtryk for, at hun mener, at hun gennem Kastali'a har fået én af hendes allerbedste venner, men at hun ikke får nogle af redskaber, som de andre elever nævner, eksempelvis selvtillid, udadvendthed, åbenhed, osv. Dette kunne indikere, at Natasja er en meget stærk og robust elev, som ikke som sådan har brug for de redskaber, som de andre elever har. Natasja fortæller i interviewet: *"Jeg har altid været meget snaksalig og meget mig selv synes jeg"* (bilag 13). Dette peger på, at hun er en elev, som i udgangspunktet allerede er meget udadvendt og har en høj grad af selvtillid, og dermed ikke får det samme ud af Kastali'a, som de andre elever.

3.2.2.2 At være sig selv

Ligesom i afsnittet ovenfor, overlapper mange af elevernes fortællinger om Kastali'a, som et sted, hvor man kan være helt sig selv. Et eksempel herpå er Lærke. Første gang Lærke kommer

ind på "at være sig selv" i interviewet er, da hun forklarer, hvordan hun blev inspireret til at gå på Kastali'a:

Lærke: "Det var fordi at min mor hun er teaterlærer og min mor hun har en veninde. Min mors venindes datter, hun går også herpå og hun startede her før mig og hun syntes at det var fedt og så ville jeg også gerne prøve det."

Interviewer. "Okay"

Lærke: "Og det er bare rigtig fedt."

Interviewer: Nå men det var da dejligt at høre.

Lærke: "Ja"

Interviewer: "Hvad var det hun syntes var fedt, kan du huske det?"

Lærke: "Det hele tror jeg. De mennesker og man bare kunne være sig selv tror jeg." (bilag 2)

Her får Lærke sat ord på, at det hun forestiller sig, at hendes mors veninde kunne lide ved Kastali'a, er menneskene og dét at man kan være sig selv. Det, at det er Lærkes egne forestillinger, peger i retning af, at Lærke selv opfatter Kastali'a på denne måde. Da hun herefter bliver spurgt ind til hvordan det kan være, at man kan være sig selv på Kastali'a, uddyber hun: "*Det er fordi det er en teaterskole og at det er meningen at man skal være sig selv hernede...*" (bilag 2). At Lærke her fortæller, at det er "meningen", at man skal være sig selv er med til at indikere, at Lærke opfatter det som om, at det ikke kunne være anderledes, når man går til teater. Hun uddyber senere, at hun ikke oplever, at hun ikke kan være sig selv andre steder, men at Kastali'a blot også er et sted, hvor hun kan være sig selv. Lærkes fortælling om at kunne være sig selv på Kastali'a, tyder på en opfattelse af, at det at kunne være sig selv på Kastali'a hænger sammen med at det er en teaterskole. Selvom hun ikke reflekterer mere over, hvordan man kan være sig selv på Kastali'a, bærer hendes fortælling alligevel præg af, at hun opfatter det som om, at det ikke kunne være anderledes, når nu man går til teater. Det er dog ikke tydeligt, hvorvidt Lærke mener, at det er organiseringen af teatret, menneskene eller de fysiske rammer, som spiller ind, eller hvorvidt det er noget, der hører til at gå til teater generelt. En anden elev som nævner det, at man kan være sig selv på Kastali'a, er Ulla. Ulla fortæller, at hun oplever blandt andet at have fået bedre selvtillid på Kastali'a. Her reflekterer hun over, hvad det kan skyldes:

Interviewer: "Okay, ja. Hvad er det der giver en selvtillid hernede?"

Ulla: "Jeg tror, at det er at folk ligesom er sig selv og at folk dømmer dig ikke for noget. Så derfor bliver du ligesom stærkere til at, jamen okay jeg kan godt være mig selv og så fører man det bare videre. Så føler jeg også at man bliver en bedre person hernede, fordi at man er sådan meget tætte sammen, og hvis der kommer en ny, så er vi alle sammen gode til at tage imod folk, og det lærer man af hinanden." (bilag 15)

Her giver Ulla udtryk for, at det er følelsen af, at man kan være sig selv på Kastali'a, der har gjort, at hun har udviklet sig og fået bedre selvtillid. Hendes forklaring indikerer, at eleverne på Kastali'a i høj grad påvirker og lærer af hinanden, hvilket hun blandt andet mærker, når der kommer nye folk ind. Senere i interviewet dykker hun længere ned i andre mekanismer, som har en betydning for, at man kan være sig selv på Kastali'a. Hun fortæller:

Ulla: "Jeg tror det er, at mange føler at de skal være pæne for andre, men her, hvis nu du har Lærer 1, så må du næsten ikke være pæn. At man skal ligesom være sig selv, man skal finde den man egentlig er. Fordi du, altså sådan oppe i skolen der er du ikke den du er jo, du spiller en anden rolle end den du er. Og her der lærer du så meget, pga. lærerne er så personlige og de kan grine og gøre dig til en anden. De griner over noget som måske ikke er sjovt, men så bliver det sjovt, fordi de griner. At man ligesom følger trop." (bilag 15)

Her kommer Ulla ind på, at lærerne spiller en stor rolle i, at eleverne kan være sig selv på Kastali'a. Hun giver udtryk for, at lærerne ligefrem lægger op til, at eleverne skal finde sig selv, og at eleverne samtidig lærer en masse af lærerne. Dertil nævner hun, at eleverne "følger trop", og gør det, som lærerne gør. Dette kunne være med til at indikere, at lærernes egne afslappede væremåde er med til at skabe denne følelse af at kunne være sig selv på Kastali'a. Det er således tydeligt i Ullas fortælling, at lærerne spiller en stor rolle for elevernes udvikling. Hun uddyber senere i interviewet, at nogle af øvelserne også kan have haft betydning for hendes udvikling:

Interviewer: "Okay. Det her med selvtillid og overskride grænser og være sig selv og sådan noget, hvad er det lige der gør, at det er det man bliver god til? Nu snakker vi lidt om at når man leger den her... kniv og gaffel leg, at så overskrider man sine grænser. Er det ved at lave sådan nogle øvelser, at man bliver bedre til det? Eller hvordan?"

Ulla: “Ja, altså at man tør stille sig op foran hele sit hold og så lave noget, som du ikke har prøvet før. Nogle gange så kan man også ende med, at man skal være en person, altså en kendt person og sådan noget.”

Interviewer: “Ja?”

Ulla: “Især når man ikke ved hvad det er, så man kan stadigvæk godt prøve, og så kan man overskride sine grænser på den måde.” (bilag 15)

Her giver hun udtryk for, at øvelserne hjælper hende til at stille sig op og gøre noget, hun ikke har prøvet før. Hun uddyber, at hun derfor udover selvtillid også er blevet bedre til at overskride sine grænser. Afslutningsvis fortæller Ulla i interviewet, at hun også har kunnet bruge det, hun har lært på Kastali'a andre steder, eksempelvis i skolen:

Interviewer: “Har du kunne bruge det derhjemme eller op på skolen eller? Hvornår har du sådan kunne mærke, at det her, det er helt sikkert noget jeg har lært hernede fra?”

Ulla: “Altså hvis jeg nu er oppe i skolen, så kan man godt have en fast rolle. Den kan du lære at ændre hernede føler jeg, hvis du har en anden rolle her, så kan du godt lære at tage den med dig. Det synes jeg. Og hvis du er en ny person, så føler jeg bare, at man er bedre til at være modig.”

Interviewer: “Okay. Det lyder rigtig fedt. Føler du så at du har kunnet ændre din rolle op i skolen, efter du har været hernede?”

Ulla: “Ja, jeg har været meget stille engang og nu er jeg den, der larmer mest.” (bilag 15)

Her giver hun udtryk for, at hun oplever, at man kan ændre den rolle, man har i skolen, gennem Kastali'a. Ulla giver selv udtryk for, at hun har oplevet, at hendes rolle i skolen er ændret. Dette peger på, at Ullas personlige udvikling på Kastali'a ikke er begrænset til teaterskolen, men også kan anvendes i andre sammenhænge. Alt i alt tyder Ullas fortælling på, at følelsen af at kunne være sig selv på Kastali'a i samspil med de andre elever og lærere, gør en stor forskel for hende, og at det er skyld i, at hun i dag har større selvtillid og mod på at prøve sine grænser af. En elev, som kommer ind på nogle af de samme elementer, er Katrine. Katrines fortælling går på,

at hun fra Kastali'a har lært at være ligeglade med hvad andre tænker. Hun reflekterer i den sammenhæng over, hvordan Kastali'a har kunnet hjælpe med dette:

Interviewer: "Hvordan tænker du, hvis Kastali'a skulle have hjulpet med det, hvordan tænker du så at det kunne have noget med det at gøre?"

Katrine: "Nok fordi man har de samme ønsker og at man så tænker, ja de andre der er her, er lige så skøre som jeg er. De går lige så meget op i det som mig, det kan man jo have som en fælles ting. Så hvis nogen siger, at det er mærkeligt at jeg gør det, så kan jeg jo bare sige, hvad gør du ikke selv?" (bilag 6)

Her giver Katrine udtryk for, at det, at eleverne har noget til fælles på Kastali'a, det har en betydning. Hun giver udtryk for en oplevelse af, at det ikke gør noget at være skør eller mærkelig, fordi alle andre er "lige så skøre som hun selv er". I forlængelse af dette uddyber hun: "Jeg ved ikke om det er fordi, at jeg er blevet ældre". Hendes fortælling indikerer derfor, at hvis det er Kastali'a som har gjort, at hun i dag kan være mere ligeglade med hvad andre tænker, så oplever hun selv at det skyldes, at man ligner hinanden på Kastali'a. Hendes fortælling tyder ligeledes på, at det at de kan være "skøre" eller mærkelige på Kastali'a hænger sammen med, at man ikke bliver dømt på samme måde af andre, fordi alle har samme interesse i teater. Afslutningsvis fortæller Katrine i interviewet, at hun oplever, at hun kan bruge det, at hun ikke tænker så meget over andres tanker i andre sammenhænge. Det tyder derfor på, at Katrines personlige udvikling, som muligvis skyldes Kastali'a, ikke er begrænset til teaterskolen. En elev, hvis fortælling minder en del om Katrines, er Rikke. Rikke er en elev, som ikke følte sig tilpas på sin tidligere skole og derfor skiftede til en ny skole. I den periode fortæller hun, at Kastali'a har haft en stor betydning for hende:

Rikke: "Jeg har selv fået selvtillid. Altså da jeg startede til Kastali'a. Den skole jeg gik på var ikke sådan... jeg følte mig ikke rigtig tilpas og jeg skiftede skole."

Interviewer: "Okay."

Rikke: "Og så skiftede jeg så skole igen, mens jeg gik til Kastali'a, og det var.... Og mens jeg gik til Kastali'a, der boostede det både min selvtillid og... men på den skole jeg var flyttet over til, der lærte jeg hurtigt at det ikke var mig, der var noget galt med, det var den klasse, fordi jeg havde rigtig nok problemer med den skole jeg så var skiftet til."

Interviewer: "Okay på den måde."

Rikke: "Så det... ved at gå til Kastali'a tror jeg det gik lidt det op for mig, det ikke var mig der var problemet, det var den klasse jeg kom i, der var problemet." (bilag 8)

Rikke giver her udtryk for, at Kastali'a har styrket hendes selvtillid, og at det har haft den effekt, at hun ikke længere oplever, at problemet på den tidligere skole lå hos hende, men at det snarere skyldes den klasse hun gik i. Hendes fortælling indikerer, at Kastali'a styrkede hendes selvtillid, hvilket har gjort, at hun tør stole mere på sine egne følelser og sin egen dømmekraft. Hun reflekterer over, hvorfor eller hvordan Kastali'a har hjulpet hendes personlige udvikling:

Rikke: "Jeg tror det giver lidt mere selvtillid fordi at til Kastali'a, handler det meget om at gøre, hvad man selv lige syntes er bedst. Det er ikke sådan at man skal være noget bestemt for at være der. Det kan man selv bestemme. Det booster måske ens selvtillid." (bilag 8)

I ovenstående giver Rikke udtryk for, at det særligt er det, at man selv kan bestemme hvad eller hvem man vil være, som booster ens selvtillid. Det indikerer, at man ikke skal være på én bestemt måde på Kastali'a, men at der derimod er plads til alle. Derudover indikerer Rikkes fortælling, at hun har kunnet bruge hendes styrkede selvtillid andre steder end på Kastali'a, og at hendes personlige udvikling derfor ikke er begrænset til teaterskolen. En anden elev, som lægger vægt på at kunne være sig selv på Kastali'a, er Signe. I Signes fortælling kommer det at være sig selv til udtryk på flere forskellige måder, blandt andet gennem åbenhed, tryghed og at man lærer, at man er god nok, som man er. Signe fortæller:

Signe: "Ja, jeg tror også det er det der med, at de øvelser vi skal lave derinde, gør også en mere åben."

Interviewer: "Okay. Hvordan tænker du det?"

Signe: "jamen altså man skal virkelig... hvis man ikke er så vant til måske at være så åben om sig selv, så kan det godt være sådan. næsten lidt et chok, når man kommer herved du ved. Jeg var også sådan lige i starten, man skal lige sådan du ved... lære at åbne op på den måde. Men det har jeg gjort gennem tiden ret hurtigt, fordi jeg så følte mig trygt ved de mennesker som er hernede." (bilag 14)

Her giver Signe udtryk for, at man lærer at være mere åben på Kastali'a. Hun reflekterer selv over, at det er øvelserne som gør, at man bliver mere åben, og uddyber i den sammenhæng, at hun åbnede hurtigt op, fordi hun følte sig tryk på Kastali'a. I forlængelse af dette, uddyber hun:

Signe: "man skal jo være med til øvelserne, og man kan godt være sådan lidt, men hvad skal jeg sige, hvad skal jeg gøre, hvad hvis jeg gør noget forkert. Men der er jo ikke noget forkert. Og det tror jeg, er det man skal lære sig selv og at det er det man lærer hernede."

Interviewer: "Ja. Er du blevet god til det så? At det er okay at du måske gør noget andet end det de tænker du skal gøre?"

Signe: "Ja det tror jeg fordi, nogle gange kan jeg godt synes at opgaverne vi skal lave lyder vildt grænseoverskridende, men... og jeg tænker bare, jamen jeg ved ikke hvad jeg skal sige, men det kommer sådan lidt, når man er sammen med alle andre og sådan noget."

Interviewer: "Ja så det hjælper at man er lidt flere om det måske?"

Signe: "JA." (bilag 14)

I ovenstående giver Signe udtryk for, at noget af det, hun har lært på Kastali'a handler om, at der ikke er noget du kan gøre, som er forkert. Hun giver samtidig udtryk for en opfattelse af at "det er det, man lærer hernede", hvilket indikerer, at det ikke kun er Signe, som har lært dette på Kastali'a. Dertil giver hun udtryk for, at det hjælper, at man er flere om øvelserne, og at det gør det nemmere, hvis opgaven, der bliver stillet, er grænseoverskridende. Senere i interviewet kommer hun ligeledes ind på, at det hjælper, at man har det sjovt, når man skal overskride sine grænser. I Signes fortælling tyder det generelt på, at hun finder stor hjælp i de andre på Kastali'a, hvilket kan hænge sammen med, at hun tidligere gav udtryk for, at hun føler sig tryk ved menneskene på Kastali'a. I forlængelse af dette, fortæller Signe, at hun føler, at hun lærer sig selv bedre at kende på Kastali'a, og at hun mærker dette ved, at hun lærer sine grænser bedre at kende. Afslutningsvis fortæller Signe, at hendes personlige udvikling på Kastali'a også kan anvendes andre steder, da hun blandt andet oplever, at hun kan tage tanken om, at hun er god nok som hun er, med op i skolen:

Interviewer: "Så det med at man måske... måske lærer sig selv lidt bedre at kende og sådan noget, men de grænser du så rykker hernede, har du så også rykket dem i skolen? Altså for eksempel, nu ved jeg ikke om du nogensinde har været bange for at fremlægge eller sådan

noget, men har det hjulpet på den måde? At man måske lærer at stå på en scene og så kan bruge det i skolen eller?”

Signe: “ det tror jeg godt at det kan. Altså det hjælper helt klart på når man skal stå og fremlægge. Det var jeg meget nervøs for før, fordi man måske tænker at det ikke er godt det man gør, når man fremlægger. Så det er måske lidt det her med at man lærer sig selv at det er godt nok, det man gør. Det tror jeg helt klart, at man kan tage med op på skolen.” (bilag 14)

Her giver Signe udtryk for at hun kan mærke hendes personlige udvikling i skolen, når hun skal fremlægge, da dette er blevet en del nemmere. Grundlæggende for Signes fortælling om at være sig selv på Kastali'a, er, at hun giver udtryk for, at hun har udviklet sig personligt på Kastali'a, hvilket hun blandt andet mærker ved, at hun har lært sig selv bedre at kende og har lært, at hun er god nok som hun er. Det kunne derfor tyde på, at Signes selvtillid er blevet styrket, da hun oplever at kunne stole mere på sig selv og sine evner, selvom hun ikke eksplicit nævner “selvtillid”, når hun reflekterer over sit udbytte. En anden elev, hvis fortælling til dels overlapper med Signes, er Majbrits. Majbrit fortæller, at man på Kastali'a lærer at være sig selv og at finde sig selv. Hun fortæller:

Interviewer: “Hvordan lærer man så at være sig selv hernede? Hvordan bliver man god til det?”

Majbrit: “Jeg tror bare du skal give slip. Du skal ikke anstrenge dig for meget og tænke ”Åh nej, hvad nu hvis det er forkert?”. og det fortæller lærerne dig også, så snart du starter her. Der er bare ikke noget der er forkert. Det er din egen måde, og hvis den måde er din du godt kan lide, så bare fortsæt. Det er jo ikke sådan at de bare smider dig af holdet, det tror jeg ikke der er nogle aktiviteter som kunne finde på at gøre jo. Men vi værdsætter hver eneste person der kommer herind, og det er også virkelig noget jeg elsker ved Kastali'a.” (bilag 11)

I ovenstående giver Majbrit udtryk for, at lærerne har en stor betydning i forhold til at få skabt et miljø, hvor eleverne kan være sig selv. Hun beskriver, at man lærer, at der ikke er noget, der er forkert, hvilket i høj grad minder om nogle af de elementer, som Signe kom ind på. Majbrit uddyber senere i interviewet:

Interviewer: "Så det her med at man kan være sig selv, og at man lærer at tage ja-hatten på og sådan nogle ting, at man lærer ikke at være så bange og sådan, kan man så tage det med op i skolen, eller er det noget man kun kan, når man er hernede?"

Majbrit: "Nej, jeg har brugt det meget oppe i skolen. Jeg har måske ikke været den bedste i skolen til ligesom at være sammen med folk, fordi at jeg sådan altid har holdt mig igen. Men efter jeg er startet her, så er jeg blevet ekstremt, jeg har fået virkelig meget selvtillid. Og sådan den person jeg er, den er jeg. Jeg kan ikke gøre noget ved det, og jeg kan godt lide den person jeg er, fordi jeg synes jeg er meget sjov [griner]. Nu går jeg i det tøj jeg godt kan lide, og hvis andre ikke kan lide det, jamen sådan er det jo, det er ikke mit problem. Hvis de har lyst til at snakke om det og du ved, hade på mit tøj, så gør de jo bare det. Jeg har ikke tænkt mig at sige noget til dem, fordi jeg har gået til teater og – det er jo ikke for at sige, at jeg har gået til teater, så nu er jeg bare sej. Det er jo fordi at teater bare har lært mig at... sådan måske være mere mig selv og ekstremt meget i skolen at sige fra. Det har lært mig at sige meget fra overfor dem som har drillet mig lidt i fortiden, men måske ikke gør det mere." (bilag 11)

Her giver Majbrit udtryk for, at hun oplever, at hun gennem Kastali'a i høj grad har fået styrket sin selvtillid, og at hun af samme grund har lært at sige fra overfor andre. Derudover giver hun udtryk for, at hun oplever, at kunne bruge hendes personlige udvikling i skolen, ved blandt andet at gå i det tøj hun har lyst til og at sige fra overfor andre. Grundlæggende handler Majbrits fortælling om, at hun gennem Kastali'a har lært, at det er okay at være sig selv, og at hun i høj grad kan bruge dette andre steder end på Kastali'a. Når hun selv reflekterer over, hvad det er på Kastali'a, som har påvirket hende i denne retning, peger hun på lærerne og derigennem det miljø, som er på Kastali'a. En anden elev, som kommer ind på, at Kastali'a hjælper en med at finde sig selv, er Gitte. Gitte fortæller:

Interviewer: "Har du lært noget af at gå på Kastali'a?"

Gitte: "Altså jeg har lært lidt mere at være mig selv. Da jeg kom her, da var jeg lille bitte, og nu er jeg meget større."

Interviewer: "Ja? Hvorfor tror du at Kastali'a har hjulpet med det?"

Gitte: "Jamen bare fordi at dem der var her, de tog godt imod mig og sådan noget. Og så er det bare blevet udviklet efter."

Interviewer: "Ja? Så der er plads til dig hernede?"

Gitte: "JA."

Interviewer: "Er det det samme op i skolen? Føler du også at man kan være sig selv oppe i skolen?"

Gitte: "Lidt mere her synes jeg."

Interviewer: "Ja? Hvorfor tror du det?"

Gitte: "Jamen altså, jeg tror... det er bare fordi, at oppe i skolen det er jo ikke alle der kan lide at gå i skole, der er nogle der kan lide det mere end andre og så er der mange, der ikke kan lide for eksempel [den anden sport, red.] og sådan noget... så her er der mange folk, der har de samme interesser og sådan noget." (bilag 9)

I ovenstående giver Gitte udtryk for, at hun har lært at være sig selv gennem Kastali'a, og forklarer det ved, at hun til at starte med "var lille bitte", men nu er "meget større". Dette kunne være med til at indikere, at Gittes selvtillid er blevet styrket, og at hun er blevet mere udadvendt. Dertil giver hun udtryk for, at det ved Kastali'a, som har hjulpet hende, er, at hun har følt sig velkommen og er blevet modtaget godt. Dette minder på mange måder om Signes fortælling, hvor tryghed hos menneskene på Kastali'a gjorde en stor forskel. Dertil forklarer Signe, at man kan være sig selv lidt mere på Kastali'a end oppe i skolen, fordi der er mange, som har de samme interesser på Kastali'a, hvilket minder om Katrines fortælling. Grundlæggende peger Gittes fortælling på, at hun har lært at være mere sig selv gennem Kastali'a, og at det, ifølge hende, skyldes, at eleverne på Kastali'a ligner hinanden. Hun kommer ikke ind på, om hendes personlige udvikling har kunnet anvendes uden for Kastali'a. Den sidste elev, Marie, lægger tæt op ad Gittes fortælling. Marie fortæller, at hun har oplevet, at hun har lært på Kastali'a at være mindre stille, snakke mere med folk og være mere åben:

Interviewer: "Okay, ej det lyder også sjovt. Har du sådan kunne bruge det man lærer fra Kastali'a andre steder synes du?"

Marie: "Ja... de fjerner sådan tit spejlene, så skal man ikke kigge ind i spejlene og sådan. Ligesom på nogle af spejlene ude i det der venterum, der står der "du er god nok som du er" og sådan noget, og... ja sådan bedre med at snakke med folk, det har jeg lært her. Altså sådan før der var jeg ikke sådan, hvis der nu var nogen som sagde hej til mig, så sagde jeg sådan "hej"[meget lav stemme]. Nu er jeg sådan "Hej" [meget højere stemme]."

Interviewer: “ Ja så du er blevet lidt sådan... du er ikke så stille længere? Okay. Hvad er det der gør eller... hvordan tror du at Kastali'a har hjulpet med det? ”

Marie: “sådan... Kastali'a er lidt mere sådan, der er alle... der er ikke rigtigt nogen der er så generte, alle de er sådan ”Hej hej”. For eksempel hvis man nu kommer i en helt ny klasse, så er der nogen der sådan er ”hej” [lav stemme], men her er det ligesom sådan ”Hej” [høj stemme].” (bilag 12)

Her giver Marie udtryk for, at hun selv oplever, at hendes personlige udvikling skyldes de andre elever og deres adfærd. Hun giver blandt andet udtryk for, at de andre elever på Kastali'a ikke er generte og er mere udadvendte, hvilket har påvirket hende. Senere i interviewet giver Marie udtryk for, at hun har kunnet bruge sin personlige udvikling andre steder, når hun eksempelvis møder nogen, som hun ikke snakker med til daglig. Grundlæggende peger Maries fortælling derfor på, at hun har lært at være mere udadvendt og snakkesalig ved at gå på Kastali'a, og at dette ifølge hende selv skyldes de andre elevers adfærd og det generelle sociale miljø på teaterskolen. Maries fortælling kunne ligesom Gittes tyde på, at hendes selvtillid er blevet styrket, da hun har nemmere ved at snakke med folk, men det er ikke et ord, som hun selv bruger til at beskrive sin personlige udvikling med.

3.2.2.3 Opsamling

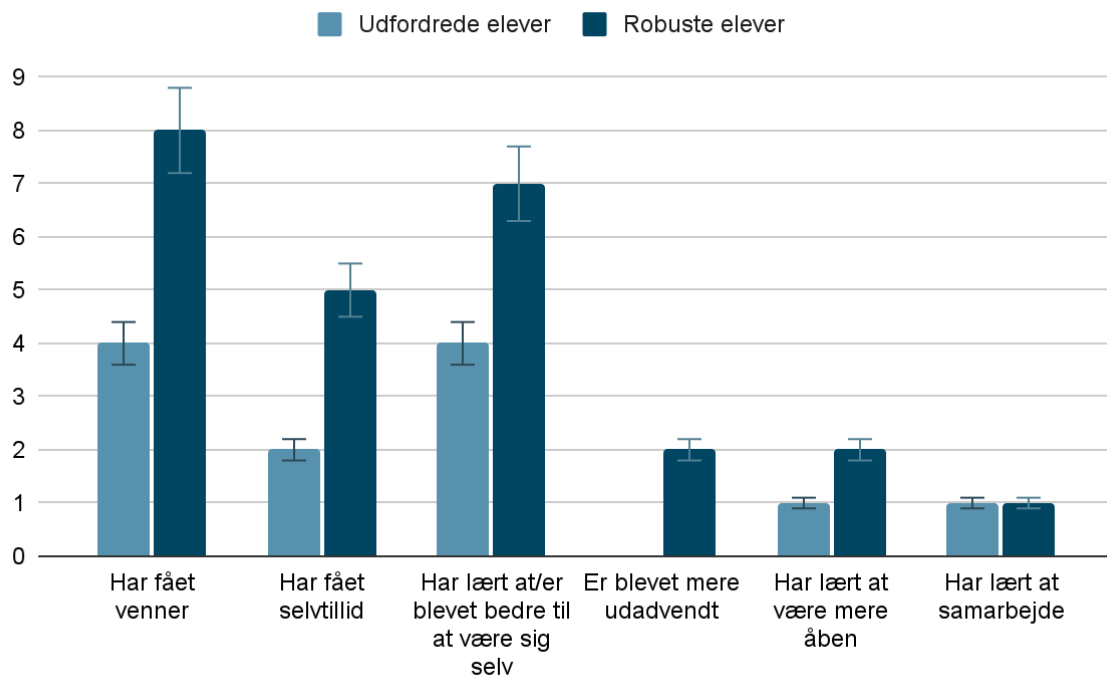
Overordnet tyder de robuste elevers fortællinger på, at de får tættere venner på Kastali'a end andre steder. Derudover lader det til, at selvom eleverne ikke er helt enige om, hvorfor de har fået gode venner på Kastali'a, så er der alligevel fællestræk i deres forklaringer. Her giver de blandt andet udtryk for, at eleverne på Kastali'a har mere tilfælles end oppe i skolen, at de er mere udadvendte og at øvelserne hjælper til både at skabe en tæthed mellem eleverne samt til at få eleverne til at snakke med hinanden. De lægger også vægt på praktiske elementer såsom at man venter sammen på at skulle til Kastali'a, og at eleverne får pauser i undervisningen, hvor de snakker sammen.

I forlængelse af dette peger elevernes udtalelser ligeledes i retning af, at lærerne i høj grad påvirker eleverne på Kastali'a, og hvad de får ud af at gå der. Dette kommer til udtryk under temaet “at være sig selv”, hvor lærernes betydning går igen på tværs af elevernes fortællinger. Særligt Ulla og Majbrit lægger vægt på, at lærerne har haft en betydning for deres udbytte, da eleverne ser på, hvad lærerne gør. Derudover er en stærk tendens på tværs af elevernes fortællinger, at de får styrket deres selvtillid og udadvendthed gennem Kastali'a. Her siger fire elever

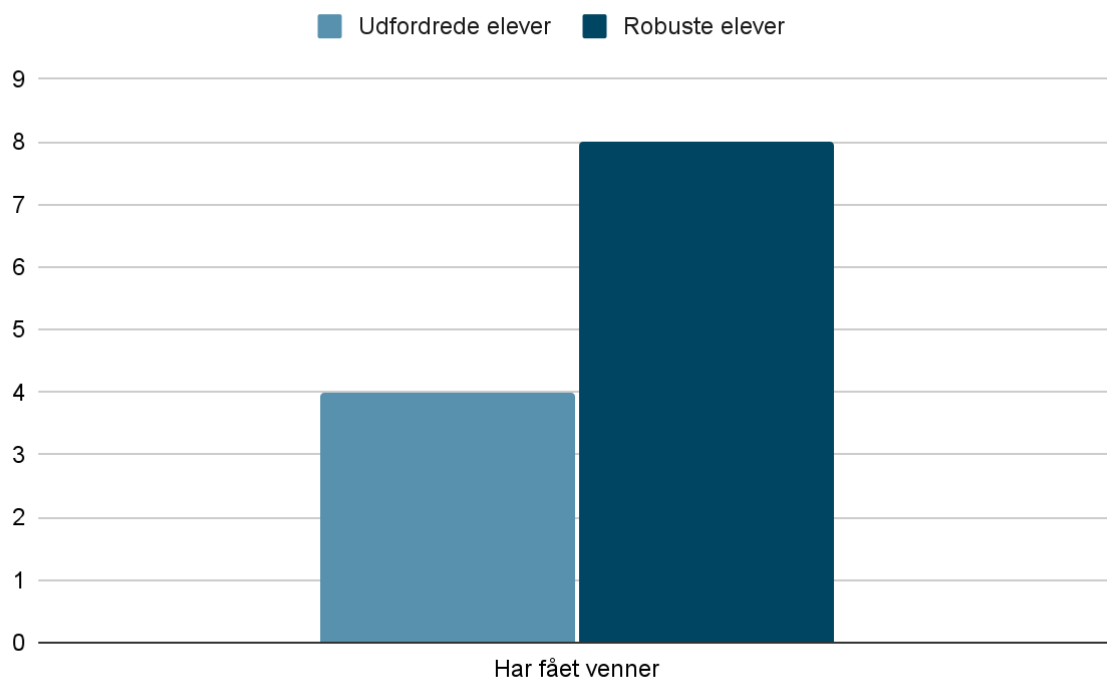
eksplicit, at deres selvtillid er blevet styrket, mens tre andre elevers fortællinger peger på det samme. I forhold til selvtillid er der særligt tre mekanismer, som går igen på tværs af elevernes fortællinger: lærerne, at man kan være sig selv, og de andre elever. To ud af de syv elever, som giver udtryk for at have styrket deres selvtillid, nævner, at lærerne har haft en betydning, hvor der blandt andet lægges vægt på det miljø, som lærerne får skabt på Kastali'a. To af de syv elever, som giver udtryk for at have styrket deres selvtillid, nævner, at det skyldes, at man kan være sig selv på Kastali'a. Dertil nævner to ud af syv elever, som giver udtryk for, at de har styrket deres selvtillid, at det skyldes de andre elevers adfærd og åbenhed overfor hinanden. En fællesnævner for disse tre mekanismer er, at de alle kan føres tilbage til det sociale miljø på Kastali'a, hvortil man kan argumentere, at det er de voksne - lærerne - som definerer, rammerne om Kastali'a, som et sted, hvor man kan være sig selv. Afslutningsvis er der en stærk tendens blandt eleverne til, at deres personlige udvikling fra Kastali'a kan anvendes i andre sammenhænge, eksempelvis i skolen. Her nævner seks ud af ni elever, at de kan bruge enten deres udadvendthed, selvtillid eller lignende andre steder end på Kastali'a, hvoraf de fleste nævner, at de kan bruge det i skolen.

4. Sammenligning af udfordrede og robuste elevers forklaringer på deres udbytte

I dette afsnit vil vi sammenligne de udfordrede og robuste elevers udbytte og forklaringer herpå, hvor vi i den forbindelse vil forsøge at give et samlet overblik over eleverne. Her vil vi tage ét udbytte ad gangen, og dykke ned i, hvilke mekanismer eleverne mener ligger bag. Afslutningsvis vil vi foretage en opsummering over elevernes forklaringer, for at se hvilke mønstre, som lader til at være mest dominerende. Disse mønstre vil der tages udgangspunkt i, når vi i næste afsnit, vil foretage en teoretisk refleksion.

4.1 Tætte venner

Ovenstående figur viser, at mens 8 ud af 9 robuste elever oplever at have fået tætte venner, så er det kun 4 ud af 6 udfordrede elever. I deres forklaringer af hvordan eller hvorfor de har fået tætte venner, lægger de robuste elever vægt på disse seks mekanismer:

- Fordi vi har noget tilfælles og man bliver taget godt imod
- Fordi man lærer at åbne op overfor nye mennesker
- Fordi man lærer hinanden at kende i pauserne og gennem øvelserne
- Fordi eleverne på Kastali'a vil det samme og får tid til at snakke
- Fordi vi mødes og venter sammen inden Kastali'a
- Fordi man skal være sammen og lave øvelser
- Fordi man kommer tæt på hinanden gennem øvelserne og bruger meget tid sammen

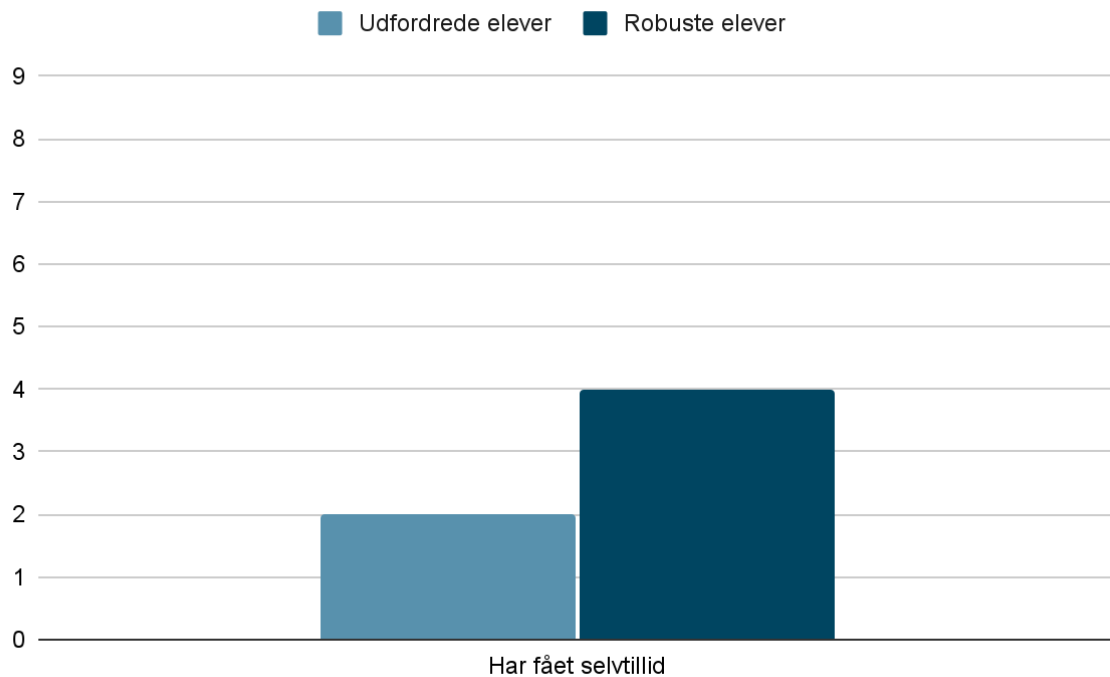
Mens de udfordrede elever lægger vægt på disse tre mekanismer:

- Fordi jeg har lært at være mere åben overfor andre
- Fordi vi laver øvelser og lærer hinanden at kende derigennem
- Fordi eleverne ligner og forstår hinanden

Først og fremmest er det tydeligt, at mekanismerne for de udfordrede og robuste elever overlapper, da de alle omhandler åbenhed, at lære hinanden at kende gennem øvelserne og at eleverne har noget tilfælles. Det indikerer derfor, at det er de samme mekanismer, som er skyld i, at man får tætte venner for både udfordrede og robuste elever.

Når man ser på mekanismerne på tværs af de to elevgrupper, er der en fællesnævner i, at de omhandler den måde man er sammen på Kastali'a. Mekanismerne indikerer ligeledes, at miljøet på Kastali'a spiller en stor rolle, for at eleverne kan få tætte venner, eksempelvis ved at eleverne føler sig velkomne, lærer at være mere åbne eller laver øvelser, som lægger op til at lære hinanden at kende, samt generelt fysisk tæthed.

4.2 Selvtillid

Ovenstående figur viser, at fire ud af ni robuste elever giver udtryk for at have fået bedre selvtillid af Kastali'a, mens dette gælder for to ud af seks udfordrede elever. Når de robuste elever forklarer, hvordan eller hvorfor de har fået bedre selvtillid, lægger de vægt på disse mekanismer:

- Fordi vi laver øvelser, hvor man skal gøre ting, som man ikke har gjort før
- Fordi folk er sig selv på Kastali'a og ikke dømmes mig, og så påvirker vi hinanden
- Fordi man lærer, at der ikke er noget, der er forkert
- Fordi man selv kan bestemme hvem eller hvad man vil være på Kastali'a

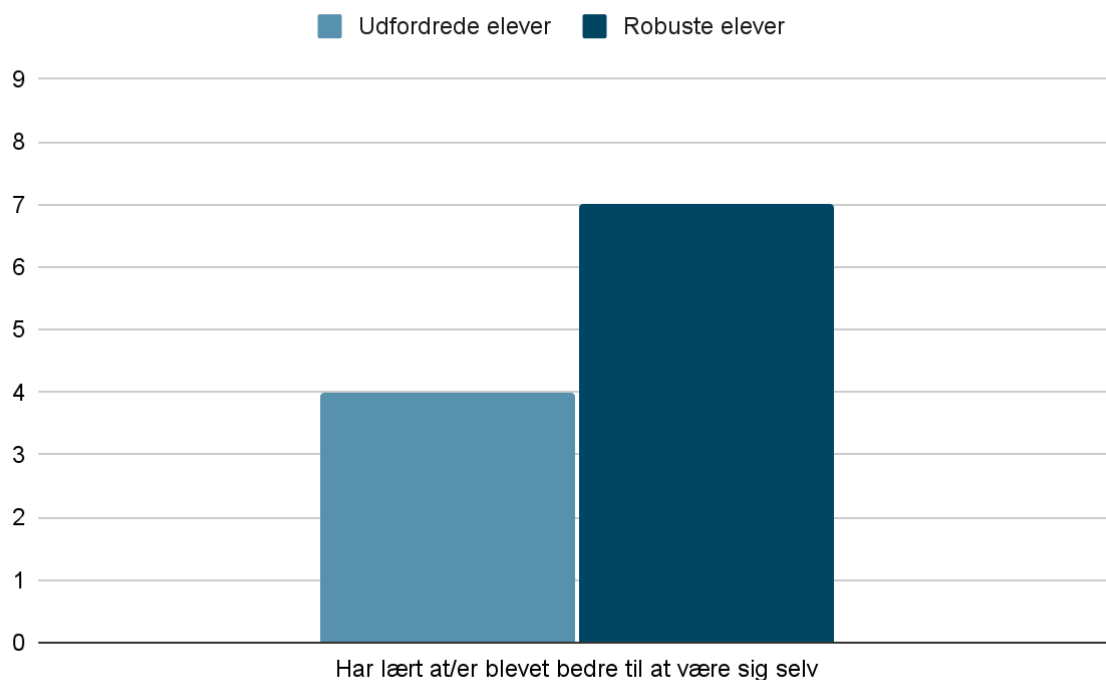
Når de udfordrede elever forklarer, hvordan eller hvorfor de har fået bedre selvtillid, lægger de vægt på disse mekanismer:

- Fordi jeg bliver presset til at snakke med andre på Kastali'a og være med i øvelserne
- Fordi jeg har fået så mange venner på Kastali'a

Først og fremmest ses det ud fra ovenstående, at der både er ligheder og forskelle på hvilke mekanismer, de to elevgrupper mener lægger bag deres selvtillid. Lighederne kredser særligt

om øvelsernes betydning. Her lægger begge elevgrupper vægt på, at der opstår et positivt pres, hvor det for de robuste elever handler om, at man afprøver noget, man ikke har prøvet før, mens det for de udfordrede elever handler om, at de bliver presset til at deltage og derigennem finder ud af, at de sagtens kunne. Ovenstående indikerer derfor, at begge elevgruppers selvtillid gavnnes af øvelserne og det sociale pres, der opstår i forbindelse med at deltage. Herefter bliver mekanismerne forskellige for de to elevgrupper. For de robuste elever ser vi, at tre ud af fire mekanismer omhandler, at de kan være sig selv og udfolde sig på Kastali'a. Dette indikerer derfor, at det har en stor betydning for de robuste elevers selvtillid, at de kan være sig selv og udfolde sig på Kastali'a. Det indikerer ligeledes, at miljøet på Kastali'a har en stor betydning, da eleverne giver udtryk for, at miljøet på Kastali'a er karakteriseret ved, at man ikke bliver dømt for at udfolde sig og kan være sig selv. For de udfordrede elever handler den sidste mekanisme om venner. Her giver eleven Ida udtryk for, at hun oplever at have fået bedre selvtillid, fordi hun har fået så mange venner på Kastali'a og samtidig føler, at hun nu har selvtilliden til at opsøge nye venner udenfor Kastali'a. Dette indikerer, at det at få venner på Kastali'a har føltes som en succesoplevelse for Ida, som så har videreudviklet hendes selvtillid. Ida giver i forlængelse heraf udtryk for, at hun på sin skole har haft svært ved at få venner, men at dette ikke var et problem på Kastali'a. Det indikerer igen, at miljøet på Kastali'a har en betydning.

4.3 Har lært at/blevet bedre til at være sig selv

Ovenstående figur viser, at syv ud af ni robuste elever oplever eller giver udtryk for at være blevet bedre til at være sig selv, mens dette gælder for fire ud af seks af de udfordrede elever. I den forbindelse, lægger de robuste elever vægt på følgende mekanismer, når de forklarer hvorfor eller hvordan de er blevet bedre til at være sig selv:

- Fordi lærerne er afslappede og sjove
- Fordi alle andre på Kastali'a er lige så skøre som mig og går lige så meget op i teater
- Fordi lærerne lægger op til at man skal finde sig selv
- Fordi jeg har følt mig velkommen på Kastali'a
- Fordi man lærer, at der ikke er noget, der er forkert

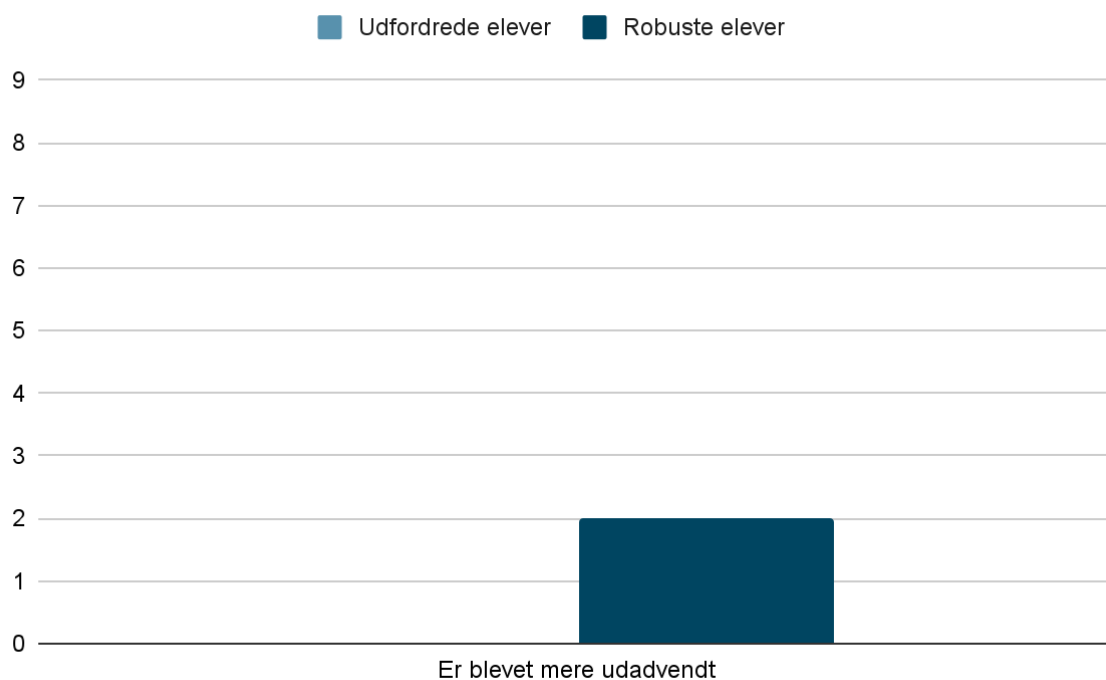
De udfordrede elever lægger vægt på disse mekanismer, når de forklarer hvorfor eller hvordan de er blevet bedre til at være sig selv:

- Fordi vi laver øvelser, hvor vi ser hinanden være "dumme" og "skøre", så kan man være sig selv bagefter
- Fordi jeg er tryk på Kastali'a og alle er forskellige, så jeg tør godt skille mig ud

- Fordi der er plads til mig og mine udfordringer
- Fordi jeg kan udfolde mig gennem min tøjstil og væremåde

Ud fra ovenstående ses det, at mange af mekanismerne overlapper på tværs af de to elevgrupper. Det gælder særligt dem, som handler om, at man føler sig velkommen eller tryk på Kastali'a, og at man kan være sig selv, fordi alle andre også er det. Herefter lægger de to elevgrupper dog vægt på forskellige mekanismer. De robuste elever sætter stort fokus på lærerne og deres væremåde, hvilket blandt andet kommer til udtryk ved at "de er afslappede og sjove" samt at de lægger op til, at eleverne skal finde sig selv. I forlængelse af dette handler den sidste mekanisme for de robuste elever om, at man på teaterskolen lærer, at der ikke er noget, som er forkert. Disse mekanismer for de robuste elever tyder på, at lærerne generelt har en stor betydning for, at eleverne kan lære at være sig selv. Dette indikerer igen, at miljøet på Kastali'a er vigtigt for eleverne, hvilket i denne sammenhæng særligt kommer til udtryk ved, at det er lærerne, som lærer eleverne, at de godt må være sig selv, og at de ikke kan gøre noget forkert på Kastali'a. For de udfordrede elever minder én ud af de to sidste mekanismer om det, de robuste elever lagde vægt på. Eleven Ulla giver udtryk for, at hun føler, at hun kan være sig selv, fordi hun kan have nøjagtig det tøj på og være ligesom hun har lyst til på Kastali'a. Set i forhold til de robuste elevs forklaringer, kunne man forestille sig, at Ulla føler, at hun kan være sig selv, fordi lærerne på Kastali'a lægger op til det. Den sidste mekanisme for de udfordrede elever handler om, at Kastali'a kan rumme ens udfordringer. Dette nævner eleven Søren, hvor han i den forbindelse giver udtryk for, at dette giver ham en oplevelse af, at der er plads til ham på Kastali'a på trods af hans udfordringer. Opsummerende for de udfordrede elevs mekanismer, indikerer disse, at miljøet på Kastali'a spiller en stor rolle i, at eleverne kan være sig selv.

4.4 Er blevet mere udadvendt

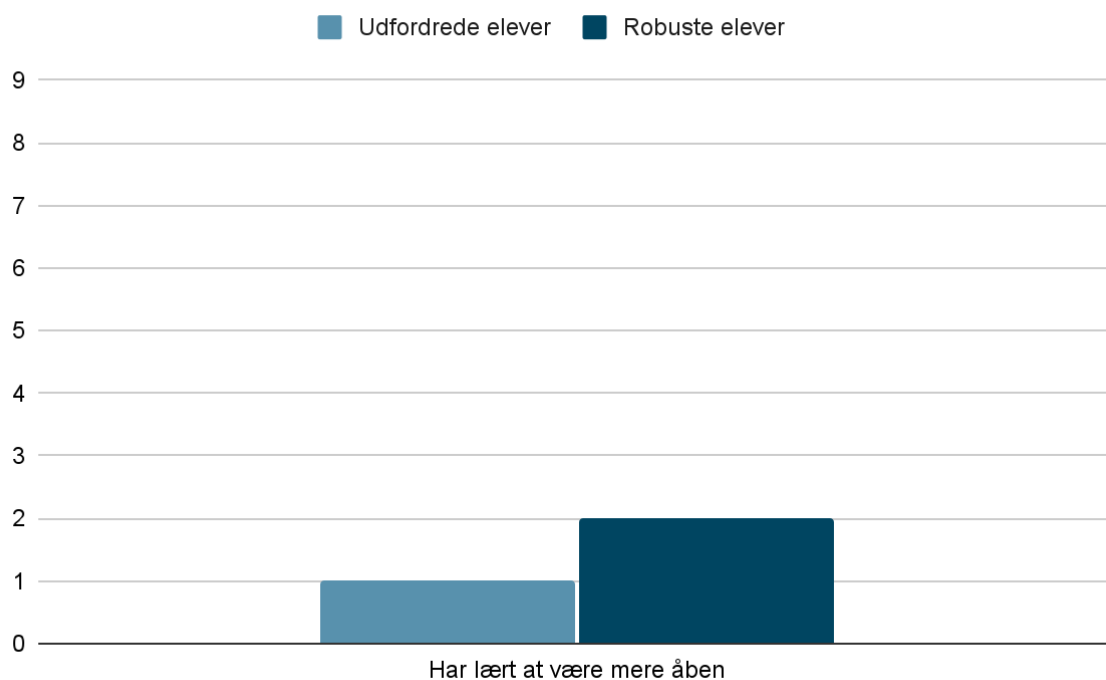

Ud fra ovenstående figur ser vi, at to ud af ni robuste elever oplever eller giver udtryk for, at de er blevet mere udadvendte. Ingen af de udfordrede elever giver udtryk for det samme. Når de robuste elever forklarer hvorfor eller hvordan de er blevet udadvendte, lægger de vægt på disse mekanismer:

- Fordi jeg har følt mig velkommen på Kastali'a
- Fordi de andre elever er udadvendte og åbne, og jeg lærer af dem

Her kan vi se, at begge mekanismer handler om miljøet på Kastali'a, her både elevernes interne miljø og den overordnede følelse af at være velkommen. Begge elever, som nævner mekanismerne, Gitte og Marie, giver udtryk for, at man bliver påvirket af hinanden på Kastali'a, hvilket er med til at indikere, at det ikke blot er lærernes påvirkning, som er vigtig for elevernes udvikling, men også elevernes indbyrdes forhold.

4.5 Har lært at være mere åben

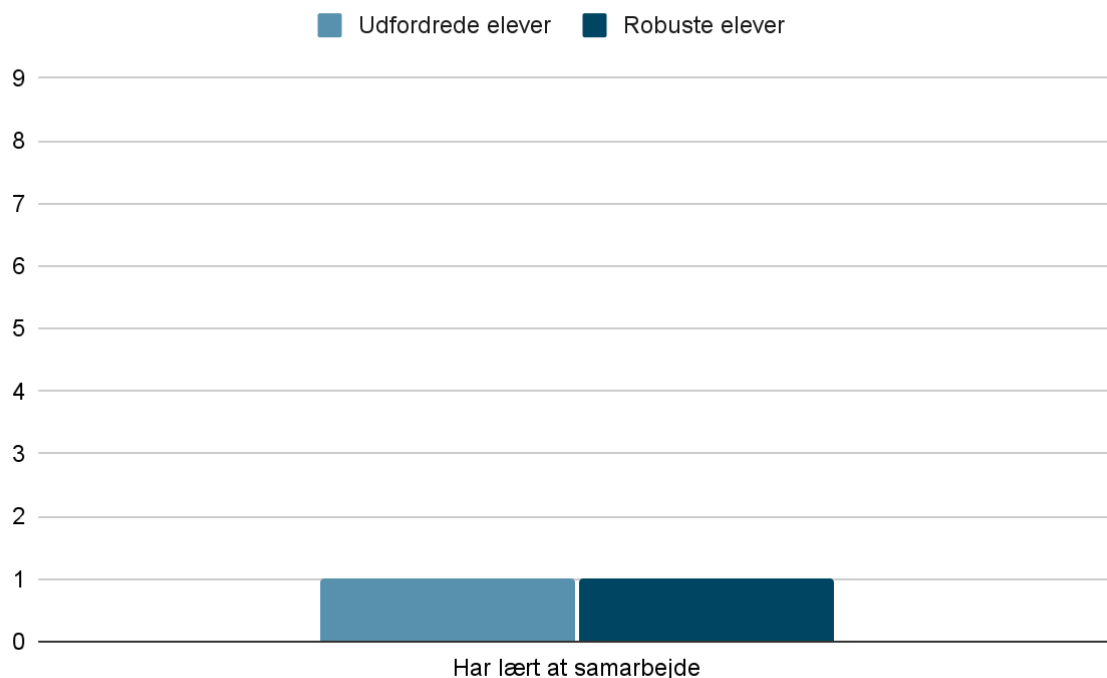
Ud fra ovenstående figur ser vi, at to ud af ni robuste elever explicit giver udtryk for at være blevet mere åbne, mens dette gælder for én ud af seks udfordrede elever. Når de robuste elever forklarer, hvorfor eller hvordan de er blevet mere åbne, lægger de vægt på følgende mekanismer:

- Øvelserne gør, at man bliver mere åben
- Fordi de andre elever er udadvendte og åbne, og jeg lærer af dem

Fælles for begge mekanismer for de robuste elever er, at de lægger vægt på, at de lærer at være mere åbne. Her giver de to forskellige syn på hvordan de lærer det, hvor den ene elev, Signe, forklarer, at hun har lært at være åben gennem øvelserne, mens den anden elev, Marie, forklarer, at hun har lært det af de andre elever på Kastali'a. Den ene udfordrede elev, Amanda, som også giver udtryk for at være blevet mere åben, uddyber ikke, hvordan dette kan være. Hun fortæller dog, at det er noget hun har lært, hvilket hænger godt sammen med de robuste elevers forklaringer, hvor de enten lærer det gennem øvelserne eller hinanden. Fælles for både de robuste og udfordrede elevers mekanismer er, at åbenheden er noget, som er tillært. Begge elevgrupper forklaringer er med til at indikere, at miljøet ligger bag. Dette gælder især for Maries fortælling, hvor det er eleverne, der påvirker hinanden til at være mere åbne, men også for

Signes fortælling, da det er lærerne på Kastali'a, som vælger, at der skal laves øvelser for at udvikle eleverne inden skuespillet sættes i gang.

4.6 Har lært at samarbejde

Ud fra ovenstående figur ses det, at én ud af ni robuste elever har lært at samarbejde, mens dette ligeledes er gældende for én ud af seks udfordrede elever. Den robuste elev, Natasja, lægger vægt på følgende mekanisme, når hun forklarer hvordan eller hvorfor hun har lært at samarbejde:

- Fordi man skal samarbejde i øvelserne

Den udfordrede elev, Laura, lægger vægt på følgende mekanisme, når hun forklarer hvordan eller hvorfor hun har lært at samarbejde:

- Fordi vi laver øvelser, hvor hele holdet skal være med, for at det lykkes

Fælles for begge elevgrupper er, at mekanismerne lægger vægt på øvelsernes betydning. Hvor Natasja forklarer, at det er fordi man skal samarbejde i øvelserne, at man bliver bedre til det, så går Lauras forklaring lidt dybere. Hun giver i sin fortælling udtryk for, at det er den gensidige afhængighed mellem eleverne, når de laver øvelser, som gør, at alle er med. For Laura handler

det således om, at det er nødvendigt at samarbejde, for at det kan lykkes. Dette kunne indikere, at den gensidige afhængighed mellem eleverne fungerer som et lille “skub”, som gør, at hun samarbejder sammen med resten af eleverne. Grundlæggende lader det dog til, at det er øvelserne som gør, at begge elever lærer at samarbejde.

4.7 Opsamling på mekanismer

For at opsummere på ovenstående seks afsnit, så er et af de elementer, som går igen på tværs af alle elevernes forklaringer, miljøet på Kastali’a. Helt indledningsvist er det tydeligt hos både udfordrede og robuste elever, at de oplever Kastali’a som noget unikt samt en modsætning til andre fritidsaktiviteter. Her lægger de blandt andet vægt på, at menneskene er anderledes på Kastali’a, samt at man ikke konkurrerer på Kastali’a ligesom til andre fritidsaktiviteter, men at venskaberne er mere åbne og tætte. Disse beskrivelser fra elevernes side indikerer, at det miljø, der er på Kastali’a, er anderledes end til andre fritidsaktiviteter. Ser vi på elevernes forklaring af bagvedliggende mekanismer, lægges der også vægt på elementer, som på mange måde kredser om Kastali’as miljø: organiseringen af undervisningen fra lærernes side, hvordan eleverne er sammen socialt, at eleverne påvirker hinandens adfærd - både i forhold til selvtillid, udadvendthed og åbenhed, at eleverne kan være sig selv, m.m. Alle disse elementer kredser om de fortællinger, som vi indledningsvist gennemgik i analysen, altså elevernes opfattelser af at være på Kastali’a. Derfor vil vi i næste afsnit, “5. Teoretisk refleksion” tage udgangspunkt i “det sociale miljø på Kastali’a” som et overordnet tema for mange af elevernes fortællinger. I forlængelse af dette vil vi også tage udgangspunkt i temaet “Øvelser”, da mange af eleverne, på tværs af de to elevgrupper, tillægger øvelserne stor betydning i forhold til deres udbytte.

5. Teoretisk refleksion

5.1 Det sociale miljø på Kastali’a

I dette afsnit vil vi forsøge at forklare, hvorfor miljøet på Kastali’a har så stor en betydning for eleverne og deres udbytte i et teoretisk perspektiv. Der vil derfor ikke lægges vægt på at opsummere elevernes oplevelser af Kastali’as miljø, hvor vi i stedet henviser til de forrige afsnit. Først og fremmest er det vigtigt at forklare, hvad vi forstår som det sociale miljø på Kastali’a. Ud fra elevernes beskrivelser lægger de vægt på lærernes adfærd, undervisningen, organiseringen af fritidstilbuddet, deres med-elever samt hvordan de er sammen socialt. Alle disse

elementer forstår vi som nogle, der udgør det sociale miljø på Kastali'a, hvor eksempelvis organiseringen af Kastali'a og deres værdier er med til at lægge retningslinjer for fritidstilbuddet, mens lærerne på Kastali'a ses som formidlerne af disse til eleverne. Det betyder, at lærerne ses som nogle med stor betydning for de andre elementer af det sociale miljø.

Et af de teoretiske perspektiver, som kan give en forklaring på miljøets betydning på Kastali'a og at det adskiller sig fra miljøet på andre fritidsaktiviteter, er teorien om socialisering. Denne teori handler grundlæggende om, at individer udvikler deres forståelse for samfundets normer og værdier gennem en socialiseringsproces med andre mennesker (Berger og Luckmann, 1999:153-154). Socialiseringen kan forstås som en "styring" af individet, hvor individet påvirkes og lærer af de mennesker, som vedkommende omgås. Her er det vigtigt at skelne mellem to former for socialisering: primærsocialisering og sekundærsocialisering (Berger og Luckmann, 1999:153-154). Den primære socialisering kan siges at være fundamentet for sekundærsocialiseringen, da denne er den første socialisering i barndommen, og sker i et samspil med barnets omsorgspersoner, eksempelvis barnets forældre. Det er i denne fase, at barnet får sin første forståelse for normer, roller og holdninger i samfundet (Berger og Luckmann, 1999:154-155). Sekundærsocialiseringen er den senere socialisering, som gør individet bevidst om andre dele af samfundet, såkaldte "subverdener", hvor individet lærer, at roller og normer ofte afhænger af hvilken subverden, man befinder sig i (Berger og Luckmann, 1999:162-163). Eksempler på en subverden kunne være vennekredse, skole, eller i dette tilfælde fritidsaktiviteter.

Denne teori kan være med til at forklare flere elementer af elevernes fortællinger om det sociale miljø. Først og fremmest kan det forklare, hvorfor eleverne tillægger sine omgivelser på Kastali'a så stor betydning for deres personlige udvikling, hvad end der er tale om lærere, elever, eller noget helt tredje. Som vi så tidligere, så oplever eleverne både en udvikling i selvtillid, udadvendthed, at de kan være sig selv samt deres åbenhed, mens de går på Kastali'a, hvortil deres forklaringer falder tilbage til miljøet i stor set alle tilfælde. Dette vil gennem socialiseringsteorien forklares ved, at eleverne, da de startede på Kastali'a, var i en proces, hvor de gennem den sekundære socialisering lærte at forventningsafstemme med hinanden, for at kunne finde frem til hvilke normer, roller og holdninger, der var på spil på Kastali'a. Nu, hvor eleverne har været på Kastali'a et stykke tid, har de sikret sig en forståelse for disse, og arbejder derfor med at fylde disse roller ud, og opretholde de normer, som tillægges værdi. Som eleverne forklarer, er det værdier som åbenhed, at kunne være sig selv, at der ikke skal være mobning, at man altid er god nok, osv., som er på spil. Disse værdier og tilhørende normer om, hvad der

er den korrekte og normale måde at være på, eksempelvis ved at være åben overfor andre, har eleverne lært både gennem forventningsafstemning med hinanden, men også med de voksne lærere. Lærerne vil her forstås som rollemodeller, som formidler både eksplicit og implicit i forhold til hvordan det er, man er på Kastali'a og hvad der ikke tolereres. Ud fra denne teori vil elevernes udbytte ligeledes forklares ved, at det eleverne udvikler i høj grad er det, som der vægtes højt på Kastali'a, herunder at man kan snakke med andre, har tillid til, at man er god nok, at man altid er åben overfor hinanden, osv. Kastali'a kan således ses som en subverden med meget åbne værdier og normer, som adskiller sig fra de andre subverdener, eksempelvis skolen eller andre fritidsaktiviteter, som eleverne indgår i. Dette ses også i høj grad på tværs af elevernes fortællinger, da stort set alle elever forstår Kastali'a som noget unikt. Her er der forskel på, hvad der opsættes som modsætningen til Kastali'a, hvor det hos de udfordrede elever ofte er skolen, mens det hos de robuste elever er andre fritidsaktiviteter. Begge fortællinger vil i denne teori forklares ved, at hhv. skolen og andre fritidsaktiviteter er separate subverdener, som har deres egne værdier, normer og roller, som man skal udfylde. Dermed ikke sagt at nogle af disse værdier og normer ikke kan overlappes på tværs af subverdenerne. Der er dog stor sandsynlighed for, at de forskellige normer og værdier som overlapper også tillægges forskellig betydning eller vægtes i forskellig grad. Eksempelvis giver flere elever udtryk for, at de til andre fritidsaktiviteter ikke snakker med alle, men derimod kun snakker med dem, som de kender. Dette forklarer de er en modsætning til Kastali'a, hvor alle snakker med hinanden. Her er det ud fra det teoretiske perspektiv tydeligt, at eksempelvis åbenhed vægtes forskelligt, hvor flere elever fortæller, at de eksplicit lærer det på Kastali'a, mens dette ikke er tilfældet i andre fritidsaktiviteter. Det er igen vigtigt at nævne, at dette ikke betyder, at man til andre fritidsaktiviteter ikke ønsker, at alle eleverne snakker sammen, men blot, at der eksempelvis er forskel på, hvor meget det prioriteres. Et andet sted, hvor det bliver særligt tydeligt, at der er forskel på de forskellige subverdener, er, når flere af eleverne giver udtryk for, at de oplever deres roller i skolen som forskellige fra dem, de har på Kastali'a. Her giver flere elever udtryk for, at de oplever at skulle være på en bestemt måde oppe i skolen, mens de i højere grad kan være sig selv på Kastali'a. De giver samtidig udtryk for, at de i forskellig grad kan tage deres rolle fra Kastali'a med i skolen. Her er det meget vigtigt at nævne, at det ord som eleverne bruger til at beskrive deres adfærd i skolen med er "rolle", mens det de beskriver deres adfærd på Kastali'a med ofte er "at være dem selv". Ud fra denne teori vil begge forstås som roller, da det er den måde at være på, som ses som naturlig i de forskellige subverdener. Denne oplevede forskel på rollerne giver god mening ud fra det teoretiske perspektiv, da der er tale om to forskellige subverdener, hvor eleverne giver udtryk for, at der lægges vægt på forskellige værdier

samt eksisterer forskellige normer. Dette kommer eksempelvis til udtryk gennem en elevs fortælling om, at man i skolen ikke bare kan gå ind og snakke med parallelklassen, fordi “det gør man bare ikke”, men at det på Kastali’a er meget normalt at snakke på kryds og tværs. Dette giver grundlæggende god mening, da de to subverdener er forskellige, også på et helt institutionelt plan. Skolen er et sted, hvor eleverne har undervisningspligt, samt hvor de skal sikres et fundament for fremtidige uddannelser. Kastali’a er derimod et frivilligt tilbud, hvor elever med samme interesser mødes, samt hvor der arbejdes hen imod skuespil og forestillinger. Der er derfor rimelig stor forskel på de to, og man kan diskutere hvorvidt det giver mening at sammenligne elevernes udbytte af de to institutioner, da både det sociale miljø og herunder normerne ifølge eleverne er meget forskellige, men også fordi, at eleverne ikke deltager med samme forudsætninger i begge subverdener. På Kastali’a ser vi udbyttet af to elevgrupper, som frivilligt har valgt at gå på Kastali’a og i den forbindelse stå på en scene og udvikle deres færdigheder i den retning, mens eleverne som nævnt er på skolen grundet undervisningspligt, og derfor i forskellig grad er engagerede i at lære det, der undervises i.

5.2 Øvelserne

I dette afsnit vil vi dykke ned i elevernes fortællinger om øvelserne på Kastali’a. Vi vil komme ind på elevernes mest og mindst foretrukne øvelser, og herefter supplere med deres holdninger til, hvorvidt det kunne gøre en forskel, hvis man inddrog øvelserne fra Kastali’a i skoleundervisningen.

Som det kom frem i starten af analysen, så oplever eleverne selv, at øvelserne har en effekt på deres udbytte af Kastali’a. Helt opsummerende nævnes øvelserne som mekanisme til udbytte seks gange, og både i forbindelse med at få venner, selvtillid, åbenhed, samarbejde og at sige sine følelser højt. I de to nedenstående tabeller, ses en oversigt over elevernes mest og mindst foretrukne øvelser:

Tabel 3: Udfordrede elevers mest og mindst foretrukne øvelser

<u>Mest foretrukne øvelser</u>	<u>Mindst foretrukne øvelser</u>
BANG	Tømmerflåde
Bedstemor	luk øjne-prik-dans
Politifolk-forhindringer-fanger	Kniv og gaffel

“Jeg er speciel, fordi...”	
Afslappende musik, lukkede øjne	

For forklaring af ovenstående øvelser se bilag 20.

Tabel 3: Robuste elevers mest og mindst foretrukne øvelser

<u>Mest foretrukne øvelser</u>	<u>Mindst foretrukne øvelser</u>
Postkasse-leg	Tømmerflåde
Bang	Kniv og gaffel
TV	“Dans-når-man-er-vred”
Ninja Turtle Destruction	“Gå-og-stirre”
Tømmerflåde m. molekyle-leg	
“Sluk-lyset-luk-øjnene-læg-dig-ned” øvelse	

For forklaring af ovenstående øvelser se bilag 20.

Som ovenstående tabeller viser, så er der flere øvelser som de udfordrede og robuste elever er enige om. Dette er øvelserne “Bang”, “Tømmerflåde”, “Kniv og gaffel” samt “Afslapnings-øvelse” (jf. bilag 20, s. 1-2). Øvelsen “Bang” er både udfordrede og robuste elever enige om er en god øvelse, med undtagelse af én enkelt robust elev, som giver udtryk for, at øvelsen er blevet brugt for meget. Hos de udfordrede elever, er der én elev som giver udtryk for at ”Bang” er en god øvelse. Her forklarer vedkommende, at ”Bang” er en god øvelse, fordi den er sjov. Her supplerer de robuste elever, hvor der er tre elever, som holder af øvelsen, at Bang er sjov og god, fordi man skal tænke hurtigt, så man får nogle gode grin. Øvelsen “Tømmerflåde” er både udfordrede og robuste elever enige om er kedelig, med undtagelse af én robust elev. Her giver både udfordrede og robuste elever udtryk for, at øvelsen er overbrugt, samt fordi man “blot skal følge et tempo”. Her uddyber én elev, at tømmerflåde til gengæld kan være rigtig sjov, hvis man leger øvelsen “Molekyle” samtidig. Øvelsen “Kniv og gaffel” er én udfordret og én robust elev enige om ikke er så god. Her forklarer den udfordrede elev, at den er overbrugt, mens den robuste elev giver udtryk for, at den er grænseoverskridende, fordi alle kigger på én. Øvelsen ved navn “Afslapnings-øvelse” nævnes ligesom Kniv og gaffel af én udfordret

og én robust elev. Her giver begge elever udtryk for at øvelsen er god og afslappende, hvor den robuste elev tilføjer, at den “tømmer kroppen”.

Resten af de øvelser de to elevgrupper kommer ind på adskiller sig fra hinanden. Her kommer de udfordrede elever på øvelser som “Bedstemor”, “Jeg er speciel, fordi...”, “Prik-og-dans” samt “Politifolk-og-forhindringer” (jf. bilag 20, s. 1-3). “Bedstemor” nævner én elev som en god øvelse, fordi den er sjov og lidt “kaos-agtig”. En anden elev nævner, at øvelsen “Jeg er speciel, fordi...” er god, fordi man lærer hinanden at kende og får lov til at føle sig speciel. En tredje elev forklarer, at øvelsen “Prik-og-dans” ikke er deres foretrukne, fordi den er svær og grænseoverskridende. En helt fjerde elev forklarer, at øvelsen “Politifolk-og-forhindringer” er en rigtig god øvelse, fordi den er anderledes og “der sker noget mere”. Overordnet for de udfordrede elevs fortællinger om øvelserne er, at der er en tendens til, at nogle elever bedst kan lide hurtige og actionfyldte øvelser såsom “Bang”, “Bedstemor” og “Politifolk-og-forhindringer”, mens andre synes bedst om de mere stille og dybe øvelser såsom “Jeg er speciel, fordi...”. Derudover giver de udfordrede elever udtryk for, at det er godt, at man altid laver nye øvelser og skifter øvelserne ud, så der sker noget nyt. Derudover forklarer én udfordret elev, at alle øvelserne er gode, men at det er udfordrende, når man skal finde på noget rigtig hurtigt.

De robuste elever kommer dertil på øvelserne “Postkasse-leg”, “Akralle-kralle”, “TV”, “Ninja turtledestruction”, “Gå-og-stirre” samt “Dans-når-man-er-vred” (jf. bilag 20, s. 1-4). “Postkasse-leg” nævnes af én elev, som har svært ved at sætte ord på, hvorfor øvelsen er god. “Akralle-kralle” nævnes af én anden elev, som fortæller, at det er en god øvelse, fordi den er sjov. Hertil nævner to elever, at øvelsen “TV” er god, hvor den ene elev forklarer, at den er udfordrende, da man skal tænke kreativt og bygge videre på hinandens historier. Den anden elev fortæller, at det er sjovt at se, hvor historierne ender henne. To andre elever fortæller, at øvelsen “Ninja turtledestruction” er rigtig god, fordi den er sjov og hurtig. Generelt giver én af de to elever udtryk for, at det særligt er de hurtige øvelser, som er gode. Dertil fortæller én elev, at øvelserne, hvor man skal “gå og stirre”, ikke er så gode, fordi de ikke er sjove. Afslutningsvis fortæller én elev, at øvelsen “Dans-når-man-er-vred” ikke er hendes foretrukne øvelse, da den er meget grænseoverskridende, men også fordi eleven giver udtryk for, at hun ikke føler sig god til den øvelse. Overordnet for de robuste elever tyder deres præferencer på, at de bedst kan lide de øvelser, som er sjove. Det tyder dog også på, at de er meget glade for øvelser, som enten går hurtigt, ligesom “Bang” og “Ninja Turtle Destruction” eller hvor man skal bygge videre på hinandens historier og tænke kreativt, som det er tilfældet med “Postkasse-leg”, “Akralle-

kralle” og “TV”. I forbindelse med øvelserne giver de robuste elever ligeledes udtryk for, at de øvelser, hvor der er meget fysisk aktivitet, kan være hårde, samt at øvelser, hvor man skal være tæt på hinanden, kan være grænseoverskridende efter corona. Fælles for både de udfordrede og robuste elevers præferencer for øvelser er, at begge elevgrupper synes, at øvelserne er sjove. Dertil tyder det på, at de robuste elever foretrækker de øvelser, som enten er sjove eller som er hurtige og har ”gang i den”. Dette er ikke tilfældet hos de udfordrede elever, hvilket suppleres af én elev, som fortæller, at de øvelser, hvor man skal tænke hurtigt, er svære og udfordrende.

6. Hovedopsamling af elevresultater

I dette afsnit vil vi prøve at lave en overordnet opsamling af resultaterne af undersøgelsen. Først og fremmest er det tydeligste mønster hos både udfordrede og robuste elevers udbytte, at de oplever at få tætte venner, bliver bedre til at være dem selv samt oplever at få mere selvtillid. Hertil kommer også, at nogle få elever oplever at blive mere udadvendte, åbne og få nemmere ved at samarbejde. De udfordrede og robuste elever adskiller sig en smule i deres udbytte fra Kastali’a. Her lægger de udfordrede elever særligt vægt på, at de har nemmere ved at få venner på Kastali’a, hvilket ikke på samme måde går igen hos de robuste elever. Dertil lægger de robuste elever meget vægt på, at de oplever at få selvtillid, hvilket fylder lidt mindre hos de udfordrede elever. Selvom der er disse forskelle i elevernes udbytte, så er der alligevel mange steder, hvor elevgrupperne ligner hinanden. Det fremgår blandt andet i deres oplevelse af at være på Kastali’a, hvor begge grupper oplever det som et trygt, sjovt og hyggeligt sted. Det ses dog også blot ved, at det er de samme elementer, herunder venner, at være sig selv og selvtillid, som nævnes af begge elevgrupper i forhold til deres udbytte, der lader derfor blot til at være en forskel i fordelingen, når man ser på mønstrene i de to grupper.

Dertil tyder det på, at øvelserne også er en vigtig mekanisme i forhold til elevernes udbytte, da disse anvendes som forklaringer på både venner, selvtillid, åbenhed, samarbejde og at sige sine følelser højt. Når eleverne reflekterer over, at øvelserne har en betydning for deres udbytte, kommer de ikke frem til hvilke specifikke øvelser, der er tale om. Til gengæld giver de udtryk for hvilke øvelser de bedst og mindst kan lide, og her lader til at være forskellige mønstre for de to elevgrupper. Hos de udfordrede elever er mønstret generelt ikke så tydeligt, men elevernes fortællinger peger på, at de udfordrede elever deles i to grupper i forhold til deres præferencer: dem som bedst kan lide hurtige og actionfyldte øvelser, og dem som bedst kan lide

mere stille og dybe øvelser. Hos de robuste elever ses et tydeligt mønster, hvor eleverne igen deles i to: dem, som bedst kan lide hurtige og actionfyldte øvelser, samt dem, som bedst kan lide øvelser, hvor der er fokus på at skabe fortællinger. Et mønster for begge grupper tyder på, at de øvelser, som de mindst kan lide, er valgt ud fra tre kriterier: hvor overbrugte de er, hvor “kedelige” de er, samt hvor grænseoverskridende de er.

7. Analyse af forældre

I forlængelse af ovenstående elevanalyse, vil der i dette afsnit blive foretaget en analyse af forældrenes fortællinger om Kastali'a og hvad deres børn får ud af at gå på teaterskolen. Dette er således for at få et andet perspektiv på elevernes udbytte, samt for at få et indblik i, hvordan elevernes forældre opfatter Kastali'a som fritidstilbud. Afsnittet vil delvist følge samme opbygning som elevanalysen, herunder blandt andet, at vi stadig vil referere til forældrene som forældre til enten udfordrede eller robuste elever. Vi har interviewet 13 forældre i alt, hvoraf seks er forældre til udfordrede elever, mens syv er forældre til robuste elever. Det, der adskiller sig fra elevanalysen, er dog, at vi har valgt at lave fælles afsnit for begge forældregrupper, da forældrene i høj grad er enige i hvad eleverne får ud af Kastali'a. Vi vil dog i hvert afsnit kommentere på, hvis der opstår mønstre, hvor forældregruppernes fortællinger er forskellige. Først og fremmest vil vi dykke ned i, hvad forældrene hører fra deres børn om at gå på Kastali'a. Dernæst følger et afsnit, som vil handle om forældrenes egne opfattelser af hvad deres børn får ud af at gå på Kastali'a. Herefter vil vi komme omkring forældrenes opfattelser af hvorfor Kastali'a fungerer for deres børn, for at komme tættere på mulige forklaringer på elevernes udbytte.

7.1 Hvad hører forældrene om Kastali'a fra deres børn

Når forældrene reflekterer over, hvad de hører fra deres børn om at gå på Kastali'a dukker flere tendenser op. Her er det meget tydeligt, at forældrene i høj grad er enige i deres udtalelser, da mange af de samme beskrivelser går igen. Et sted, hvor alle forældrene ligner hinanden, både til robuste og udfordrede børn, er i de ord de bruger til at beskrive deres børns oplevelse af Kastali'a. Her beskriver alle forældre det meget positivt, hvor der er nogle forskellige temaer, som går igen. Herunder er eksempler på, at temaerne "frirum" og "plads" går igen:

Lærkes mor: "Det har været et rigtig dejligt frirum, hvor hun er kommet hjem glad og tilfreds. Hun føler sig set og hørt og har haft det megasjovt og får en masse gode venner."
(bilag 18)

Rikkens mor: "Rikke siger også, at hun oplever et fristed..."

Rikkens far: "Med mange forskellige typer og mange forskellige mennesker."

Rikkens mor: "Ja."

Rikkens far: "Hvor der er mange forskellige indgangsvinkler til tingene."

Interviewer: "Okay."

Rikkens mor: "Hun beskriver det som et sted, hvor hun altid har følt sig velkommen." (bilag 16)

Katrinens mor: "Jeg tror bare hun syntes det er sådan et fristed, hvor de er bredt favnende og der er plads til alle og det er meget... Det er ikke sådan noget med, at man skal være på en bestemt måde, eller at man skal komme frem til et eller andet bestemt resultat." (bilag 16)

To andre temaer, som går igen i forældreinterviewene, er, når de forklarer deres børns oplevelser med Kastali'a som "det bedste man kan gå til" og "venner". Herunder ses der eksempler på dette:

Natasjas mor: "Natasja er fuldstændig vild med det hernede og har været det fra dag 1. Hun siger, at det er det bedste, hun går til. Hvis det er sådan hun syntes hun har... det er også for meget... men jeg ved jo, at jeg skal gå til Kastali'a, så er der nogle af de andre ting, der må rykke sig." (bilag 18)

Signes mor: "for Signe har det været det samme med, at man hurtigt kan komme til at gå til mange ting og så har hun faktisk sagt, jeg vil kun prøve at gå til en ting og det var så Kastali'a."

Interviewer: "Okay."

Signes mor: "De er lidt en familie og når der så bliver skabt nye hold, så har jeg piger der sidder og trykker og opdaterer på hvornår holdet kommer ud fordi, hvem er nu på holdet og hvem er ikke på holdet, for de mister også nogen, når de ikke længere er på holdet. Det skal jo gå op i det store puslespil og stor respekt for det, men det er lidt som... åh jeg kan ikke holde det ud, jeg er heldigvis på hold med den... Det er tætte bånd" (bilag 18)

Gittes mor: "Jamen det jeg hører er også, at Gitte glæder sig vildt meget til at skal herved. Det gør hun virkelig. Hun følesig rigtig glad for at gå her og har også fået en masse nye gode venner." (bilag 18)

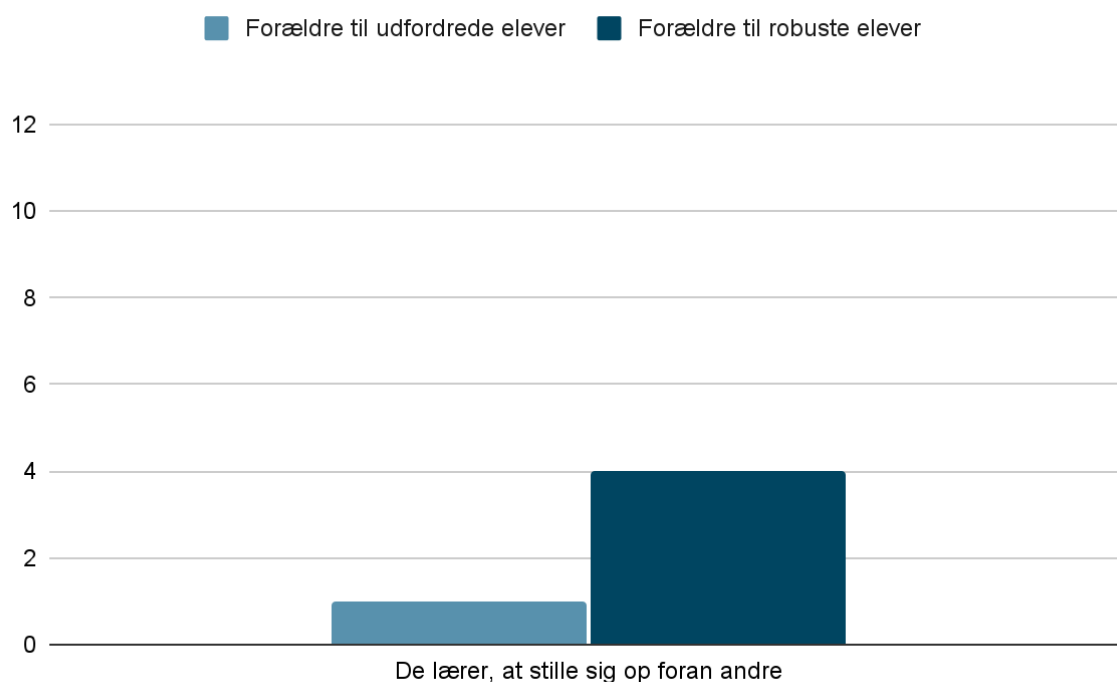
Det er disse fire mønstre, som kommer mest til udtryk, når forældrene skal svare på, hvordan deres børn oplever det at gå på Kastali'a. Sammenligner man dette med de elementer, som eleverne selv kom ind på i deres interviews, stemmer de i høj grad overens. I starten af elevanalysen fandt vi frem til, at mønstrene "venner" og "at være sig selv" fyldte mest, når eleverne skulle forklare deres oplevelse af at gå på Kastali'a. I forældreanalysen er det som nævnt "fritid", "plads", "det bedste man kan gå til" og "venner", som der gives udtryk for. Disse forskellige mønstre overlapper på flere måder. Eksempelvis overlapper elevernes fortælling om at kunne være sig selv på Kastali'a i høj grad med forældrenes fortælling om at der er plads til alle. Både forældre og elever nævner vennernes betydning, og begge grupper bruger i den forbindelse ordet "fællesskab" til at beskrive netværket på Kastali'a. At det kun er hos forældrene, at "det bedste man kan gå til" kommer til udtryk giver god mening, da dette er den mere organisatoriske side af elevernes fritidsliv. Det handler om, at flere af eleverne vælger udelukkende Kastali'a fremfor flere fritidsaktiviteter, hvilket man kan argumentere for er noget, som særligt forældre lægger mærke til, da de på sin vis administrerer deres børns fritidsliv. Opsummerende for denne del af forældreanalysen kan vi sige, at den stemmer godt overens med det, som vi fandt i den tilsvarende del af elevanalysen.

7.2 Hvad oplever forældrene, at deres børn får ud af at gå på Kastali'a

I dette afsnit vil vi stille skarpt på forældrenes udtalelser og forståelser af, hvad deres børn får ud af at gå på Kastali'a. Det er således et andet perspektiv, end da vi i elevanalysen spurgte eleverne direkte. I afsnittet vil vi tage udgangspunkt i begge forældregrupper, for at få et samlet billede af, hvad eleverne får ud af Kastali'a. Herefter vil vi opsummerende komme ind på, hvorvidt og hvorledes de to forældregruppers forståelser af deres børns udbytte adskiller sig.

Når forældrene skal reflektere over, hvad deres børn får ud af Kastali'a, så dukker syv forskellige mønstre op. Da dette er forholdsvis mange temaer at skulle omkring, har vi valgt at skrive ét afsnit for hvert tema. Her er det vigtigt at nævne, at vi tager temaerne i rækkefølge, alt efter hvor ofte de nævnes af forældrene.

7.2.1 De lærer at stille sig op foran andre mennesker

Dette afsnit handler om, at forældrene har en oplevelse af, at deres børn på forskellig vis bliver bedre til at stille sig op foran andre mennesker ved at gå til teater på Kastali'a. Dette nævnes af i alt fem forældre, hvoraf fire er forældre til robuste elever og én er forælder til en udfordret elev. Dette udbytte er det, som bliver nævnt flest gange på tværs af forældrene, og lader således til at være det, som fylder mest. Forældrene kommer her ind på flere forskellige elementer, som hører inde under dette tema. Det, som flest forældre nævner, er, at deres børn lærer og får nemmere ved at stille sig frem og præsentere foran andre mennesker. Herunder ses nogle eksempler på dette:

Rikkens far: "Hele den der evne, eller kompetencen i at stille sig op, at forberede sig på noget, som kun kan gøres en gang. Som en fremlæggelse eller et teaterstykke eller en forestilling. Det er noget som kommer til at lægge på rygraden nærmest, ved at deltage på Kastali'a." (bilag 16)

Laura mor: "Altså jeg synes, sådan i den her uge der ved jeg at i klassen har de fået den idé, at så skal de have noget højtlesning, og så er der nogle lærere fra de andre klasser som

skal ind og så kan de fire bedste, de skal videre. Så kan man ende med at læse op med hele skolen ikke, det er sådan et eller andet. Og det er jo udelukkende fordi, altså Laura er så motiveret, og hun skulle læse højt for mig og performe. Og det er jo udelukkende med baggrund af det hun har lært på Kastali'a, at hun kan de greb, hendes lærer har nogle gange rost det her med at skulle læse de tekster op" (bilag 19)

Ud fra ovenstående citater er det særligt interessant, at begge forældre fortæller, at det, at deres børn nemmere kan fremlægge, stille sig op foran andre mennesker, læse højt foran hele skolen samt performe, det er noget, som de har lært på Kastali'a. Dette uddybes især af Rikkens far, som sammenligner det at fremlægge eller stille sig frem foran andre med at fremvise et teaterstykke. Lauras mor lægger sig tæt op ad dette, og lægger her vægt på, at Kastali'a har givet Laura nogle greb, som gør, at hun har forbedret sin højtlesning. Dette kunne hænge sammen med, at eleverne på Kastali'a gennem deres skuespil blandt andet over sig i at læse replikker højt. Fælles for både Rikkens far og Lauras mor er, at de giver udtryk for en oplevelse af, at deres børn gennem gangen på Kastali'a er blevet bedre til at tale foran andre mennesker.

Forældrene fortæller også, at deres børn ikke er bange for at lave fejl eller gøre noget pinligt foran andre. Herunder ses eksempler på dette:

Natasjas mor: "Det du sagde med at stå og lave matematikopgaver foran tavlen, det syntes jeg da, viser det rigtig godt. Man er ikke bange for at fejle overfor andre.

Lærkes mor: Det tænker jeg helt sikker også.

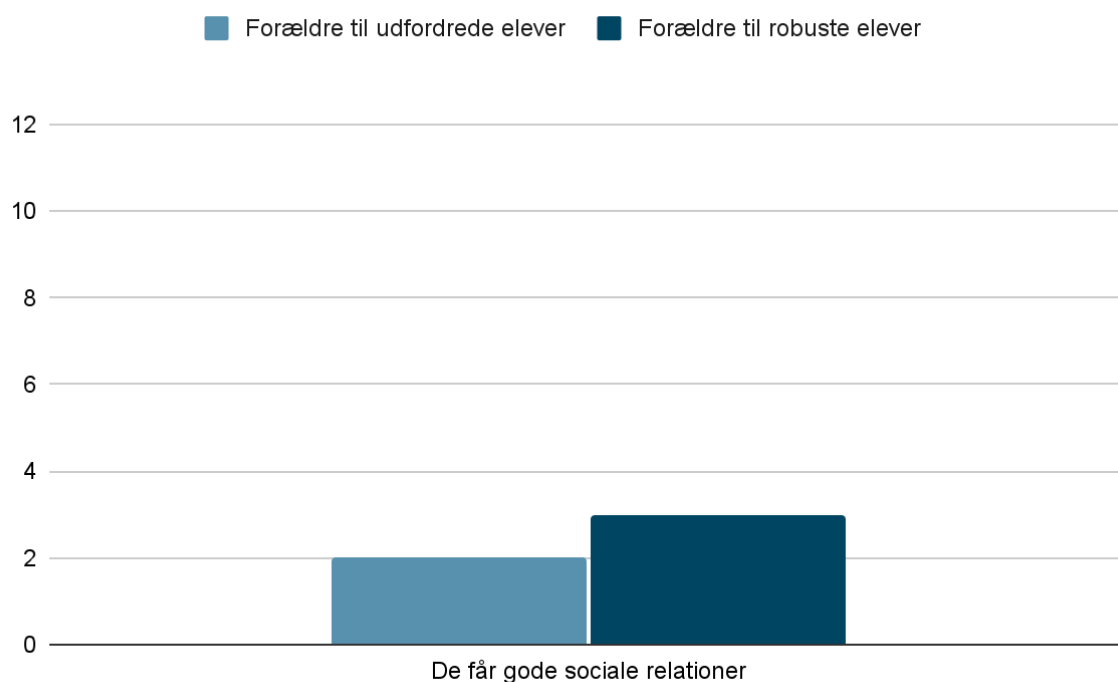
Signes mor: "At man ikke i andre sammenhænge, er bange for at gøre noget, som er pinligt. Om det så er en meget mærkelig frisure eller... jeg er i hvert fald været imponeret over mit introverte barn, den ældste, som stod lige pludselig på en papkasse, herude på torvet iført noget meget grønt og grønt hår og stod og talte højt ud til en flok og vi andre kan ikke høre, hvad hun siger, fordi hun taler så lavt. Så vi har taget meget snakken om, hvordan kan du det, du taler for lavt, men nede i skolen siger de du taler for lavt. Så vi har virkelig brugt det aktivt til at sige. Det du kan der, det er du nødt til at bruge til vi andre. Vi hører simpelthen ikke ret godt og det gør din lærer åbenbart heller ikke, så nu er du nødt til at... Og den mindste, hun er på det der hold med, når hun skal lave et oplæg, skal jeg stå oppe foran. Hvad er problemet, det er du da vant til. Det havde hun ikke tænkt over. Men hun går i klasse med nogen, som har meget travlt med at sige... Nå skal du snart i gang og er du færdig eller... Nogle der bare skal kommentere alting. Det har givet hende noget nervøsitet ind der.

Men så har vi igen brugt det aktivt... der er altid nogen der er nogle fjolser, ignorer dem, do your thing, brug det som et redskab.” (bilag 18)

Ud fra ovenstående citater er det særligt interessant, at der fra forældrenes side er to forskellige fortællinger om, hvornår deres børn ikke er bange for at gøre noget pinligt eller lave fejl. Ud fra det første citat, så giver Signes mor, Natasjas mor og Lærkes mor udtryk for, at deres børn ikke er så bange for at lave fejl overfor andre. I det andet citat, som er fra samme fokusgruppe-interview, uddyber Signes mor, at hun oplever, at det er nemmere for Signe at være ligeglad med at lave fejl eller skille sig ud, når det har med Kastali'a at gøre, end når det er i skolen. Her giver hun ligeledes udtryk for, at Signe ikke selv har været opmærksom på, at det hun gør på Kastali'a jo faktisk er det samme, som hun skal gøre oppe i skolen. Dette især, når Signe skal "stille sig op foran", når hun skal lave oplæg. Signes mor giver samtidig udtryk for, at de har valgt at bruge erfaringen fra Kastali'a som et redskab, som Signe kan bruge, når hun skal holde et oplæg i skolen. Ovenstående fortællinger peger på, at forældrene oplever, at deres børn er gode til ikke at være bange for at lave fejl eller gøre noget pinligt, men samtidig også, at selvom det kan være nemt at gøre dette på Kastali'a, så er det ikke ensbetydende med, at det er nemt alle steder. Her indikerer Signes mors fortælling, at det kan hjælpe at bygge en bro mellem erfaringerne og kompetencerne fra Kastali'a til skolen. Dette især, fordi Signes mor giver udtryk for, at Signe ikke selv havde set sammenhængen mellem det at lave teater, og det at lave et oplæg i skolen. Dette indikerer, at eleverne har kompetencerne til at stå frem foran andre, men at de i nogle tilfælde muligvis skal "aktiveres", så eleverne kan få erkendelsen af, at de kan i flere forskellige sammenhænge.

Opsummerende tyder det ud fra forældrenes fortællinger på, at Kastali'a giver eleverne nogle erfaringer med at stå på en scene, øve replikker samt performe foran mange mennesker, som eleverne kan trække på i flere forskellige sammenhænge. Dette hænger grundlæggende godt sammen med det vi fandt i elevanalysen, hvor flest robuste elever nævner dette i forbindelse med udadvendthed, mens de udfordrede elever fortæller om det i forbindelse med eksempelvis at have fået venner.

7.2.2 De får gode sociale relationer

Det næste tema om udbytte, som forældrene nævner mest, handler om de sociale relationer, som eleverne får gennem Kastali'a. Dette nævnes af i alt fem forældre, hvoraf tre af disse er forældre til robuste elever og to er forældre til udfordrede elever. Her kan forældrenes fortællinger deles op i to undertemaer: "venner" og "fællesskabsfølelse".

7.2.2.1 Venner

En stor del af det, som forældrene lægger vægt på i forbindelse med dette udbytte er, at eleverne får mange og gode venner på Kastali'a. Herunder ses eksempler på dette:

Lærkes mor: "Hun føler sig set og hørt og har haft det megasjovt og får en masse gode venner. Det er også vigtigt at have gode venner udenfor sin klasse." (bilag 18)

Veras mor: "Og så nogle gode kammerater. I hver fald Vera, hun har ikke nogen i sin klasse som... hun har fine nok venner i sin klasse, hun har det fint, men hun har ikke nogen som hun på samme måde er soulmate med, som hun har her." (bilag 17)

Gittes mor: "Jamen det jeg hører, er også at Gitte glæder sig vildt meget til at skal herved. Det gør hun virkelig. Hun føler sig rigtig glad for at gå her og har også fået en masse nye gode venner" (bilag 18)

Lauras mor: "Altså jeg synes også det var fedt, at de havde lavet den der forestilling sidst, den omkring mobning. Og det der, udover at det er fedt også at se udviklingen, det er virkelig vildt når man har været med i flere år, man kan fandeme se, hov – det stykke var godt første gang, så blev man imponeret. Nu kan man se udviklingen næsten og så, jeg synes da det havde taget et kvantespring siden sidste forestilling. Men det der man også fik med hjem den historie, fordi mor sådan må man da ikke være eller ved du hvad. Altså der var faktisk mange af børnenes historier, de var jo taget ud af en oplevelse i virkeligheden eller... draget ud af noget de havde oplevet ikke. Så jeg tænker, det er eddermame en personlig måde at lære hinanden at kende på ikke?" (bilag 19)

Ud fra ovenstående citater er det særligt interessant, at to af disse lægger vægt på at forklare, at eleverne har fået venner, mens to andre i stedet omhandler styrken eller dybden af relationen mellem vennerne. Citaterne fra Gittes mor og Lærkes mor fokuserer på, at eleverne skaber gode venskaber på Kastali'a. Citaterne fra Veras mor og Lauras mor fortæller i stedet om, at elevernes relationer på Kastali'a er særligt dybe, hvor eksempelvis Veras mor forklarer, at Vera har fundet nogle på Kastali'a, som hun er "soulmates" med. Lauras mor lægger særligt vægt på, at det kan være skuespillet og alt det, som det kræver at skabe et skuespil, som danner den personlige relation, som eleverne har til hinanden. Her kommer hun med et eksempel, hvor eleverne skrev og fremviste et skuespil om mobning, hvor det var elevernes egne historier, som var fundamentet for skuespillet, og herigennem har eleverne lært hinanden at kende meget personligt. Opsummerende for forældrenes fortælling om venner, som en del af elevernes udbytte, er, at de alle oplever, at eleverne får gode venner på Kastali'a. I den forbindelse kunne man bl.a. forestille sig, at de tætte relationer mellem eleverne skabes, fordi de lærer hinandens meget personlige historier at kende, og derfor lærer hinanden at kende mere i dybden.

7.2.2.2 Fællesskab

Den anden del af det, som forældrene lægger vægt på i forbindelse med dette udbytte er, at eleverne bliver en del af et fællesskab på Kastali'a, og at de opnår noget, der omtales som en "fællesskabsfølelse". Herunder ses eksempler på dette:

Lærkes mor: *"Noget af det, jeg kan høre fra begge mine piger, som er sådan nogle piger som syntes det er virkelig sjovt at stå på en scene og lave alt muligt. Så er det faktisk ikke det vigtigste. Selvfølgelig er selve produktet og det at lave teater og skuespil sammen, det er sjovt og det syntes de er rigtig fedt, men det der er det vigtigste for dem, det er det fællesskab de kommer ind i."* (bilag 18)

Veras mor: *"... Og så er der også noget omkring at de voksne hernede ægte holder af dem alle sammen. På den måde bliver det lidt familieagtigt."* (bilag 17)

Rikkens mor/far: *"Det er helt sikkert også Rikkens historie. Det, at hun finder et fællesskab dernede, som hun nok ikke finder andre steder, fordi de er fælles de der teatertyper (griner) De er på en eller anden måde fælles om den her interesse."* (bilag 16)

Gittes mor: *"Det sidste var egentlig fællesskab jeg sad og tænkte. Det har vi også været inde på, hvor godt fællesskabet er."*

Interviewer: *"Helt sikkert."*

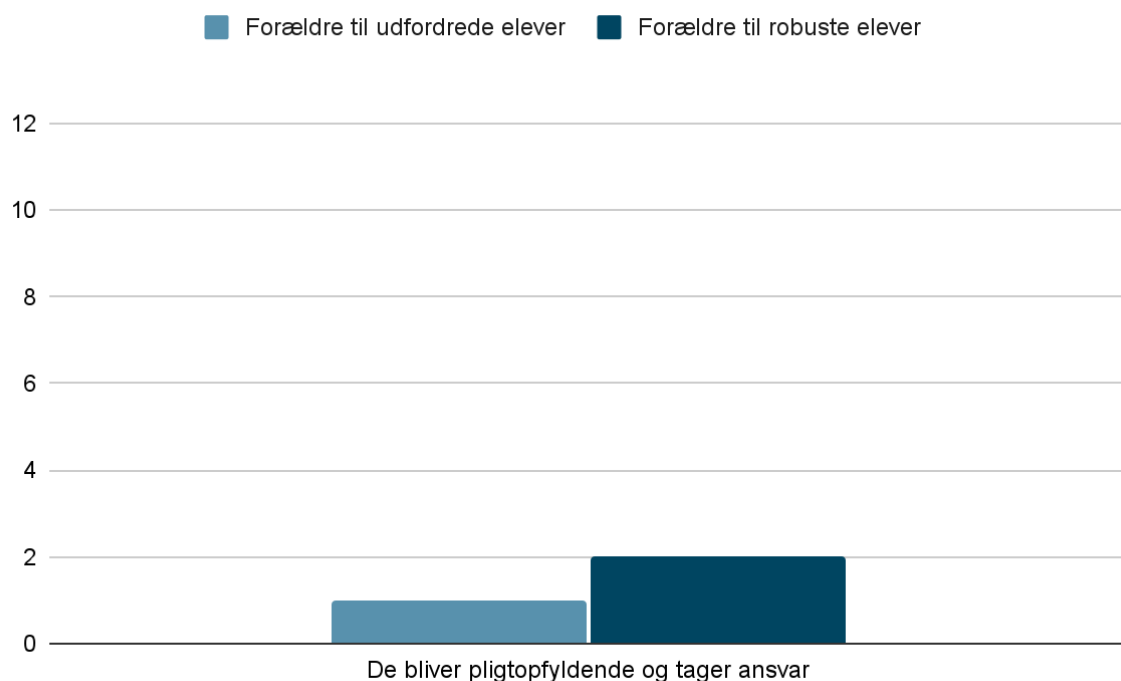
Gittes mor: *"Mit indtryk er, at de løfter i flok."* (bilag 18)

Ud fra ovenstående citater kan vi se, at mens alle forældrene er enige om, at fællesskabet på Kastali'a er godt, så kommer de dog med forskellige forklaringer på hvorfor dette er tilfældet. Hvor det af Veras mor beskrives som værende familieagtigt, fordi lærerne holder af eleverne, så forklarer Gittes mor, at det skyldes, at de alle løfter i flok. Dette forstår vi som et udtryk for, at man hjælper og støtter hinandens styrker og svagheder. Herudover forklarer Rikkens mor/far, at det gode fællesskab hænger sammen med, at eleverne alle har samme interesse i teater. Den eneste forælder, som ikke kommer med en forklaring på det, er Lærkes mor. I stedet fortæller hun, at det er fællesskabet, som er vigtigst for Lærke i forhold til at gå på Kastali'a, og dernæst teater. Selvom det umiddelbart lyder som en modsætning til den forklaring Rikkens far/mor kommer med, så behøver dette ikke nødvendigvis at være tilfældet. Man kunne således forestille sig, at det er interessen for teater, som gør, at eleverne skaber den familie- og fællesskabsfølelse, som forældrene giver udtryk for, men at det samtidig er det sociale, som fylder mest

hos eleverne, og ikke det at dyrke teater. Opsummerende for forældrenes fortælling om fællesskabet på Kastali'a er, at de oplever fællesskabet som noget af det vigtigste ved Kastali'a for eleverne.

Helt opsummerende for de sociale relationer som udbytte, og derved både venskaber og fællesskabet, er, at det ifølge forældrenes fortællinger tyder på, at både venner og fællesskabet er vigtigt for eleverne. Dertil kommer, at forældrene har forskellige forståelser af hvorfor fællesskabet er godt, samt om vennerne er bedre på Kastali'a end i skolen. Dette hænger godt sammen med det vi fandt i elevanalysen, da både de udfordrede og robuste elevers opfattelse af deres udbytte især handlede om venner og fællesskab.

7.2.3 De bliver pligtopfyldende og tager ansvar

Det næste tema om udbytte, som forældrene nævner mest, handler om, at eleverne bliver mere pligtopfyldende af at gå på Kastali'a og samtidig tager mere ansvar. Dette nævnes tre gange af tre forældre. Herunder er to forældre til robuste elever, mens én er forælder til en udfordret elev. Herunder ses eksempler på forældrenes opfattelse af temaet:

Katrines mor: "... og specielt det med, at man er en vigtig del af et hold, så det er vigtigt at være der. Det er akkurat det samme med... hvis ikke jeg kommer, så mangler... det kan man

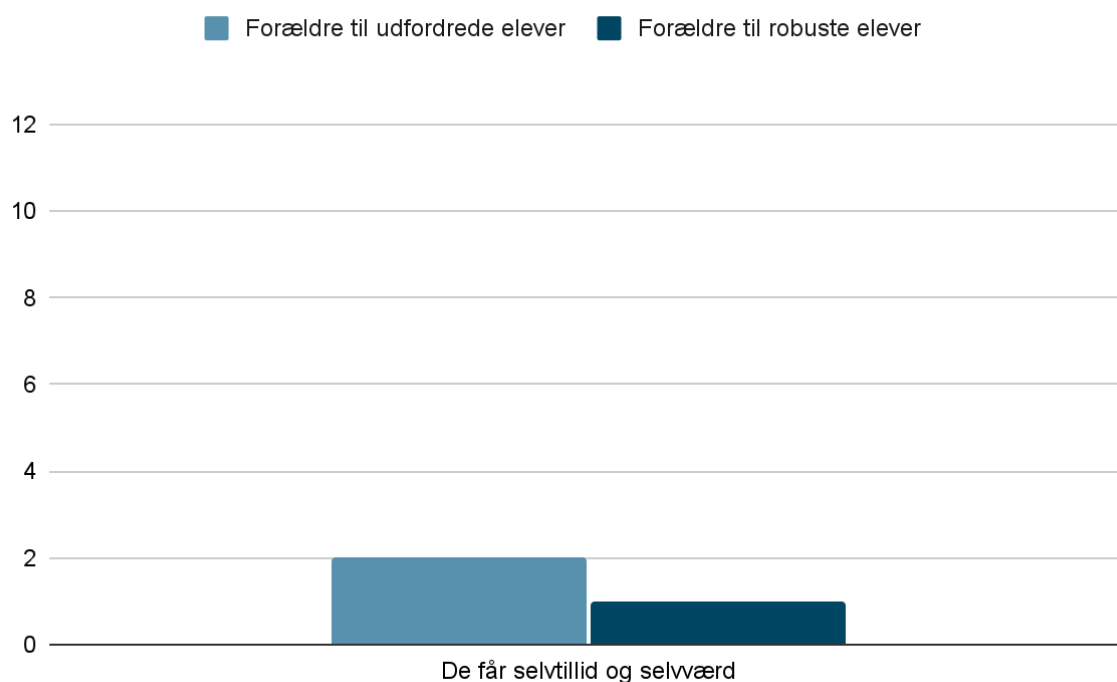
ikke, så man skal være der sammen. Bare det, at de har fået det ind på en god måde... ” (se bilag 16)

Rikkens far: ”andet der er, er en oplevelse af et forpligtende fællesskab omkring Kastali’a. Det at man ikke bare kommer og går efter forgodtbefindende. Man forpligter sig i forhold til fællesskabet og i forhold til de fælles mål, som er at lave den forestilling som de laver hver sæson. At man deltager i det, at man gør sig klar til det og gør sit bedste, når de bliver eksekveret de her forestillinger.” (bilag 16)

Lauras mor: ”Ja, og så synes jeg faktisk også det her med forventningsafstemning. Altså det er ikke sådan noget med at der er altså ikke noget der hedder inde på Kastali’a, åh jeg er træt i dag, jeg gider ikke afsted, mor skriv lige til Lisbeth at jeg ikke kommer. Nej, fordi der er en kontrakt fra start af, den er hel tydelig. Melder du dig til det her, så er du en holdspiller. ” (se bilag 19)

Det interessante ud fra ovenstående citater er, at alle tre forældre har samme oplevelse af, at eleverne forpligter sig til fællesskabet på Kastali’a. Som det ses ud fra ovenstående citater, så fortæller både Lærkes mor, Rikkens far og Katrines mor, at deres børn lever op til de forpligtelser, der er på Kastali’a, hvortil Lærkes mor endda nævner, at man har en kontrakt på Kastali’a, hvor man siger ”ja” til at være holdspiller. Forældrenes fortællinger indikerer, at de blandt andet oplever det som om, at eleverne er blevet bedre til at arbejde sammen, hvilket især fremgår af Katrines mors citat. Derudover kunne forældrenes fortællinger indikere, at eleverne lærer at tage ansvar gennem Kastali’a, fordi der er et krav om, at man som teaterelev er holdspiller, at de altid møder op, samt at de gør deres bedste. Opsummerende for forældrenes fortællinger om dette udbytte er, at samtlige forældre oplever, at eleverne er blevet mere pligtopfyldende og ansvarsfulde. Dette hænger delvist sammen med elevernes fortællinger, selvom dette ikke blev nævnt i elevanalysen, da det ikke var et gennemgående mønster. Her lagde eleverne ikke selv eksplicit vægt på, at de var eller var blevet pligtopfyldende, men mere at man ved at gå på Kastali’a gjorde sit bedste og altid mødte op til undervisningen. Dette hænger godt sammen med det vi fandt i elevanalysen, da både de udfordrede og robuste elever fortalte, at de i kraft af Kastali’a var blevet mere pligtopfyldende.

7.2.4 De får selvtillid og selvværd

Det næste udbytte, som forældrene nævner mest, handler om, at eleverne får mere selvtillid og selvværd af at gå på Kastali'a. Helt konkret, så er der kun tre forældre som eksplicit fortæller, at de oplever, at deres barn har fået mere selvtillid eller selvværd. Af disse tre forældre er to forældre til udfordrede elever, mens én er forælder til en robust elev. Herunder ses eksempler på, når de tre forældre nævner selvtillid eller selvværd:

Lauras mor: "For Laura er det helt klart selvværd. Altså et stærkt grounded selvværd i forhold til hvem hun er og i forhold til omverden. Der står hun godt nok rigtig solidt, når hun har været her. Det er også det som har hjulpet hende i perioder, hvor det har været svært."

Interviewer: "Okay."

Emmelis mor: "Faktisk syntes jeg for Emmelis vedkommende det både er selvværd og selvtillid. Både det der med at føle at hun er god nok, med alle sine skævheder, men også det der med at skule ned og rette ryggen"

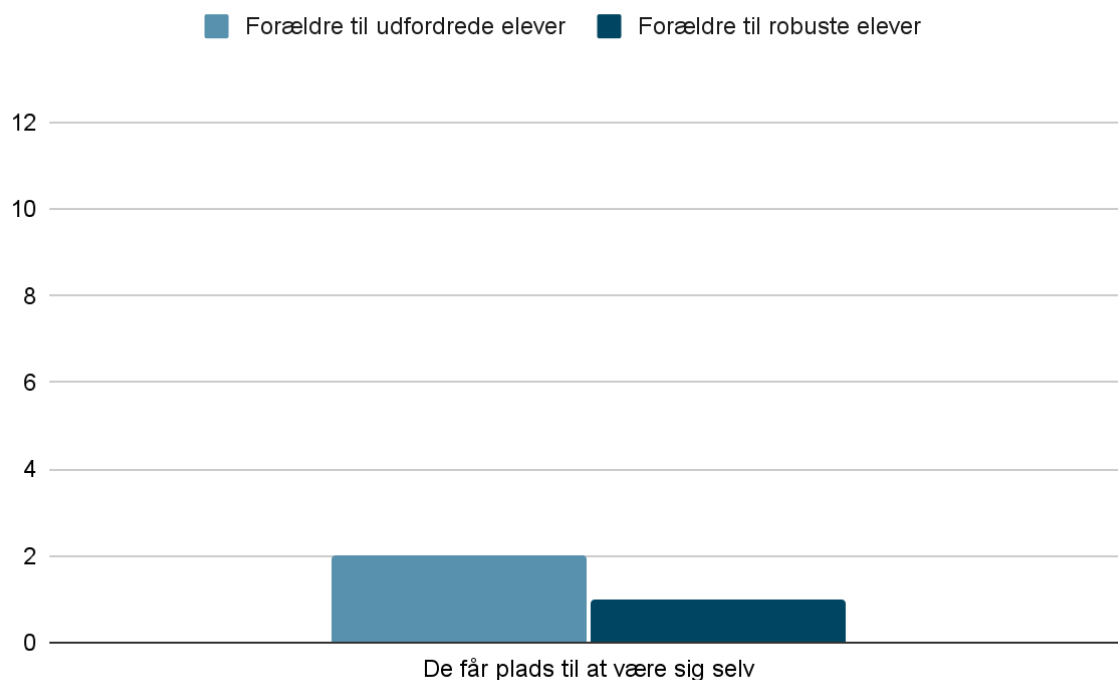
Interviewer: "Ja, stole lidt på sig selv."

Emmelis mor: "Ja, det syntes jeg. Og så bare alt det der undefinerbare det nu giver og så ikke være off her, ikke at være... det er nærmest lige i øjet at have lilla hår og mærkelige lange sorte støvler. Altså, det er bare lige i øjet. Så den der følelse af bare at synke ned og være helt rigtig, men det er jo det det giver." (bilag 19)

Gittes mor: ”Jeg sad lige at tænkte på selvtillid. De får noget selvtillid hernede, fordi det de syntes er en god ide, som skal med i teaterstykket, det er en god ide, fordi det kommer med i teaterstykket. ” (se bilag 18)

Som vi kan se i de ovenstående citater, så nævner alle tre forældre, at deres børn har fået selvtillid af at gå på Kastali'a, mens én forælder skelner mellem selvværd og selvtillid. Det er således både opfattelsen af, at man er god nok, men også følelsen af at stole på sig selv. Derudover er Gittes mor den eneste af de tre forældre, som forsøger at komme med en forklaring på, at deres børn har fået selvtillid. Hun giver udtryk for, at det kan hænge sammen med, at eleverne på Kastali'a oplever at blive lyttet til og taget seriøst, f.eks. i forbindelse med, at deres idéer til et skuespil bliver inddraget i det færdige resultat. Hun sætter således fokus på, at eleverne på Kastali'a har en opfattelse af, at deres bidrag er noget værd. Opsummerende for forældrenes fortællinger om selvtillid er, at de alle tre giver udtryk for, at selvtillid og selvværd er noget, som deres børn har opnået gennem Kastali'a. Generelt ses det, at dette udbytte ikke fylder lige så meget i forældrenes fortællinger, som det er tilfældet i elevernes fortællinger. Dette kan blandt andet skyldes, at der er tale om et meget personligt og implicit udbytte, som eleverne kan mærke i sig selv før forældrene bemærker det. Det kan ligeledes skyldes, at eleverne og forældrene ikke har samme opfattelse af, hvad selvtillid og selvværd er. Dette hænger godt sammen med det vi fandt i elevanalysen, da både de udfordrede og robuste elevers opfattelse af deres udbytte især handlede om selvtillid.

7.2.5 De får plads til at være sig selv

Det næste udbytte, som forældrene nævner mest, handler om, at eleverne får plads til at være sig selv på Kastali'a. Helt konkret er det kun tre forældre, som lægger vægt på, at det, at deres børn kan være sig selv på Kastali'a, er et udbytte. Af disse tre forældre er to forældre til udfordrede elever, mens én er forælder til en robust elev. Herunder ses eksempler på de tre forældres fortællinger om udbyttet:

Lærkes mor: "det har været et rigtig dejligt frirum, hvor hun er kommet hjem glad og tilfreds. Hun føler sig set og hørt og har haft det mega sjovt" (bilag 18)

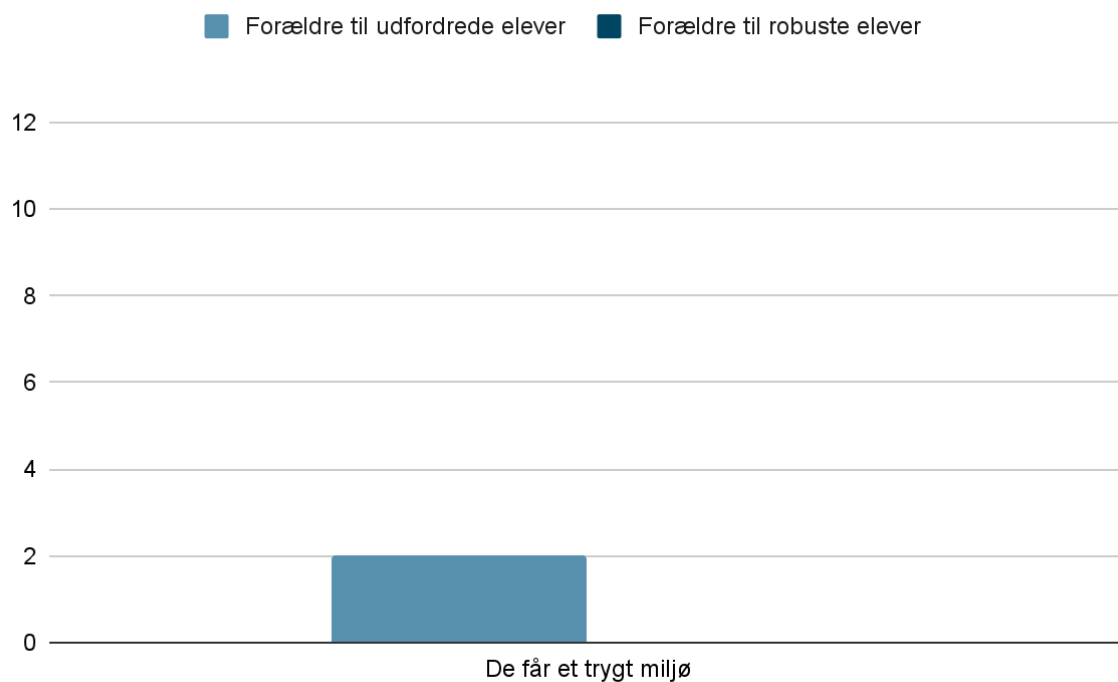
Amandas mor: "Altså jeg synes også, hvis man selv synes man er lidt speciel, det tror jeg i hvert fald Amanda hun gjorde på sin gamle skole, var det virkelig et frirum, hvor man ikke var speciel. Altså der kunne man bare være som man var..." (bilag 19)

Sørens mor: "Det er det der med, at de kan være som de gerne vil være, og så bliver det faktisk set positivt på at de er lidt... ikke? At det er positivt på Kastali'a. og så ja også det der med, at jeg hører heller ingen ting. Og det tror jeg også er rigtig fint. Det er meget sådan hemmelighedsfuldt, og... det synes jeg er superfedt. Men altså man kan se at alle Sørens venner nu, det er nogle som går til teater. Og... det gør jo også at de måske så bliver lidt

mere mærkelige [alle griner og er enige]. De er sammen med andre, der også er lidt mærkelige. Men det er superfedt, for de tør det godt, og de tør hvile i det. Så jeg tænker rent kreativt, der er det superfedt. Og så identitetsmæssigt.” (bilag 19)

Det interessante ud fra ovenstående citater er, at alle tre forældre giver udtryk for, at eleverne kan være sig selv på Kastali'a, men giver forskellige forklaringer herpå. Hvor Lærkes mor giver udtryk for, at det i Lærkes tilfælde er, fordi hun føler sig set og hørt, så giver Amandas mor i stedet udtryk for, at det er fordi, man ikke føler sig speciel, hvis man skiller sig ud. Sørenes mor kommer ind på en helt tredje forklaring i forlængelse af Amandas mor, da hun forklarer, at det skyldes, at det er positivt at være anderledes på Kastali'a, og at eleverne kan være mærkelige sammen. Opsummerende indikerer de tre forældre noget af det samme udbytte, men med forskellige forklaringer på, hvorfor udbyttet opstår. I forhold til elevanalysen er det interessant, at dette udbytte ikke fylder lige så meget i forældrenes fortællinger, som det gør i elevernes. Dette kunne i høj grad hænge sammen med, at det er et udbytte, som kan være svært for udestående at se, da det i højere grad er noget, som eleverne mærker, når de er på Kastali'a. Dette hænger godt sammen med det, som vi fandt i elevanalysen, da både de udfordrede og robuste elevs opfattelse af deres udbytte især handlede om at kunne være sig selv på Kastali'a.

7.2.6 De får et trygt miljø

Det næstsidste udbytte, som forældrene nævner mest, handler om, at eleverne får et trygt miljø på Kastali'a. Dette nævnes af to forældre, som begge er forældre til udfordrede elever. Herunder ses eksempler på forældrenes fortællinger om udbyttet:

Emmelis mor: "Jeg tænker sådan en paraply på de ting hun kommer hjem og fortæller om, er i virkeligheden at, når hun skal i skole, så er det med skuldrene oppe (griner) og når hun skal til Kastali'a, så er det med skuldrene nede. Altså de ting hun fortæller om, så er det en oplevelse om at være afslappet og godt turde være der. Lige frem godt turde sige noget. Det ligger sådan mellem linjerne, den der omsorgsfuldhed. Der fortæller hun frit og begejstret med stjerner i øjnene, ja så gjorde vi det og... Så det er mere den der med skuldrene nede. I virkeligheden alt det som hun ikke føler ved at gå i skole, som er mere en skrækslagen ting." (bilag 17)

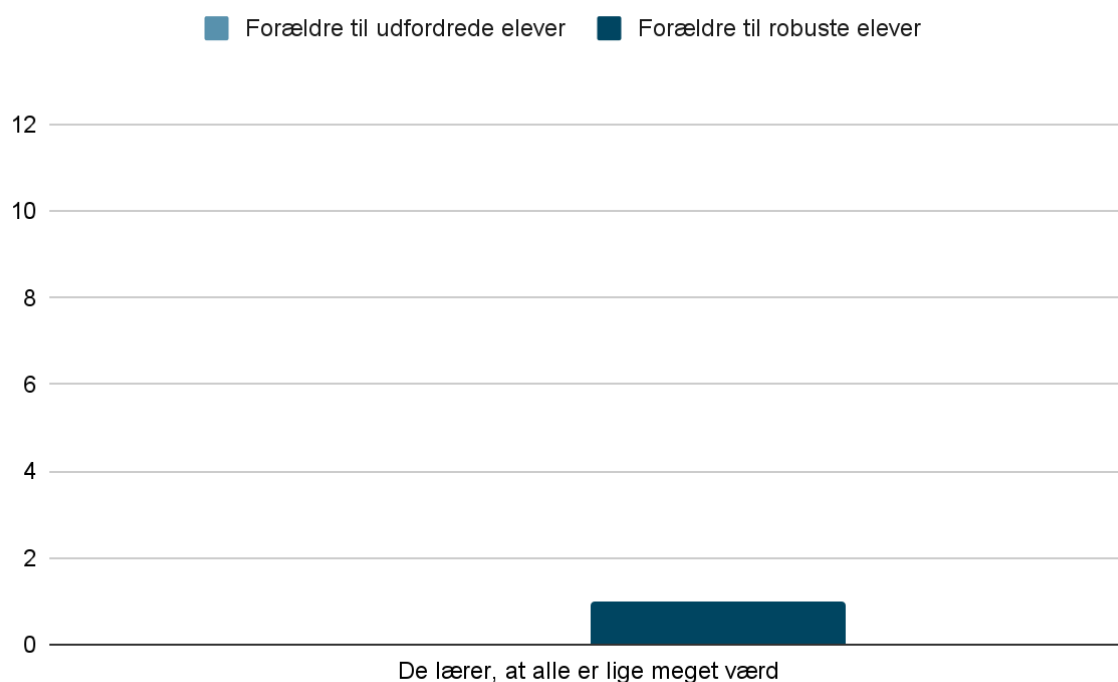
Emmelis mor: "Men det er jo også... det giver også når man... sådan en eksistens som er en lille smule bange for om det er okay det man siger eller okay det man gør. Altså, jeg skal selv tjekke sms'er fra Emmeli inden hun sender dem af sted tit. Kan man godt sige sådan her, eller hvad tænker hun så... Hvis man kommer ind i en verden, med så meget usikkerhed... hun har også skullet tøj op igennem årene her og det bliver bare bedre og bedre og bedre."

De sidste par år har været rigtig gode. Det der med at man bliver mødt... at der er en kultur, som helt sikkert bliver mønstret at de voksne først og så børnene ser det. Den der når man ankommer, så kunne de slet ikke have levet uden at man var der. Den her måde at bliver mødt på. Det bliver man jo ikke i skolen, der er man bare en som har pligt til at komme og så får man mest skæld ud hvis ikke man gjorde. Altså det der med... nu satte jeg lige Emmeli af og kunne se hvordan der blev delt knuser og krammere ud af alle dem som ankom. Det var ren lykke at ankomme til. Så begynder man også at turde. Så tør man godt sige pip og fra og til.”

Veras mor: ”Så er der jo også en kæmpe foræring i det de mødes om. Det der med at tage en rolle på, så tør man måske råbe, selvom det bare var rollen der råbte.” (bilag 17)

I ovenstående citater er begge forældre enige om, at Kastali'a får skabt et rum, som gør, at elever, som er usikre, pludselig kan få en stemme og turde bruge den. Her kommer Veras mor i den forbindelse ind på, at øvelserne og skuespillet muligvis kan hjælpe i den proces, fordi eleverne kan ytre sig på "vegne af rollen". Helt konkret er det kun Emmelis mor og Veras mor, som eksplicit giver udtryk for, at det trygge miljø på Kastali'a er en del af deres børns udbytte. Vi har dog alligevel valgt at have det med som et udbytte, fordi dette er et tema, som generelt dukker meget op på tværs af forældrenes fortællinger, når de snakker om Kastali'a. Vi har derfor en formodning om, at selvom disse to forældre er de eneste, som nævner det, så gælder dette udbytte også for flere af de andre elever. Opsummerende for dette udbytte er således, at de to forældre sætter fokus på, at Kastali'a får skabt et trygt rum, som gør, at usikre elever også kan lære at turde at stå frem. Dette hænger godt sammen med det, som vi så i elevanalysen, hvor eleverne gav udtryk for, at de var trygge på Kastali'a, og især at de var mere trygge på Kastali'a end mange andre steder i deres hverdagsliv. Dette hænger delvist sammen med det, som vi fandt i elevanalysen, da både de udfordrede og robuste elevers opfattelse af deres udbytte især handlede om et trygt miljø.

7.2.7 De lærer, at alle er lige meget værd

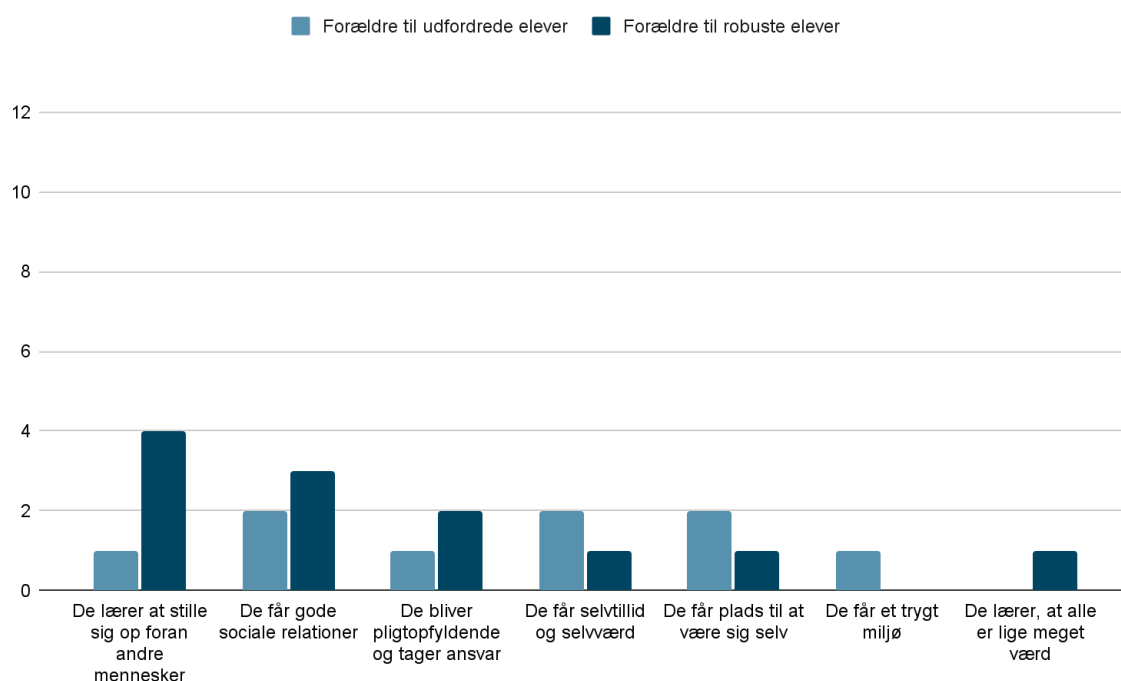
Det sidste udbytte, som forældrene kommer ind på, handler om, at eleverne lærer, at alle er lige meget værd. Dette nævnes kun af én forælder, som er forælder til en robust elev. Herunder ses et eksempel på forælderens fortælling om udbyttet:

Katrines mor: Jeg faldt lige ud. Jeg ved ikke hvorfor, så jeg hørte ikke lige alt hvad de sagde så... men det er også lige meget men... Altså, for Katrine... jeg tror hun måske lært det her med at man er lige gode og forskelligheder og at acceptere hinandens forskelligheder (...) Det er uanset hvem man er. Om man er stor eller lille, har været der mange år, eller kort tid, så er alle lige vigtige. Det ligger bare så dybt i dem og at alle er lige gode. ”(bilag 16)

Ud fra ovenstående citat ses det, at Katrines mor fortæller, at hun oplever, at Katrine har lært at acceptere andres forskelligheder, og at alle er lige meget værd. Katrines mor er den eneste forælder, som direkte giver udtryk for, at hendes barn har lært dette. Vi har dog valgt at have det med som et udbytte alligevel, fordi dette er et tema, som generelt dukker meget op på tværs af forældrenes fortællinger, når de taler om Kastali'a. Vi har derfor en formodning om, at selvom Katrines mor er den eneste, som nævner det, så gælder dette udbytte for flere af de andre elever også. I forhold til elevanalysen, så er dette ikke et element, som eleverne selv umiddelbart lægger vægt på, at de får ud af Kastali'a. Det tætteste eleverne kommer på dette

udbytte er, når enkelte af dem giver udtryk for, at de har lært at være åbne overfor andre mennesker.

Helt opsummerende for forældrenes fortællinger om deres børns udbytte, så er der syv elementer, der lægges vægt på. Disse syv elementer ses i nedenstående figur, som ligeledes viser fordelingen af de forskellige udbytter, samt hvad der fylder mest i forældrenes fortællinger:

Ud fra tabellen ses det, at det i forældrenes fortællinger er udbyttet ”de lærer at stille sig op foran andre”, som fylder mest, mens udbyttet ”de får et trygt miljø” og ”de lærer, at alle er lige meget værd” fylder mindst. Derudover ser vi, at stort set alle elementerne af elevernes udbytte fylder i de to forældregrupper, men at fordelingen dog er lidt forskellig. Her ser vi blandt andet, at det for forældre til udfordrede elever er ”de får gode sociale relationer”, ”de får selvtillid og selvværd” og ”de får plads til at være sig selv”, som alle fylder mest, mens det for forældre til robuste elever er ”de lærer at stille sig op foran andre mennesker”, ”de får gode sociale relationer” og ”de bliver pligtfulde og tager ansvar”. Her overlapper de to forældregrupper altså på ”de får gode relationer”, men adskiller sig i forhold til de næste to elementer, som fylder mest.

Hvor vi i elevanalysen så, at det var elementerne ”Venner”, ”At være sig selv” og ”Selvtillid” som fyldte mest, så er det tydeligt, at forældrenes opfattelse er en smule anderledes. Her er det særligt forældre til robuste elever, som adskiller sig fra resultaterne i elevanalysen, da de eksempelvis vægter ”de lærer at stille sig op foran andre mennesker” højest, mens det i elevanalysen var ”venner”, som vægtedes højest. Ligeledes vægtede eleverne ”selvtillid” og ”at være sig selv” højere end hvad det tyder på, at forældrene til robuste elever gør. Selvom forskellen er tydeligst mellem elevernes resultater og forældre til robuste elever, så ser vi generelt ud fra ovenstående tabel, at forældrenes opfattelse af elevernes udbytte er mere spredt ud end hvad eleverne selv gav udtryk for. Det kunne dermed tyde på, at forældrene lægger mærke til noget andet i eleverne, end hvad eleverne selv gør. Hvilket blandt andet kunne forklares med, at flere af de elementer, som forældrene lægger vægt på, er nogle, som er meget *synlige*. Det er således elementer, som man eksplicit ville lægge mærke til, og som vil være mere synlige, hvis ens barn ændrede adfærd. Under disse elementer tænker vi især på ”De lærer at stille sig op foran andre”, ”De bliver pligtopfyldende” og ”De får gode sociale relationer”.

7.3 Hvorfor fungerer Kastali’a for deres børn ifølge forældrene

I analysen har vi indtil nu fokuseret på forældrenes oplevelse af elevernes udbytte, samt hvorvidt disse oplevelser var forskellige alt efter om der var tale om forældre til udfordrede eller robuste elever. I dette afsnit vil vi fokusere på de mulige forklaringer eller fortællinger, som forældrene giver for elevernes udbytte. Forældrene til hhv. udfordrede og robuste elever kommer meget sjældent med forklaringer møntet på så specifikke elementer af elevernes udbytte. Dog har de flere forklaringer på, hvorfor Kastali’a fungerer godt for eleverne i løbet af deres interviews. Det er disse forklaringer, vi vil dykke ned i her.

Vi ser fire forskellige temaer i forældrenes forklaringer af elevernes udbytte. Disse fire temaer vil vi undersøge nærmere i afsnittet, hvor vi ligesom i forrige afsnit, starter med det element, som bliver nævnt flest gange.

7.3.1 De voksne skaber rammerne

Det tema, som fylder mest på tværs af forældrenes fortællinger om Kastali’a, handler om lærernes betydning for kulturen og rammerne på Kastali’a. Dette nævnes af ti forskellige forældre, herunder fire forældre til udfordrede elever og seks forældre til robuste elever. Herunder ses eksempler på forældrenes fortællinger om temaet:

Veras mor: "Og det var bare så fint og også lidt crazy, at man kom hjem og fortalte som virkelig nye og vilde, at man taler pænt til hinanden på Kastali'a."

Interviewer: "Ja."

Veras mor: "Det er jo både børnene imellem og det er selvfølgelig også de voksne. Det er jo der det kommer fra." (bilag 17)

Emmelis mor: "Det der med at man bliver mødt... at der er en kultur, som helt sikkert bliver mønstret at de voksne først og så børnene ser det." (bilag 17)

Idas mor: "Det er 100 % de voksne. Der er ingen fællesskaber, som vil fungere godt, hvis de voksne ikke tager lederskab på det. Så det er dem der beslutter hvordan det skal være. Det er rigtigt at det er en lille gylden tid, 2 timer om ugen, men du kan stadig se en masse bøvl ude i håndboldklubben og andre steder. Det har noget at gøre med hvilke rammer man sætter som voksen, for hvordan er det vi er sammen." (bilag 17)

Lærkes mor: "Man får fornemmelsen af nogle meget klare valg man har truffet for den her teaterskole. Hvordan det skal fungere og hvordan man skal have det her."

Interviewer: "Hvad er det så for nogle valg som man kan mærke eller hvad er det for nogle rammer I føler de voksne har sat for Kastali'a?"

Lærkes mor: "Men det er jo fx de her meget meget stærke fællesskaber, som er inviterende på alle, men også insisterende på hinanden... og også indretter det, fordi de også ser efter individet i fællesskabet" (bilag 18)

Rikkens far: "De voksne, dem der driver det, det tror jeg de har en klar holdning til hvordan, det skal være og styrer det, sådan det. Der må jo være en grund til, at der er en nogenlunde ens oplevelse af tingene, langt hen ad vejen og det må være at kulturen er styret."

Rikkens mor: "Der er en meget stærk kultur for, hvad gælder, og hvad gælder ikke. Hvad er det for en ånd vi ligesom gerne vil have her. Den gennemsyrrer meget tydeligt en sætning, som børnene jo også læner sig op ad og en rammesætning, som børnene også læner sig op ad. Det er meget tydeligt syntes jeg. Det er jeg meget imponeret af syntes jeg."

Rikkens far: "Jeg tror også den er formuleret både på skrift og ord i deres (uklart 26:02) og efterleve det hen ad vejen, tænker jeg."

Katrinnes mor: "Det er rigtigt, og jeg syntes jo de gør det på en god måde uden at det er sådan noget..."

Rikkens mor: ”det er ikke sådan noget moraliserende noget.” (bilag 16)

Mor til robust elev: ”... Der er en del fx med angst, også ned i de små hold endda, det er jeg ikke i tvivl om, at de kan håndtere.” (se bilag x)

Sørens mor: ”Jeg tror på en eller anden måde, at det de er rigtig gode til det er det der med at skabe rammerne i det. Fordi altså det er jo ikke, de er jo ikke overmennesker og de er jo ikke nødvendigvis pædagoguddannede og sådan noget. De ved ikke nødvendigvis hvad de skal gøre med en eller anden mærkelig diagnose. Nu snakker jeg om diagnoser, men det er så bare fordi at det er hvad der ligesom har fyldt rigtig meget det sidste år. Hvad hedder det... men de er rigtig åbne i forhold til, hvis jeg så skriver, prøv at hør her, det er virkelig virkelig svært lige i øjeblikket og vil I ikke lige være opmærksomme på og så videre. Og så er de bare opmærksomme på. Så det er jo ikke fordi de nødvendigvis opdager det, fordi så mange voksne er der jo heller ikke, de er jo en del på holdet. Men... men de er bare rummelige og forstående, men alligevel netop det der ikke for talende, altså... så det bliver ikke sådan noget med at nu sidder vi bare i en rundkreds og snakker om vores problemer, sådan er det jo ikke vel. Det handler om teater. Og det synes jeg er megafedt.” (se bilag 19)

Ud fra ovenstående citat er det særligt interessant, at samtlige forældres fortællinger alle handler om, at lærerne på Kastali'a i høj grad sætter rammerne for den kultur, som eleverne mærker på Kastali'a. Deres fortællinger indikerer således, at der ikke er tale om tilfældigheder, men at det derimod er aktive handlinger og beslutninger fra lærernes side, som gør, at kulturen er, som den er på Kastali'a. Dette er meget interessant, hvis man sammenligner med resultaterne af elevanalysen, hvor det kun var nogle af eleverne, som først og fremmest kunne sætte ord på og reflektere over dette, og endnu færre som kom frem til, at det skyldtes lærerne. Det giver dog god mening, at forældrene har et andet og muligvis mere fyldestgørende perspektiv på dette, fordi de som voksne har en anden opfattelse og erfaring. Opsummerende giver forældrene derfor udtryk for, at lærerne spiller en særlig rolle i udformningen af Kastali'a samt den kultur, der er til stede. Flere af forældrene giver ligeledes udtryk for, at kulturen på Kastali'a ikke ville kunne eksistere uden lærernes værdier og rammer for eleverne. Dette fører især videre til næste tema, som handler om, hvordan forældrene beskriver den kultur, der er på Kastali'a.

7.3.2 Kulturen på Kastali'a

Det næste tema, som fylder mest i forældrenes fortællinger om, hvorfor Kastali'a fungerer for deres børn, handler om kulturen på Kastali'a. Dette er noget som 8 forskellige forældre lægger vægt på i de forskellige fokusgruppeinterviews, hvorudfra vi har udvalgt nogle citater som eksempler. Vi har ud fra forældrenes fortællinger om kulturen på Kastali'a fundet særligt fire temaer, som vi vil gennemgå i det følgende. Hvert tema vil få et afsnit for sig, og de vil ligesom de forrige afsnit rangeres, så det tema, som fylder mest, kommer først.

7.3.2.1 Forholdet mellem lærere og elever

Det tema, som fylder mest på tværs af forældrenes fortællinger om kulturen på Kastali'a, er forholdet mellem lærere og elever. Dette er nævnt af to forældre til udfordrede elever, samt to forældre til robuste elever. Da forældrene alle kommer ind på forskellige elementer i forholdet mellem lærere og elever, har vi valgt at inddrage alle tre citater. Disse ses herunder:

Lærkes mor: "Der var nemlig 2 Lærker på det tidspunkt. Derfor var der den gamle Lærke og den nye Lærke, som var min og så blev hun bare kaldt leverpostej og så den anden bare Lærke, tror jeg. Derfor hedder hun leverpostej herinde. Men på en eller anden måde, tror jeg hun syntes det er megafedt. Hvis hun møder Jan nede i byen, så er det, hej leverpostej og det er de vildt gode til, at favne, syntes jeg. Man får et indtryk, at det er hende de allerbedst kan lide. Er det ikke rigtigt?"

Signes mor: "Og så er de gode til, på en ordentlig måde, at kigge på barnet først og vi forældre er ikke så vigtige."

Lærkes mor: "Præcis, og det syntes jeg er så fint."

Signes mor: "Jeg kan næsten have det sådan... jeg er moderen [Alle griner]. Jeg går bare, fordi det er mit barn de snakker med og kigger på og det er hende de kender." (bilag 18)

Lauras mor: "og det kan et eller andet. Så synes jeg også bare det der, nogle observationer om hvad nogle har gjort eller hvis Lisbeth har lagt en eller anden video op. Det er jo ikke sådan at nu skal I høre på de voksne om livets kvaliteter, det er sgu det der med, at de er gode til at sige, hvorfor siger du det eller... nå men det er da fedt, når du tænker sådan. Prøv lige at sige noget mere om det. Det der med sådan at have den der nysgerrighed på dem, det kan jeg bare enormt godt lide" (bilag 19)

Sørens mor: "Og sådan noget er der ikke dernede. Der oplever jeg at når børnene siger noget, så bliver der lyttet lige så meget, som hvis det var en voksen der sagde det. Og det er vildt fedt." (bilag 19)

I ovenstående citater kommer forældrene ind på fire forskellige elementer af kulturen på Kastali'a, som alle kredser om noget af det samme. Først og fremmest kommer Idas mor ind på, at hun har en opfattelse af, at det er hendes barn, lærerne allerbedst kan lide, på trods af, at der er mange elever på Kastali'a. Dette kunne indikere, at lærerne på Kastali'a er gode til at vise deres opmærksomhed og omsorg overfor eleverne. Efterfølgende, i samme fokusgruppeinterview, giver Signes mor Idas mor ret og uddyber, at lærerne på Kastali'a er rigtig gode til at kigge på børnene først og så forældrene bagefter. Dette indikerer lidt ligesom før, at lærerne på Kastali'a har fokus på børnene og kontakten med dem, fremfor kontakten med forældrene. I det andet citat kommer Lauras mor ind på noget af det samme, hvor hun giver udtryk for, at hun godt kan lide, at lærerne er så nysgerrige på eleverne, og det de siger. Hendes fortælling indikerer også, at lærerne er gode til at "gribe" det eleverne siger, og spørge ind til det. I det sidste citat giver Sørens mor udtryk for, at lærerne på Kastali'a lytter til eleverne, som var de voksne. Dette indikerer, ligesom Lauras mors fortælling, at lærerne gør noget ud af at lytte til eleverne, men også at de respekterer det, de siger, og de idéer, de kommer med. Fælles for alle fire forældres fortællinger om Kastali'as kultur er, at de især fremhæver relationen mellem lærere og elever på Kastali'a. Her giver samtlige forældre udtryk for, at relationen er rigtig god, og at lærerne er gode til at have og holde fokus på eleverne, selv når deres forældre er til stede.

7.3.2.2 Plads til forskellighed

Det næste tema, som fylder mest på tværs af forældrenes fortællinger om kulturen på Kastali'a, handler om plads og rummelighed. Dette er nævnt af én forælder til en udfordret elev, samt af et forældrepar til en robust elev. Herunder ses eksempler på forældrenes fortællinger om temaet:

Veras mor: "Kastali'a er billedet på, når man siger plads til forskellighed. Så er det det, det er. Det er altså ikke bare noget man siger. At der er plads til, at der er nogen der er virkelig skæve og det er en glæde for fællesskabet at øve sig i at give den plads og ikke bare give dem plads som at holde dem ud, men at få det bedste ud af det og det beriger noget

andet. Og så tror jeg, at det er en kæmpe stor styrke, at det netop ikke er noget ordinært skoleforestilling, hvor en har hovedrollen og så var der en der var træ og en der var sten. Der er aldrig nogensinde... Det er næsten altid, de har næste alle lige meget tid på scenen, næsten lige mange replikker eller hvad det nu er eller kropsteater eller hvad det nu er. Det gør hele forskellen, at alle sammen er lige vigtige og der er ikke nogen der kan undværes, så man kunne lade være med at komme til teater, så det er et enormt forpligtende fællesskab og enormt rummeligt.” (bilag 17)

Interviewer: ”Altså, hvad er det så for en kultur der er, nu hvor I alle sammen siger, at den er meget stærk? Hvordan er kulturen så på Kastali’a?”

Rikkens far: ”Det er jo tilbage til den her plads til alle og respekt for alle de her udtryksformer.”

Rikkens mor: ”Ja, og være plads til at være den man er og lov til at være den man er. Komme og bringe det til bordet som man ikke bare interesserer sig for, men også er god til, men at så mange elementer kan skabe noget stærkt... et fællesskab. Jeg syntes det handler utroligt meget om det der fællesskab og den der solidaritet der på en eller anden måde er i fællesskabet og den respekt der er for hinanden i det fællesskab. Den har jeg altid været meget imponeret over.” (bilag 16)

Det særligt interessante ud fra ovenstående citater er, at alle tre forældre lægger vægt på, at en central del af kulturen på Kastali’a handler om, at der er plads til alle elever, samt at alle elever ses som lige vigtige. Disse forældre har også en forståelse for, at det, at der er plads til alle elever, også påvirker fællesskabet. Som Rebeccas mor giver udtryk for: ”den respekt der er for hinanden i det fællesskab. Det har jeg altid været meget imponeret over”. Det er således både det, at der er plads til elevernes forskellighed og udfoldelse, men også, at hver elev respekteres og, som Veras mor giver udtryk for, ”der er ikke nogen, der kan undværes”.

7.3.2.3 Samvær ikke præstation

Det næste tema, som fylder mest på tværs af forældrenes fortællinger om kulturen på Kastali’a, handler om, at lærerne på Kastali’a har øje for andet end præstationer. Dette nævnes tre gange, men alle tre gange er det den samme forælder, Veras mor, som lægger vægt på dette. Da to ud af tre citater overlappede en del i betydningen, har vi valgt kun at inddrage de to citater, som sætter fokus på de forskellige elementer af temaet. Disse ses herunder:

Veras mor: "Der er også den detalje, at de voksne har enormt store forventninger til dem, men ikke på den der præstationsmåde, men netop til samvær..." (bilag 17)

Veras mor: "Og det er jo det der for at insistere på at man er mere end bare sit hold. Man er med på Kastali'a familien og så... det er så herligt." (bilag 17)

Ud fra ovenstående citater ses det, at Veras mors fortælling handler om, at hun har en opfattelse af, at de voksne på Kastali'a har fokus på fællesskabet og samværet fremfor elevernes præstationer. Det handler derfor om, at hun ikke opfatter lærerne som præstationsfikserede, hvor eleverne skal leve op til et helt bestemt resultat, men nærmere, at lærerne har forventninger til den måde eleverne er sammen på.

7.3.2.4 De voksnes indsigt i alle elever

Det sidste tema, som fylder på tværs af forældrenes fortællinger om kulturen på Kastali'a, handler om, at de voksne er opmærksomme på og sætter sig ind i hver elev. Dette er nævnt af to forskellige forældre, som begge er forældre til udfordrede elever. Herunder ses eksempler på forældrenes fortællinger om temaet:

Idas mor: "Jeg er meget imponeret over, hvordan de ser dem alle sammen. De ser, hvor er du henne nu, eller Maria er lige sådan her i tiden eller hold da op hvor har Lærke rykket sig. Jeg syntes det er imponerende, at de voksne kan nå at få så dyb og en oprigtig indsigt i alle børn i forhold til hvordan de har det og fornemme..." (bilag 17)

Emmelis mor: "Men lige præcis det ikke bare bliver sådan noget... du er møtrik, du er møtrik og passer ned her, vi plejer at gøre sådan her. Vi flytter jer altid d. 14. og sådan sorterer vi. Emmelis hold er det samme som sidste år. De er et lidt mindre hold, fordi det blev besluttet, at det skulle der ikke rodes med, fordi der var flere piger som bøvlede med nogle ting og de havde fundet sådan en tryghed i hinanden, så der er ikke kommet noget ind for at forstyrre det. Det er også at kunne sige, I blomstrer særligt lige nu i den her sammenhæng, så gør vi noget andet end vi plejer. Det syntes jeg også er godt set, i forhold til at sidde fast i at den altid er blå om fredagen." (bilag 17)

Ud fra ovenstående citater er det særligt interessant, at begge forældre lægger vægt på, at de voksne har indsigt i alle børn, men Emmelis mor dykker længere ned, og forklarer eksplicit, at

de voksne også bruger denne indsigt til at foretage ændringer, som gavner børnene bedst. At det udelukkende er forældre til udfordrede elever, som lægger vægt på dette i deres fortællinger, kunne muligvis handle om, at det er mere synligt eller åbenlyst for forældre, hvis lærerne på Kastali'a tager højde for deres barns udfordringer. Her kunne man argumentere for, at det giver god mening, hvis det særligt er forældre til udfordrede elever som mærker dette, fordi det muligvis er de udfordringer, som lærerne tager højde for. Det vil tilsvarende være sværere for forældre til robuste børn at mærke dette, fordi det ikke på samme måde er noget, som påvirker dem direkte, eller noget, som er åbenlyst for dem.

Helt opsummerende for temaet "Kulturen på Kastali'a" er, at denne ifølge forældrene kendetegnes ved "Forholdet mellem lærere og elever", "Plads til forskellighed", "Samvær ikke præstation" samt "De voksnes indsigt i alle elever". Centralt for alle fire undertemaer er, at forældrene især lægger vægt på lærernes betydning for kulturen.

7.3.3 Hjerteblood

Hjerteblood nævnes i alt tre gange, og det er henholdsvis Veras mor og Lauras mor, som lægger vægt på det. Begge er forældre til udfordrede elever, hvortil det er vigtigt at nævne, at dette eller lignende temaer ikke var at finde i fortællingerne af forældre til robuste børn. Da to ud af tre citater overlappede en del i betydningen, har vi valgt kun at inddrage to citater, ét for hvert af forældrene. Disse ses herunder:

Veras mor: "Det er selvfølgelig også, for at vise sig frem og være sit kommunale tilskud værdigt og være uundværlige. Det er vigtigt. Men det er jo også fordi, at de er megastolte af teaterskolen og de produkter og elever de har." (bilag 17)

Lauras mor: "Jeg har arbejdet inden for frivillighedsverdenen i en organisation, altså været organisationskonsulent. Det jeg tror der gør det lidt, fordi det er jo også en forening det her. Det er det der med, at det er ikke en forretning. Det handler ikke om at nu skal vi have DUF tilskud, og vi skal have det og det i kontingent, der er faktisk nogle principper af det her, der kommer af hjerteblood. (...) Sådan nogle principper om det der menneske vi gerne vil stille os til rådighed over for, men hvor det ikke handler om bundlinjer og DUF-tilskud og... altså der er der en anden identitet ind i den måde at drive forening på. Det ser jeg virkelig i forhold til at have siddet og arbejdet på den anden side ikke. Det er meget sådan driftpræget ikke, og det der level hvor man skulle forholde sig til det overordnet. Der synes jeg ikke at

det her er driftpræget, altså. Det er selvfølgelig præget af, at der skal være kunder i boksen, for ellers så har vi ikke vores gang på jord. Men det kommer af noget hjerteblod, det kommer af en identitet, der er meget stærk ind i hvad er det, der her skal kunne. For teaterverdenen, for børnene, for de frivillige og for de lærere der er hernede. Alt det her ikke?” (se bilag 19)

Det særligt interessante ud fra ovenstående citater er, at begge forældres fortællinger går på, at Kastali'a som forening ikke kun handler om kommunaltilskud og penge. Som Lauras mor beskriver det, så oplever hun ikke, at de er ”driftsprægede”. Både Veras mor og Lauras mor giver udtryk for, at det derimod handler om, at lærerne på Kastali'a er stolte af teaterskolen og dens elever, hvilket Lauras mor beskriver med ”det kommer af noget hjerteblod, det kommer af en identitet”. Begge forældres fortællinger indikerer, at lærerne på Kastali'a holder af teaterskolen, samt at teaterskolen som helhed har nogle værdier, som sætter fokus på noget andet, end hvad der muligvis er tilfældet i andre foreninger.

7.3.4 Kastali'a og andre fritidstilbud

Dette tema nævnes i alt tre gange af tre forskellige forældre. Her er det vigtigt at nævne, at de alle er forældre til udfordrede elever. Ligeledes er det interessant, at dette eller lignende temaer ikke var at finde i fortællingerne af forældre til robuste børn. Herunder ses eksempler på de tre forældres fortællinger om temaet:

Emmelis mor: ”Vi har både haft Emmeli til karate, noget dans og noget gymnastik og fælles for alt det andet hun har gået til er at jeg har stået ude i garderoben med en, der ikke turde gå ind, og det har ikke været... sådan har det ikke været her.” (bilag 17)

Veras mor: ”Der er også den store forskel, at i alle de der frivillige idrætsforeninger, der er det frivillige som... dem der selv var gode til at gå til karate der underviser og de er jo ikke pædagoger...”

Interviewer: ”Nej.”

Veras mor: ”Derfor er de ikke lige så dygtige til at rumme eller forstå, eller har ikke begreberne...” (bilag 17)

Interviewer: "Det lyder virkelig positivt. Altså... også at hun kan få det på Kastali'a, det er jo dejligt at høre. Men også lidt specielt, altså nu tænker jeg i forhold til andre fritidsaktiviteter og sådan noget. Så lyder det lidt specielt. "

Lauras mor: "Ja... hun gik også til spejder i mange år, og det var sgu også nogle dedikerede voksne, der var på børnenes niveau. Men det var inde i et foreningsliv, som var bygget op om noget andet. Og det var også fint, men... det er stadig, altså det er specielt. " (bilag 19)

Ud fra ovenstående citater er det særligt interessant, at alle tre forældre giver udtryk for, at Kastali'a adskiller sig fra andre fritidstilbud. Her er det kun én ud af tre forældre, som reflekterer over hvorfor det kan være. Veras mor lægger i sin fortælling vægt på, at hun har en opfattelse af, at det er lærerne på Kastali'a, som gør den store forskel. Hun giver i den forbindelse udtryk for, at det skyldes, at lærerne på Kastali'a er uddannede pædagoger, som ifølge hende er gode til at rumme og forstå eleverne. Her forklarer hun, at hun har en opfattelse af, at det i andre fritidstilbud ikke er pædagoguddannede som arbejder der, men nærmere frivillige, som selv har en interesse i den pågældende sport eller aktivitet, som der undervises i. Fælles for alle tre forældre er, at de oplever Kastali'a som noget unikt set i forhold til andre fritidsaktiviteter. Dette hænger i høj grad sammen med resultaterne fra elevanalysen, hvor vi ligeledes fandt, at eleverne opfattede Kastali'a som noget særligt.

Helt opsummerende for dette afsnit om forældrenes fortællinger om, hvorfor Kastali'a fungerer for deres børn er, at de temaer, som de lægger vægt på, er følgende: "kulturen på Kastali'a", "de voksne skaber rammerne", "hjerteblod" og "Kastali'a og andre fritidstilbud". Herunder fylder særligt "kulturen på Kastali'a" med sine fire undertemaer, samt "de voksne skaber rammerne". Helt grundlæggende for alle fire temaer er dog, at forældrene i samtlige fortællinger nævner lærerne og deres betydning. Her finder vi, at der både er temaer, som de to forældregrupper er enige om, samt nogle, hvor de adskiller sig. Vi ser, at under temaet "kulturen på Kastali'a", så fylder undertemaerne "forholdet mellem lærere og elever" samt "plads til forskellighed" lige meget i begge forældregrupper, hvilket også er tilfældet for temaet "de voksne skaber rammerne". For de to temaer "hjerteblod" og "Kastali'a og andre fritidstilbud" ser vi, at dette kun er temaer, som dukker op i fortællingerne fra forældre til udfordrede elever. Særligt ét tema "de lærer, at stille sig op foran andre" er noget, som udelukkende forældre til robuste elever giver udtryk for.

Hvis man sammenligner ovenstående forklaringer med elevernes fortællinger om Kastali'a, er der flere steder, hvor fortællingerne overlapper. Dette er særligt, når det gælder temaerne "forholdet mellem lærere og elever", "plads til alle" og "de voksne skaber rammerne". Dette er elementer, som både forældre og elever kommer ind på – uanset hvilken gruppe, der er tale om. Et andet sted, hvor de ligner hinanden er i temaet "de lærer at stille sig op foran andre", da dette tema er et, som udelukkende forældre til robuste børn giver udtryk for. Dette overlapper med elevanalysen, da det i langt højere grad er robuste elever end udfordrede elever, som giver udtryk for, at de er blevet mere udadvendte af at gå på Kastali'a. Et sted hvor forældrenes fortællinger adskiller sig fra elevernes er, når det handler om, at Kastali'a er anderledes end andre fritidsaktiviteter. Her finder vi i forældreanalysen, at det udelukkende er forældre til udfordrede elever, som italesætter dette, mens vi omvendt finder i elevanalysen, at det næste udelukkende er robuste elever, som giver udtryk for det. Én af forklaringerne på dette kan være, at det i højere grad er de robuste elever, som går til andre ting i fritiden, hvorfor det særligt er noget, som denne gruppe lægger mærke til. At det er forældre til udfordrede elever, som ligeledes lægger mærke til dette, kan skyldes, at deres børn falder bedre til på Kastali'a, og at der er bedre plads til dem, end hvad der har været tilfældet i tidligere fritidstilbud (hvilket også nævnes i forældrenes fortællinger om Kastali'a). Et andet sted, hvor forældrenes og elevernes fortællinger adskiller sig fra hinanden, er, når det handler om temaet "hjerteblood". Dette nævnes kun af forældre til udfordrede elever, mens lignende elementer er noget, som går igen på tværs af begge elevgrupper, herunder at lærerne er som ens forældre, at Kastali'a er som en familie, og at de på andre måder gør en ekstra indsats. Der er derfor både steder, hvor de to analyser overlapper og adskiller sig fra hinanden. Helt overordnet lader mange af temaerne dog til at gå igen på tværs af forældre og elever.

7.4 Teoretisk refleksion

I dette afsnit vil vi diskutere, hvorvidt fundene i forældreanalysen understøtter den teoretiske refleksion, vi udarbejdede over resultaterne i elevanalysen. Vi vil således forsøge at diskutere, hvorvidt forældrenes fortællinger om Kastali'a understøtter vores teori om, at elevernes udbytte blandt andet kan forklares ved socialiseringsteorien, og herunder at lærerne på Kastali'a har en helt særlig rolle i at skabe elevernes udbytte. I elevanalysen kom vi frem til, at socialiseringsteori kunne være med til at forklare, at eleverne gennem Kastali'a tillærte sig det, som stemte overens med normerne og værdierne på Kastali'a. Dette fordi, at Kastali'a kan forstås som én

ud af mange subverdener, som spiller en rolle for elevernes sekundære socialisering. At denne subverden kunne få så stor betydning for eleverne og deres udbytte, kunne blandt andet forklares ved, at det er en subverden, som eleverne frivilligt er en del af på baggrund af en fælles interesse i teater. Dette er en modsætning til eksempelvis skolen, hvor eleverne har pligt til at deltage, og dermed også er samlet på tværs af interesser (jf. afsnit ”5.1 Det sociale miljø på Kastali’a”).

I forlængelse af dette finder vi i forældreanalysen, at forældrenes fortællinger i høj grad støtter op om denne teoretiske forklaring. Dette i endnu højere grad, end hvad der var tilfældet hos eleverne. Dette skyldes især, at mens elevernes fortællinger indikerede, at de voksne havde en vigtig rolle i forhold til deres udbytte, så var det helt eksplicit i forældrenes fortællinger. Dette ses især ved, at temaet ”de voksne skaber rammerne” fyldte i forældrenes fortællinger, når de skulle forsøge at forklare, hvorfor Kastali’a fungerer for deres børn. Forældrene giver udtryk for, at det er lærerne og de voksne på Kastali’a, som tager aktive valg om kulturen på Kastali’a. De giver i forlængelse udtryk for, at dette herefter er noget, som eleverne lægger mærke til og lærer af. Én forælder forklarer også, at de voksne på Kastali’a fungerer som ”medvoksne” i elevernes liv, og flere forældre fortæller, at Kastali’a understøtter generel udvikling hos eleverne. Alt dette giver mening i et socialiseringsperspektiv, da forældrene helt eksplicit forklarer, at det er på grund af de voksne, at kulturen på Kastali’a er, som den er, samt at det er kulturen, som eleverne lærer af. Dette hænger således sammen med vores teoretiske forståelse af Kastali’a som en subverden med bestemte normer og værdier, som eleverne så udvikler sig inden for, samt som får en betydning for elevernes sociale udvikling.

8. Hovedopsamling af forældrerresultater

I dette afsnit vil vi forsøge at samle op på hele forældreanalysen. Derfor vil vi først komme omkring forældrenes opfattelse af elevernes udbytte af Kastali’a og deres fortællinger om det, som fungerer godt på Kastali’a. Her vil vi løbende sammenligne med resultaterne fra elevanalysen.

Helt opsummerende for forældrenes opfattelse af elevernes udbytte er, at udfordrede og robuste forældre er helt enige om, hvor meget elevernes udbytte af Kastali’a fylder. Her er udbyttet ”de lærer at stille sig op foran andre” det, som fylder mest, mens ”de får et trygt miljø” og ”de

lærer, at alle er lige meget værd” er det, som fylder mindst. Helt konkret så er det disse nedestående syv elementer, som forældrene kommer ind på (rangeret efter hvad de nævner mest):

- De lærer at stille sig op foran andre
- De får gode sociale relationer
- De bliver pligtopfyldende
- De får selvtillid og selvværd
- De får plads til at være sig selv
- De får et trygt miljø
- De lærer, at alle er lige meget værd

Ud fra disse syv elementer, som er forældrenes opfattelse af, hvad eleverne får ud af Kastali’a, er der to af disse, som kun nævnes af den ene forældregruppe. Dette er blandt andet udbyttet ”de får et trygt miljø”, som kun nævnes af forældre til udfordrede elever. Dette er en modsætning til elevanalysen, hvor vi fandt at både udfordrede og robuste elever lagde vægt på det trygge miljø på Kastali’a. Det andet er udbyttet ”de lærer, at alle er lige meget værd”, som kun nævnes af forældre til robuste elever. Dette er ikke noget, som eleverne eksplicit selv lægger vægt på, men alligevel kommer det muligvis til udtryk gennem deres fortællinger om at have lært åbenhed, samt at man kan snakke og lave øvelser med alle. Hvis man forstår disse elementer som overlappende, så er det interessant, at det både er udfordrede og robuste elever, som lægger vægt på dette udbytte. De resterende fem elementer er nogle, som begge forældregrupper kommer ind på, hvorfor der ikke er særlig stor forskel på de to forældregruppers fortællinger om elevernes udbytte på Kastali’a. Her er det ligeledes interessant, at selvom forældrenes og elevernes opfattelse af udbyttet af Kastali’a overlapper, så er der alligevel en forskel i, hvad der fylder mest. Her kan forældreanalysen derfor være med til at indikere, at selvom mange af elementerne går igen ift. elevernes udbytte af Kastali’a, så er der alligevel elementer, som eleverne selv oplever som et udbytte, som forældrene ikke har indblik i. Dér, hvor fortællingerne overlapper, er især ved elementer som er mere synlige, såsom at eleverne har fået gode venner, er blevet bedre til at stå foran mange mennesker og snakke, m.m. Derimod tyder det på, at elevernes mere skjulte og personlige udbytte er sværere at få øje på, dette især når det gælder eksempelvis selvtillid og selvværd.

I forhold til forældrenes fortælling om hvorfor Kastali’a fungerer godt, så ser vi en større forskel på tværs af de to forældregrupper. Her lægger forældrene vægt på fire overordnede temaer

i deres fortællinger om, hvorfor Kastali'a fungerer. For begge forældregrupper ses det, at de i deres fortællinger lægger vægt på temaerne "forholdet mellem lærere og elever", "plads til forskellighed" samt "de voksne skaber rammerne". Derudover ser vi, at for forældrene til udfordrede elever, så lægger de vægt på temaerne "hjerteblod" og "Kastali'a og andre fritidstilbud", mens forældrene til robuste elever lægger vægt på temaet "de lærer at stille sig op foran andre". Dette indikerer, at begge forældregrupper har en opfattelse af, at der på Kastali'a er et godt forhold mellem lærere og elever, at der er plads til forskellighed, samt at de voksne spiller en vigtig rolle i forhold til at skabe rammerne og værdierne for eleverne. Dertil indikerer det, at det for forældrene til udfordrede elever også fylder at man kan mærke, at lærerne på Kastali'a har en interesse i og omsorg for eleverne som går udover det, som de kalder en "driftspræget forening". Det vil sige, at de udfordrede forældre giver udtryk for, at det er vigtigt, at lærerne på Kastali'a ikke kun underviser og viser interesse i eleverne for at få foreningen til at "køre rundt", men at de derimod har en egen interesse i eleverne. I den sammenhæng kommer forældrene til udfordrede elever ind på, at Kastali'a er anderledes end andre fritidsaktiviteter. Her er det interessant, at hvor det udelukkende er forældre til udfordrede elever, som lægger vægt på, at Kastali'a er anderledes end andre fritidsaktiviteter, så er dette noget som både udfordrede og robuste elever kom ind på i elevanalysen. At det er forældre til udfordrede elever, som lægger mærke til forskellen mellem Kastali'a og andre fritidstilbud kan skyldes, at deres børn falder bedre til på Kastali'a, og at der er bedre plads til dem, end hvad der har været tilfældet i tidligere fritidstilbud. For forældrene til de robuste elever fylder disse to temaer ikke, hvorimod der i stedet lægges meget mere vægt på, at forældrenes børn er blevet bedre til at stå foran en masse mennesker og performe, læse højt, eller noget helt tredje. Forældrene til de robuste elever giver i den forbindelse eksplicit udtryk for, at det er Kastali'a, som har bidraget til dette udbytte. Dette overlapper med elevanalysen, da det i langt højere grad er robuste elever end udfordrede elever, som giver udtryk for, at de er blevet mere udadvendte af at gå på Kastali'a.

Når forældrenes fortællinger om Kastali'a sammenlignes med elevernes egne fortællinger, så er der mange elementer som går igen, blandt andet at der er plads til at være sig selv, tryghed, at Kastali'a er anderledes end andre fritidsaktiviteter, m.m. Dette er derfor med til at indikere, at forældre og elever har nogenlunde samme opfattelse af Kastali'a som en fritidsaktivitet, der kendetegnes ved et stærkt fællesskab og et frirum for eleverne. Her er det ikke muligt at sammenligne forældrenes fortællinger om Kastali'a med elevernes forklaringer af deres udbytte, da forældrenes fortællinger er meget mere generelle, og handler om hvorfor Kastali'a generelt fungerer som fritidsaktivitet, mens eleverne derimod forklarer deres specifikke udbytte. Det

vigtige er dog her, at forældre og elever som nævnt lader til at opfatte og beskrive Kastali'a på nogenlunde samme måde, hvilket tyder på, at de overlapper i deres syn på Kastali'a.

9. Hovedopsamling af elev- og forældreanalysen

I dette afsnit vil vi prøve at lave en overordnet opsamling af resultaterne af hele undersøgelsen. Undersøgelsens fokus var at undersøge, hvad eleverne får ud af at gå på teaterskolen Kastali'a i Randers, samt hvordan Kastali'a eventuelt hjælper eller støtter eleverne. Dette er blevet undersøgt gennem 15 individuelle elevinterviews samt 4 fokusgruppeinterviews med forældre til eleverne. Både forældre og elever er blevet delt op i to grupper: udfordrede samt robuste elever, baseret på forældrenes opfattelse af, hvorvidt deres barn har udfordringer eller ej. Dette er gjort for at undersøge, hvorvidt der lader til at være en forskel i elevernes udbytte på tværs af de to grupper.

Helt konkret finder vi, at resultaterne af både elev- og forældreanalysen tyder på, at eleverne får noget ud af at gå på Kastali'a. Her lader det til, at eleverne på tværs af de grupper er enige i, hvad deres primære udbytte er, da fortællinger om at få venner, være sig selv, samt få selvtillid er det, som fylder mest. Af forskelle mellem de to elevgrupper ses der, at fortællinger om selvtillid som udbytte fyldte mere hos de robuste elever, mens fortællinger om, at det er nemmere at få venner på Kastali'a fylder mere hos de udfordrede elever. Herudover ligner de to grupper hinanden meget både i deres fortællinger om Kastali'a, samt hvilke forklaringer de giver for deres udbytte. Den forklaring på udbyttet som eleverne lægger mest vægt på, handler om det sociale miljø samt øvelserne (uden at de nærmere forklarer hvilke øvelser, som gør, at de får et bestemt udbytte). Der lader dog til at være forskelle på tværs af elevgrupperne i forhold til hvilke øvelser, der foretrækkes. Her tyder det på, at de udfordrede elever enten bedst kan lide hurtige og actionfyldte øvelser eller mere stille og fordybende øvelser. Derudover tyder det for de robuste elever på, at de enten bedst kan lide hurtige og actionfyldte øvelser eller øvelser, hvor der er fokus på at skabe fortællinger. De to elevgrupper lader til at være enige i, at de øvelser som de mindst kan lide enten er overbrugte, kedelige eller grænseoverskridende. Helt overordnet tyder resultaterne fra elevanalysen på, at eleverne får venner, får rum til at være sig selv, samt får selvtillid af at være på Kastali'a, og at det blandt andet er øvelserne, som er skyld i dette. I forældreanalysen finder vi mange af de samme mønstre, hvor forældrene lader til at være enige i, at deres børn får gode sociale relationer samt et rum, hvor de kan være

sig selv. Dertil nævner flere forældre dog, at deres børn også lærer at stå frem og snakke foran andre, hvilket ikke er noget, som fylder lige så meget hos eleverne. I forhold til forældrenes forklaringer af hvorfor Kastali'a fungerer for deres børn, kommer de især ind på, at de voksne på Kastali'a spiller en stor rolle, fordi de blandt andet skaber rammerne for Kastali'a. Selvom dette også kom til udtryk gennem elevanalysen, så fylder det mere i forældreanalysen. Helt konkret finder vi derfor, at det tyder på, at elevernes udbytte delvist kan forklares af det sociale miljø på Kastali'a samt delvist af øvelserne. Derudover finder vi konkret, at selvom forældrenes og elevernes fortællinger om udbyttet adskiller sig fra hinanden, så er der alligevel en del overlap. Dette kunne hænge sammen med, at det er to forskellige synsvinkler, hvor der lægges mærke til forskellige elementer. Helt grundlæggende tyder det dog ud fra analysen på, at eleverne får et udbytte på Kastali'a, som flere kan anvende i andre sammenhænge, og at de voksne på Kastali'a i den forbindelse spiller en stor rolle.

Dette leder op til at udbrede undersøgelsen, hvilket kunne foregå på flere måder. Én af disse kunne være at udføre flere interviews, samt mindske begrænsningerne på aldersgruppen, for at undersøge, hvordan ældre eller yngre elever oplever deres udbytte af Kastali'a. Dette ville være interessant på flere forskellige måder, herunder blandt andet for at styrke de nuværende resultater, hvis de findes igen, samt undersøge hvorvidt ældre elever vil have nemmere ved at reflektere over deres udbytte samt årsagen hertil. En anden mulighed er at udbrede undersøgelsen i form af spørgeskema, og på den måde forsøge at få undersøgelsen ud til mange elever, fremfor at gå i dybden med hver enkelt. Mulighederne er derfor mange, hvis man ønsker at komme tættere på at finde ud af, hvad udbyttet af Kastali'a reelt set er, samt hvad Kastali'a ville kunne hjælpe eller støtte med i elevernes hverdagsliv.

10. Forskningskriterier

10.1 Intern validitet

Intern validitet handler om hvorvidt vi måler det, vi tror, vi måler i undersøgelsen (de Vaus 2001: 28). Her er det aspekter såsom at få teoretiske begreber gjort lettere at forstå eller omformuleret, så informanterne svarer på noget, de forstår, som er i fokus. Da vi ikke har udformet interviewguiden ud fra teori, men snarere forsøgt at lave mere åbne spørgsmål, er dette ikke umiddelbart en udfordring for os. Derudover har vi i interviewguiden til eleverne haft fokus på

at forsøge at indfange det vigtigste spørgsmål på flere forskellige måder, for at være sikker på, at elev-informanterne har forstået spørgsmålet. Her har vi således mulighed for at se nærmere på, om elevernes besvarelser er de samme på begge spørgsmål, og på den måde undersøge om de lader til at have forstået, hvad der bliver spurgt ind til. En udfordring ved vores interne validitet kan muligvis være, at eleverne vi har interviewet er forholdsvis unge.

Her er der flere gange i løbet af de femten individuelle interviews, hvor eleverne har svært ved at sætte ord på og reflektere over deres eget udbytte. Dette lader dog ikke til at være gennemgående for interviewene. Her ville det muligvis have været en fordel, hvis vi havde arbejdet med en ældre aldersgruppe. På dette tidspunkt er det derfor svært at sige noget om, hvorvidt eleverne har svært ved at reflektere over det, fordi de er unge, eller om det i virkeligheden skyldes, at årsagen til udbyttet ikke er noget, som eleverne selv er opmærksomme på. På trods af denne mulige udfordring ved elevernes aldersgruppe argumenterer vi for, at vores interne validitet er forholdsvis høj, da eleverne generelt er gode til at udtrykke sig, samt fordi vi har en opfattelse af, at de forstår spørgsmålene¹. Dog er det en usikkerhed, at de til tider har svært ved at reflektere over årsagen til deres udbytte, som kan skyldes aldersgruppen.

10.2 Ekstern validitet

Ekstern validitet handler om undersøgelsens rækkevidde eller generaliserbarhed (de Vaus 2001: 28). Her gør vores valg af den kvalitative metode, at det giver mest mening at se på den analytiske generaliserbarhed fremfor den empiriske. Den empiriske generaliserbarhed anvendes i kvantitative studier, og handler om i hvor høj grad ens resultater kan generaliseres til resten af populationen. Her er den undersøgte population elever på Kastali'a i aldersgruppen 11-14, hvor der på Kastali'a findes 57 elever. Her har vi interviewet 15 af disse. Selvom den empiriske generaliserbarhed ikke giver så god mening her, så kunne man argumentere for, at undersøgelsens rækkevidde i denne forstand ikke er så lav, som man kunne forestille sig, da vi udelukkende undersøger en bestemt aldersgruppe på Kastali'a, og dermed en meget lille population. Udfordringen bliver derefter, at vi kun kan udtale os om udbyttet og oplevelserne på Kastali'a og dermed ikke andre teaterskoler i landet. Her træder den analytiske generaliserbarhed ind, da denne går ud på, at vores kvalitative resultater vil kunne generaliseres analytisk i det omfang, at der sammenlignes med en lignende case samt under lignende forhold. Det betyder, at hvis man fandt en teaterskole i Danmark, som lignede Kastali'a, så er der gode

¹ Dette ses blandt andet ved, at eleverne i flere sammenhænge retter på interviewerens og uddyber egne meninger, samt at eleverne svarer med det samme på spørgsmål, der bliver gentaget. Dette indikerer, at eleverne har forstået spørgsmålet.

betingelser for, at vores teoretiske refleksioner og analytiske fund også ville give mening for denne nye teaterskole. Derfor argumenterer vi for, at vores analytiske generaliserbarhed er forholdsvis høj. Det er dog vigtigt at nævne, at formålet med undersøgelsen som den er nu, ikke er at sammenligne med andre teaterskoler, men udelukkende at skabe en bedre forståelse for Kastali'a og elevernes udbytte.

10.3 Reliabilitet

Reliabilitet handler om at have gennemsigthed i sin undersøgelse, så andre forskere vil kunne gentage undersøgelsen, og finde samme resultater (de Vaus 2001:30). Her handler det både om at få beskrevet, hvordan man har udformet interviewguides, hvordan dataindsamlingen er foregået samt, hvordan man analytisk er kommet frem til sine resultater. Her argumenterer vi grundlæggende for at have beskrevet, hvordan dataindsamlingen er foregået meget grundigt, hvilket bør gøre det muligt for andre at have samme fremgangsmåde. I forhold til udformningen af interviewguiden har det været svært præcist at forklare hvordan denne er udformet, da undersøgelsen er drevet af et åbent ønske om at forstå hvad det er Kastali'a giver eleverne, og hvordan det opleves at være på Kastali'a. Derfor indeholder interviewguiden spørgsmål, som forsøger at indfange dette. Når det er sagt, så er interviewguiden åbent tilgængelig gennem rapporten, og andre vil derfor have mulighed for at genbruge denne til andre lignende undersøgelser, hvis dette skulle være ønsket. Derfor argumenterer vi for, at vi har en forholdsvis høj reliabilitet, og at det vil være muligt for andre forskere at gentage undersøgelsen og have mulighed for at finde samme resultater.

10.4 Social desirability bias

Når man i undersøgelser gør brug af metoder, hvor forskeren har en helt central rolle i dataindsamlingen, er det vigtigt at være opmærksom på, at man kan have påvirket dem, man undersøger. I denne undersøgelse er dette særligt relevant i interviewsituationen, hvor interviewer har haft en afgørende rolle i forhold til fremtoning, hvordan spørgsmålene er blevet stillet, osv. Social desirability bias handler her om, at der kan opstå et bias ved, at informanterne eksempelvis har svaret det, de tror, at vi ønsker at høre. Der kan også være en risiko for, at man som informant forsøger at fremstå bedre end man er. Sandsynligheden for dette er større ved interviews end ved brug af spørgeskema, fordi man i spørgeskemaer er helt anonyme og forskerne

derfor heller ikke ved, hvem der har svaret hvad (de Vaus 2014:107). I forhold til denne undersøgelse er vi opmærksomme på, at der muligvis kan være opstået social desirability bias med udgangspunkt i interviewerens baggrund, da der i både elev- og forældreinterviews har været en aldersforskel på interviewer og informanter. Samtidig er det dog relevant at nævne, at den, som har foretaget interviewene, ikke er tilknyttet Kastali'a, og derved ikke er en, som eleverne eller forældrene kender. Dette reducerer på nogle måder risikoen for, at særligt eleverne skullet have valgt at sige det, som de tror, interviewerens ønsker. Dog har eleverne stadig vidst, at interviewene er en del af projektet SANS, som hænger sammen med Kastali'a. Det er derfor umuligt endegyldigt at finde frem til, hvorvidt eleverne har været påvirkede af interviewerens og undersøgelsens i deres udtalelser, men vi kan blot sige, at det i interviewene ikke umiddelbart har tydet på det. Her har eleverne både kunnet komme med positive og negative udtalelser om f.eks. øvelserne på Kastali'a. Derfor argumenterer vi for, at vi i undersøgelsen har forsøgt at mindske social desirability bias, og at vores resultater dermed ikke er påvirket i høj grad.

10.5 Undersøgelsens relevans

Som afslutning til afsnittet om forskningskriterier er det vigtigt at nævne, at de elevinformanter, som er blevet udvalgt til interviews, de er blevet udvalgt tilfældigt. Dette betyder, at der ikke har været nogen intention om at finde frem til netop de elever, som oplever et udbytte af Kastali'a, men blot mere grundlæggende skabe sig et overordnet overblik over udbyttet. At samtlige udspurgte elever svarer, at de får noget ud af at gå på Kastali'a, tyder derfor på, at undersøgelsens formål er relevant. Naturligvis er det muligt, at eleverne er blevet påvirkede af interviewerens spørgsmål i forhold til deres udbytte, som har været italesat enten gennem "Får man noget ud af at gå på Kastali'a?" eller "Lærer man noget på Kastali'a? I så fald hvad?". Disse spørgsmål har derfor været formuleret på forskellige måder, for at sikre elevernes forståelse af spørgsmålet. Hermed har vi ligeledes forsøgt at formulere spørgsmålene på en måde, så eleverne ikke ville få en opfattelse af, at de netop skulle have lært noget eller fået noget ud af Kastali'a. Som nævnt under afsnittet "6.4 Social desirability" oplever vi det ikke som om, at eleverne har følt sig pressede til at svare noget bestemt, da de op til flere gange retter på interviewerens og svarer noget andet, hvorfor vi ikke opfatter dette som en stor udfordring ved undersøgelsen. Dermed tyder elevernes fortællinger om deres udbytte på, at de alle får et udbytte af Kastali'a, enten på den ene eller den anden måde.

11. Litteraturliste

- Berger, Peter Ludwig & Thomas Luckmann, 1999: *Den samfundsskabte virkelighed*. Lindhardt og Ringhof, Viborg. 2. udgave. (s. 153,154,155,162,163)
- Brinkmann, Svend & Lene Tanggaard, 2015: *Kvalitative metoder - en grundbog*. 2. udgave. København: Hans Reitzels Forlag. (s. 13, 36).
- de Vaus, David A., 2001: *Research Design in Social Research*. London, Thousand Oaks and New Delhi: SAGE Publications (s. 28, 30)
- de Vaus, David A., 2014. *Surveys in Social Research*. Sixth edition. Routledge. (s. 107).
- Jeppesen Pia, Carsten Obel, Lisbeth Lund, Kathrine Bang Madsen, Line Nielsen & Merete Nordentoft, 2020: *Mental sundhed og sygdom hos børn og unge i alderen 10-24 år – forekomst, fordeling og forebyggelsesmuligheder*. København: Vidensråd for Forebyggelse.

Bilag

Indholdsfortegnelse

Bilag 1: Interview Vera	2
Bilag 2: Interview Lærke	11
Bilag 3: Interview Søren	20
Bilag 4: Interview Amanda	29
Bilag 5: Interview Emmeli	41
Bilag 6: Interview Katrine	56
Bilag 7: Interview Laura	64
Bilag 8: Interview Rikke	72
Bilag 9: Interview Gitte	82
Bilag 10: Interview Ida	92
Bilag 11: Interview Majbritt	102
Bilag 12: Interview Marie	115
Bilag 13: Interview Natasja	122
Bilag 14: Interview Signe	131
Bilag 15: Interview Ulla	145
Bilag 16: Interview fokusgruppe 1	158
Bilag 17: Interview fokusgruppe 2	175
Bilag 18: Interview fokusgruppe 3	196
Bilag 19: Interview fokusgruppe 4	216
Bilag 20: Dramaøvelser omtalt i SANS	234
BANG eller Sheriffen skyder på det hele	234
Bedstemor og stolen	235
Politileg	235
Jeg er unik/speciel fordi	236
Afslappende musik, lukkede øjne/ Sluk lyset-luk-øjnene-læg-dig-ned	236
Tømmerflåden	236
Prikkende danseøvelse	237
Kniv og gaffel	238
Postkassen bliver tilbage	238

TV.....	238
Total Ninja Destruction	239
Molekyleleg.....	239
Dans når man er vred.....	240
Gå og stirre	240
Akralle-kralle.....	240

Bilag 1: Interview Vera

Interviewer: Jeg hedder Interviewer. Jeg kender Lisbeth og Jan, og de vil super gerne finde ud af hvad i syntes om at være hernede og om i syntes i får noget ud af at være hernede, sådan bare generelt jeres oplevelse med det. Det har jeg en masse spørgsmål til. Jeg vil egentlig gerne bare høre lidt om dig til at starte med. Hvem du er og hvor gammel du er.

Vera: Jeg hedder Vera og jeg går til teater. Griner

Interviewer: Griner.

Vera: og så er jeg selvlært gymnast kan man sige, hvis man kan kalde det det, hvor jeg bare har øvet mig og så er jeg meget kreativ. Jeg er 12 år og så har jeg 3 søskende. En af dem er min lærer.

Interviewer: Griner. Okay hvor sjovt.

Vera: Ja, og 2 forældre, mor og far og 2 kaniner.

Interviewer: Okay

Vera: Jeg er rigtig meget sammen med mine venner i min fritid

Interviewer: Så du lyder meget social. Går du til andet end Kastali'a?

Vera: Ikke lige pt.

Interviewer: Okay. Går du i skole et eller andet sted her i Randers?

Vera: Ja, jeg går på Rismølleskolen

Interviewer: Okay, hvorfor startede du på Kastali'a engang?

Vera: Min storesøster og storebror gik her og så ville jeg rigtig godt gå her fordi jeg havde spillet teater siden jeg var 5 år.

Interviewer: Okay

Vera: Og jeg kunne bare rigtig godt lide det. Derfor ville jeg godt starte på en teaterskole.

Interviewer: Okay, hvor har du spillet teater henne før?

Vera: I den gamle by, men det var ikke sådan hver uge, det var bare nogle forestillinger.

Interviewer: Men du har en interesse for teater, allerede inden du starter hernede?

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad er det så ved teater som du syntes er så fedt?

Vera: Altså ved Kastali'a er det meget vennerne og fællesskabet. Man bliver virkelig tætte selvom man ikke kender nogen til at starte med.

Interviewer: Okay. Hvad er det der gør at man bliver så tætte så?

Vera: Altså, man bruger ikke mega meget på teatret og selv forestillingen. Det er mere lege og lære hinanden at kende, så derfor kender man hinanden rimelig godt, når man har gået her 2 sæsonen eller sådan noget.

Interviewer: Okay. Hvis du sådan skulle beskrive hvordan det er at være hernede og gå på Kastali'a, og måske også hvilken følelse man får når man møder ind. Hvordan vil du så beskrive det?

Vera: Altså, jeg vil sige at... Oppe i skolen kan man godt have sådan en rolle man ligesom har og den kan man ikke bare lige tage fra sig, men her på Kastali'a er man bare helt sig selv.

Interviewer: Okay.

Vera: For mig er det sådan et hjem, et ekstra hjem.

Interviewer: Ja

Vera: Hvor jeg altid bare kan gå herhen og snakke med nogen.

Interviewer: Okay, hvordan... hvad er det der gør at det føles som et hjem her?

Vera: Altså, jeg ved ikke om det er fordi jeg har kendt det så længe. Griner. Men bare, selv de store hold tør at snakke med de lille, og de små hold tør at snakke med de store. Så vi har et meget godt fællesskab og vi har weekender nogle gange.

Interviewer: Okay. Man snakker rigtig godt med hinanden sådan på kryds og tværs. Hvad med det her su siger med man har en rolle oppe i skolen og så kan man være sig selv hernede. Hvordan kan det være at man kan være sig selv hernede?

Vera: Altså, jeg tror at det er fordi de der lege, man ser lidt dum ud og så har ens teaterhold ligesom set en dum og så kan man bare være sig selv og være fjollet. Være lige den man er.

Interviewer: Ja, så er det lige gyldigt bagefter.

Vera: Ja.

Interviewer: Okay, okay. Og det er anderledes end oppe i skolen?

Vera: Ja.

Interviewer: Altså, hvilken rolle føler du så du har oppe i skolen?

Vera: altså, jeg tror jeg er lige i midten af skolen. Snakker lidt med alle.

Interviewer: Men det er anderledes at være hernede så?

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad får man så sådan. Hvad får man ud af at være på Kastali'a?

Vera: Altså. Man får virkelig gode venner, og man bliver selvfølgelig også dygtigere til teater. Men jeg syntes egentlig ikke engang det er det som gør, at jeg elsker at være her. Det er mest fællesskabet, vennerne og ja, snakke med hinanden.

Interviewer: Ja, det lyder også virkelig dejligt. Hvad føler du at du lærer hernede egentlig?

Vera: Altså, jeg lærer... Jeg har haft dette rigtig svært, så jeg lærer mere at være mig selv og slappe af og bare være lige her.

Interviewer: Ja okay. Hvordan sådan... Er der nogle bestemte ting hernede du syntes har hjulpet til det?

Vera: Det ved jeg faktisk ikke. Altså, jeg tror bare at jeg så godt kan lide at være her, at jeg glæder mig hele ugen til det. Så det er bare rart.

Interviewer: Det lyder godt at du har fundet noget du er glad for. Er der noget som du tænker at, man måske kan mangle lidt andre steder, som du så måske føler du måske kan få hernede eller?

Vera: Ja. Altså, som sagt i skolen, har man de der roller og så er man måske ikke helt sig selv i skolen og man er ikke den samme som man er derhjemme som man er i skolen. Det syntes jeg man er her på Kastali'a, og det syntes jeg at skolen godt kunne have. Griner

Interviewer: Ja, hvad skulle der ske i skolen for at du føler man ligesom kan være dig selv der?

Vera: Det ved jeg faktisk ikke, altså fordi man kender hinanden rimelig godt men ja, det ved jeg ikke.

Interviewer: Det er måske lidt det der med at du siger at alle har en fast rolle.

Vera: Nemlig.

Interviewer: Det er måske lidt svært at lave om på.

Vera: Ja.

Interviewer: Af de her øvelser i laver hernede og de lege som i laver inden i laver jeres stykker. Er det noget der hjælper med ligesom at kunne være mere sig selv og man får bedre venner?

Vera: Ja, helt klart fordi man kommer rimelig tæt ind på hinanden og ser hinanden fra alle sider nærmest, så der er bare rigtig fedt.

Interviewer: Har du så nogle ynglings øvelser?

Vera: Jeg kan egentlig godt lide dem alle sammen. Jeg syntes de er udfordrende og sjove på hver sin måde.

Interviewer: Kan du komme på en øvelse hvor du har følt dig meget udfordret, eller hvor du tænker her har du lært noget eller sådan på den måde?

Vera: Altså, jeg vil sige at, når de beder en om at finde, det skal du lige være bare sådan hurtigt, så kan det godt være lidt svært hurtigt bare at finde på noget, men det træner man så også bare rigtig meget.

Interviewer: Okay, så det er noget man bliver bedre til.

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Det lyder også lidt udfordrende vil jeg sige, at man fra det ene sekund til det andet skal kunne noget. Det ligger meget i det du har sagt, men hvorfor bliver man så ved med at komme hernede så lang tid?

Vera: Jamen altså, der er også nogle som er stoppet, men de fleste er kommet videre fra hver sæson, så jeg tror bare det er fordi man bliver taget i mod med åbne arme, og at ingen griner når man laver fejl og man kan bare grine sammen.

Interviewer: JA, så man kan få lov til at hygge sig og have det sjovt og være sig selv hernede.

Vera: Ja.

Interviewer: Det her med at du siger at ingen griner, kan man godt være bange for det oppe i skolen nogle gange når man tænker?

Vera: Ja, det tror jeg. Især nogle af fagene man er usikker på, der kan man godt være bange for at folk griner, hvis man siger noget forkert eller gør noget forkert.

Interviewer: Ja. Okay. Så hvis folk fandt ud af at der var noget du ikke var så god til hernede, ville det så gå dig på?

Vera: Nej, det tror jeg faktisk ikke, fordi jeg ved at dem der er hernede, de også selv har gjort noget mærkeligt, der har vi ikke grinet af dem, så jeg tror bare jeg ville have været sådan lidt okay.

Interviewer: Ja, men hvis det samme skete oppe i skolen, hvis du fx, der er mange fag, men i engelsk lavede en eller anden dumt, hvordan ville du så have det der?

Vera: Altså, jeg tror at jeg ville blive pinlig berørt, dem ser man hver dag, igen ligesom lidt mere husligt, men her ser man dem kun hver uge.

Interviewer: Tror du de ville reagere på samme måde? Altså det der med man siger der ikke der nogen der griner af hinanden hernede. Altså du siger det her med at man godt kan være bange for at der er nogen der griner af en oppe i skolen, men tror du de ville gøre det hvis man gjorde noget forkert?

Vera: Det tror jeg faktisk ikke. Jeg tror bare det er en tanke man har oppe i hovedet. Altså, jeg tror at hvis jeg grinte, så tror jeg de også ville. Så griner man med en i stedet for at grine af en.

Interviewer: Så er det også lidt mere okay. Så man alle sammen er med i det.

Vera: Ja.

Interviewer: Ja okay. Det giver rigtig god mening. Altså nu siger du det her med at du syntes alle øvelserne er gode, men er der nogle som du måske sådan syntes mindst om? Eller hvor du tænker at dem bryder jeg mig ikke om, eller de har været grænseoverskridende?

Vera: Vi legede en for lidt tid siden, hvor vi skulle have lukket øjne, og så skulle en af vores makkere prikke os et sted og så skulle vi danse der.

Interviewer: Okay.

Vera: Det var lidt udfordrende vil jeg sige og lidt svært og måske lidt grænseoverskridende, fordi man kan ikke se.

Interviewer: Nej.

Vera: Og man skal bare se helt underlig ud og.

Interviewer: Ja okay. Så man har ikke sådan. Selvom man har kontrol over ens krop, så har man måske ikke helt på samme måde, fordi man ikke kan se.

Vera: Ja. Altså, jeg kan huske jeg følte mig lidt svimmel fordi jeg havde lukket øjnene imens og det.. ja.

Interviewer: Ja, det var lidt grænseoverskridende.

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Tror du det er sådan en der vil blive bedre jo mere man lavede den eller tror du altid det vil være sådan en du ikke bryder dig om?

Vera: Jeg tror at den vil blive bedre, hvis jeg lavede den mere, men det var heller ikke en jeg havde prøvet før. Jeg tror også at det var derfor.

Interviewer: Ja, det er klart når man prøver noget nyt. Det kan godt være lidt utrygt nogle gange. Hvad med sådan lærerne henede. Hvordan er de?

Vera: De er mega søde. Altså, de er en del af holdet føler jeg, fordi man kan grine med dem, man kan grine af dem, de kan grine af mig, uden at man bliver sure på hinanden.

Interviewer: Okay.

Vera: De leger også med i legene.

Interviewer: Så det er ikke helt traditionel lærer elev forhold? Som i skolen måske?

Vera: Nej, overhovedet ikke.

Interviewer: Hvordan syntes du at der er forskel på lærerne oppe i skolen og lærerne hernede?

Vera: Altså, jeg tror at lærerne oppe i skolen er lidt mere seriøse, det viser de i hvert fald mere, i forhold til dem heroppe de kan have det sjovt i mens de lærer os noget.

Interviewer: Okay. Er det federe når en lærer kan have det sjovt i mens de lærer en noget, end når de ikke har det sjovt?

Vera: Det er federe når de har det sjovt.

Interviewer: Okay.

Vera: Fordi så smitter det lidt af på en selv. Så har man det ligesom også sjovt.

Interviewer: Ja, så det skaber lidt en stemning.

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Det syntes jeg giver god mening. Så ville det også sådan... når man så lærer noget hernede og lærer noget oppe i skolen sådan altså... er der så stor forskel på det miljø man lærer i? Nu siger du det her med man godt kan være bange for nogen der griner det ene sted og det er man ikke bange for hernede. Men hvad så med... hvis man nu gør noget godt begge steder får man så ros, eller hvis man gør noget forkert får man så... eller hvordan er lærerne omkring når man lærer?

Vera: Altså, jeg vil sige at man får ros begge steder, hvis man gør noget godt. Men alligevel kan de godt begge steder glemme det lidt, men det er også fint nok fordi så skal man ikke hele tiden få ros. Det tror jeg kunne være lidt overvældende.

Interviewer: Ja okay. Det giver også god mening. Hvad hvis man gør noget forkert? Hvordan reagerer de så på det?

Vera: Altså, på min side så har de ikke vist noget tegn på at... altså, de har bare sagt kom igen begge steder.

Interviewer: Okay, så der ligner de faktisk hinanden ret meget.

Vera: Ja.

Interviewer: Okay. Det er sådan set også meget godt. Har du kunnet bruge det du lærer på Kastali'a andre steder føler du?

Vera: Ja. Da jeg kom her var jeg rigtig genert, og nu er jeg rigtig udadvendt og det har Kastali'a virkelig hjulpet med.

Interviewer: Hvordan det syntes du?

Vera: Altså da jeg kom her turde jeg ikke snakke med nogen og de tog bare i mod mig, kom ind (griner) vi bider ikke. Og det tror jeg bare at jeg har taget videre, fordi jeg havde en god oplevelse med det, altså har turdet at snakke med andre jeg ikke kendte og så blevet rigtig gode venner med dem.

Interviewer: Okay. Har du kunnet bruge det oppe i skolen også, eller altså. Du siger du har taget det med dig videre og kunne bruge det udenfor Kastali'a også?

Vera: Ja.

Interviewer: Ja okay. Det kan godt være jeg allerede har spurgt dig om det. Hvad syntes du man lærer mest henede? Eller hvad har du lært mest henede

Vera: Jeg tror at det er det der med ikke at være bange og ikke være så genert og indadvendt. At jeg bare har turdet at være mig selv og få nye rigtig gode venner som kender mig.

Interviewer: Ja okay. Det lyder rigtig dejligt. Jeg syntes vi har været rimelig meget af det i gennem så nu har jeg bare sådan.. er der noget du syntes jeg skal vide om det at gå på Kastali'a, eller hvad du føler det har hjulpet dig med, eller hvad du får ud af det.

Vera: Det ved jeg godt nok ikke. Jeg elsker bare Kastali'a. Jeg kunne ikke rigtig forestille mig jeg ikke havde gået her fordi det har været så længe.

Interviewer: Dejligt at du er glad for det og at det også har kunnet hjælpe dig, altså hvis du har haft det lidt svært at det har kunnet hjælpe i skolen, men også her, så du kunne få det dejligt igen. Det er jeg rigtig glad for at høre. Så du har ikke noget du gerne vil tilføje?

Vera: Nej

Interviewer: Nu læser jeg lige mine spørgsmål igennem så jeg er sikker på jeg har husket at spørge om det hele. Altså måske lidt... Du siger det her med at man bedre kan være sig selv og sådan. Hvordan hjælper Kastali'a med det og det der... det her med at få venner og sådan noget udenfor Kastali'a. Er det nogen redskaber du har fået med, eller er det bare fordi du føler dig mere åben eller...?

Vera: Jeg tror man føler sig lidt mere tryk her på Kastali'a fordi alle er jo helt fjollede og skøre og bare er sig selv. Lærerne er det også så. Går i alt muligt tøj og helt anderledes i skolen hvor alle ligner hinanden nærmest.

Interviewer: Ja. Så der er plads til forskellighed hernede.

Vera: Ja.

Interviewer: Og det som man så lærer hernede og kan bruge andre steder, hvordan sådan føler du når det går op for en man kan bruge det man har lært hernede. Har du stået i en situation hvor du har tænkt. Okay det er godt jeg har gået på Kastali'a?

Vera: Jeg vil sige, jeg tænker ikke så meget over det. Jeg har bare opdaget det. Hov... det lærte jeg faktisk på Kastali'a, når jeg havde gjort det, og så er jeg blevet helt overrasket for jeg troede bare det var teater (griner)

Interviewer: Griner Ja det er som om at det kommer snigende.

Vera: Ja.

Interviewer: Det lyder rigtig godt. Så tror jeg faktisk ikke jeg har flere spørgsmål, så jeg tror lige jeg stopper optagelsen.

Bilag 2: Interview Lærke

Interviewer: Jeg hedder Interviewer og jeg kender Lisbeth.

Lærke: Ja.

Interviewer: Og de er i gang med et projekt, der gerne vil undersøge hvad der er i får ud af at være hernede og hvordan i syntes det er at være hernede og sådan nogle ting. Så jeg har nogle spørgsmål til dig og jeg går på Ålborg universitet, så det, jeg går også i skole bare en anden en. Så det er lidt om mig i hvert fald. Men jeg vil egentlig gerne bare starte med at høre lidt om dig og hvad du laver og hvem du er.

Lærke: Jeg hedder Lærke

Interviewer: Ja

Lærke: Lærke Lindholdt. Jeg går på hold 2.

Interviewer: Hvor gammel er du Lærke?

Lærke: Jeg er 11.

Interviewer: 11 okay

Lærke: Ja

Interviewer: (Griner) Går du til andet i fritiden udover Kastali'a?

Lærke: Ja jeg går til ballet (uklart00:58-00:59)

Interviewer: Hvordan kan det være at du startede her nede på teaterskolen?

Lærke: Det var fordi at min mor hun er teaterlærer og min mor hun har en veninde. Min mors venindes datter, hun går også herpå og hun startede her før mig og hun syntes at det var fedt og så ville jeg også gerne prøve det.

Interviewer: Okay

Lærke: Og det er bare rigtig fedt.

Interviewer: Nå men det var da dejligt at høre.

Lærke: Ja

Interviewer: Hvad var det hun syntes svar fedt, kan du huske det?

Lærke: Det hele tror jeg. De mennesker og man bare kunne være sig selv tror jeg.

Interviewer: Det der med at man bare kan være sig selv. Hvordan kan det være man bare kan være sig selv hernede?

Lærke: Det er fordi at det er en teaterskole og at det er meningen at man skal være sig selv hernede altså man skal.

Interviewer: Er der så andre steder hvor man ikke føler man kan være sig selv?

Lærke: Nej

Interviewer: Du har aldrig været med hernede hvor du tænker det er godt jeg er her for hvis for hvis jeg havde lavet det oppe i skolen eller hjemme ved mor og far eller et eller andet så.

Lærke: Nej det har jeg faktisk ikke.

Interviewer: Men alligevel føles det som om man kan være sig selv

Lærke: Ja

Interviewer: Ja okay. Kan du beskrive lidt om hvordan det er at gå hernede?

Lærke: Ja. Jeg syntes det er rigtig fedt at gå hernede og jeg hygger mig rigtig meget og vi laver nogle mega fede øvelser og jeg elsker når vi skal lave teater.

Interviewer: Hvor tit laver i øvelser og hvor tit laver i teater?

Lærke: Når vi har fundet ud af hvad vores teaterstykke skal handle om øver vi det hele tiden sådan agtigt. Men lige de første par gange leger vi lege og sådan.

Interviewer: Hvad er det ved teater du godt kan lide?

Lærke: Alt altså menneskerne, dem derinde, lærerne og at vi skal lave teaterstykke fordi hende i skolen er der ikke så mange der ved det.

Interviewer: Hvorfor er det fedt at lave et teaterstykke? Hvad er det ved det du godt kan lide at dyrke teater på den måde.

Live: Jeg syntes bare at, altså Jeg syntes bare at det er fedt når man kan lave en film eller et teaterstykke eller så bare altså så har man noget at sige, sådan at videoen ikke bliver hvis det fx er en film. Det er bare sådan.

Interviewer: Okay. Har du nogle favoritøvelser du laver hernede?

Lærke: Postkasse leg.

Interviewer: Okay det er du nød til at forklare mig hvad det er (griner)

Lærke: Det er sådan statuer og så skal de give en historie.

Interviewer: Okay

Lærke: Så er man statue og så starter vores lærer med at sige at den person er postkasse og så skal man gå op og sige at man fx er et brev der falder ud af en postkasse.

Interviewer: Okay

Lærke: Det syntes jeg e en fed øvelse.

Interviewer: Hvorfor er den øvelse så fed?

Lærke: Det ved jeg ikke (griner) jeg syntes bare at den er god.

Interviewer: Er der andre øvelser du ikke er så gode så?

Lærke: At vi skal gå på en tømmerflåde (små griner)

Interviewer: Griner. Den har jeg godt set engang. Okay, hvad. Hvorfor er den ikke fed den øvelse?

Lærke: Fordi man bare skal gå rundt og snakke eller.

Interviewer: Okay. Så man mangler det der med at man kan snakke sammen

Lærke: Ja, eller lave noget udover at gå på tømmerflåden

Interviewer: Husker jeg rigtigt når jeg siger at på tømmerflåden skal man gå i sin egen bobel?

Lærke: Ja

Interviewer: Ja. Så i de andre lege er man måske i en boble sammen med nogle andre?

Lærke: Ja. Præcis

Interviewer: Så det er lidt det du altså en af de ting du mangler.

Lærke: Ja

Interviewer: Ja. Det kan jeg godt forstå.

Lærke: (Små griner)

Interviewer: Det er måske altså det man sætter sammen med teater, man laver noget sammen.

Lærke: Ja

Interviewer: Du har fortalt hvorfor du startede på teaterskolen. Hvad føler du at du får ud af at gå på Kastali'a? Får du noget

Lærke: Selvtillid. Altså

Interviewer: Selvtillid

Lærke: På et tidspunkt så kunne jeg ikke lide at vise mig foran andre mennesker. Jeg var genert og sådan. Men nu, altså fordi jeg startede til teater så er jeg begyndt at snakke med flere mennesker og jeg er ikke sceneskræk og jeg har altså

Interviewer: Havde du sceneskræk før du startede hernede?

Lærke: Det ved jeg ikke fordi jeg optrådte ikke eller noget

Interviewer: Nej det hænger måske også lidt sammen

Lærke: Ja

Interviewer: Hvordan tænker du at din selvtillid er blevet bedre af at gå hernede? Er det noget Kastali'a har hjulpet med? Eller

Lærke: Ja det tror jeg.

Interviewer: Er det pga. øvelserne tror du? Eller

Lærke: Ja, det ved jeg ikke. Jeg syntes bare at det. Ja

Interviewer: At det er blevet bedre

Lærke: Ja

Interviewer: Okay. Kan du prøve at forklare hvordan det var dengang du startede på Kastali'a. Du siger det her med at du måske ikke havde så meget selvtillid og lidt genert.

Lærke: Ja

Interviewer: Hvordan var det så dengang du skulle starte. Var det?

Lærke: Altså det var sådan en. At komme på en skole, hvor jeg ikke kendte nogen, det var sådan lidt, men så efterhånden begyndte jeg at lære de her personer at kende. Ja.

Interviewer: Så hjalp det? Er det anderledes at gå hernede, end at have en time oppe i skolen, eller

Lærke: Ja det er det fordi vi laver jo, altså jeg vil ikke sige kedelige ting i skolen

Interviewer: (Griner)

Lærke: Men vi laver det samme hver gang. De samme timer hver uge, og det gør vi ikke her på teaterskolen. Der laver vi sådan forskelligt. Den leg vi skulle til at lege derinde, den havde vi ikke leget før(uklart 07:38.07:39)

Interviewer: Okay. Nej det må du undskylde jeg lige hev dig ud

Lærke: Det er okay fordi vi har leget alt muligt. (griner)

Interviewer: Ja selvfølgelig hvis du har gået her i lang tid er det klart. Så har du været med før. Så det er det her med at der sker noget nyt hele tiden.

Lærke: Ja det kan jeg godt lide

Interviewer: Ja det kan jeg godt se. Hvordan hvis lærerne hernede er de anderledes end dem oppe i skolen?

Lærke: Ja altså. De lærer oppe på skolen de er jo bare lærer og sådan noget og dem her på teaterskolen de er jo også lærere og sådan noget men en anderledes lærer så det er jo teater

Interviewer: Ja

Lærke: Ja

Interviewer: Syntes du sådan. Har de samme tilgang til det de her lærere hernede. Altså kan du mærke en forskel i når din matematiklærer gerne vil lære dig matematik og en af lærerne hernede gerne vil lære dig teater?

Lærke: Ja, fordi de at. Altså jeg syntes jo at det er jo ikke de samme lærere som

Interviewer: Nej

Lærke: Ja og lærerne på min skole de forklarer jo hvis man har et spørgsmål eller sådan. Altså det er jo en ting eller jeg ved ikke lige hvordan jeg skal forklare det.

Interviewer: Nej. Det er helt okay du prøver bare

Lærke: Det er jo spørgsmål man har om matematik fx og så får vi forklaret hvad vi egentlig skal lave. Men vi får ikke at vide her til teater hvad det er vi skal lave hele dagen altså hele den tid vi er der.

Interviewer: Okay. Så der er plads til ekstra lege og fantasi måske også

Lærke: Ja

Interviewer: Okay. Har du lært noget af at gå hernede?

Lærke: Ja, det tror jeg.

Interviewer: Det er også et svært spørgsmål hvis ikke det er noget man lige lægger mærke til

Lærke: Altså, jeg har lært at sige mine følelser agtigt

Interviewer: Okay:

Lærke: Fordi at ellers ville jeg bare have holdt det sådan. Altså jeg kunne have fortalt det til min mor eller min far og det gør jeg ikke længere. Nu fortæller jeg det også til min bedste veninde, og det ville jeg ikke have gjort hvis ikke jeg var gået til teater tror jeg.

Interviewer: Og hvordan tror du det at gå til teater har hjulpet med det?

Lærke: At altså man kan jo fortælle alt til sine venner men jeg tror bare at det har hjulpet lidt at gå til teater

Interviewer: Er man. De øvelser i laver er der nogen af dem hvor man sådan skal åbne op eller sige noget om sig selv som man normalt ikke ville, eller sådan

Lærke: Det ved jeg ikke. Altså nogle gange så har vi sådan nogle dixiekort og så skal vi fortælle hvad for en følelse vi har lige nu.

Interviewer: Okay

Lærke: Og sådan nogle ting. Ja okay

Interviewer: Så i har mange forskellige øvelser

Lærke: Rigtig mange

Interviewer: Ja. Det er nok sikkert en blanding af det hele, det med at være hernede

Lærke: Ja

Interviewer: Ja. Det er selvfølgelig indforstået fordi du godt kan lide at være hernede, men jeg har et spørgsmål der lyder. Hvorfor bliver du ved med at komme hernede? (Griner)

Lærke: (griner) Fordi jeg syntes det er mega fedt at gå til teater og jeg elsker det og fordi jeg (Uklart 11:37-11:38) Ja

Interviewer: Du gik også til ballet

Lærke: Ja

Interviewer: Hvordan er det så at gå til ballet kontra at gå til teater?

Lærke: Altså du får ikke så meget tid til at snakke til ballet fordi vi skal jo lave sådan nogle øvelser

Interviewer: Ja

Lærke: Så det er kun i pauserne vi kan snakke.

Interviewer: Okay, så det er ikke det samme.

Lærke: Nej

Interviewer: Nej okay det kan jeg godt se. Ja så har jeg kun lidt spørgsmål om de øvelser i laver hernede, altså om du har nogle favoritter?

Lærke: Ja, postkasse leg og så en leg hvor man skal sige akralle kraller og så har man en makker og så skal den makker fortælle videre på historien. Den er rimelig sjov den leg.

Interviewer: Okay. Sådan lidt kongens efterfølgere agtig

Lærke: Ja

Interviewer: Ja. Hvorfor er det fedt? Er det bare sjovt at se hvor det ender henne?

Lærke: Ja altså jeg syntes det er sjovt. Statue leg (griner)

Interviewer: Ja det kan jeg godt forstå. Der er lige lidt meget sådan, det syntes jeg også vi snakkede lidt omkring det der med om hvordan det er at gå i skole i forhold til at gå hernede

Lærke: Ja

Interviewer: Men det er mere sådan er der noget du syntes du får hernede som du ikke kan få andre steder fx?

Lærke: Nogen der vil det samme som mig måske, altså

Interviewer: Vidste du godt du ville teater inden du startede hernede? Eller var det noget du fandt ud af?

Lærke: Altså det er fordi at jeg har set min mors teaterstykker rigtig mange gange hvor jeg bare sådan hvor ville det bare være fedt at gå til teater og lave det samme selv

Interviewer: Ja, det kan jeg godt forstå. Så du vidste godt at du gerne ville gå til teater

Lærke: Ja

Interviewer: Er der nogen af dem du går med hernede som du går i skole med også?

Lærke: Nej det er der ikke. På hold 1 der var der.

Interviewer: Ja

Lærke: Nogle jeg gik i skole med

Interviewer: Okay. Går hende eller ham på et andet hold nu? Eller hvordan er det?

Lærke: Hun startede sidste år og hun går stadig på hold 1

Interviewer: Okay. Sådan alt i alt er det så godt at gå hernede?

Lærke: Jeg elsker det (griner)

Interviewer: Du elsker det

Lærke: Det er rigtig fedt at gå hernede

Interviewer: Har du fået nogle venner hernede?

Lærke: Altså, jeg har fået to venner. De går også på hold 2 og så har jeg også fået nogle venner, på hold 2.

Interviewer: Okay det lyder godt. Jamen så tror jeg egentlig sådan. Er der noget du selv synes er vigtigt at få sagt om Kastali'a?

Lærke: Ikke andet end at jeg syntes at det er en mega fed teaterskole. Altså ja

Interviewer: Tror du den her teaterskole er ligesom alle andre teaterskoler?

Lærke: Måske lidt anderledes

Interviewer: Hvad får dig til at sige det?

Lærke: At jeg ved jo ikke, for min mors teaterskole det er jo en musical. Altså det er når de skal lave teaterstykker så er det musicals eller ja og jeg tænker bare de fleste teaterskoler det er nok også sådan noget men ikke så meget teater eller det er det jo

Interviewer: Ja men jeg kan godt se hvad du mener. Det her med at du har fået selvtillid af at gå hernede. Hvor lang tid havde du gået her før du kunne mærke at der var sket en forskel

Lærke: Da vi havde spillet et stykke

Interviewer: Var det det der med at skulle stå oppe på scenen? Som, du siger det her med at du havde ikke sceneskræk

Lærke: Nej

Interviewer: Det var sådan du kunne mærke det eller hvad?

Lærke: Ja, det tror jeg

Interviewer: Det var da fedt. Det er da godt at teaterskolen kan bruges til noget. (griner)

Lærke: Ja (griner) Det kan den i hvert fald

Interviewer: Nu tror jeg at jeg har fået stillet alle spørgsmålene faktisk. Så nu slukker jeg lige for optagelsen her

Lærke: Ja

Bilag 3: Interview Søren

Interviewer: Okay, så jeg optager og jeg hedder Interviewer og jeg kender lisbeth

Søren: Ja

Interviewer: Og hun er i gang med et projekt der hedder SANS, hvor de gerne vil undersøge hvad det er i får ud af og være hernede, og om hvad i syntes om det at være hernede.

Søren: Ja

Interviewer: Så det har jeg nogle spørgsmål om. Det er det jeg er blevet sat til den opgave. Så hvis du måske bare vil starte lidt med og fortælle hvem du er og ja hvad du laver.

Søren: Jeg er, altså mit rigtige navn er Søren, men jeg er kommet ud som transkønnet, så jeg vil gerne hedde Ask. Jeg er 11 år og jeg kan godt lide teater. (griner)

Interviewer: Du kan godt lide teater

Søren: Ja

Interviewer: Nice. Går du til noget andet end teater også

Søren: Nej

Interviewer: Nej okay. Går du i skole her i Randers, et eller andet sted?

Søren: Nej lige nu går jeg ikke i skole fordi jeg har det ret svært, men jeg er begyndt at komme i skole igen og det er på Krstrup skole

Interviewer: Okay bare i orden. Okay nå men vil du prøve at fortælle lidt om hvorfor du er startet hernede?

Søren: Ja. Først var det at min mor hun var sådan ”jeg syntes at du skal gå til noget” og så sagde jeg det gider jeg ikke fordi jeg kan ikke lide sport, og så fandt hun så Kastali’a og så prøvede jeg så at komme til optagelsesprøve og så kom jeg ind. Så ja det var egentlig bare det, og så har jeg gået til det lige siden. Og så har jeg været på KALIMA os meget.

Interviewer: Hvor lang tid siden er det at du startede?

Søren: Jeg tror det var i efterårs forestillingen 2019

Interviewer: Okay så har du været her et stykke tid

Søren: Ja

Interviewer: Det var godt. Kan du prøve sådan at fortælle lidt om hvordan det er at gå hernede på Kastali’a?

Søren: Jeg syntes at det er rigtig rart at gå hernede, fordi at alle folkene hernede har en ret god fantasi og er meget kreative og rigtig sjove også. Det er rigtig sjovt at lege lege, bare i det hele taget at spille skuespil. Det har i hvert fald gjort sådan at min drøm er at blive skuespiller, og lave film.

Interviewer: Ja okay fedt. Det må også hjælpe på at man kan skrive på at man har gået til teaterskole tror jeg

Søren: Ja

Interviewer: Er det. Nu går du ikke til anden sport, men hvad så med. Du siger det her med at du ikke går i skole lige nu, du måske skal til at starte i skole igen. Er det noget Kastali'a har hjulpet med, til at du føler dig klar til det, eller er det bare noget hvor du tænker det har været en proces

Søren: Det har været en ret stor proces fordi at jeg er gået ned med depression

Interviewer: Okay

Søren: Og så først i d. 1. december, blev jeg rigtig rigtig syg med en vi ved ikke helt hvad det var i starten, men først et eller andet influenza agtig, så blev det til lungebetændelse og så var jeg syg indtil halvdelen af januar

Interviewer: Okay

Søren: Så rigtig lang tid. Så blev jeg rigtig rigtig deprimeret hurtigt. Det tror jeg også at Jan han kunne se, for jeg sådan mere væk fra. Jeg var ikke ligeså glad heroppe

Interviewer: Nej

Søren: Og det plejer jeg jo at være

Interviewer: Ja

Søren: Så det ja

Interviewer: Har du kunnet mærke en forskel? Det har du nok

Søren: Ja

Interviewer: Okay. Hvordan kan det være altså. Hvad er det der er sjovt eller fedt ved at være hernede? Er det?

Søren: Det er. Jeg kan rigtig godt lide at lave skuespil og det jeg syntes det er rigtig fest at lave det. Så finder man også en masse gode lege, som man kan give videre til andre folk og man finder rigtig gode venner fx min bedste ven kommer fx fra KALIMA, hvor vi mødte hinanden

Interviewer: Okay

Søren: Jeg syntes det er ret dejligt at være her.

Interviewer: Det kan jeg godt forstå. Nu har jeg snakke med nogle andre og det lyder som et godt sted at være. Er det nemmere at få venner hernede end oppe i skolen

Søren: Ja meget. Jeg flyttede skole. Men jeg nåede kun at være på den nye skole i en måned før jeg blev syg, så jeg nåede ikke at få nogen venner.

Interviewer: Nej

Søren: Så det bliver rigtig svært at komme op i skolen igen, fordi jeg ikke rigtig har nogle venner jeg kan komme hen til.

Interviewer: Nej. Der er ikke nogen af dem du går på hold med som går på den skole?

Søren: Der er 2 der går på skolen. 1 der går i min klasse og 1 der går i min parallelklasse

Interviewer: Okay. Hvordan kan det så være at det er nemmere at få venner hernede, end det er i skolen? Nu forstår jeg godt at du har været syg så det har været ekstra svært, men hvis du nu ikke havde været syg, havde det så stadig været nemmere at få venner hernede?

Søren: ja

Interviewer: Hvorfor?

Søren: fordi mine venner næsten alle minder lidt om hinanden og det er meget rart når der er nogen der kan forstå en. Jeg ved ikke helt hvorfor, men jeg syntes bare at det er meget meget nemmere at få venner hernede.

Interviewer: Ja. I har nok samme interesser så det giver god mening

Søren: Ja

Interviewer: Er i alle sammen meget sociale, eller hvor ligner i ellers hinanden dem der går hernede?

Søren: Vi er alle sammen ret kreative. Mange af os har også en diagnose og så kan man forstå hinanden på det. Vi har mange af de samme interesser.

Interviewer: Ja okay. Det her med at have en diagnose hvor du tænker at det kan man snakke om hernede, tror du det er anderledes end oppe i skolen. Ville du ikke kunne snakke med dem deroppe om det?

Søren: Jo det ville jeg gøre, men tror jeg ville være mere genert, fordi det her føles ligesom et hjem for mig, fordi jeg har været her så lang tid. Så jeg er meget tilpas og tryk hernede. Det er ikke særlig mange steder at jeg er det.

Interviewer: Men her er du?

Søren: Ja. Oppe i skolen tør jeg ikke, fordi jeg er ny på skolen. På min gamle skole turde jeg ikke smække døren overheadet når jeg bare var sur overheadet. Jeg har ADHD, så det er meget svært ikke at blive meget meget sur når jeg bliver sur. En lille bitte ting kan gøre mig mega sur så jeg smækker døren og skriger og råber. Det er rigtig træls.

Interviewer: Ja. Men du føler der er plads til det hernede?

Søren: Ja

Interviewer: Ja, Det er dejligt at høre. Altså, du har været lidt inde på det. Det er det her med hvad du får ud af at gå hernede. Altså, du har fået venner og syntes det er et hjem. Det er meget tryk hernede. Er der noget hvor du tænker at du har lært noget ved i laver en øvelse eller andet og du så tænker det kan jeg bruge oppe i skolen eller det kan jeg bruge når jeg er sammen med andre

Søren: Ja det er der. Der er jo alle de der lege og så er der rigtig mange lege om sammenhæng og sidste gang der lavede vi fx en forestilling om følelser som hed "En som mig" fordi det var folk som var ensomme. Jeg ved ikke helt hvad ellers.

Interviewer: Ville det være nogle øvelser man også kunne lave oppe i skolen eller er det noget du tænker man kun kan lave her, dem i laver? Det lyder som om den her var meget med følelser og sådan noget. Sætte ord på sine følelser, eller der er plads til følelser. Er det noget du føler man også kunne gøre oppe i skolen?

Søren: Ikke rigtigt

Interviewer: Hvorfor ikke det?

Søren: Det ved jeg ikke. Jeg syntes bare der er mange flere børn og vi skulle lege i enb klasse med 26 elever

Interviewer: Hvor mange er i på holdet herinde?

Søren: 13 tror jeg.

Interviewer: Det er lidt af en forskel. Der er dobbelt så mange i skolen. Det kan jeg godt se (griner)
Har du en ynglings øvelse?

Søren: Jeg kan rigtig godt lide BANG. Og så kan jeg rigtig godt lide. Jeg kan ikke huske hvad den hedder men man sidder i en rundkreds og så sidder man med sine ben, ligesom i spagat og så siger man "Jeg er speciel fordi" fx jeg har 2 rotter så hvis der var andre der havde 2 rotter så skulle de komme og sætte sig foran en.

Interviewer: Okay

Søren: Og det syntes jeg er ret sjovt. Det her er ikke rigtig sådan en leg, men når man rigtig kommer i gang med skuespil syntes jeg også at det er rigtig sjovt.

Interviewer: Okay. Hvordan kan det være at det er de lege/øvelser du godt kan lide? Fx den her hvor man sidder i spagat? Er det fordi man lærer hinanden bedre at kende eller bare fordi den er sjov?

Søren: Den er sjov og man lærer hinanden at kende. Man føler sig speciel af det.

Interviewer: Okay på en god måde?

Søren: Ja

Interviewer: Okay. Det kan jeg godt se. Den lyder også god. Nu har du fortalt rigtig mange ting og det er tydeligt at du er glad for at gå hernede. Hvordan kan det være at du bliver ved med at komme tilbage hernede? Nu har du gået her et stykke tid

Søren: Det har jeg ikke rigtig tænkt over, men jeg tror bare at det føles som hjem og jeg føler mig rigtig tryk hernede. Jeg tror det er det

Interviewer: Hvordan kan det være du føler dig tryk hernede. Nu ved jeg godt at det er en ny skole. Men har det noget med lærerne at gøre, eller dem du er sammen med, eller fordi du har gået her i lang tid. Eller hvad tænker du?

Søren: Tror det er fordi jeg har gået her i lang tid og jeg har kendt næsten alle. Der var kun 1 ny som jeg ikke har gået på hold med eller noget. Det føles meget som man har været der for evigt

agtig. Og oppe i skolen der kan de gøre mange ting, men jeg er bare meget meget genert derover. De er rigtig søde, men jeg kan ikke sådan noget.

Interviewer: Nej det er også helt fair. Det er også hårdt at starte i ny skole og lære nye mennesker at kende. Jeg kan godt huske det. Det er lidt sådan et spørgsmål om der er noget du tænker du mangler andre steder du så kan få hernede. Er der noget hvor du tænker jeg behøver ikke oppe i skolen. Det kan også være når du er sammen med nogen der ikke går hernede eller en anden situation i hverdagen, hvor du tænker der er noget du kan få på Kastali'a som du ikke kan få andre steder

Søren: Nogen gange derhjemme når jeg bliver sur og ked af det, der vil min mor og far ikke lade mig være

Interviewer: Okay

Søren: Og jeg må godt gå ud og sidde og falde ned når jeg er hernede

Interviewer: Er det godt ligesom at få plads til at cooldown?

Søren: Ja

Interviewer: Så de ved sådan lidt hvordan de skal håndtere dig hrnede

Søren: Ja

Interviewer: Ville det fx være fedt hvis lærerne i skolen vidste det?

Søren: Altså de ved det godt. Men jeg har ikke nået at være sur derovre for alle har været så søde imod mig.

Interviewer: Det er dejligt. Er du meget nervøs for at skulle starte igen?

Søren: Ja

Interviewer: Det er klart

Søren: Jeg skal derned i en lektion på fredag kl. 12

Interviewer: Okay.

Søren: Der er jeg meget nervøs.

Interviewer: Det er op til en weekend, så kan du holde weekend bagefter. Det er altid noget. Jeg kan godt huske det. Jeg har gået på mange forskellige skoler. Det er aldrig særlig nice til at starte med, så det kan jeg godt forstå. Er der nogen øvelser hvor du tænker åh nej ikke igen eller du tænker den er ikke fed

Søren: Der er nogen øvelser som jeg har prøvet så mange gange og så til sidst er det kedeligt fx Hej jeg hedder Ask og hjemme ved mig spiser vi med kniv og gaffel. Den er lidt træls fordi jeg har prøvet den så mange gange

Interviewer: Det kan jeg godt forstå

Søren: Fordi jeg prøver den hver eneste gang jeg er her også på KALIMA, så det er 3 gange om året så det er lidt træls.

Interviewer: Det kan jeg godt se. Den er nok ikke så spændende når man bliver ved med at lave den

Søren: Nej

Interviewer: Hvad med det her du siger med at du er sprunget ud som transseksuel, har det været okay hernede?

Søren: Ja

Interviewer: Ja

Søren: Det er ikke særlig lang tid siden. Jeg har gjort det sådan de kalder min bare Son fordi nogle af mine venner begyndte at kalde mig det, så kalder alle mig det næsten. Men der er også nogen der er begyndt at kalde mig Ask nu.

Interviewer: (uklart 16:22-16:24) Okay, så det er der også plads til, at man fx kan springe ud hernede. Kunne du forestille dig at der nogensinde skulle sige noget hernede som der ikke var plads til?

Søren: Jeg tror ikke at jeg ville acceptere hvis der var en racist eller nazist hernede.

Interviewer: Nej det er klart

Søren: og heller ikke en homofobisk eller transmofobisk, så ville jeg være sådan nej tak.

Interviewer: Det er klart. Men det er jo nok også forbi at, det hænger både sammen med tiden selvfølgelig, at man ikke skal være bange for at der sker nye ting, at folk kan ændre meninger og

sådan noget, men måske også ligeså meget det her med at det virker som et meget åben forum hernede. At man kan snakke og sige alt herinde. Hvis man ændre sig fra den ene dag til den anden, så er det også okay. Det gør ikke noget man har en diagnose eller hvad end det er

Søren: Nej

Interviewer: Det lyder rigtig rart

Søren: Det er det også

Interviewer: Er der noget du tænker jeg skal vide om Kastali'a? Noget der er vigtigt at vide om at gå her

Søren: Nej. Jeg elsker. Nu gør jeg det lidt med Jan Værum, men da jeg var på hold 1, der elskede jeg når vi lå ned og hørte noget musik og så gjorde Lisbeth sådan ned i hovedet på os. Duftede ned i hovedet på os. Eller så gjorde hun sådan her og det var rigtig dejligt og en god måde at slutte af på, selvom jeg nogle gange faldt lidt i søvn.

Interviewer: Det må man godt. Det kender jeg godt

Søren: Jeg er træt af vi ikke gør det mere

Interviewer: Er i helt stoppet med det?

Søren: Ja men det er fordi vi ikke har Lisbeth mere

Interviewer: Okay, men hvis man kunne finde på sådan noget igen, ville det så være rart?

Søren: Ja

Interviewer: Skulle det så kun være det, eller ville det være rart hvis det var noget hvor man kunne falde ned og dyrke vejrtrækninger og sådan noget, yoga eller et eller andet. Er det den øvelse der er speciel, eller er det det at man bare falder ned efter timen?

Søren: Det er i hver fald den øvelse specielt (uklart 19:05-19:10) men jeg har en dårlig ryg, så jeg kan ikke så godt lave yoga, så det er lidt træls.

Interviewer: Ja, det kan jeg godt forstå. Men det lyder i hvert fald som en rigtig god ting. Nu snakkede vi lidt om på et tidspunkt at du ikke har gået i skole i en periode. Gik du stadig på Kastali'a, da du ikke gik i skole? Nu er du hernede og du skal starte i skole på fredag kl. 12.00

Søren: Hvad for en gang er det her? Det er enten 4. eller 5. gang. Jeg har gået her siden den 1. gang og der har jeg ikke gået i skole.

Interviewer: Okay, fordi du nævnte det her med, at du var syg indtil halvdelen af januar, og så fik du det også rigtig dårligt og depression og sådan noget. Gik du hernede da du fik depressionen også?

Søren: Ja

Interviewer: Hvordan kan det være at du følte du godt kunne lave teater og være sammen med dem hernede, men du ikke følte dig klar til at gå i skole?

Søren: Det er fordi mine venner er hernede. Min mor sagde at hvis jeg ikke gjorde noget om tirsdagen, skulle hun gøre noget ved mig om tirsdagen, og det gider jeg ikke.

Interviewer: Okay (griner) Det kan jeg godt forstå. Føler du at du bliver accepteret hernede som du er?

Søren: Ja

Interviewer: Det kan jeg godt mærke på jer, når jeg snakker med jer. Det lyder rigtig rart. Jeg tror ikke jeg har flere spørgsmål. Du har ikke et eller andet afsluttende?

Søren: Nej

Interviewer: Så slukker jeg.

Bilag 4: Interview Amanda

Interviewer: Jeg ved ikke hvor meget du har hørt fra de andre. Okay men jeg hedder Interviewer, og jeg kender Lisbeth og de vil gerne undersøge det her projekt SANS, hvor de lidt finder ud af, hvad i syntes om at være hernede og hvad i får ud af at være hernede og sådan nogle ting. Så det har jeg bare en hel masse spørgsmål om. Jeg vil egentlig bare høre lidt om dig til at starte på, og om hvem du er.

Amanda: Altså for ca. i maj sidste år, der flyttede jeg skole, fra Søndermarks skolen til Kristrup skole.

Interviewer: Okay

Amanda: Det var fordi jeg blev moppet på Søndermarks skolen.

Interviewer: Okay

Amanda: Det gik faktisk rigtig godt da jeg startede på Kristrup skole (uklart 00:55-00:57) Efter jeg skiftede skole, hører jeg lidt mere om mig selv. Jeg havde gået på KAmándali'a også før jeg skiftede skole, men der havde jeg en anden stil i tøj, jeg så anderledes ud og sådan noget.

Interviewer: Ja (Uklart 01:12-001:13)

Amanda: På min gamle skole blev jeg lidt kontrolleret hvad man havde på og sådan noget.

Interviewer: Okay. Så nu får du lov til at slippe dig lidt fri.

Amanda: Ja.

Interviewer: Ja okay. Må jeg høre hvor gammel du er Amanda?

Amanda: Jeg er 11

Interviewer: Du er 11 år.

Amanda: Og jeg fylder 12 til maj.

Interviewer: Okay. Går du til andet i fritiden end henede?

Amanda: Nej. Jeg er næsten... eller måske. Sidste år startede jeg til svømning og så er jeg lige stoppet nu her.

Interviewer: Okay super. Jeg er glad for at høre det går godt på din nye skole.

Amanda: Ja.

Interviewer: Men egentlig vil jeg gerne bare prøve at høre hvordan det er at være henede altså på KAmándali'a når du er her.

Amanda: Jeg syntes det er rigtig hyggeligt, man kan være mere sig selv. Man bliver ikke kontrolleret, skal ikke være på en bestemt måde.

Interviewer: Nej okay, det var dejligt. Hvordan mærker du selv. Er der en forskel? Nu siger du selv du også var på KAmadali'a da du var på den anden skole. Gjorde det en forskel at være hernede fra den skole du var på og den du går på nu?

Amanda: Ja altså nu så er der flere af min type hernede nu.

Interviewer: Ja.

Amanda: Der er også nogen fra min gamle skole her, men det er ikke fordi jeg ikke kan lide dem. Altså, jeg kan lide alle, der er ikke nogen jeg syntes er irriterende.

Interviewer: Nej, okay. Det var da dejligt.

Amanda: Ja.

Interviewer: Du siger det er hyggeligt, hvad er det så der er hyggeligt hernede?

Amanda: Jeg ved ikke. Det er sådan. Nok også allermest er at folk ikke sådan dømmes en for hvad man går i eller hvordan man ser ud.

Interviewer: Okay. Så man må godt bare være sig selv hernede?

Amanda: Ja

Interviewer: Det lyder virkelig rart.

Amanda: Ja, det er det også.

Interviewer: Det har jeg også hørt fra nogle af de andre, så det er nok heldigvis sådan mange af jer har det.

Amanda: Ja.

Interviewer: (Griner) Hvordan kan det være at du startede hernede dengang du gjorde?

Amanda: Det var fordi min storebror har gået her.

Interviewer: Ja

Amanda: Så havde jeg hørt om det, og så ville jeg gerne starte. Så gik jeg til optagelsesprøve og så... Jeg kom ikke ind lige efter optagelsesprøven. Jeg tror det var et halv eller helt år efter.

Interviewer: Okay og hvad var det din storebror havde fortalt dig om hernede, som gjorde at du gerne ville?

Amanda: Altså, jeg var til hans forestillinger og jeg syntes det så rigtig hyggeligt ud hernede. Os bare. Vi er tit nede i byen, fordi sådan... jeg ved ikke. Min mor skal nogle gange ned og hente noget og så er det også bare sådan det er rart nok der ligger noget tæt på man gerne vil så tæt på en.

Interviewer: Ja, det kan jeg godt se. Så det er nemt at komme til.

Amanda: Ja

Interviewer: Okay. Hvordan sådan når du er hernede, føler du så du får noget ud af at gå på KAmadali'a?

Amanda: Ja. Altså jeg har jo fået, de fleste af mine venner har jeg fået herfra.

Interviewer: Okay. Hvorfor tror du det?

Amanda: Altså i skolen, så er det nogle gange lidt svært, fordi man ikke snakker med sin paralelklasse, man snakker kun med dem fra ens klasse, og hvis ikke der er nogen som passer til en eller er samme type som en, så er det lidt svært at finde nogen i skolen

Interviewer: Ja, okay

Amanda: Hernede går der også bare mange, så der går nogen af alle typer syntes jeg.

Interviewer: Okay. Så de ligner ikke hinanden for meget hernede? Eller hvad?

Amanda: Nej, men der er jo nogen der ligner hinanden, men jeg føles også at det er muligt at være venner på kryds og tværs

Interviewer: Okay. Hvorfor tror du at det er... Oppe i skolen, der betyder det noget hvem man er, men hernede er det ligeegyldigt

Amanda: Jeg ved det ikke. Man føler lidt der er flere der ser på en dernede, men her er det ligesom kun ens eget hold man kender.

Interviewer: Ja okay. Så det er lidt mere trygt måske.

Astra: Ja

Interviewer: Okay fedt. Det giver også rigtig god mening. Hvad er det der gør at man får gode venner hernede? Er det nogle andre venner end dem man får oppe i skolen?

Amanda: Altså, jeg syntes det er lettere at have venner her fordi, i skolen så er der. Hun har gjort det her og hun har gjort det her og så blive de spredt og så er man ikke venner mere lige pludselig.

Interviewer: Ja, det er sådan lidt drama.

Amanda: Ja

Interviewer: Ja og det er der ikke noget af hernede?

Amanda: Nej det syntes jeg ikke.

Interviewer: Okay godt at høre. Hvad klasse går du i?

Amanda: Jeg går i 5.

Interviewer: i 5. okay, det kan godt være lidt dramatisk. Hvis du sådan. Har du nogensinde stået i en anden situation, hvor du var oppe i skolen og du tænkte nu kan jeg bruge noget jeg har lært på KAmadali'a? Eller sådan på den måde?

Amanda: Nej, men jeg tror i hvert fald at KAmadali'a har hjulpet mig med at jeg godt måtte være den jeg følte mig som indeni.

Interviewer: Ja. Hvornår gik det op for dig at... Kunne du selv mærke det at, den forandring at du pludselig kunne være dig selv og hvordan gik det op for dig at nu måtte du være dig selv?

Amanda: Altså, jeg havde ikke rigtig opdaget hvordan jeg gerne ville se ud, eller hvad jeg godt ville gå i i min gamle skole for hende. På en eller anden måde lægger man ikke mærke til at folk kontrollere en, før det er ovre.

Interviewer: Ja, det kan jeg godt lidt se. Så det var da du skiftede skole.

Amanda: Ja.

Interviewer: Du måske kunne lægge mærke til det? Hvordan tror du KAmadali'a har hjulpet der? Altså det er selvfølgelig, hænger både sammen med det her med at det er nogle andre mennesker på din skole

Amanda: Altså, det kunne godt være at, jeg tror jeg havde givet op på at have venner, hvis ikke jeg var startet her for her er alle typer. Folk er bare. Jeg ved ikke. Jeg føler mig bare meget mere vellidt herenede. Der er ikke hele tiden drama og brok på kryds og tværs.

Interviewer: Nej, det er lidt mere åbent.

Amanda: Ja

Interviewer: Okay. Altså, kan man blive uvenner henede?

Amanda: Selvfølgelig kan man det. Men jeg ved ikke. Jeg føler ikke det sker så tit. Jeg ved ikke på de andre hold.

Interviewer: Nej, men nu er det

Amanda: På vores hold der er der ikke så meget drama. Folk kan jo blive sure på hinanden i fritiden. Men så syntes jeg egentlig folk er sådan lidt.. ignorerer at de er sure på hinanden heroppe.

Interviewer: Okay

Amanda: Så jeg syntes egentlig altid at det er hyggeligt her.

Interviewer: Okay det var godt. Dejligt at hører. Det lægger også sådan lidt i det men hvordan kan det være at du bliver ved med at komme henede? Egentligt.

Amanda: Griner

Interviewer: Griner

Amanda: Fordi det hjælper mig med at være mig selv. Egentlig bare.

Interviewer: Ville du være nervøs for at du stoppede henede og ikke ville kunne være dig selv?

Amanda: Nej, for jeg er jo ligesom kommet ud med mig selv. Men jeg syntes stadig det er hyggeligt at gå henede og de fleste at mine venner er jo henede.

Interviewer: Ja, ja det kan jeg godt se. Så man får nogle gode venner her?

Amanda: Ja

Interviewer: Hvad er det... hvad er det man laver hernede, eller hvad er det der gør at man får venner hernede?

Amanda: Altså i starten så leger man nogle forskellige lege som gør at man kender hinandens navne og så er det egentlig også let at snakke med folk hernede. Der er altid nogen der kender hinanden på holdet. Næsten altid. Der er altid nogen der har gået her i længere tid.

Interviewer: Ja

Amanda: Og så tager de rigtig godt imod en.

Interviewer: Okay. Det er dejligt at man kan føle sig velkommen.

Amanda: Ja det er det også.

Interviewer: Kendte du nogen da du startede?

Amanda: Griner. Jeg kendte jo min storebror.

Interviewer: Ja, det klart griner. Men derudover?

Amanda: Nej det tror jeg faktisk ikke.

Interviewer: Hvor lang tid gik der så? Følte du dig velkommen fra første dag eller hvor lang tid gik der før du tænkte nu har jeg venner hernede?

Amanda: Altså du ved. Første gang er man sådan lidt, lidt mere forsigtig end man er før. Men jeg tror der gik 2-3 gange, så kunne man godt være lidt fjollet og have det sjovt hernede.

Interviewer: Så det var alligevel hurtigt faktisk.

Amanda: Ja

Interviewer: Hvad syntes du egentlig om de øvelser man lavede hernede? Har du nogle favoritter?

Amanda: Det ved jeg ikke. Altså, jeg kan rigtig godt lide sådan noget du ved konkurrence agtig, men i hold.

Interviewer: Så det er hold der dyster mod hinanden.

Amanda: Ja. Så man ikke er en mod en og der så er nogen der er på en side

Interviewer: Så det er det der med at man ikke står selv, men man har andre som også er med en.

Amanda: Ja

Interviewer: Det er fedt. Okay. Er der flere lege hvor man bruger det?

Amanda: Det ved jeg ikke. Når man sidder og snakker om det, så glemmer jeg altid.

Interviewer: Ja, det er jo det. Det er helt okay du behøver ikke nævne det specifikke. Men det er godt at vide at det der med at være sammen det er bedre. Okay. Du snakkede om det her med at du kunne mærke forskellen på den ene skole og så den anden skole. Og så snakkede du om det her med at man ligesom får lov til at være sig selv både på den nye skole, men også bare hernede. Har du sådan oplevet bare udover det sådan generelt måske får noget hernede, som du ikke kan få andre steder? Eller tænker du..

Amanda: Jeg føler, der går måske 2 på min nye skole som er lidt ligesom mig. Men ellers så går der også nogle hernede og jeg føler det er svært at finde nogen der er ligesom en. Men du ved når man starter til noget kan man godt, efter nogle gange kan man mærke hvem de er og sådan noget.

Interviewer: Ja

Amanda: Så kan man se om det er noget for en.

Interviewer: Ja og om man passer sammen.

Amanda: Ja

Interviewer: Okay så det er nemmere at finde ud af, altså at finde de rigtige hernede.

Amanda: Ja, dt syntes jeg.

Interviewer: Ja okay. Det giver også rigtig god mening. Er det ligeså nemt at finde nogen der passer sammen oppe i den nye skole?

Amanda: Jamen der er jo det, fordi at jeg kan, jo sagtens snakke med dem fra min klasse, men folk fra parallelklassen. Det er sådan lidt svært når man ikke kender nogen fra den klasse.

Interviewer: Ja og så gå derind og sige...

Amanda: Og så gå ud i frikvarteret, hvis de så står, så er det lidt svært at spørge dem for hvad hvis de har set mig og de ikke syntes jeg ser godt ud eller de syntes jeg er lidt irriterende eller sådan noget.

Interviewer: Så man tænker måske lidt mere over, sådan hvordan de ser en

Amanda: Ja

Interviewer: i skolen, hvor de her hvis du ikke kan lide mig finder jeg bare en anden.

Amanda: Ja

Interviewer: Okay. Det virker sådan lidt mere stille og roligt og nede på jorden hernede.

Amanda: Ja, det syntes jeg også at det er.

Interviewer: Okay. Det giver også rigtig god mening fordi der plejer også tit at være ikke klikker men grupper og sådan noget oppe i skolen

Amanda: Ja og så kan ma ikke komme ind i dem.

Interviewer: Nej Lige præcis. Nogen der har kendt hinanden fra børnehaven og sådan noget ja, man tænker dem bliver jeg aldrig venner med. Hvad når du sådan lærer noget oppe i skolen og du så lærer noget hernede er det lige fedt? Og hvordan lærer du forskelligt?

Amanda: Altså, jeg syntes, jeg ved ikke. Man lærer på forskellige måder i forhold til her og dernede. Fordi her leger man jo bare og har det sjovt. Man gør det man vil og har lyst til, i stedet for at sidde i en time og skrive noget på et papir

Interviewer: Ja, ja det kan jeg godt se. Hvad for en passer så bedst til dig tror du?

Amanda: Altså, jeg nogen timer i skolen kan jeg rigtig godt lide, men hernede der syntes jeg også det er federe end de fleste timer.

Interviewer: Tror du det kunne hjælpe hvis man lavede nogle øvelser oppe i skolen ligesom hernede?

Amanda: Jeg ved ikke. Du vælger jo at bruge din fritid hernede. Du vælger jo ikke at bruge din fritid i skolen.

Interviewer: Nej

Amanda: Det at man selv har et valg.

Interviewer: Ja okay. Så det vil ikke hjælpe dig, at tage noget af KAmandali'a med oppe i skolen, fordi det ikke er det samme?

Amanda: Nej ikke rigtig.

Interviewer: Nej okay. Det kan jeg godt se. Hvad med sådan... altså nu er vi enige om at man lærer forskelligt oppe i skolen og hernede.

Amanda: Ja

Interviewer: Hvad med lærerne er de forskellige, dem oppe i skolen og dem hernede? Altså ikke kun den måde de lærer jer ting på men også den måde de er på og sådan?

Amanda: Altså... Det ved jeg ikke. Ja det tænker jeg. Det er lidt mere fritids agtigt. Du ved når du lærer, så tænker jeg det er ligesom dit arbejde, det er noget du er folk har fortalt dig at du skal være

Interviewer: Ja

Amanda: Her kan de jo godt snakke som de vil og være sådan ti lige stille eller sådan noget mere normalt end en lærer der går rundt og forklarer mens alle sidder ned.

Interviewer: Ja

Amanda: Vi skal være stille.

Interviewer: Ja okay. Så det er måske lidt mere officielt oppe i skolen? Eller sådan noget.

Amanda: Ja, det er mere stramt.

Interviewer: Ja okay. Ja det giver god mening. Bare sådan noget interesse, hvad er det egentlig ved teater du godt kan lide?

Amanda: Igen det at man bare kan være sig selv.

Interviewer: Men hvordan kan det være at man kan være sig selv til teater eller kan man også det, hvis man bare vælger at gå til håndbold eller fodbold?

Amanda: Ja du ved, til teater skal man ikke have noget bestemt sportstøj på, der kan du have det på du vil. Det kan være sådan du ved når du går til fodbold så er der sådan... jeg ved ikke, jeg føler bare at folk et mere rolige her, end de er til andre sports hvor det er gå i gang. Stop.

Interviewer: Ja

Amanda: Det er sådan

Interviewer: Ja det er meget faste rammer

Amanda: Ja

Interviewer: Ja okay. Det kan jeg godt se. Det giver god mening. Altså det er lidt igen, men... hvad lærer man hernede? Hvad har du lært hernede?

Amanda: Måske samarbejde

Interviewer: Ja

Amanda: Og at man ikke kun behøver at sidde sammen med en i stedet for at det er åbent for andre også.

Interviewer: Ja okay. Så det er ikke så lukket måske?

Amanda: Ja det er ikke ligesom du skal være sammen med den her person og så skal du ikke være sammen med andre.

Interviewer: Okay. Og det bruger i meget hernede i øvelserne og sådan noget eller hvad?

Amanda: Det ved jeg ikke. Jeg føler meget koncentration i øvelserne, men på en sjov og...

Interviewer: Okay. Det er måske også nemmere at holde koncentrationen så?

Amanda: Ja

Interviewer: Det er sikkert lidt mere sjovt. I forhold til øvelser har du så nogen du ikke kan lide? Nogen du er træt af eller tænker de er ikke gode. Det er også helt okay, hvis du ikke kan komme på nogen.

Amanda: Altså jeg... Det vi gør mest er at man skal gå på en tømmerflåde, hvis du ved hvad det er?

Interviewer: Jeg har godt set den, ja

Amanda: Men jeg syntes nogle gange at det bliver lidt for meget at man bliver ved med at gå rundt i rigtig lang tid.

Interviewer: Ja, der er nogen af de andre nok lidt sjovere.

Amanda: Ja

Interviewer: Ja. Jeg har godt hørt det før at den med tømmerflåden godt kan blive lidt kedelig når man

Amanda: Næsten gør den hver gang.

Interviewer: Gør man den hver gang?

Amanda: Næsten

Interviewer: Okay

Amanda: Undtagen, du ved de gange, altså halvdelen af gangene og hvis der er startet en hel masse nye, så leger man en masse lege i starten, men så senere hen så skal man jo begynde at lave et rigtig teaterstykke, så der bruger man ikke sine gange på at lege.

Interviewer: Nej. Det giver god mening. Vi snakkede lidt om det der med at man måske.. man kan være sig selv hernede, men måske også at man lidt lignede nogle af dem hernede. Altså du havde kun 2 veninder oppe i skolen, men du havde nogle flere du lignede her.

Amanda: Ja

Interviewer: Hvad er det i har tilfælles hernede så, hvis i har noget tilfælles?

Amanda: Jeg ved det faktisk ikke rigtigt. Måske at der er nogen der bare har lidt en lidt anderledes tøjstil end alle de der, der bare har cowboybukser og en hvid trøje på.

Interviewer: Ja, så der er lidt mere...

Amanda: Frit valg

Interviewer: Ja

Amanda: I tøj.

Interviewer: Ja. Er det andet end bare. Kan man mærke det på andet end tøj? Er man anderledes hernede end oppe i skolen? Altså, føler du dig anderledes når du er hernede end hvis du er oppe i skolen?

Amanda: Jeg ved ikke. Måske. Jeg ved ikke om man kan mærke det på sig selv?

Interviewer: Nej.

Amanda: Eller om man kan vide om man er anderledes.

Interviewer: Nej, det er også svært.

Amanda: Men det. Måske er jeg mere stille i skolen, end jeg er her. Men det er jo ikke fordi jeg aldrig siger noget i timerne.

Interviewer: Nej, nej nej... Det var mere sådan. Det kunne godt være man kunne mærke, hvis man fx har mere lov til at være sig selv hernede, at man så kunne mærke at når man kom herved okay nu... ja... slipper jeg mig bare fri eller et eller andet. Men du syntes også godt... du føles også som at du godt kan være dig selv oppe i skolen?

Amanda: Ja. Fx hvis man sidder i timen og der er et eller andet jeg syntes er sjovt, kan jeg godt være lidt bange for at grine af det, for der var ikke andre der syntes det der var sjovt vel.

Interviewer: Nåh ja okay. Jeg syntes det giver rigtig god mening det du siger. Er der noget andet, hvor du tænker at det skal jeg vide om KAmendali'a og det er vildt vigtigt i forhold til hvad man får ud af at være hernede eller hvordan det er at være hernede?

Amanda: Jeg tror faktisk at jeg har sagt det hele.

Interviewer: Jeg syntes også at vi ha været alt i gennem, så jeg tror jeg stopper optagelsen nu, hvis det er okay.

Amanda: Ja

Bilag 5: Interview Emmeli

Interviewer: Nå men, har du hørt lidt om hvad det er for noget, det her projekt SANS?

Emmeli: Ikke rigtigt. Altså, vi fik en seddel med hjem, men jeg har ikke rigtig fået kigget på den.

Interviewer: Okay. Må jeg fortælle lidt om det?

Emmeli: Meget gerne.

Interviewer: Okay. Det handler egentlig om at... Lisbeth og Jan og alle de hernede fra Kastali'a rigtig gerne vil finde ud af hvad i får ud af at være på Kastali'a. Hvordan i syntes det er at være der og bare høre lidt om hvordan i har det dernede. Det har jeg lavet nogle spørgsmål om. Men altså, jeg hedder Interviewer og jeg går på Ålborg universitet og jeg kender Lisbeth og Jan, så derfor har jeg fået lov til at få den opgave, dså det er derfor det er mig du snakker med, og ikke Lisbeth.

Emmeli: Okay.

Interviewer: Men her til at starte med vil jeg gerne høre lidt om hvem du er, hvor gammel du er og hvad du går til i fritiden, og sådan nogle ting.

Emmeli: Ja. Skal jeg bare fortælle om det?

Interviewer: Ja, du kører bare.

Emmeli: Godt så. Jeg er 14 år og jeg går kun til teater. Ja... jeg ved ikke hvad man ellers kan sige.

Interviewer: Måske... går du i skole her et sted i Randers?

Emmeli: Ja.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Et sted i Dronningborg.

Interviewer: Okay super. Hvordan kan det egentlig være at du startede hernede på Kastali'a?

Emmeli: Altså, der er en af de andre Kastali'a elever lidt større, som var en af min lillebrors venners storebror som gik her, og jeg havde hørt en hel masse godt om det.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Og mine forældre vidste jeg godt kunne lide teater så de foreslog det til mig, så efter et år de sådan havde hentet lidt til at det godt kunne være en god ide, så snakkede jeg om at jeg gerne ville gå, fordi en af mine venner var startet til det.

Interviewer: Okay. Så du havde sådan lidt hørt det fra andre fra din omgangskreds?

Emmeli: Ja

Interviewer: Okay. Kan du fortælle lidt om hvordan der måske er at gå hernede på Kastali'a. Bare generelt være dernede?

Emmeli: Ja altså. Det var lidt skræmmende i starten, fordi der var en hel masse mennesker jeg ikke kender og så skal jeg ligesom stille mig frem. Ja bare at, være her.

Interviewer: Ja, det giver rigtig god mening.

Emmeli: Ja, jeg har også social angst, så det gjorde heller ikke specielt meget nemmere.

Interviewer: Nej okay. Det kan jeg godt se.

Emmeli: Altså, jeg kan mærke at jeg har det meget bedre. Før havde jeg svært ved bare at være her. Der var flere gange hvor jeg meldte mig syg, fordi jeg ikke havde overskud til at være her. Men jeg er heldigvis begyndt at glæde mig til det, næsten hver gang.

Interviewer: Okay. Det er dejligt at høre. Hvor lang tid har du gået hernede på Kastali'a?

Emmeli: Det er jeg ikke helt sikker på. Jeg tror 2 -2,5 år.

Interviewer: Ja okay, så du har gået her et stykke tid.

Emmeli: Ja.

Interviewer: Du siger det her med, at det er nemmere at komme hernede. Hvordan føles det så, når man kommer ind på Kastali'a hernede nu?

Emmeli: Det er meget trygt. Det er trygt på en anden måde, end de fleste andre steder.

Interviewer: Okay. Sådan hvordan tænker du?

Emmeli: Altså, jeg er ikke bange for at folk dømmes mig her. Det er jeg de fleste andre steder, fordi der er folk sådan, hvad hedder det... man kan ikke regne med andre folk for det meste.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Men her er alle folk sådan meget forskellige. Det er ikke så tit jeg har mødt nogen der er præcis de samme, minder meget om hinanden.

Interviewer: Okay. Så der er plads til at man kan være forskellige dernede?

Emmeli: (uklart 04:00-04:01)

Interviewer: Okay. Det lyder også rigtig dejligt. Nu siger du, at du har det sådan når du er på Kastali'a og ikke andre steder. Hvad med oppe i skolen, er det så samme følelse som nede på Kastali'a? Eller er det noget andet?

Emmeli: Det er overhovedet ikke det samme. Det er meget anderledes.

Interviewer: Okay. Hvordan anderledes føler du så?

Emmeli: Altså, det ved jeg ikke rigtig. Jeg tror bare sådan... Altid jeg er en lille smule bange for, at jeg bliver dømt, eller der skal ske noget med mig.

Interviewer: Okay. Du siger det her med, at du ikke bliver dømt nede på Kastali'a. Hvordan føles det? Det her med man bare kan komme ind og så ikke behøve at tænke over hvad andre tænker om en eller om de tænker noget negativt. Du havde det lidt svært dernede til at starte med. Er det så noget du har haft fra dag 1 af, eller er det noget som er kommet sådan løbende?

Emmeli: Altså. Dag 1 var jeg meget spændt på at komme herind for jeg havde hørt så meget godt om det. Men ja, jeg blev meget nervøs, næsten med det samme jeg kom ind af døren, for jeg havde ikke mødt nogen af de her folk før, det var 1. gang jeg oplever det.

Interviewer: Ja, det giver rigtig god mening. Tænker du så... du siger det her med, at du ikke har mødt dem før, er det så det her med at man måske kender folk godt der gør at man... ja, kan være anderledes dernede eller hvordan?

Emmeli: Altså. Holdene skifter rigtig tit, så man kan ikke hele tiden kende nogen, men nu... Jeg har snakket med mange forskellige folk, og jeg har også mere mod til at, faktisk at snakke med folk end jeg havde i starten fordi nu ved jeg, der er i hvert fald meget få, der vil sige noget til det.

Interviewer: Okay. Er det noget du har fundet ud af, ved at snakke med folk hernede eller hvordan?

Emmeli: Ja.

Interviewer: Okay. Det giver også rigtig god mening faktisk. Sådan lidt i forlængelse af hvordan det er at være nede på Kastali'a, hvad føler du så at man får ud af at være dernede? Er der noget hvor du tænker, det har jeg lært eller det har givet mig noget personligt?

Emmeli: Altså, jeg har det mentalt meget bedre, efter jeg er startet her. Lige da jeg begyndte her, var der mange dage i ugen, hvor jeg ikke var i skole, det har det hjulpet med til. Jeg ved selvfølgelig ikke om det er det, men jeg regner med, at det er det.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Det har hjulpet mig lidt til at komme af sted.

Interviewer: Ja okay. Hvordan tænker du... Nu siger du selv, du ved selvfølgelig ikke om det er det, men du tænker det er det. Hvordan tænker du så, at hvis det skulle være det her med at gå på Kastali'a der har hjulpet dig. Hvordan kunne det så have hjulpet dig?

Emmeli: Altså, nok bare selvtillid. Man får lidt bedre selvtillid af at være her.

Interviewer: Ja okay. Er det noget bestemt noget man gør dernede, der gør at man får selvtillid, eller er det bare noget som kommer ved at møde nye mennesker og det her med at du siger at det er trygt og lære folk at kende, eller hvordan tænker du?

Emmeli: Altså, man er lidt nødt til at snakke med folk, men er lidt nødt til at være med, så man bliver lidt presset til det, men det er meget rart fordi... så får jeg ikke sagt nej, lige med det samme jeg hører om hvad vi skal til, bare at lade være.

Interviewer: Ja. Så det er det her med at man bliver presset ud i det, og når man så gør det, så finder man måske også ud af, at man godt kan finde ud af det.

Emmeli: Ja.

Interviewer: Okay, det giver super god mening. Så du har fået noget selvtillid ud af det. Hvad med sådan... har du fået nogle gode venner dernede, eller noget socialt tænker du?

Emmeli: Altså, ikke rigtig nogen jeg ser meget udenfor teatret. Men ja, der er et par jeg snakker mere med end andre.

Interviewer: Okay. Jeg tænker lidt på sådan... Dem man snakker med og dem man er venner med på Kastali'a. Er det så på samme måde, som dem man kender oppe i skolen? Er det de samme typer venner?

Emmeli: Ikke rigtigt.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Jeg ved ikke rigtig hvordan det er anderledes, men jeg kan mærke det, at det er anderledes.

Interviewer: Ja. Er det fordi man kan snakke om nogle forskellige ting, eller tænker du bare at det mystisk, eller det ved du ikke hvorfor?

Emmeli: Jeg ved ikke rigtig hvorfor. Man opfører sig ligesom bare anderledes hernede, end man gør andre steder.

Interviewer: Okay. Føler du så at... Hvordan føler du at du er på Kastali'a i forhold til andre steder så?

Emmeli: Altså, hvis jeg får gode ideer til noget, så bryder jeg engang imellem ind og sådan.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Det ville jeg aldrig kunne gøre andre steder, som i skolen og sådan noget.

Interviewer: Så det er måske også det her med selvtillid, du snakker om.

Emmeli: Ja.

Interviewer: (hoster) Ej det må du undskyldte, jeg er lige lidt syg, så det er derfor jeg ikke lige er helt på toppen, så når jeg hoster, er det bare derfor.

Emmeli: Det er fint.

Interviewer: Super. Men jeg syntes det er lidt spændende der her med du siger man er lidt mere sådan... du er anderledes på Kastali'a, end du er andre steder. Det har jeg også hørt fra mange af de andre. Sådan har de det faktisk også, at det ikke er noget de umiddelbart tænker over. Er det så godt at du kan være mere sådan, hvad skal man sige, at du kan sige mere nede på Kastali'a, eller hvordan føler du?

Emmeli: Altså, jeg vill ønske at jeg også kunne opføre mig sådan andre steder.

Interviewer: Ja.

Emmeli: Men jeg syntes det er rart, at der er et sted, hvor jeg kan komme ind og trække vejret og bare være der.

Interviewer: Ja. Det giver også rigtig god mening. Men hvad er det så der gør at du ikke kan gøre det oppe i skolen fx, eller bare andre steder end Kastali'a?

Emmeli: Altså, jeg har bare haft mange dårlige oplevelser oppe i skolen.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Ikke mod mig, mest mod andre, hvor jeg har gået og været bange for, at jeg ville blive moppet eller sådan noget.

Interviewer: Okay. Har du haft det sådan på Kastali'a også?

Emmeli: Nej.

Interviewer: Du har aldrig været bange for at folk skulle dømme dig eller du skulle blive moppet eller på anden måde holdt udenfor hernede?

Emmeli: Altså, jeg kan ikke huske at jeg har, det kan godt være at jeg har, men jeg tror det ikke.

Interviewer: Nej okay. Har det noget at gøre med den måde folk er på dernede, at du ikke har det sådan på Kastali'a?

Emmeli: Det tror jeg.

Interviewer: Okay. Hvordan er dem der går på Kastali'a, sammenlignet med dem som går oppe i skolen så? Altså, har du lagt mærke til nogle forskelle?

Emmeli: Altså, det ved jeg ikke rigtig.

Interviewer: Nej.

Emmeli: Folk er sociale på en anden måde, end henne i skolen.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Hvor folk skiller sig lidt mere ud fra hinanden.

Interviewer: Okay. Du sagde også det her til at starte med, at der er mange forskellige mennesker nede på Kastali'a. Er det en god ting syntes du?

Emmeli: Det er meget godt.

Interviewer: Ja. Hvad gør det, at der er mange forskellige mennesker?

Emmeli: Altså, det gør at jeg ikke rigtig er bange for at skille mig ud.

Interviewer: Okay. Ja fordi det er okay, uanset hvordan man er. Eller sådan. Okay. Det giver super god mening. Jeg skal lige læse lidt her. Har du så noget, hvor du føler du har lært noget af at gå på Kastali'a? Det kan være alt muligt.

Emmeli: Altså, det ved jeg ikke lige. Jeg tror jeg har det lidt bedre med sådan at få opmærksomheden på en måde. Jeg har ikke altid... jeg er stadig ikke vild med at opmærksomheden er på mig, eller ja... jeg har det lidt bedre med det.

Interviewer: Ja okay. Hvordan tænker du så, at du har fået det lidt bedre med det nede på Kastali'a. Hvad er det at i laver dernede, eller som du har været med til, som gør at du er lidt bedre til at være spotlight og sådan?

Emmeli: Altså, vi leger en hel masse lege, hvor der er flere af dem, hvor man mindst en gang i legen, skal være den som siger noget, som den eneste, eller er i fokus.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Og så er det også det med at være på en scene foran andre folk.

Interviewer: Ja, det er klart. Hvad med det her, at du siger at du er blevet bedre til at være i fokus. Har du også det andre steder, eller er det kun på Kastali'a, at du er blevet bedre til det?

Emmeli: Det er mest på Kastali'a. Men altså, hvis det er ikke for mange mennesker, så kan jeg godt være lidt i fokus andre steder.

Interviewer: Okay. Handler det om tryghed for dig, det her med at være i fokus eller hvad?

Emmeli: det handler virkelig meget om tryghed.

Interviewer: Ja.

Emmeli: Især det med, som jeg bøvler med, handler om tryghed og sådan noget.

Interviewer: Okay. Hvad er så det der gør, at du er blevet tryk på Kastali'a?

Emmeli: Det ved jeg ikke rigtigt. Jeg tror det er det der med... nej det ved jeg faktisk ikke rigtigt. Det er bare at man føler sig tryk her.

Interviewer: Ja okay. Der behøver heller ikke at være et svar. Det kan være mega svært at svare på. Jeg tænker sådan lidt på. Hvordan er underviserne eller teaterlærerne dernede i forhold til oppe i skolen? Er de ens eller hvordan er de?

Emmeli: Altså, de er i hvert fald ikke ens. Lærerne på Kastali'a lytter på en måde lidt mere.

Interviewer: Okay.

Emmeli: End lærerne på skolen. Fordi lærerne på skolen vil bare gerne undervise os.

Interviewer: Ja okay. Så man bliver hørt måske lidt mere.

Elle: Ah ha.

Interviewer: Okay. Det giver rigtig god mening. Er der så noget du tænker du ikke kan få andre steder, som du måske føler du kan få på Kastali'a? Nu ved jeg ikke om du går til andet i fritiden, men sådan derhjemme, eller andre fritidsaktiviteter eller oppe i skolen, hvor du tænker at det kun er Kastali'a der kan give mig det, eller det er noget jeg får når jeg er på Kastali'a.

Emmeli: Det ved jeg ikke rigtigt.

Interviewer: Nej.

Emmeli: Altså, nej det ved jeg ikke rigtigt.

Interviewer: Det er også et svært spørgsmål kan jeg godt følge.

Emmeli: Ja altså hvis der var noget som sådan. Nej ved du hvad. Jeg ved det faktisk ikke rigtigt.

Interviewer: Nej, det er bare helt i orden. Du skal ikke tvinge noget frem, det skal bare være, hvis der kommer noget på toppen af hovedet. Hvad med de øvelser i laver dernede. Har du nogen favoritter af dem?

Emmeli: Ja, det vil jeg nok sige. Der er nogen af dem som jeg har det bedre med at være med til end andre.

Interviewer: Okay. Hvad er så de gode øvelser? Kan du nævne et par af dem så?

Emmeli: Ja, der er en der hedder postkasse.

Interviewer: Ja.

Emmeli: Skal jeg forklare hvad det er?

Interviewer: Det må du gerne.

Emmeli: Okay. Det er en af dem, hvor man mindst en gang kommer lidt i fokus. Det starter med at en stiller sig frem og er postkasse.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Så skal man ligesom en af gangen, gå hen og lave et eller andet rundt om postkassen og være en del af det og sige hvad man er fx postmand, eller en hund der er ved siden af, eller et eller andet, der har med postkassen at gøre.

Interviewer: Okay. Hvad er det der gør, at du kan lide postkassen eller postkasse legen, selvom du måske godt nogen gange, ikke altid bryder dig helt vildt om at være i centrum?

Emmeli: Jeg syntes det er meget spændende. Jeg syntes det er sjovt at se andre folks ideer til noget der har med en postkasse at gøre og selv få forskellige ideer.

Interviewer: Okay. Er det nemmere at være i fokus... føler du det er nemmere at være i fokus, hvis du har det sjovt sådan samtidig?

Emmeli: Helt klart.

Interviewer: Okay. Det er lidt interessant faktisk. Har du andre end postkassen du syntes... altså dem kan du godt lide?

Emmeli: Ja, en der hedder BANG.

Interviewer: Okay. Den har jeg hørt lidt om. Den er folk generelt ret glade for.

Emmeli: Ja.

Interviewer: Hvorfor er BANG så god for dig?

Emmeli: Det var en af de første lege, hvor jeg sådan ligesom på en måde gav slip for det der, med at føle sig utryk og sådan kunne råbe i stedet for at være lige så stille.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Har du fået forklaret hvad lager er om?

Interviewer: Ja lidt. Men du må gerne forklare det lidt som du syntes det giver mening.

Emmeli: Okay Altså, alle folk står i en cirkel og så står der en inde i midten, som så peger på en og siger bang. Den person skal så bukke sig ned og dem ved siden af skal så sige bang og skyde hinanden, og den man hører først... altså den som kommer ud, ikke også.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Ja, så kan jeg rigtig godt lide konkurrencer og sådan noget. Så det hjalp mig lidt med sådan.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Ikke at være så bange.

Interviewer: Ja, så det der med at man skal konkurrerer mod nogen, det var faktisk meget godt. Okay. Leger i så altid de samme lege, eller er der forskel på det?

Emmeli: Jeg har mange gange... altså for det meste er det lidt de samme lege, men jeg har mange gange hørt om nye lege.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Der er så mange forskellige.

Interviewer: Er det så godt eller dårligt når man leger de samme lege?

Emmeli: Altså, det er rart at gøre noget man er vant til.

Interviewer: Ja.

Emmeli: Men det er også sjovt, når vi skal prøve nogle nye lege. Specielt når det ikke er noget der ved hvad der helt sker.

Interviewer: Ja, så man er lidt mere på samme... hvad hedder sådan noget... Man starter samme sted alle sammen. Ja, det giver super god mening. Har du så nogle øvelser du ikke kan lide?

Emmeli: Stort set alle øvelser, der har med at danse at gøre.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Det er jeg ikke specielt tryk ved.

Interviewer: Nej. Hvordan kan det være?

Emmeli: Jeg ved det faktisk ikke rigtigt. Det er bare som lige pludselig en dag, vågnede jeg op og besluttede mig for at, nu kunne jeg ikke længere lide at danse. Nu var jeg bange for det.

Interviewer: Okay. Hvad med når du selv... Kan du finde på at danse når du er selv.

Emmeli: Altså, jeg kan finde på at rocke lidt med på noget musik, sådan bevæge mig lidt til det, men jeg danser ikke rigtig.

Interviewer: Nej.

Emmeli: Jeg gad godt. Det kunne være så hyggeligt at kunne gøre det.

Interviewer: Ja.

Emmeli: Men jeg tør bare ikke rigtig.

Interviewer: Nej. Det er også helt okay. Vi har jo alle sammen vores grænser. Det er lidt spændende. Så alle lege der har med dans at gøre, dem bryder du dig ikke om.

Emmeli: Ikke rigtig, nej.

Interviewer: Okay. Er der andre hvor du så tænker at dem... at dem syntes du ikke er gode, eller de er grænseoverskridende eller på sådan.

Emmeli: Jo der er en, men den bliver ikke rigtig leget så tit. Jeg kan ikke rigtig huske hvad den hedder, men den handler om... sådan der er en der er monster. Resten er sådan kyllinger tror jeg og så skal en kylling og sige som en kylling og opføre sig som en kylling og løbe rundt og finde et nyt

sted. Og så skal en anden, byt plads med nogen og så skal en anden ud og monsteret skal sige som et monster og det kan godt blive... det gør mig bare lidt utryg.

Interviewer: Okay. Er det det med at lave lyde du ikke bryder dig om, eller hvad tænker du?

Emmeli: Det med at lave lyde.

Interviewer: Ja. Laver man lyde i andre øvelser også?

Emmeli: Altså, der er et par, men den her.... Blev ekstra slem på en måde.

Interviewer: Okay.

Emmeli: de andre har jeg det nok lidt bedre med.

Interviewer: Hvordan kan det være at den her øvelse er ekstra slem tænker du?

Emmeli: Jeg tror det var fordi det var en af dem vi skulle lege i starten, da jeg lige var startet på Kastali'a, hvor jeg ikke var helt tryk endnu.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Så tror jeg bare har forbundet den med noget dårligt.

Interviewer: Ja okay. Det giver også god mening. Hvis man lige først har en dårlig oplevelse, så kan den godt hænge fast.

Emmeli: Jeg tror sikker, jeg ville hygge mig rigtig meget, hvis jeg prøvede det af nu. Men jeg bliver ligesom mindet om noget skidt.

Interviewer: Ja. Det giver rigtig god mening. Hvordan sådan egentlig... syntes du det er nemt at få venner på Kastali'a, eller hvordan er det?

Emmeli: Altså, det ved jeg ikke rigtig. Jeg vil ikke sige jeg har sådan nogle rigtige venner, venner. Jeg har mere sådan... det ved jeg ikke rigtigt.

Interviewer: Nej. Hvad med det bare sådan snak med folk? Er det nemmere... eller er det nemt på Kastali'a, eller ja... i forhold til andre steder?

Emmeli: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad med sådan i forhold til oppe i skolen? Hvor er det så nemmest at snakke med folk henne?

Emmeli: Stort set alle tidspunkter, hvis bare jeg ikke er den der starter samtalen.

Interviewer: Okay. Jeg læser lige hurtigt igennem her, bare så jeg ikke misse, nogle vigtige spørgsmål. Jo, jeg tænkte på det her... du har snakket om, du sagde for lidt tid siden det her med at du er blevet bedre til opmærksomheden var på dig, og så tænkte jeg på, om det var noget du har kunnet bruge fx oppe i skolen, eller... du siger flere gange det er svært at tage det med ud fra Kastali'a. Du ville ønske du måske var lidt bedre til det. Men alligevel kunne det være spændende og høre om du fx har kunnet mærke en forskel i det der med at skulle stille sig frem for andre, om det er blevet bedre eller hvis man skal fremlægge eller sådan et eller andet, om du sådan har kunnet bruge det du har lært hernede fra.

Emmeli: Jeg kan ikke fremlægge. Det har jeg ikke kunnet i lang tid.

Interviewer: Okay.

Emmeli: Så det har ikke rigtig hjulpet på den måde.

Interviewer: Nej.

Emmeli: Med mindre det er med en meget få mennesker i rummet.

Interviewer: Okay. Det giver sådan set også fin mening. Hvordan... nu siger du få mennesker. Er det mængden af mennesker, der betyder noget, eller er det hvor tryk du er med dem der betyder noget? For at du skal føle dig tilpas?

Emmeli: Hvor tryk jeg er ved dem.

Interviewer: Okay. Så hvis du skulle fremlægge på Kastali'a, ville det så være ligeså svært?

Emmeli: Altså, det ved jeg ikke rigtig, det tror jeg ikke. Men jeg skulle fremlægge i et teaterstykke på et tidspunkt, for ikke så lang tid siden.

Interviewer: Okay. Hvordan gik det?

Emmeli: Det gik ret godt. Altså, jeg skulle bare tale.

Interviewer: Okay. Det er lidt spændende det der med, at det på mange måder er nemmere at gøre de her ting, du er blevet bedre til nede på Kastali'a, men det giver også rigtig god mening, for det er jo et helt andet sted. Er der noget andet du tænker er super vigtigt for mig at vide om Kastali'a, og hvad man får ud af det hernede og hvordan det er at gå her, som er mega vigtigt for mig?

Emmeli: Altså, jeg kan ikke rigtig komme på noget.

Interviewer: Nej, det er også bare helt okay. Jeg tænker faktisk vi har været omkring, stort set det hele. Jo måske. Hvorfor bliver du ved med at komme hernede, efter 2 år?

Emmeli: Altså, det er bare rart at kunne komme herned og trække vejret. Jeg føler i hvert fald, når jeg kommer herned, så kan jeg give lidt slip på en måde og ikke rigtig føle mig presset.

Interviewer: Føler du dig presset andre steder?

Emmeli: Nogen gange.

Interviewer: Ja, men det gør man ikke hernede?

Emmeli: Altså ikke på en slem måde.

Interviewer: Nej.

Emmeli: Man har brug for at blive lidt presset.

Interviewer: Ja selvfølgelig. Også det her med, at man nogle gange skal udfordres lidt, i forhold til øvelserne. Men det er en anden form for pres du snakker om så, andre steder? Okay. Kan man føle sig afslappet og sådan noget nede på Kastali'a?

Emmeli: Helt klart.

Interviewer: Det er super fint. Kunne du forestille dig, at det var noget som ikke følte sig velkommen på Kastali'a?

Emmeli: Altså, der er sikkert nogen, men jeg ved ikke rigtigt (uklart 28:17-28:21)

Interviewer: Nej okay. Jeg tror sådan set at jeg er færdig, så jeg stopper lige hurtigt optagelsen.

Bilag 6: Interview Katrine

Interviewer: Så er det måske meget godt lige at fortælle, at jeg hedder Interviewer, hvis ikke du vidste det i forvejen. Jeg kender Jan og Lisbeth, og de vil gerne undersøge hvordan det er at være hernede og hvad i får ud af det. Så det er egentlig bare det det, det kommer til at handle om.

Katrine: Okay.

Interviewer: Vil du ikke prøve at fortælle lidt om dig selv, hvem du er og hvor gammel du er?

Katrine: Jeg hedder Katrine, jeg er 12 år. Jeg går på Randers real skole, som ligger lige deroppe. Jeg syntes det er hyggeligt at gå til teater og jeg kan godt lide at være kreativ, med alle mulige ting.

Interviewer: Okay

Katrine: Bare finde på et eller andet.

Interviewer: Går du til andet i fritiden end Kastali'a?

Katrine: Ikke endnu, jeg vil gerne starte til håndbold fordi... jeg skal også lige finde den rigtige klub.

Interviewer: Okay.

Katrine: Jeg har gået til det før, men så stoppede jeg og så begyndte jeg til dans og så stoppede jeg til det, så nu vil jeg gerne gå til håndbold igen.

Interviewer: Okay fair. Så du har prøvet nogen forskellige ting af måske?

Katrine: Ja.

Interviewer: Okay. Vil du egentlig ikke prøve at fortælle lidt om, hvorfor du startede på Kastali'a?

Katrine: Det var en fra min parallelklasse som gik til det, og så... jeg vidste egentlig ikke helt hvad det var i starten. Jeg hørte bare at hendes klasse skulle ned og se hende spille på teatret. Så vidste jeg ikke rigtig hvad det var. Så sagde jeg det til mine forældre og så prøvede de at finde noget, og så var jeg til optagelsesprøve. Jeg kunne godt lide at danse og være på scenen. Jeg har i hvert fald ikke sceneskræk. Og så gik jeg bare til det, det syntes jeg bare er rigtig hyggeligt.

Interviewer: Havde du sådan interesse i det at spille skuespil inden, eller var det bare det her med at du tænkte, her må jeg kunne være kreativ?

Katrine: Det var mere bare sådan, for at prøve noget. Det er hyggeligt og det fandt jeg så ud af og lære mange mennesker... Det var egentlig ikke fordi... eller jo jeg vil selvfølgelig godt lave skuespil, men det var ikke fordi at jeg tænke nu skal jeg bare ind og være stjerne, men det var bare for at prøve det, så jeg syntes bare det var rigtig hyggeligt og så blev jeg bare ved.

Interviewer: Det lyder da dejligt. (griner) Vil du ikke prøve at beskrive lidt generelt når man er hernede og er til Kastali'a, hvordan det er?

Katrine: Jo, det er.. man har jo sådan et hold og det kan godt være... jeg kan godt lide at møde nye mennesker, så det kunne være hyggeligt og en nem måde at møde dem, for man ser dem jo hver uge, er man sammen og så skal man kunne være sammen og lave øvelser. Hvis du ikke kan lide dem er det jo irriterende, at være på det hold, hvor de er. Men sådan har jeg det slet ikke fordi at... ja.. det er bare hyggeligt og... ja...

Interviewer: Hvad er det der er hyggeligt hernede så?

Katrine: Man lærer mange nye ting, for vi laver mange lege, så dem lærer vi også. Så i pauserne sidder vi også og snakker og vi får nogle gange kiks og sådan noget, og så får man også nye venner igennem det. Ja og så de arrangementer de også laver, det er også meget sjovt.

Interviewer: Det her med at man får gode venner hernede og sådan noget, hvad er det der så gør at man får de her venner, er det så øvelserne eller det at man kommer hinanden tæt ved? Altså, nu har jeg set nogle af øvelserne, og man er meget tæt. Har det en betydning, eller hvad tror du?

Katrine: Ja, det vil jeg også sige at, når man er på et hold skal man være rimelig åben, man kan ikke bare... hvis man nu tænker, ej nu vil de andre tænke at det er sygt kikset det jeg gjorde, så kan man bare kigge på de andre, de gør akkurat det samme. Men man viser også at man stoler på dem. De gør det samme, så hvis man gør noget der er mærkeligt, så vil de bare tænke nej hvor sejt eller...

Interviewer: Så man må gerne være lidt mærkelig hernede, eller gøre noget anderledes?

Katrine: Ja

Interviewer: Okay. Det lyder da rart. Hvad føler du egentlig at du får ud af, at gå hernede?

Katrine: Venskaber og nogle nye lege som man også kan lære. Der er mange fra min skole som går hernede, så dem kender jeg også derfra og gennem hernede så hvis jeg ikke snakker så meget med dem oppe i skolen, så gør jeg her, fordi man er jo sammen på et hold, og så er det også bare hyggeligt når man sådan skal lave forestilling og komme med ideer til hinanden og gøre det bedre og få det færdigt og sådan noget. Man skal vise det og så... ja, det gjorde vi og så... det med lige at kunne det.

Interviewer: Det lyder rigtig godt. Det ligger meget i det du har fortalt, men det handler om hvorfor du bliver med med at gå på Kastali'a?

Katrine: Ja, jeg syntes jo bare at det var spændende, så jeg ville gerne at blive her og så er der det om sommeren jeg også gik til, det begyndte jeg med for 3 år siden, hvor vi hver sommerferie, det er også rigtig hyggeligt, og man har også sådan teaterweekender, det er også bare hyggeligt. Og alle de arrangementer der er, hvor man møder også nye, fordi der er jo rigtig mange som går her, så det er for hele aldersgruppen, eller der ikke er nogen aldersgruppe, så møder man også nogle af dem. Jeg kan bare godt lide at være hernede, og møde nye mennesker og sådan.

Interviewer: Det er dejligt. Så du kan godt lide at lære nye mennesker at kende.

Katrine: Ja. Men også, jeg kan selvfølgelig også, hvis sådan... nu er der kommet en ny, så har jeg gået på hold med de andre, så sådan der kender man jo sådan flere med.

Interviewer: Okay. Er det nemmere at få venner hernede, altså end andre steder?

Katrine: Det ved jeg ikke, fordi ikke for mig. Altså selvom man snakker sammen og viser overfor hinanden (uklart 06:19-06:20) overfor hinanden, så hvis du nu har nogle venner i skolen, så ser du dem ikke hver dag, de andre ser du kun en gang om ugen, men så også til arrangementer, men det syntes jeg egentlig ikke. Jeg syntes at det er det samme.

Interviewer: Ja.

Katrine: Bare man kan snakke godt sammen, så bonde..

Interviewer: Ja. Så lærer man hinanden lidt at kende.

Katrine: Ja

Interviewer: Ja okay. Hvad lærer man egentlig hernede. Hvad føler du at du har lært hernede?

Katrine: At være ligeglad, sådan hvis, ja man er på et hold, hvor man som sagt bare skal gøre hvad man tænker og føler for, så man skal bare gøre det man siger. At man bare sådan... det er, bare dejligt syntes jeg. At komme ned til et sted, hvor man ved man bare er velkommen.

Interviewer: Du siger man bare gør tingene uden at tænke over det. Kan man... hvis man har lært det hernede, kan man så bruge det andre steder? Kan du fx bruge det i skolen eller til håndbold fx?

Katrine: Ja, jeg vil nok sige at, hvis du nu har en god ide, så sige det og så kan man også afprøve det inden og så... Ja man kan også godt bruge det nede i skolen, man bliver bedre til at snakke og gode lege som man kan lave, så får man flere nye til at lave noget nyt. Jeg føler også at jeg er blevet lidt mere ligeglad, mest sådan hvad folk tænker.

Interviewer: Okay.

Katrine: Jeg ved ikke om det er fordi, at jeg er blevet ældre. Men, ja.

Interviewer: Hvordan tænker du, hvis Kastali'a skulle have hjulpet med det, hvordan tænker du så at det kunne have noget med det at gøre?

Katrine: Nok fordi man har de samme ønsker og at man så tænker, ja de andre der er her, er lige så skøre som jeg er. De går ligeså meget op i det som mig, det kan man jo have som en fælles ting. Så hvis nogen siger, at det er mærkeligt at jeg gør det, så kan jeg jo bare sige, hvad gør du ikke selv?

Interviewer: Ja, ja okay. Det her med at det kan være ligegyldigt med hvad andre siger, har du det så også sådan oppe i skolen, nu efter du har det hernede?

Katrine: Ja altså, jeg har gået på den samme skole hele tiden, så vi har det sådan, og det har næsten hele min klasse. (uklart 08:53-08:55) det har vi. Vi har det bare godt, så det er heller ikke sådan at ma har det godt her, men ikke andre steder. Det føler jeg slet ikke.

Interviewer: Nej, okay. Det er da kun godt at høre. Hvad syntes du så om de øvelser og lege i laver hernede?

Katrine: De er meget kreative, sjove og skøre. Det er også fedt at det er nogle mærkelige ting, som vi slet ikke har hørt, så vi griner næsten 30 gange i hver øvelse, fordi det er hyggeligt at lave sammen.

Interviewer: (griner)

Katrine: Og være fælles om det.

Interviewer: Så i har det sjovt sammen. Ja. Har du så nogle favorit øvelser?

Katrine: der er mange. Jeg kan godt lide at lege BANG fordi man kan være rigtig god, og så lige pludselig sygt dårlig, så kan man blive lidt sur over det og grine. (Griner) Jeg plejer at være god men så ja. Jeg syntes det hele er fedt. Jeg kan ikke så godt lide det der tømmerflåde noget fordi, der skal man bare gå og løbe og lave sådan nogle øvelser hvor man er i tempo 1 og tempo 6 og tempo 9 og så skal man følge det tempo, det er sådan lidt kedeligt.

Interviewer: Ja okay. Så der skal ske lidt mere end bare det.

Katrine: Ja men, det er også fordi, det laver man næsten hver år, så nummer 3 gang der laver man det sådan og så bruger man det også til de andre ting. Men når man har gjort det, jeg har gået til det i, jeg tror 7 sæsoner, i 3 år 3½ år, så gør man det hver sæson, så det kan godt blive lidt det samme.

Interviewer: Ja, det kan jeg godt se, så bliver det nok lidt kedeligt.

Katrine: Ja

Interviewer: Lidt mere kedeligt hver gang.

Katrine: Ja.

Interviewer: Ja okay. Kan man få noget andet hernede, end man kan andre steder? Er der noget du mangler andre steder, som du så kan få på Kastali'a? Eller kan man få det samme, hvis man går til et eller andet, andet, fritidsaktivitet eller oppe i skolen?

Katrine: Jeg vil nok sige at... På Kastali'a handler det ikke om at blive bedre fx. Men i Håndbold og fodbold handler det om at blive bedre til at have bolden og blive bedre til at spille mod andre fx Det er jo ikke en konkurrence i teater, så der er det egentlig bare om at hygge sig og lave noget fedt og selvfølgelig også at, de gange når de nye elever, så skal man også lige blive bedre til at snakke højt eller.. men det er jo nogle små ting.

Interviewer: Ja. Så der er ikke så meget konkurrence hernede. Det er mere sådan noget ren hygge.

Katrine: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad med lærerne hernede, hvordan er de?

Katrine: De er ligeså sjove som eleverne, så det er nok der vi får det fra, hvis de gør et eller andet, så vi tænker vi, det vil jeg også. Så følger vi med strømmen, selvom vi også gør det til vores eget, så man sådan... de er der bare. Man føler næsten ikke de er der, de er ligesom os elever.

Interviewer: Okay ja.

Katrine: Selvfølgelig kan man godt mærke at de siger hvad man skal... men tit sådan i håndbold, der står de bare og viser hvad vi skal gøre og så skal dem der går til det, bare gøre det. Men her er de med i legene.

Interviewer: Ja okay.

Katrine: Griner med os og sådan.

Interviewer: Ja okay. Så det er en del af fællesskabet.

Katrine: Ja,

Interviewer: Ja okay. Hvad med lærerne oppe i skolen og så lærerne hernede, er de ens eller sådan?

Katrine: Det vil jeg ikke sige, fordi dem der er hernede, de er lidt mere skøre på den gode måde. De går op i det samme som vi gør, men oppe i skolen er det lidt mere med at lære noget og sørge for at alle har det godt. Det skal de selvfølgelig også hernede, så det er lidt det samme, men alligevel ikke.

Interviewer: Okay, ja det kan jeg godt se. De har selvfølgelig begge to ansvar for, at i har det godt.

Katrine: Ja. Man kan selvfølgelig også godt have en skør lærer

Interviewer: Ja, det kan man sagtens. Det er rigtig, der er mange forskellige lærer oppe i skolen. Syntes du der er forskel på at lære oppe i skolen og så hernede? Altså hvilket miljø man lære i. Fx hvad man får at vide hvis man gør noget godt, eller gør noget forkert?

Katrine: Altså, jeg vil sige at det gør man jo ikke mere sådan, at man siger, at det er ikke i orden, så siger de mere sådan begge steder, at man lærer af sine fejl, så prøver vi igen, så ved du det til næste gang. Så det er ikke sådan at de er forskellige til, at man i skolen får man bare mega skæld ud og hernede bliver der bare sagt kom igen. Det syntes jeg ikke. Det er meget det samme.

Interviewer: Så der ligner det meget hinanden faktisk.

Katrine: Ja.

Interviewer: Ja okay. Vi har snakket om det allerede. Det man lære henede. Kan du komme på nogle situationer, hvor du har kunnet bruge det, eller hvor du tænker, det er godt at jeg har gået på Kastali'a, fordi det her kan jeg bruge nu, eller?

Katrine: Fx Hvis man nu har sådan. Nogle gange har vi nogle opgaver i fx dansk eller sådan noget, hvor man måske skal lave noget skuespil, så er det lidt en fordel man har gået til det, fordi så ved man hvad der er rigtigt og sådan noget. Sådan at snakke højt og vende ud mod publikum og sådan noget, og så kan man gøre sådan, når man har gået til teater, kan man gøre det mere sjovt, end hvis en anden der går til fodbold har gjort sådan en opgave, så kunne man tænke at man kunne få et ekstra grin.

Interviewer: Okay så har du måske en fordel faktisk.

Katrine: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad med det at fremlægge og sådan noget. Nu hvor i går til teater så står i jo på en scene og skal vise det frem for andre, men du siger selv til at starte med, at du ikke er sceneskræk.

Katrine: Nej.

Interviewer: Det var du heller ikke, da du meldte dig ind?

Katrine: Nej, det var jeg ikke. Jeg har sådan set aldrig... jo jeg har sådan lidt, hvis man nu møder helt nye mennesker til barnedåb, da man var 6 år eller sådan noget, og skulle gå rundt og sige hej til dem alle, det kunne jeg ikke så godt lide. Jeg tror det sådan er vendt af mig eller gået væk med alderen for jeg tør bestemt godt at sige noget, men jeg tror det er forskelligt fra person til person. (uklart 15:35-15:37) Ja, men det er jo, dem der snakker mindre, de snakker jo også. Det er jo ikke fordi de slet ikke snakker og holder sig i hjørnet. Hvis de gør det er det nok ikke helt det rigtige, men så kan folk også hjælpe den der tør komme med ind i fællesskabet, det er man meget god til henede.

Interviewer: Okay. Det lyder super fedt. Er der noget du tænker er vigtigt for mig at vide i forhold til hvordan det er at gå på Kastali'a, og hvad du syntes du får ud af det, eller?

Katrine: Man bliver nok sådan mere åben, hvis man går henede vil jeg sige. Jeg har gået her i et stykke tid så ved jeg fx at der er mange, der bliver ved med at gå her hvert år, hver sæson. Så kender

man dem og så har man flere venskaber. Så bliver man bedre til, hvis man nu har gået her i lang tid at få enemy, end hvis man er ny og kun har gået her i et eller to år eller to sæsoner, vil man nok stadig være os den der er ny og komme sådan, ikke sådan sige kom, men det er også forskelligt fra person til person. Ja, jeg tror sådan, det er bare fordi det er hyggeligt, ja og vi lære bare mennesker at kende.

Interviewer: Det lyder dejligt. Jeg kom lige på noget her til sidst. De venner man har oppe i skolen og de venner man har hernede, er det de samme slags venner?

Katrine: Det vil jeg sige fordi at det, der er selvfølgelig ikke hele tiden, eller forskellige typer af mennesker, så det er... hernede respekterer man hinandens forskelligheder. I skolen er det lidt mere perfekt, syntes jeg.

Interviewer: Ja.

Katrine: Nogle gange heller ikke helt, men du ved sådan... det... hvordan skal jeg sige det sådan. Hernede er alle jo forskellige, men oppe i skolen, kan det jo godt være at du, mere hænger ud med... der har de samme interesser som dig og minder om dig, så man har flere ting at snakke om, fordi du kender det hvis en syntes at badminton er helt vildt spændende og der er en der syntes håndbold er virkelig spændende, så vil de nok altid tænke, at det de syntes er spændende er fedt.

Interviewer: Ja.

Katrine: Men hernede er det sådan, der kan man sige sådan at man er enige om at.. Hvis du siger noget om at.. ej hvor hyggeligt, så kan det være jeg skal prøve det eller... men jeg vil sige at det er lidt det samme.

Interviewer: Okay. Det gav super god mening. Jeg tror ikke umiddelbart jeg har noget mere. Det er kun hvis du har nogle ting.. det vil du gerne ud med. Eller.

Katrine: Nej. Jeg tror vist jeg har sagt det.

Interviewer: Super så stopper jeg lige optagelsen.

Bilag 7: Interview Laura

Interviewer: Og jeg er ikke farlig. Jeg hedder Interviewer og jeg kender Lisbeth. Vi skal undersøge noget om, hvad det er i får ud af at være hernede og om hvordan det er at være på Kastali'a. Jeg har lige nogle spørgsmål, og så er det bare stille og roligt. Må jeg starte med at høre lidt om dig, hvor gammel du er, går du i skole og har du andre fritidsinteresser end det her?

Laura: Jeg er 11 år gammel, og jeg går i skole(griner)

Interviewer: Ja

Laura: Jeg går ikke til nogen andre fritidsaktiviteter end teater.

Interviewer: Okay. Hvordan kan det være at du startede på Kastali'a dengang?

Laura: Jeg kan ikke huske det særlig meget, men jeg tror det var fordi min mor hun kom, hun havde hørt om det. Så spurgte hun om ikke jeg ville gå til det, og det ville jeg gerne.

Interviewer: Okay. Hvordan kan det være at teater er så fedt, for nu har jeg hørt mange af de andre sige at det er fedt, det er lige noget for dem. Hvorfor er det så også fedt for dig?

Laura: Jeg syntes at det er rart, at kunne lave et teaterstykke helt fra bunden, uden noget og være sammen med nye folk som man så ender med at blive venner med.

Interviewer: Okay. Det lyder også rigtig fedt. Man bruger måske sin fantasi lidt?

Laura: Ja

Interviewer: Hvordan er det egentlig at være hernede når man er på Kastali'a?

Laura: Det er meget hyggeligt og meget rart.

Interviewer: Hvorfor er det rart tænker du?

Laura: Jeg ved det egentlig ikke.

Interviewer: Er det menneskene måske, der er rare?

Laura: Ja det er det nok.

Interviewer: (griner) Du siger man får nogle venner hernede. Er det noget man bare gør på Kastali'a? Får man gode venner eller hvordan?

Laura: Når man så kommer fra. Når man så kommer ind i en ny teater, så hvis man er ny, så møder man jo alle andre nye folk, og hvis man så har gået på Kastali'a i nogle år, så møder man også nogle man har været sammen med før og nye mennesker.

Interviewer: Så man møder en masse forskellige mennesker.

Laura: Ja

Interviewer: Godt okay. Det lyder også fedt. Er alle så ens hernede eller er man forskellige?

Laura: Alle er meget forskellige.

Interviewer: (griner) okay, det lyder da også rart. Men føler du, at du har den ligesom dig dernede?

Laura: (griner) Det ved jeg ikke.

Interviewer: Det er også helt okay. Får man noget ud af at gå hernede?

Laura: Ja.

Interviewer: Hvad kan man få ud af at gå på Kastali'a?

Laura: Jeg syntes at Kastali'a godt kan hjælpe en. De hjælper en med at møde flere folk og træner også lidt fantasien.

Interviewer: Okay.

Laura: Fx når man laver et teaterstykke, så skal man jo komme med ideer og alt muligt.

Interviewer: Okay, så der får man som elev også, altså at komme med ideer og bidrage lidt til teaterstykket.

Laura: Ja.

Interviewer: Okay, det lyder også fedt. Så man bliver måske også meget inddraget i, altså man møder ikke bare op og får at vide nu skal du gøre sådan, sådan og sådan.

Laura: Nej, et teaterstykke bliver bikset sammen af en masse forskellige ideer.

Interviewer: Okay. Det lyder også rigtig fedt. Hvordan kan det være at du bliver ved med at gå på Kastali'a?

Laura: Jeg syntes det er rigtig hyggeligt. Jeg syntes det re hyggeligt oig rart og så kan jeg godt lide teateret.

Interviewer: Det virker også som et rigtig rart sted hernede. Hvad med lærerne og sådan noget, i forhold til oppe i skolen. Er det den samme type lærer der er her?

Laura: Nej. (små griner)

Interviewer: (griner) slet ikke eller hvad?

Laura: Nej det syntes jeg ikke.

Interviewer: Hvordan er de to typer lærer forskellige så?

Laura: Jeg syntes fx dem nede i skolen... de siger... de siger du skal lave det og det og det og det i den bog, men heroppe skal man ikke lære at skrive, heroppe bevæger man sig mere.

Interviewer: Ja, så det er en anden måde, at være her på.

Laura: Ja.

Interviewer: Okay. Man lærer måske også forskelligt oppe i skolen og hernede? Ville det så være fedt at have flere øvelser oppe i skolen, som i har hernede i skolen, eller ville det ikke hjælpe på det?

Laura: Jeg tror faktisk, at det ville være ret fedt.

Interviewer: Skulle det så være nogle bestemte øvelser, man skulle have med derop?

Laura: Nej.

Interviewer: Nej, Bare det at lave noget andet?

Laura: Ja.

Interviewer: Det giver også god mening. Hvad syntes du egentlig generelt om øvelserne hernede?

Laura: Jeg syntes det er sjovt. Nogle gange skal man danse på forskellige måder til et stykke musik eller så skal man løbe fra en stol til en anden og sørge for der ikke er nogen der tager den.

Interviewer: Okay det lyder også sjovt. Har du så nogle favoritter?

Laura: Jeg kan rigtig godt lide, jeg tror den hedder bedstemor. Hvor der er... så er der en der bliver valgt til at være bedstemor, og så er der en masse stole rundt om i rummet. Så sidder alle på en stol undtagen en der er tom. Så skal bedstemor gå hen i mod den stol og så når bedstemor kommer tæt på, så er der en som skal flytte sig fra en stol til en anden, for at hun ikke tager den.

Interviewer: Okay, så skal hun gå hen til den næste tomme stol.

Laura: Ja. Nogen gange når folk kommer på samme tid, så går der helt kaos i det.

Interviewer: Griner

Laura: Man må ikke sætte sig ned på sin stol igen, man skal bruge en ny en.

Interviewer: Okay, det lyder også fed. Hvad er det ved der er sjovt, syntes du?

Laura: Det ved jeg ikke. Jeg kan bare godt lide den.

Interviewer: er det så en der går hurtigt eller er det sådan en langsom leg?

Laura: Det ved jeg ikke (griner)

Interviewer: Nej, det kunne godt være det var sådan en. Jeg har lige hørt om, hvad var det for en Ninja Turtle destruktion.

Laura: Jeg tror vist sidste gang jeg var til teater, der legede vi det vist. Jeg ved ikke hvad den går ud på.

Interviewer: Nej. Der er virkelig også mange øvelser og lege hernede. Mange forskellige. Jeg tænker sådan... når du er hernede på Kastali'a, er det sådan... tænker du sådan at du får noget hernede som du ikke får andre steder eller sådan hvis vi nu går du kun hernede på Kastali'a, men hvis du nu gik til fx fodbold eller gik til klaver eller også bare oppe i skolen, vil det så være det samme som at gå nede på Kastali'a tror du?

Laura: Nej.

Interviewer: Slet ikke?

Laura: Nej, det syntes jeg ikke. Jeg syntes Kastali'a også er anderledes fra mange andre fritidsaktiviteter.

Interviewer: Hvordan det så?

Laura: Jeg ved ikke helt hvordan jeg skal forklare det. (griner)

Interviewer: Det er også helt okay, Men det er også noget af det jeg har hørt fra nogle af de andre. Det med at der måske er en bestemt stemning hernede. Føler du at man, hvad skal jeg sige... det er lidt svært men.... Har man lov til at være sig selv hernede?

Laura: Ja.

Interviewer: Der er ikke nogle der kommer og siger at nu skal du lige tage dig sammen eller?

Laura: Nej, hernede kan man bare være sig selv, og når man så får en rolle, skal man ligesom prøve at leve sig ind i den rolle.

Interviewer: Okay.

Laura: Og så kan det godt være man bliver en helt anden person.

Interviewer: Okay.

Laura: End den man normalt er.

Interviewer: Okay, ej det lyder også vildt. Sidder du så med sådan en skuespiller drøm i maven eller hvad?

Laura: Lidt.

Interviewer: Ja, det må også være svært ikke at have sådan en, når man går til teater.

Interviewer: Hvad føler du at du lærer når du går på Kastali'a?

Sonja: Jeg syntes jeg lærer at samarbejde, og nogle ting man kan gøre når man spiller skuespil.

Interviewer: Ja.

Laura: Som er at rette ryggen og ikke vise ryg til publikum.

Interviewer: Det giver også god mening. Okay, det her med samarbejde, hvordan føler du at du har lært det? Hvordan lærer man det hernede?

Laura: Det er ligesom fordi man skal... hver gang man laver en øvelse, det er ligesom en hold øvelse, så skal man bruge hele holdet for at kunne gøre det.

Interviewer: Okay. Så alle blive inddraget i det??

Laura: Ja.

Interviewer: Okay. Føler du at du har kunnet bruge det andre steder, at du er blevet så god tilk at samarbejde?

Laura: Jeg tror jeg har lært at bruge det lidt mere i skolen.

Interviewer: Ja, okay. Er det sværere at samarbejde i skolen end hernede?

Laura: Nogle gange, men det er også fordi jeg har nogle der er ret irriterende i min klasse.

Interviewer: Ej hvor træls. Det lyder virkelig irriterende.

Laura: Det er det også.

Interviewer: Så er det jo godt at du får lov til at samarbejde og være sammen med nogle andre mennesker hernede. Hvordan... Du siger det her med at det er meget rart og hyggeligt at være hernede og man får gode venner af at være hernede... Er der noget andet du tænker kendetegner Kastali'a, at der er den anderledes end andre steder eller sådan et eller andet? Det er også et stort spørgsmål, så jeg kan godt forstå hvis du har svært ved at svare.

Laura: Det syntes jeg også at det er. Jeg ved ikke lige hvordan jeg skal svare på det.

Interviewer: Det er også helt okay. Er vennerne hernede anderledes end dem man har oppe i skolen?

Laura: Det syntes jeg lidt de er. Fx dem oppe i skolen er man jo sammen med hver dag, man kender dem super godt. Man ved hvornår de har fødselsdag og alt muligt. Hernede på Kastali'a så er det lidt anderledes så kender man måske ikke ligeså godt som dem i skolen. De er bare stadig nogle rigtig gode venner.

Interviewer: Så man er venner på en anden måde måske?

Laura: Ja, for så mødes man jo kun en gang om ugen, og man mødes jo ikke i ferierne.

Interviewer: Nej okay, det kan jeg godt se. Så man mødes ikke udenfor Kastali'a eller hvad?

Laura: Sådan nogen gange så gør man, andre gange gør man ikke.

Interviewer: Nej okay. Er der nogen af dem oppe fra din skole, som også går på Kastali'a?

Laura: Ja, Sonja hun går i min klasse og Asta går i min parallelklasse.

Interviewer: Nå okay. Det er lidt sjovt. Det lyder også rart faktisk. Er det nemmere at få venner hernede end oppe i skolen? Eller er det det samme føler du?

Laura: Det ved jeg ikke.

Interviewer: Nej. Det er også lidt svært.

Laura: Jeg tror måske det er det samme, men også anderledes.

Interviewer: Okay. Det kan jeg godt se. Hvornår følte du sådan... Du siger det her med at du er blevet bedre til at samarbejde. Sådan hvilken sammenhæng... er det gået op for dig, at du er blevet bedre til at samarbejde? Eller er det bare sådan... Er det noget du lige pludselig lagde mærke til eller hvordan?

Laura: Jeg tænker det er sådan noget jeg lagde mærke til.

Interviewer: Ja. Kan du huske hvornår du lagde mærke til det, eller sådan om det var oppe i skolen eller det bare var noget...

Laura: Det kan jeg ikke huske.

Interviewer: Nej, det er også svært. Hvor lang tid har du egentlig gået her på Kastali'a?

Laura: Lad mig se. Jeg er ret... Jeg har vist gået her siden efterårs sæsonen 2019 eller 2020

Interviewer: Okay, så har du også gået her i noget tid. Okay... Tror du det ville være det samme hvis man gik på en anden teaterskole end Kastali'a?

Laura: Nej, jeg tror ikke det ville være det samme.

Interviewer: Hvorfor ikke tror du?

Laura: Det er lidt svært at forklare, men det er også bare... Jeg syntes Kastali'a er mere speciel i forhold til andre.

Interviewer: Okay.

Laura: Teaterskoler. Ligesom anderledes. Er det sådan... Det er også virkelig svært at sætte ord på men... hvordan tror du andre teaterskoler er?

Laura: Jeg ved det ikke. Jeg ved det virkelig ikke (griner)

Interviewer: Nej.

Laura: Jeg har aldrig tænkt over hvordan andre teaterskoler er, udover Kastali'a.

Interviewer: Det er bare fordi du siger det her med, hvis Kastali'a er speciel på en eller anden måde, så tænker jeg med det samme at, okay hvad er det så det der gør at Kastali'a er så speciel? Om det er lærerne, eller det at man laver øvelser, men... det kan godt være det er mega svært at svare på, når man bare er i det.

Laura: Jeg tror det ligesom e folkene der er på Kastali'a der gør det meget anderledes.

Interviewer: Ja, okay. Er det måske fordi at folkene er lidt anderledes, eller hvordan?

Laura: Ja.

Interviewer: Ja. Altså er der mange forskellige.. i er ikke ens hernede... i er mange forskellige mennesker.

Laura: Ja.

Interviewer: det er jo også dejligt for så er der plads til at man bare kan få lov til at være sig selv hernede. Er der noget andet du syntes at jeg skal vide om Kastali'a, om hvordan det er at være hernede og om du har fået noget andet ud af at være hernede?

Laura: Det tror jeg ikke.

Interviewer: Det er også helt okay. Jeg kigger lige mine spørgsmål igennem, men jeg tror faktisk vi har været igennem det hele. Er der nogen øvelser du egentlig ikke kan lide hernede, udover tømmerflåden eller... Det er i hvert fald tit det...

Laura: Nogen gange med tømmerflåden syntes jeg, kan jeg ikke så godt lide den men nogen gange kan jeg bedre lide den. Ellers kan jeg godt lide øvelserne hernede.

Interviewer: Laver man egentlig altid de samme øvelser hver gang eller er det forskelligt?

Laura: Nej, jeg syntes det går meget forskelligt, også fordi... nogle gange laver man fx bedstemor, nogle andre gange laver man kamikaze.

Interviewer: Okay.

Laura: Nogle gange laver man hey, hej ,ho.

Interviewer: Hey, hej ,ho okay. Er det fedt at man ikke altid laver det samme eller...

Laura: Det syntes jeg. En øvelse bliver sådan... Vi laver sådan... nok hver eneste gang er den der tømmerflåde. Den laver vi nærmest hver eneste gang.

Interviewer: Ja, det har jeg godt hørt, også fra Asta. Okay. Men nogle gange var den okay sagde du.

Laura: Ja.

Interviewer: Ja. Det kommer også an på hvad humør man har den dag.

Laura: Ja.

Interviewer: Det kan jeg godt forstå. Ellers tror jeg faktisk at vi er færdige. Jeg tror lige jeg stoppe båndoptagelsen.

Bilag 8: Interview Rikke

Interviewer: Okay. Bare lige for en god ordens skyld, så hedder jeg Interviewer, og jeg kender Lisbeth og nu også en lille smule Jan og de vil gerne høre hvordan i har det med at være hernede, og hvad i får ud af det, så det er bare det, det kommer til at handle om. Må jeg ikke høre lidt om hvem du er. Jeg ved du hedder Rikke, men hvor gammel du er, hvad laver du i fritiden

Rikke: Jeg hedder Rikke som sagt. Jeg er 12 år gammel, og jeg går på Randers Realskole og så går jeg til Kastali'a og Crossfit i min fritid.

Interviewer: Crossfit okay.

Rikke: Ja.

Interviewer: Nice, okay. Hvordan kan det være, du startede på Kastali'a?

Rikke: Jeg syntes det lød spændende. Min mor fandt et opslag på Facebook og så syntes jeg det lød mega spændende. Så spurgte jeg nogle fra min daværende klasse om der var nogen der også havde overvejet det, og det var der, Viola som...

Interviewer: Ja okay, hvor sjovt

Rikke: Som også havde overvejet det og så var vi til audition sammen.

Interviewer: Okay, så det er måske også lidt mere trygt at tage af sted med nogen til audition?

Rikke: Ja.

Interviewer: det kan jeg godt forestille mig. For der er sådan en optagelsesprøve for alle der starter hernede

Rikke: Ja.

Interviewer: Okay, nå fedt. Du kendte ikke nogen hernede allerede?

Rikke: Nej, eller jo lidt. En af mine veners storebror havde gået der.

Interviewer: Okay. Ja men okay. Det var der ikke. Men så kunne du lære en masse nye mennesker at kende. (griner) Kan du fortælle lidt om hvordan det er at være hernede. , ja og tilbringe tid hernede på Kastali'a?

Rikke: Jeg syntes det er mega fedt, for man får venner ud af det, og så laver vi også nogle mega mega fede lege. Efter en lang skoledag er det bare rart at komme ned til Kastali'a, for så ved man at man skal i gang med at lave noget sjovt.

Interviewer: Okay, så hvad er det der er sjovt ved det?

Rikke: Det er legene og så fællesskabet og så bare det med at kunne lave teater, det syntes jeg personligt er sjovt.

Interviewer: Det syntes jeg er en god ting, når du går på teaterskole. (griner) Okay, det lyder mega fedt. I har så mange forskellige øvelser, men er der sådan nogle af dem der er din favorit øvelse?

Rikke: Lige nu er vi i gang med en øvelse der hedder TV.

Interviewer: Okay.

Rikke: Det er lidt svært at forklare. Det er hvor en begynder at lave en tv udsendelse, det kan være fx vild med dans eller et eller andet, og så er der en der skal sige stop, og når den er kommet ned, så laver de noget helt andet. Det kan være den store bagedyst eller et eller andet.

Interviewer: Okay.

Rikke: Så det er på skift.

Interviewer: Okay. Hvad er der fedt ved den øvelse?

Rikke: Det der er fedt ved den øvelse er at, man kan lave videre på tingene. Altså det med at man kan stoppe den og så lave sit helt eget og så skal de andre automatisk gå med på det. Det er sjovt.

Interviewer: Okay. Det lyder også svært altså, men det kan godt være det ikke er det.

Rikke: Jo, det er lidt svært til sidst, for så skal man så gå ud af den øvelse, fordi man skal huske rækkefølgen.

Interviewer: Okay så kongens efterfølger på en eller anden måde.

Rikke: Ja, det kan man godt kalde det.

Interviewer: Ja okay. Det lyder rigtig fedt. Når du så er hernede, hvad føler du så at du får ud af at være på Kastali'a?

Rikke: Jeg får ud af det, at jeg får venner. Jeg tror det giver lidt mere selvtillid fordi at til Kastali'a, handler det meget om at gøre, hvad man selv lige syntes er bedst. Det er ikke sådan at man skal være noget bestemt for at være der. Det kan man selv bestemme. Det booster måske ens selvtillid.

Interviewer: Ja okay. Man får lov til lidt bare at prøve ting af måske.

Rikke: Ja.

Interviewer: Okay, det lyder også rigtig fedt. Det er da rigtig rart at høre. Det lyder som et dejligt sted hernede. Har du sådan... Har du selv mærket at du har fået mere selvtillid, eller er det bare noget du mærker andre måske gør hernede?

Rikke: Jeg har selv fået selvtillid. Altså da jeg startede til Kastali'a. Den skole jeg gik på var ikke sådan.. jeg følte mig ikke rigtig tilpas og jeg skiftede skole.

Interviewer: Okay.

Rikke: Og så skiftede jeg så skole igen, mens jeg gik til Kastali'a, og det var.... Og mens jeg gik til Kastali'a, der boostede det både min selvtillid og... men på den skole jeg var flyttet over til, der lærte jeg hurtigt at det ikke var mig, der var noget galt med, det var den klasse, fordi jeg havde rigtig nok problemer med den skole jeg så var skiftet til.

Interviewer: Okay på den måde.

Rikke: Så det... ved at gå til Kastali'a tror jeg det gik lidt det op for mig, det ikke var mig der var problemet, det var den klasse jeg kom i , der var problemet.

Interviewer: Ja.

Rikke: Og nu er jeg så flyttet skole igen, jeg er sådan et sted, hvor jeg føler mig tilpas.

Interviewer: Okay, ej det er rart. Også det der med at man ikke skal beskyldes sig selv for, at det er ens egen skyld.

Rikke: Ja. Det er også lidt lettere at finde ud af, når man går til Kastali'a

Interviewer: Ja okay. Det er da rart. Hvorfor tror du man sådan bliver god til det... altså måske... ja.

Rikke: Jeg tror det er fordi man sådan... det er den selvtillid man får af at gøre hvad man vil.

Interviewer: Okay. Var det først da du skiftede skole, at det gik op for dig at du havde fået selvtillid, eller sådan hvordan mærkede du det egentligt, og kan du mærke det på andre måder, end det her med at, at du måske er god nok? (griner)

Rikke: Jeg tror det gik op for mig den... efter jeg flyttede skole for 3. gang.

Interviewer: Ja.

Rikke: Ja, der gik det op for mig at wow det her giver egentlig meget selvtillid.

Interviewer: Okay. Det lyder da skønt. Det er måske et lidt mærkeligt spørgsmål. Det handler om noget som Kastali'a kan give, som man måske har svært ved at få andre steder. Det kan både være til

andre fritidsaktiviteter, eller nu går du til Crossfit, det kunne sagtens ligeså godt være fodbold eller noget andet. Det kunne også være på skolen, der hjemme eller med andre venner udenfor Kastali'a, men om man får noget man ikke har andre steder end på Kastali'a?

Rikke: Jeg tror at det er fællesskabet, man får sådan et særligt venskab med dem man går på hold med.

Interviewer: Okay.

Rikke: Fx til Crossfit der er det bare sådan en lille bitte gruppe piger, jeg snakker med.

Interviewer: Okay.

Rikke: Og vi laver... det er jo ikke sådan noget hyggeligt noget.

Interviewer: Nej.

Rikke: Teater noget man laver til Crossfit, men på Kastali'a skaber man et stort fællesskab mellem alle aldre. Man lærer dem at kende, og det er bare rigtig rart.

Interviewer: Ja, okay. Hvordan lærer man folk bedre at kende hernede?

Rikke: Altså, det er til at spørge ind og sådan. Til pauserne kan der godt være en der siger Åh, jeg har haft en mega træls dag og så forstår andre bare en, fordi det godt kan være de har arbejdet sådan selv, selv haft en lang skoledag, eller et eller andet.

Interviewer: Ja. Altså, de er gode til at sætte dig i ens sted.

Rikke: Ja, og så lærer man dem bare automatisk at kende.

Interviewer: I laver også mange øvelser og sådan.

Rikke: Ja.

Interviewer: Det må vel også være noget som... hjælper det med at lære hinanden at kende?

Rikke: Meget.

Interviewer: Er der så nogle bestemte øvelser der er gode til det der med, at man skal lære nye mennesker at kende? Syntes du.

Rikke: Altså, det er der for mange lege til. Det kan jeg ikke.

Interviewer: (griner) jeg ved godt at der er rigtig mange. Det er også bare helt okay. Det var mere fordi du nævnte den anden lige før, så var jeg bare nysgerrig. Det kunne godt være. Jeg tænker også. Nu har jeg lige været inde og se lidt. Bare generelt når i laver øvelser virker det også som at i kommer meget tæt på hinanden, altså man kommer hinanden ved, det er måske også noget der gør at man... ja, bliver lidt tættere knyttet. Har du nogle øvelser du ikke kan lide?

Rikke: Ja, det har jeg. Det er... jeg tror ikke den har et navn... det er hvor man... jo den hedder kniv og gaffel. Jeg kan ikke så godt lide den fordi, alle kigger på en, fordi man skal gå op med en forskellig følelse og sige, hej jeg hedder Rikke og hjemme hos mig spiser vi med kniv og gaffel. Det skal man så sige med en forskellig følelse, det fx være ked af det, så skal man opføre en scene, hvor man så siger det der imens man er ked af det og det kan godt være lidt svært fordi alle kigger på en.

Interviewer: Ja, så man står på en scene eller hvad? Bare foran alle andre?

Rikke: Ja.

Interviewer: Okay, det kan jeg godt se. Den kunne jeg godt forestille mig var lidt ubehagelig. Hvor lang tid har du egentlig gået nede på Kastali'a?

Rikke: Jeg startede da det var aktuelt jeg kunne starte, da jeg var 8 år. Jeg tror det er 10 sæsoner.

Interviewer: Sådan. Mega sejt. Hvordan kan det være at du bliver ved med at komme hernede?

Rikke: Jeg syntes bare at det er fedt. Det er fedest, hvis man er på det samme hold, fordi så er det sådan... man har lige været væk på en ferie, så kan det godt være der er sket noget helt nyt. Så man holder lidt fast i det fællesskab. Ellers er det bare fedt...

Interviewer: Ja.

Rikke: ... at være her.

Interviewer: Det er dejligt at høre. Hvad så med lærerne hernede i forhold til lærerne oppe i skolen? Lærer de jer ting ens? Ligner de hinanden?

Rikke: Overhovedet ikke.

Interviewer: Hvordan ikke det?

Rikke: Altså, jeg ved ikke helt hvordan jeg skal forklare det, men lærerne hernede er mere frie, kan jeg sige. De er mere sådan... De ved hvad vi har gang i med TIKTOK og de kan godt finde på at bande, fordi det gør nogle af os piger på det her hold, som er lidt mere frie i det agtig, hvor lærerne på min skole er mere sådan, hvis de bare høre et bandeord, så går de jo fuldkommen amok.

Interviewer: (Griner) Det lyder lidt mere afslappet hernede.

Rikke: Ja. Afslappet er faktisk et godt ord.

Interviewer: Okay. Hvad så når man skal lære ting oppe i skolen altså... når man lærer ting hernede... Hvilken måde at lære på synes du er bedst? Kan det ligne hinanden de to måder at lære på?

Rikke: De ligner overhovedet ikke hinanden. Jeg syntes det er meget federe at lære noget på Kastali'a.

Interviewer: Okay.

Rikke: Hvis Kastali'a var en skole, ville jeg helt klart gå her.

Interviewer: Okay. Hvis man nu tog nogle af de her øvelser man bruger hernede og så tog dem med op i skolen, ville det så være en fed ide tror du?

Rikke: Jeg tror ikke helt det ville passe til undervisningsmiljøet. Fordi at her laver vi jo teater, oppe i skolen lærer man noget, så det er to vidt forskellige ting. Men i trivsel på skolen, kunne det være nogle rigtig gode lege.

Interviewer: Ja. Så det er måske ikke så meget det med at skulle lære matematik eller dansk, men mere sådan at... jeg ved ikke om det stadig hedder klassens time, det gjorde det engang (griner) hvor man sådan ryster hinanden lidt sammen. Ja okay. Det er rart at vide. Det er nogle gode input du har syntes jeg.

Rikke: Tak.

Interviewer: Hvad er det egentlig ved teater du godt kan lide?

Rikke: Alting.

Interviewer: Okay. Det er nød til at uddybes. (griner)

Rikke: Alting. Altså, jeg kan godt lide det der med at gå ind i en anden rolle... altså i stedet for at være den man plejer, så kan man gå ind i en anden karakter.

Interviewer: Okay.

Rikke: Det behøver ikke være en man har set i en film, det kan det godt være, ellers skal man selv finde på en og det syntes jeg er mega fedt og bare leve sig ind i den rolle man har fået.

Interviewer: Okay

Rikke: Spille rollen sammen med andre, det er mega fedt.

Interviewer: Så det er både noget med fællesskab, altså det der med at man gør det sammen. Måske også noget med fantasi, det her med at du får lov til at udvikle noget selv.

Rikke: Ja.

Interviewer: Okay, det lyder rigtig fedt. Hvad... ej det er også svært... Hvad (griner) Hvad er det så ved at gå ind i en anden rolle der er så fedt? Hvad er det at det kan?

Rikke: Man behøver ikke... Man skal være sig selv og så alligevel ikke.

Interviewer: Okay.

Rikke: Fordi man er jo... Man kan ikke pludselig træde ind i fx i James Bond. Man kan ikke lige pludselig bare bom være James Bond. Man skal gøre sit bedste ved at være en person, og det er mega fedt fordi... så er man bare sig selv i en anden.

Interviewer: Hvad så med lærerne. Er de gode til at sige når man gør noget godt? Kan de nu finde på at sige noget, hvis man gør noget man ikke må? Hvordan er det henede?

Rikke: Det kommer lidt an på situationen. Hvis man fx står og er i gang med at lave en øvelse, lad os nu sige man er vred, så kan de godt finde på at sige lidt højere, og det er jo fair nok.

Interviewer: Ja.

Rikke: Ellers så hvis de skal skælde ud, så er det mere stop, eller lad lige være med det, eller sådan noget. Od et er okay.

Interviewer: Ja okay. Det er da dejligt. Ligner det den måde lærerne oppe i skolen også er på, hvis de nu skal sige fra overfor nogen?

Rikke: Nej.

Interviewer: Hvordan er de?

Rikke: de er mere bestemt agtige.

Interviewer: Okay.

Rikke: Og inden jeg startede på Kastali'a, hvor vi så Anja og Jan for første gang, så var jeg mega bange for den lærer, altså den lærer jeg har nu. Jeg var så bange for ham, fordi jeg troede han var lidt ond, men det er han slet ikke.

Interviewer: Nej.

Rikke: Jeg var mega bange for Jan.

Interviewer: Ja.

Rikke: Mega bange.

Interviewer: Okay. (griner)

Rikke: Men så fandt jeg ud af at jeg skulle gå på hold 3 og så var han så lærer og så var det.. men hvis man lærer ham at kende var det jo fint.

Interviewer: Det var godt. I lærte hinanden at kende lidt. Så man lære ikke kun eleverne at kende, man lære også lærerne.

Rikke: Ja, man får et mega trygt forhold til lærerne.

Interviewer: Det er dejligt. Er det sådan... nu siger du at du får et trygt forhold til lærerne, er der så generelt når du... når du møder ind her efter skole... altså hvad er det så for en følelse du får?

Rikke: Glæde. Bare sådan yes agtigt.

Interviewer: Dejligt. (griner) Det er skønt. Hvad har du lært fra Kastali'a?

Rikke: Jeg har lært mange ting. Jeg har lært at få nye venner. Jeg har lært at få noget mere selvtillid. Jeg har lært nogle nye lege. Jeg har lært mange at kende. Alt for meget, til at jeg kan sige det.

Interviewer: Det er helt okay. Men det her med at man lære at få nye venner, er det bare generelt at det er nemmere at få venner hernede, eller er det måske noget du også kan bruge udenfor Kastali'a, hvis man gerne vil have nye venner? Eller hvad tænker du?

Rikke: Ja, det er begge dele. Man kan bruge den erfaring man har fået som ved at lære nye venner her og så bare tage det med op i skolen, eller bare sådan udenfor.

Interviewer: Okay. Det lyder rigtig fedt. Det lyder også som at det her med at få mere selvtillid, det ikke kun er noget man kan bruge på Kastali'a, men du sagde også det her med at når jeg kommer op i skolen, så kan jeg måske se at det ikke er mig den er gal med. Så det lyder også som at man kan tage det med ud fra Kastali'a. Det lyder rigtig godt. Jeg læser lige igennem her, for jeg syntes sådan set vi har været virkelig meget igennem. Du er mega fed at snakke med. (griner) Det er super fedt. Jeg tror faktisk ikke umiddelbart jeg har mere, med mindre du har et eller andet som du syntes er mega vigtigt at vide for mig.

Rikke: Nej. Jo, lærerne kan godt finde på at slå.

Interviewer: Okay.

Rikke: Det er en del af legen.

Interviewer: Men det er en del af legen okay.

Rikke: Ja.

Interviewer: Hvordan er det så? Var det grænseoverskridende til at starte med?

Rikke: Ja, første gang jeg prøvede det var... jeg syntes det var lidt mærkeligt. At det var en del af legen, at man skulle slå. Det er fordi man skal huske hinanden.... Det er sådan en navneleg.

Interviewer: Jeg tror måske jeg har set den faktisk.

Rikke: Hvor at de løber rundt efter en og så hvis man ikke når at sige navnet, så skal man slå på dem (uklart 16:53-16:54) Det er den leg. Jeg syntes det var lidt mærkeligt først, at man skulle slå. For at kunne lære... men til sidst var det faktisk rart, at få lov til at slå.

Interviewer: Det kan godt være man kommer ud med nogle aggrationer oppe fra skolen af (griner) Så længe det ikke er noget negativt så...

Rikke: Ja.

Interviewer: Okay, det er godt at høre. Jamen det lyder som at du er rigtig glad for at være her.

Rikke: Det er jeg også.

Interviewer: Det er super fedt. Så slukker jeg lige for optagelsen.

Bilag 9: Interview Gitte

Interviewer: Okay, jamen... Jeg heder Interviewer og jeg kender Lisbeth. Og hun har det her projekt SANS, hvor hun gerne vil undersøge hvordan I synes det er at være hernede, og hvad I får ud af at være hernede. Så det har jeg lige nogle spørgsmål om.

Gitte: Ja?

Interviewer: Til at starte med vil jeg egentlig bare gerne høre hvem du er? Og hvad du laver og sådan noget?

Gitte: Altså i fritiden?

Interviewer: Ja, ja, bare sådan generelt.

Gitte: Jeg hedder Gitte, og går her på Kastali'a. og Kalima til sommer. Og så går jeg til fodbold og går på Randers Lilleskole.

Interviewer: Okay. Hvordan er det så at gå på Kastali'a kontra at gå til fodbold? Er det forskelligt eller er det det samme?

Gitte: Ja.

Interviewer: Det er forskelligt?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay, hvad er forskelligt?

Gitte: Altså... jeg synes man får lidt mere tætte venner her.

Interviewer: Okay?

Gitte: Altså dem der stopper til fodbold, altså dem bliver man ikke ved med at se. Jeg tror det er noget andet her, hvis man stopper her, så bliver man stadigvæk ved med at se hinanden.

Interviewer: Okay. Hvorfor tænker du at man vil blive ved med at gøre det her?

Gitte: fordi at... dem der kommer her vil det samme.

Interviewer: okay. Så I har noget til fælles alle sammen?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay. Jamen kan du prøve at fortælle hvorfor du startede på Kastali'a?

Gitte: Jamen altså... jeg startede først på Kalima, da jeg var syv tror jeg. [begge to griner]

Interviewer: Okay?

Gitte: Og så har jeg været til generalprøve, og så kom jeg ikke ind den første... eller første... ja, da jeg blev syv. Så da jeg blev otte, der kom jeg så ind, så kom Lisbeth bare løbende og hen til min mor [begge griner lidt]. Og så har jeg egentlig bare blevet her, har også været på Kalima i tre år.

Interviewer: Ja okay, så du har været med i lang tid? Hmm, hvordan er det at være på Kastali'a? hvordan er det at gå hernede?

Gitte: Det er hyggeligt og sjovt.

Interviewer: Hyggeligt og sjovt... Hvorfor er det hyggeligt?

Gitte: Altså... for eksempel til forestillinger og generalprøve og sådan noget, så er man sammen altså... også i ventetiden og sådan noget, så kan man løbe ned i Føtex og sådan noget.

Interviewer: Okay? Hvorfor er det så sjovt?

Gitte: Altså... Man får nogle gode grin, det gør man [begge griner lidt].

Interviewer: Ja? Er det så når man laver teater at man gør det, eller er det når man laver øvelser?

Gitte: Hele tiden altså..

Interviewer: Hele tiden?

Gitte: Ja, også når man bliver delt ind i nogle grupper nogle gange af fire og så har man det lidt sjovt ved at lave det stykke, man laver.

Interviewer: Okay. Hvad så med, du siger det her med at man får nogle tættere venner ved at gå henede end ved at gå til fodbold.

Gitte: Ja?

Interviewer: Hvorfor tror du... er det fordi man har de samme interesser eller?

Gitte: Ja og at man sådan... altså får lidt mere tid til at snakke... altså nogle gange når vi kommer fra skole og vi skal vente ind til klokken fire, så går vi på biblioteket. Nogle, så skriver vi inde på vores snapchat-gruppe.

Interviewer: Okay? Så mødes I der eller hvad?

Gitte: Ja.

Interviewer: Ej hvor hyggeligt. Så kan jeg godt se, at så bliver man lidt tættere end når man bare går til fodbold sammen. Hmmm, føler du så at du får noget ud af at gå ved Kastali'a?

Gitte: Ja altså... min drøm er blevet større af, at jeg gerne vil leve af det. Altså at spille skuespil og den slags.

Interviewer: Okay? Hvad med sådan... hvordan skal man sige det... du siger det her med, at man får gode vner henede og det er sjovt og hyggeligt og sådan nogle ting, men er der så for eksempel når du er oppe i skolen nogle ting, hvor du tænker, at det kan jeg bruge det her fra Kastali'a af eller?

Gitte: Altså for eksempel hvis vi skal bruge nogle gode lege oppe i skolen ved en vikar eller sådan noget, så har jeg altid en eller anden, de ikke har prøvet.

Interviewer: Okay? Og det kan de godt lide oppe i skolen?

Gitte: Ja, de synes det er meget sjovt.

Interviewer: Okay, det lyder også fedt. Har du lært noget af at gå på Kastali'a?

Gitte: Altså jeg har lært lidt mere at være mig selv. Da jeg kom her, da var jeg lille bitte, og nu er jeg meget større.

Interviewer: Ja? Hvorfor tror du at Kastali'a har hjulpet med det?

Gitte: Jamen bare fordi at dem der var her, de tog godt imod mig og sådan noget. Og så er det bare blevet udviklet efter.

Interviewer: Ja? Så der er plads til dig hernede?

Gitte: JA.

Interviewer: Er det det samme op i skolen? Føler du også at man kan være sig selv oppe i skolen?

Gitte: Lidt mere her synes jeg.

Interviewer: Ja? Hvorfor tror du det?

Gitte: Jamen altså, jeg tror... det er bare fordi, at oppe i skolen det er jo ikke alle der kan lide at gå i skole, der er nogle der kan lide det mere end andre og så er der mange, der ikke kan lide for eksempel fodbold og sådan noget... så her er der mange folk, der har de samme interesser og sådan noget.

Interviewer: Ja okay. Jamen har du altid været glad for teater?

Gitte: Ja.

Interviewer: Mmh? Så du vidste det ret tidligt? Altså du har så vidst det fra du var syv?

Gitte: [griner lidt] ja, min mor arbejdede eller hvad hedder det... ja det ved jeg ikke hvad man siger, altså hun kendte lidt Lisbeth med arbejde og sådan noget.

Interviewer: Okay, så du har lidt sådan en indgang der?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay. Hmm... det ligger jo lidt i det, når du siger at du er meget glad for det, men hvorfor bliver du ved med at komme hernede hvert år?

Gitte: Jamen der er jo nogle traditioner, der er ghostwalk, hvor vi så går to gange der til oktober, både med fakler og så klæder vi os ud og sådan noget, også med de store. Så maler de os i ansigtet og sådan noget.

Interviewer: Okay? Men har du gået til fodbold i lige så mange år?

Gitte: Nej, tre tror jeg.

Interviewer: Okay. Ville du mangle noget, hvis du skulle stoppe hos Kastali'a og kun gå til fodbold?

Gitte: Ja det synes jeg.

Interviewer: Hvad ville du mangle?

Gitte: Jamen jeg synes bare venskaber og så... har man noget at glæde sig til efter skole.

Interviewer: Okay, ja fordi I mødes sammen og så går I hened sammen?

Gitte: Mmh.

Interviewer: Hvad med sådan med øvelserne? Har du nogle favoritøvelser?

Gitte: Jeg kan godt lide BANG. Og hvad hedder den... total ninja destruction.

Interviewer: Ja? Den har jeg hørt lidt om [begge griner]. At den skulle være sjov.

Gitte: Og... ja, mange lege.

Interviewer: Ja? Hvorfor så lige netop total ninja destruction og BANG? Altså hvad kan de?

Gitte: jeg synes de er meget sjove, altså der får man også nogle gode grin. Og så hvad hedder de... efterhånden, altså da jeg stattede var jeg sygt dårlig, men nu er jeg blevet lidt bedre. Hmmm... ja. Det ved jeg ikke lige.

Interviewer: Du sagde også det her med, at da du startede da var du meget lille og så er du blevet større?

Gitte: Ja?

Interviewer: Sådan hvor lang tid gik der før du kunne mærke det?

Gitte: Jamen altså det er meget se sidste to sæsoner, tror jeg. Tre sæsoner.

Interviewer: Ja? Hvordan kunne du mærke, at du ligesom kunne være dig selv eller at du kunne...

Gitte: Jamen altså... her er alle elleve, og på det andet hold var der mange sådan lidt ældre og lidt yngre og sådan.

Interviewer: Nej okay, så I havde ikke helt samme alder?

Gitte: Nej.

Interviewer: Nej okay. Er det nemmere at være sig selv, når man er samme aldersgruppe?

Gitte: Det synes jeg lidt.

Interviewer: Okay. Kan du prøve at forklare hvorfor måske?

Gitte: Hmm, det ved jeg ikke... altså jeg tror bare, at de ældre de er lidt mere sammen, og så de yngre de er lidt mere sammen. Og så dem her, de er også lidt... eller det er så en gruppe. Ja.

Interviewer: Ja okay.

Gitte: og så er det bare en meget større gruppe, når man kommer op på et... der er flere.

Interviewer: Ja okay. Er der nogle øvelser du ikke kan lide? Eller hvor du tænker, ej... igen?

Gitte: ... det ved jeg ikke.

Interviewer: Det er også lidt svært, der er også mange øvelser.

Gitte: Jamen altså, gå på tømmerflåde. Den har jeg gået virkelig mange gange, og den bliver lidt kedelig. Men man kan også lege nogle lege på tømmerflåden, for eksempel molekylere og sådan noget, det synes jeg er sjovt.

Interviewer: Okay? Hvad med sådan når man er oppe i, når du er i skolen og du så er herhenne, er det så... forskelligt? Altså når lærerne oppe i skolen skal lære dig noget, matematik for eksempel, og du så kommer herved og skal lære teater, lærer man det så på samme måde?

Gitte: Nej. Altså... Hernede er det lige meget om man er god eller dårlig til det, altså der... finder man bare ud af det efterhånden hvor meget... altså sidste forestilling sagde jeg ret meget, og mange andre forestillinger har jeg ikke sagt så meget. Og så, ja... det kommer lidt an på hvad man selv siger, hvad man gerne vil eller har mod på til forestillinger.

Interviewer: Okay, så det er okay hvis man ikke er god til det med det samme hernede?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay, det kan jeg godt se.

Gitte: altså det er lige meget om man er nybegynder eller sådan noget, altså der er nogle der kommer første dag og prøver det, og så kommer de og bliver ved. Så ender de med det i mange år.

Interviewer: Ja, det lyder også som om at mange af dem hernede har gået her i rigtig lang tid.

Gitte: Ja.

Interviewer: Hvordan kan det være, at det lige netop er teater du interesserer dig for?

Gitte: Jamen det er fordi... nogle gange kan jeg godt føle mig at jeg er lidt dårlig til for eksempel dansk, og så hernede... ja det kommer jo ikke an på om man er dårlig eller ej, og så... man kommenterer heller ikke, eller jo man bliver rettet på hvis man skal gøre noget lidt anderledes. Og så, altså man bliver ikke sådan specifikt sagt at... ej kan du ikke lige gøre det lidt bedre eller sådan noget. Altså det er noget lidt andet henne på skolen.

Interviewer: Får man sådan noget at vide henne på skolen? Altså kan man godt føle sig dårlig henne på skolen?

Gitte: Ja.

Interviewer: Og det gør man ikke hernede?

Gitte: Nej.

Interviewer: Okay. Er der andre ting at du sådan tænker, at det kendetegner Kastali'a eller? Nu siger du det her med at man får gode venner hernede?

Gitte: Ja, venskab og... aldrig rigtig sure miner.

Interviewer: Okay. Meget positivt?

Gitte: Ja.

Interviewer: Er det... går du i skole med nogle af dem, som du er på hold med ellers?

Gitte: Nej. Eller jo, jeg har faktisk gået i parallelklasse med Merle, som også går hernede.

Interviewer: Okay.

Gitte: og Cornelius der også går, har gået i min klasse. Men der gik jeg så ikke på den samme skole. Men ja, Cornelius har været her et år mere end mig og så stoppede han, og så startede han igen i år.

Interviewer: Okay. Hvordan sådan med... de venner man får på skolen og de venner man får her? Altså du siger, at når man går til fodbold, så får man ikke lige så tætte venner, som man gør hernede?

Gitte: Nej, altså der kommer de ikke med hjem. Der er det bare omklædning og så tak.

Interviewer: Nej. Hvordan er det så på skolen i forhold til Kastali'a? Har man lige tætte venner?

Gitte: Nej, det synes jeg ikke. Eller jeg synes at jeg har anderledes venner her end på skolen.

Interviewer: Okay. Og det er fordi at I har fælles interesser eller?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay. Hvordan sådan med... Føler noglesinde at du ville kunne sige noget forkert hernede eller?

Gitte: Nej det synes jeg ikke.

Interviewer: Okay så der er lidt plads til at man kan?

Gitte: Ja lidt fejl og sådan. Eller fejl [begge griner]

Interviewer: Ja, det er jo det. Er det en af grundene til at du godt kan lide teater? Altså ikke kun at gå hernede, men skuespil?

Gitte: Ja altså man laver det jo meget til sit eget lille projekt. Lige meget hvem man er, har man jo en lille rolle i det og sådan er man lidt sig selv.

Interviewer: Ja.

Gitte: altså der er nogle der vil være lidt stille, have en lidt stille rolle. Og så er der nogle der gerne vil have en lidt større og fyldig rolle.

Interviewer: Ja så man bestemmer lidt selv også?

Gitte: Ja.

Interviewer: Okay. Åh hvad var det nu lige jeg tænkte på? Jeg havde et godt spørgsmål... hmm hvad filen var det... det var i forhold til et eller andet der sagde. Åh jeg hader, når sådan noget sker. Det var noget med... det her med at være i skolen og så være henede. Jo, hvad synes du at i har tilfælles på holdet?

Gitte: Jamen altså, der er jo en grund til at man er startet. Og den grund kan være for eksempel blevet inviteret hened af en ven. Jeg startede uden at kende nogen overhovedet. Og så skole, der er nogle som synes at skole er virkelig irriterende. Nogle der slet ikke går i skole. Og så... nogle der er blevet mobbet på et tidspunkt eller noget.

Interviewer: Så det er interessen for teater i har tilfælles blandt andet? Er der noget andet, for eksempel måden I er sammen på, måden I snakker til hinanden på eller?

Gitte: Vi er meget skøre [begge griner]. Meget anderledes end oppe i skolen.

Interviewer: Ja? Føler du at du er anderledes henede, end du er oppe i skolen?

Gitte: Lidt.

Interviewer: Okay, hvordan anderledes?

Gitte: Sådan... altså humoren den kan komme lidt mere ud. Altså da jeg var på min anden skole, jeg havde min yndlingslærer og hun var meget sådan humoristisk og så fik jeg også min humor der. Og da jeg flyttede over til min nye skole, den er bare pist væk nærmest. Altså den er her stadigvæk lidt [begge griner].

Interviewer: Nå det var godt, den skal ikke være helt væk.

Gitte: Nej.

Interviewer: [begge griner lidt]. Jeg læser lige hurtigt igennem. For jeg tror faktisk at vi har sådan været meget igennem. Der lige en enkelt ting, jeg tror faktisk at jeg har stillet spørgsmålet, men jeg skal lige være sikker.

Gitte: Ja?

Interviewer: Det er mere sådan i forhold til... det her med, du siger det her med at oppe i skolen kan man bruge Kastali'a til at komme på nogle gode øvelser, når der er vikar og sådan noget? Er der andre steder, hvor du tænker... det har jeg lært på Kastali'a eller det kender jeg hernede fra?

Gitte: Altså der er... hvad hedder det... hvis man gerne vil sådan holde masken eller sådan noget pinligt. Hvis man vil undgå at smile, så kan man undgå det. Altså så har man lært lidt.

Interviewer: Ja okay, sådan en teaterteknik?

Gitte: Ja. Sådan hvis man skal sige noget som overhovedet ikke... dog-face. Det kan man godt lære her, eller det har jeg lært.

Interviewer: Okay. Er der andet du tænker, at det er vigtigt for mig at vide om Kastali'a? eller om hvordan du synes det er at gå hernede?

Gitte: Jeg synes det er nogle gode lærere. Og så synes jeg... at alle sådan, hvad hedder det... tilgiver hvem man er.

Interviewer: Okay, hvordan det?

Gitte: altså... det er lige meget, hvad hedder det. Det er lige meget hvordan man er, altså når man kommer her, der er mange forskellige typer. Der er mange der sådan kigger ned og så er der mange der sådan er meget... se-mig-agtig og sådan. Og så er der mange der sådan går lidt rundt for sig selv og sådan. Ja og så. Altså alle bliver inviteret i legen, der er ikke nogle der står ovre i hjørnet.

Interviewer: Nej okay, så alle er velkommen?

Gitte: Ja.

Interviewer: Hvorfor er lærerne hernede så gode? Hvad er det de gør, der er godt?

Gitte: Jamen altså de er både sjove og kan også godt tage det lidt seriøst.

Interviewer: Ja? Ville det hjælpe for eksempel, hvis man lavede øvelser oppe i skolen også? Ville det gøre det sjovere at lære på den måde? I lærer jo meget gennem øvelser her?

Gitte: Ja altså... det ville være fint nok.

Interviewer: Ja? Jamen jeg tror faktisk at jeg har været igennem det hele.

Gitte: Ja?

Interviewer: Så jeg stopper lige optagelsen.

Bilag 10: Interview Ida

Interviewer: Okay. Så. Jeg hedder Interviewer og jeg kender jo Lisbeth. Og de er ved at undersøge hvad det er I får ud af at være hernede og hvordan I synes det er. Så jeg har nogle spørgsmål til det, for ligesom at finde ud af, hvad du synes om at være hernede?

Ida: Ja?

Interviewer: Men... hvis du kunne starte med bare at fortælle lidt om dig selv om hvem du er?

Ida: Ja... [begge griner lidt]. Jeg hedder Ida og jeg går på Vestervangs skolen.

Interviewer: Ja?

Ida: Ja jeg er elleve år [begge griner lidt]

Interviewer: Ja? Går du til andet i fritiden end Kastali'a?

Ida: Ja, jeg går til klaver.

Interviewer: Til klaver? Okay. Får man noget andet ud at gå til... altså hvordan fæles det at gå til klaver kontra det at gå til Kastali'a? er det det samme?

Ida: Nej. Jeg synes der er mere fællesskab på Kastali'a end til klaver. Det er også bare mig og så en mere.

Interviewer: Ja okay, så det er enmandsundervisning? Så kan jeg godt se, så er der ikke så meget fællesskab.

Ida: Nej. [griner]

Interviewer: Hvad er det så der giver fællesskabsfølelsen på Kastali'a?

Ida: Det er at man bare kan være sig selv, og... altså... alle er venner med alle.

Interviewer: Ja? Okay. Så har man gode venner hernede?

Ida: Ja det har man.

Interviewer: Okay, hmm... de venner man har oppe i skolen og de venner man har hernede, er det samme slags venner eller er det forskelligt?

Ida: Jeg synes det er lidt forskelligt... fordi, jeg synes at man... der er lidt, man har et bedre forhold her på Kastali'a end på skolen, synes jeg.

Interviewer: Hvorfor tror du det?

Ida: [sukker dybt og griner] Det ved jeg ikke... Jeg tror bare, at der er lidt... anderledes?

Interviewer: Ja? Generelt er der anderledes, altså lærerne når de skal lære jer noget hernede i forhold til oppe i skolen, er det så meget anderledes? Hvordan de lærer jer ting og snakker til jer og sådan undervisningen generelt?

Ida: Det synes jeg lidt, det synes jeg. Fordi at man... altså vi laver meget teaterlege i stedet for... ja skolearbejde selvfølgelig. Men altså så også bare den måde de er på, også at man, det er ikke fordi de bliver helt vildt sure hvis man lige kommer til at tale over eller sådan afbryde.

Interviewer: Ja okay. Så de bliver ikke... bliver de mere sure oppe i skolen, hvis man gør noget, man ikke skulle have gjort?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay, så der er måske lidt mere åbent hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvordan kom du til at starte på Kastali'a?

Ida: Det var igennem min søster.

Interviewer: Ja? Har hun gået hernede før?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Og så havde du hørt gennem hende at det var fedt?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvad synes hun var fedt ved Kastali'a?

Ida: Jeg tror at det er det fællesskab, og læringen og det hele der bare var virkelig fedt.

Interviewer: Okay. Er du så startet for teaterets skyld eller for fællesskabets skyld? Nu hvor du har hørt fra din søster, at man får gode venner hernede?

Ida: Jeg tror lidt det er begge.

Interviewer: Ja? Så du er stadigvæk meget interesseret i skuespil og teater?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvad er det ved teateret som er så fedt, eller... ikke det at gå hernede, men det at være med til at lave skuespil? Hvad er fedt ved det?

Ida: At man kan prøve at være mange forskellige personligheder, og nogle gange er det også sjovt at prøve noget nyt.

Interviewer: Ja? Okay. Har du så nogle favorit-personligheder eller sådan nogle du godt kan lide?

Ida: Nej, det tror jeg ikke rigtigt.

Interviewer: Bare det med at prøve noget nyt? Og så måske det med at bruge sin fantasi eller hvordan?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Hvordan er det sådan generelt at gå hernede? Altså nu siger du, at der er godt fællesskab, men hvis du sådan ellers skulle forklare mig, som aldrig har gået på Kastali'a, hvordan det er?

Ida: At det er... jeg synes det er mega fedt, jeg glæder mig altid til Kastali'a.

Interviewer: Mmh? Ved du hvorfor du glæder dig til Kastali'a?

Ida: Nej, jeg tror bare at det... det er nok det hele. [griner lidt]

Interviewer: Ja? Det er bare fedt hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Tror du mest det er de andre elever eller er det lærernes måde at undervise på eller? Eller hvad føler du sådan er det fedeste ved at være hernede?

Ida: det er lidt svært, jeg tror ikke rigtig der er noget der er bedst.

Interviewer: Nej? Det hele er bare godt?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Føler du at du får noget sådan... bestemt ud af at gå hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Som hvad?

Ida: Det er fordi at på min gamle skole, der havde jeg det ret svært, så da jeg kom hened, så synes jeg, at det var lidt som om at jeg... følte mig lidt friere her i stedet for den gamle.

Interviewer: Ja? Hvordan var Kastali'a anderledes end din gamle skole så?

Ida: Altså på min gamle skole var der meget mobberi, og det var ikke en særlig god skole, og lærerne tog sig ikke rigtig af os elever.

Interviewer: Nej? Gør de det her så?

Ida: Ja det gør de.

Interviewer: Okay, så der er ikke nogen der bliver mobbet her eller nogle der føler sig udenfor?

Ida: Nej.

Interviewer: Okay. Det lyder som en godt sted.

Ida: Ja.

Interviewer: Er der noget sådan... for eksempel, nu siger du at du har skiftet skole og sådan, er det så noget med at gå på Kastali'a som det har hjulpet med for eksempel at få venner eller... altså i en anden situation, hvor du tænker, her der hjælper det, at jeg går på Kastali'a?

Ida: Ja. Fordi... jeg havde ikke så mange venner på den gamle skole, og derfor ville det være lidt svært, når jeg skulle være sammen med nogen. Så derfor havde jeg for eksempel Kastali'a venner, jeg kunne være sammen med. Og så følte jeg mig også mere mig... jeg føler mig også mere mig selv på Kastali'a.

Interviewer: End oppe i skolen eller?

Ida: Ja på den gamle skole.

Interviewer: Okay, på den gamle skole. Så det er bedre også på den nye skole efter du er begyndt på Kastali'a?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvorfor tror du man kan... hvad er det, der gør, at man kan være sig selv hernede i forhold til den skole du gik på før?

Ida: Fordi at.. på min gamle skole der var det meget, hvis du ikke er det her, så er du træls. Eller så er du... ja.

Interviewer: Okay? Det lyder som sådan nogle kasser, måske?

Ida: Ja. Her... er der ikke rigtig nogle kasser.

Interviewer: Nej? Der er det okay bare at være som man er?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Det lyder også rigtig dejligt. Hvor lang tid har du gået hernede?

Ida: Jeg har gået her i... det her er min femte sæson, så jeg har gået her i to et halvt år.

Interviewer: Okay. Og hvordan... det ligger lidt i det, for nu har vi snakket om det, men hvorfor bliver du ved med at komme tilbage til Kastali'a? Altså hvorfor siger du ikke, ej nu gider jeg ikke mere, nu vil jeg spille fodbold.

Ida: Det er nok fordi, at teater interesserer mig rigtig meget, og jeg kan godt lide den måde vi lærer på. Og at vi også selv laver stykket, og er med til idéer.

Interviewer: Ja? Så man har sådan lidt mere at skulle have sagt her måske?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Er det noget man godt kunne mangle måske lidt oppe på skolen, eller hvordan?

Ida: Ja.

Interviewer: Ja? Altså gad du godt have mere at have sagt oppe i skolen, altså i forhold til dine opgaver eller hvad undervisningen handlede om eller?

Ida: Ja

Interviewer: Ja det tror jeg også ville være federe, det kan jeg godt følge dig i. [begge griner lidt]. Det er også lidt som noget af det andet, jeg har spurgt om, men er der noget du sådan føler, at du måske mangler oppe i skolen eller andre steder, når du er sammen med andre, som du føler at det kan man henede?

Ida: ... Ja, altså... det tror jeg også er det der med at være mig selv, fordi ved nogle af drengene fra min klasse, som måske ikke er helt så... rare at være sammen med nogle gange.

Interviewer: Okay? Så man kan være mere sig selv henede? Også på den nye skole, har du det stadigvæk sådan?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Hvorfor tror du ikke... er det fordi at der er kasser, at man ikke kan være sig selv oppe i skolen?

Ida: Ja altså, det ved jeg ikke helt. Der er jo selvfølgelig kasser, men på den nye skole er det meget bedre, synes jeg. End før. Jeg synes også, der er nogle bestemte personer jeg godt kan være mig selv ved derovre.

Interviewer: Mmh? Sådan er det også altid, det kender jeg også godt. Hvad med sådan... altså det i laver henede, de øvelser I laver, har du så nogle favoritter?

Ida: hmm...

Interviewer: Der er mange, jeg ved det godt [begge griner]

Ida: Ja... altså der er en, men jeg kan ikke helt huske hvad den hedder.

Interviewer: Hvad laver man i den?

Ida: Det er hvor der er en masse forhindringer, og så er det... helt mørkt. Sådan mørkt, og så er der to politibetjente, som har to lygter, og så skal man så spille nogle fanger, som prøver at flygte. Og så skal man, hvis de lyser på en, så skal man stå helt stille.

Interviewer: Okay? Den lyder også sjov. Hvorfor er det så lige den, der er sjov?

Ida: [griner lidt] det ved jeg ikke helt.

Interviewer: Det er også okay. Er den anderledes end de andre øvelser?

Ida: Ja den er lidt anderledes, jeg synes der sker lidt mere.

Interviewer: Mmh? Er der andre øvelser du godt kan lide? Eller nogle der står ud?

Ida: [griner lidt] altså jeg kan ikke lige... det ved jeg ikke helt...

Interviewer: Det er også helt okay. Er der nogle du ikke kan lide?

Ida: Nej ikke rigtig hvad jeg har oplevet.

Interviewer: Nej? Er det sådan, at I skifter øvelser hver gang? Eller er det altid det samme man laver? Eller hvordan fungerer det?

Ida: Det er lidt forskelligt. Nogle gange laver vi de samme øvelser, og nogle gange laver vi nogle nye.

Interviewer: Ja? Er det fedt at der sådan er skift i hvad man laver?

Ida: Ja.

Interviewer: Så det er også noget af det, som er positivt ved at være hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Det giver god mening. Jeg kigger lige hurtigt mine spørgsmål igennem her... Altså har du, du snakkede lidt om det her med at den skole du gik på før ikke var så rar at gå på, og at det er bedre på den nye skole.

Ida: Ja?

Interviewer: tror du det at gå på Kastali'a har hjulpet dig med at føle dig mere tilpas på den nye skole eller få venner? Eller er det bare noget som er sket af sig selv, fordi du kom på en ny skole?

Ida: Nej jeg tror faktisk, at jeg har fået lidt mere selvtillid af Kastali'a.

Interviewer: Ja? Hvorfor tror du, eller hvad tror du har gjort, at du har fået selvtillid hernede?

Ida: Jeg tror, at det er at jeg har fået så mange venner hernede og sådan. Ja.

Interviewer: Ja? Okay. Så venner hjælper ret meget i forhold til det?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvad med... er der nogle af øvelserne som gør, at man hvis man ikke har så meget selvtillid bliver sat lidt på en prøve eller...?

Ida: Ja?

Interviewer: Hvad er det for nogle øvelser?

Ida: Altså det... der er i hvert fald en hvor man skal sige sit navn, og hjemme hos mig der spiser vi med kniv og gaffel. Og så skal man sige det lidt forskellige måder. Og så var der også på et tidspunkt hvor man skulle synge det.

Interviewer: Okay? Ja det kan jeg godt se, hvis man ikke er så vild med at synge eller ikke er så vant til at synge måske?

Ida: Ja.

Interviewer: Så det var lidt, altså var det svært til at starte med hernede?

Ida: Altså jeg lavede ikke hvor jeg skulle synge, så det ved jeg ikke helt.

Interviewer: Nej? Hvor lang tid gik der før du ligesom kunne mærke, at du måske havde fået mere selvtillid af at være hernede?

Ida: Jeg tror der gik en sæson, tror jeg.

Interviewer: Hvordan gik det op for dig, at du måske havde fået mere selvtillid eller sådan?

Ida: [griner lidt] det var nok... jeg tror det var da jeg skulle, da jeg var et nyt sted. Altså jeg var... jeg var på en campingplads, og så havde jeg ikke rigtigt nogle venner, jeg kunne være sammen med. Så jeg skulle prøve at få nogle venner. Og det tror jeg, at det gik op for mig der.

Interviewer: At det var nemmere for dig ligesom at gå ud og finde nogen, eller hvad?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Det er da fedt, at det at være hernede kan gøre en sådan lidt mere tilpas og ja, at man kan få mere selvtillid af at være hernede.

Ida: Ja.

Interviewer: Hvad med sådan... du siger det her med, at der ikke er nogen kasser hernede. Kan man, ville du, tror du altid at man vil føle sig godt tilpas hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Ja? Sådan... det er også lidt mærkeligt, men føler du dig tryk og sådan? Altså hvordan føles det at være hernede kontra det at være i skolen? Altså det er selvfølgelig meget matematik og dansk og engelsk, og det er klart at det føles anderledes hernede, for I lærer teater og det er nogle andre mennesker og sådan noget. Men... hvordan er følelsen når du skal i skolen og hvordan er følelsen når du skal ned på Kastali'a?

Ida: Jeg føler mig lidt mere tryk, når jeg skal på Kastali'a.

Interviewer: Ja? Okay. Har du nogen idé om hvad det er der gør dig tryk hernede?

Ida: Jeg tror bare, at det er det med at jeg ved, at jeg bare kan være mig selv.

Interviewer: Det må også føles fedt.

Ida: Ja det gør det.

Interviewer: Efter du kan være dig selv hernede, er det så nemmere at være dig selv andre steder også?

Ida: Ja det har jeg oplevet på min nye skole, for jeg har jo en stil der... der nok ikke er helt som andres. Så det har i hvert fald hjulpet mig med at gå lidt mere frem.

Interviewer: og turde lidt mere?

Ida: Ja.

Interviewer: Det er også fedt. Så du føler også at du kan være dig selv oppe i skolen, og at det har Kastali'a måske hjulpet med eller?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay. Er der noget andet hvor du tænker at det kendetegner Kastali'a eller at det er vigtigt for mig at vide om Kastali'a og det at gå hernede?

Ida: [tænker lidt]

Interviewer: [griner] et meget stort spørgsmål, det er også kun hvis du kan komme i tanke om noget. Ellers så tænker jeg sådan set at vi har været rimelig meget igennem.

Ida: Ja? [tænker lidt mere] [griner lidt] det er i hvert fald virkelig sjovt, og vi griner af hinanden sammen. Eller griner sammen.

Interviewer: Ja?

Ida: Og der er meget sjov og ballade, men man lærer alligevel noget.

Interviewer: Ja, så selvom man har det sjovt, så kan man godt lære noget?

Ida: Ja.

Interviewer: Kunne man bruge det noget mere oppe i skolen? At man måske kunne joke lidt mere med hinanden eller lave en sjov øvelse eller et eller andet?

Ida: Ja, det... ja.

Interviewer: Okay. Jeg kan ikke huske om jeg har spurgt om det allerede, men jeg synes måske at vi har snakket lidt om det et par gange... men det der med, er der noget specifikt man lærer på Kastali'a? noget hvor du tænker, at det har jeg lært hernede fra.

Ida: Jeg har faktisk stole på mig selv, fordi jeg har haft det rigtig rigtig svært ved mig selv.

Interviewer: Okay og der har det hjulpet at være hernede?

Ida: Ja.

Interviewer: Hvordan lærer man at stole på sig selv hernede? Det er selvfølgelig lidt svært [griner lidt]

Ida: Jeg tror at det er det med, at jeg føler mig så tryk hernede. Og at jeg bare kan være mig selv her, og der er ikke nogen der siger noget.

Interviewer: Nej eller dømmes eller?

Ida: Ja.

Interviewer: Så man vil ikke kunne sige noget forkert eller?

Ida: Ja.

Interviewer: Okay, det giver også rigtig god mening. Så tror jeg faktisk, for at være helt ærlig, at vi er færdige. Med mindre du har et eller andet, du gerne vil sige her til sidst?

Ida: Nej det har jeg ikke [griner lidt]

Interviewer: Også hvis du har nogle spørgsmål, nu slukker jeg lige optagelsen, men hvis du har nogle spørgsmål til projektet?

Bilag 11: Interview Majbritt

Interviewer: Okay. Nå men, nu har du jo læst sedlen, så du ved hvad det handler om. Men jeg hedder i hvert fald Mette, hvis du ikke vidste det. Og her til at starte med vil jeg egentlig bare gerne høre om dig, hvem du er og hvor gammel du er og hvad du laver til daglig udover Kastali'a?

Majbritt: Mit navn er Majbritt og jeg er tolv år gammel, og jeg går på Korshøjsskolen i Harridslev. I fritiden laver jeg ikke så meget, jeg kan godt lide at spille og at være kreativ – og så går jeg til Kastali'a. Og så skal jeg måske starte til badminton.

Interviewer: Okay. Hvordan kan det være at du gerne vil starte til badminton? Hold da op [det larmer i baggrunden på grund af pause, så der grines lidt]

Majbritt : Jeg har spillet badminton rigtig meget i skolen og jeg synes det er en sjov aktivitet, og så har jeg ikke... sidste år gik jeg til tegning og teater, og det er ikke rigtigt noget hvor man bevæger sig så meget, og det kan jeg godt mærke på min sådan form og alt sådan noget. Jeg kan godt tænke mig at gå til en sport.

Interviewer: Ja, så du lige kan passe lidt på din krop?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Jamen det giver god mening. Hvorfor startede du på Kastali'a egentlig dengang?

Majbritt : Min mor... en af hendes veninder havde en datter, og hun gik her, det ved jeg egentlig ikke om hun stadig gør. Og så havde min mor hørt om det derfra og tænkte at det var noget jeg godt kunne bruge til noget, fordi at jeg godt kan lide at lave sjov med min mor derhjemme og andre stemmer og sådan noget. Og så startede jeg på sommer-teaterskolen

Interviewer: Ja? Er det den der hedder Kalima?

Majbritt : Ja, for at prøve det. Og det viste sig så at være det helt rigtige for mig og nu har jeg gået her i over et år.

Interviewer: Okay, jamen nice. Du vidste måske ikke at du kunne lide teater inden eller hvad?

Majbritt : Altså jeg har altid godt kunne, jo ældre jeg blev har jeg altid haft en forståelse for skuespillere og sådan. Jeg har aldrig været sådan "ej men de her skuespillere er bare gode", jeg har altid været mere sådan "ham der han er ikke så god, men hende der hun er rigtig god". Så jeg tænker meget på film og sådan noget, men jeg har aldrig tænkt at det var noget jeg gerne ville være.

Interviewer: Nej? Så måske har det været lidt ubevidst, og så er det dukket op lige pludseligt?

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Jamen det er jo bare fedt. Så altså det handler lidt om bare at finde ud af, hvordan det er at gå hernede, så vil du måske beskrive lidt hvordan det sådan er at være på Kastali'a?

Majbritt : altså til hver sport eller til hver aktivitet, hvert fald for mig, så er det meget nervepirrende at starte, fordi jeg er sådan en som måske ikke har haft de bedste venner gennem tiden. Og jeg gider ikke skabe venner igen som bare sådan lige pludselig smutter fra mig, men Kastali'a er

et rigtig velkommen sted. Der er rigtig hyggeligt og alle er rigtig søde mod dig. Og på Kastali'a og Kalima må du også rigtig gerne være dig selv og det er også noget du råder dig til, og du får ligesom også lov til at prøve andre versioner af dig selv af. Og de presser dig måske lidt til grænsen, men på en rar måde.

Interviewer: Okay. Så man bliver lidt udfordret måske?

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Hvordan kan det være at man... du siger det her med at man bliver rådet til at være sig selv. Hvordan er man sig selv hernede? Er det bare fordi at der er et frirum eller hvordan er det?

Majbritt : altså... du er sådan... når man starter her, jeg vidste ikke så meget om mig selv da jeg startede her, og jeg kunne godt mærke, at jo længere jeg gik her, jo bedre fik jeg det med mig selv. Jeg accepterede mere hvem jeg var og sådan noget, og man ser mange på Kalima, du ved af de ældre som går i sjovt tøj, har måske funky hår og ser ud på sådan en anderledes måde end hvad vi 10årige gør. Og man tænker wow hun er sig selv hende der, hun er noget for sig selv. Og man tænker, at sådan... sådan vil jeg måske gerne se ud, og måske er det her tøj slet ikke noget jeg kan lide, altså det man går i. og så begynder man så sådan at være mere sig selv. Og alle andre er også sig selv. Vi griner ikke rigtigt af hinanden, vi er meget sådan... når har du det sådan? Sådan har jeg det faktisk også lidt.

Interviewer: Okay, det lyder også rigtig rart. Også lidt med at man har lov til bare at sige det man gerne vil, og have det på man gerne vil?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Hvad med det her du siger om at det er hyggeligt? Hvad er det, der gør det hyggeligt hernede?

Majbritt : altså... Kastali'a er måske ikke et stort sted. Altså vi har jo, jeg regner med at de har lejet et lille lokale og så har de lejet den lille sal og nogle sale hertil. Fordi at de er så mange hold. Men inde på selv Kastali'a stuen der er der et køkken, så du kan tage noget at drikke og tage ting i skabene. Og så er der sofaområde, hvor der er rigtig mange sofaer, ikke de samme sofaer og heller ikke moderne eller sådan noget, meget hyggelige sofaer og stole og sådan noget. Og så... blandt det der er også deres kontor tænker jeg, der er sådan et lille bord, og de... der ved sofabordet og i stuen,

der ved bordet der, eller jeg har lagt mærke til at der faktisk er mange som kommer lang tid inden og laver lektier der eller hygger med sit hold inden og... ja.

Interviewer: Det lyder meget sådan afslappet stemning?

Majbritt : Det er det virkelig også, det er et... det er et frirum, hvis du ikke har det særlig godt i skolen, så kan det virkelig være sådan, at så snart du træder ind af døren så er der en bestemt lugt du bare ved er, at det er her jeg hører til agtigt.

Interviewer: Ja. Sådan okay, nu er jeg hjemme?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Ej det lyder virkelig dejligt, det er godt at du har fundet Kastali'a. Hvad får man ud af at gå på Kastali'a? udover det her med at man finder lidt sig selv, men er der sådan noget andet man får ud af det?

Majbritt : Du... du lærer virkelig mange at kende, altså du får nye venner som du sådan... de har det også ligesom dig, og det er meget rart at vide, at der er andre i verden ligesom dig, der sådan altså... er anderledes. Eller ikke anderledes vel, alle er jo en for sig selv, men som har det ligesom dig. De startede ud med at være virkleig forvirrede om hvad de skulle være eller hvad de skulle lave eller hvordan de skulle se ud, men de har fundet sig selv. Teater kan godt være sådan en... en lidt hård, du ved, man løber meget rundt og sådan noget, og det... det er vel også hyggeligt nok, men det er virkelig sådan når du kommer hjem igen, sådan wow. Jeg savner faktisk allerede mine venner igen, og jeg glæder mig til at se dem en anden gang.

Interviewer: Ja okay. Det lyder virkelig dejligt.

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Hmm... Har du nogensinde... nej, måske mere, hvad lærer man af at gå hernede?

Majbritt : Hmm... altså du lærer at... man kan sige, at man lærer at have det sjovt med sine venner. Altså ikke at man ikke har det vel, men man lærer måske at kan sige sådan... til et stykke, hvis du skal, hvis nu jeg skulle spille gagamel eller sådan noget, så skal jeg lave en stemme som, som er noget for sig selv. Eller hvis jeg skal spille en smølf, så skal jeg også lave en stemme der er noget for sig

selv, eller bevæge mig på en bestemt måde. Og jeg mener at man virkeilig lærer at bruge kroppen herinde og bruge sådan hele sig selv.

Interviewer: Okay? Så man får måske også sådan lidt mere sådan en forbindelse til sin egen krop? Altså hvordan får jeg min stemme til at lyde sådan her og sådan?

Majbritt : Ja. Det kan godt være at du ikke har lagt mærke til hvordan at mange taler med armene, altså laver store armbevægelser, og det bruger man faktisk også meget i teater. Men der er også mange som ikke gør det i virkeligheden, men det begynder man så på.

Interviewer: Ja?

Majbritt : Og man kommer måske også lidt meget til at leve sig ind i teater, hvilket heller ikke kan være det bedste.

Interviewer: Okay, hvordan det?

Majbritt : Hvis du... jeg siger ikke at teater ikke er virkelighed, for det er det jo, det er en aktivitet jeg går til, men... hvis du sammen med vennerne og det bliver, og man lige har lavet et stykke, hvor det er halvseriøst og alvorligt og du så sidder sammen med dine venner, og I så begynder at snakke om noget alvorligt, og så som en der laver en joke og så man begynder at bygge videre på den med en teater-agtig, altså en anden version af sig selv, en sjov stemme og alt sådan noget... det er der nogle folk, som bare ikke finder sjovt.

Interviewer: Nej det kan jeg godt se. Så det er måske noget med at man presser grænserne lidt mere?

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Ja okay. Det ligger selvfølgelig lidt i det men, hvorfor bliver du ved med at komme hernede? Nu har du jo gået her i et år?

Majbritt : Det er ekstremt hyggeligt her, og... jeg har fået masser af venner, som jeg er virkelig taknemmelig for, også selvom nogle af dem måske flytter til et andet hold næste år eller en anden aktivitet, så vil jeg stadig tænke på dem og skrive med dem og sådan noget. Og måske også mødes med dem. Men... Det er også bare sådan en af de ting, hvor jeg tænker, at måske kunne det blive til noget i fremtiden. At... altså... jeg siger ikke at jeg nødvendigvis vil være skuespiller, være Danmarks

bedste skuespiller, men at lave teater det er bare enormt sjovt, og noget jeg godt kunne tænke mig at fortsætte. Og det giver også rigtig meget træning.

Interviewer: Ja? Okay det kan jeg sagtens forstå, uanset om det bliver ens karriere eller om det bare bliver en hyggelig aktivitet man fortsætter med altid.

Majbritt : Ja.

Interviewer: Hvordan sådan det her med at du siger, at man får rigtig gode venner, er det nemmere at få venner hernede end det er oppe i skolen så?

Majbritt : Hmm... til teater der... det kommer selvfølgelig an på hvilket hold du går på, men mit hold, vi startede ud med ikke at være så mange, og jeg tror faktisk at vi alle sammen var piger til at starte med. Og så snakkede vi alle sammen rigtig godt sammen, fordi piger snakker nogle gange nemmere sammen end drenge og piger, og vi var en meget lille gruppe af skuespillere eller hvad man skal kalde os, så det var meget nemt at snakke med hinanden. Det var ikke sådan at de delte sig op i du ved klynger. Det var ikke sådan at de der var sammen, de der var sammen og så stod man der helt alene. Man sådan blev inviteret ind.

Interviewer: Ja okay, det lyder også dejligt. Er det sådan... du sagde det her med, i starten, at man føler sig meget velkommen på Kastali'a. Hvad er det der gør, at man så føler sig velkommen når man starter? Eller når man bare kommer herned generelt?

Majbritt : Hmm... Du skal tit starte til en audition eller måden du kommer herind på er ved at starte til en audition, og det fandt jeg virkelig fascinerende, fordi jeg var sådan lidt "wow skal jeg virkelig være en skuespiller nu?" det er ret sejt at man skal til en audition. Men det viste sig jo så, at... jo længere jeg gik her lærte jeg jo, at det var jo egentlig for at teste om man egentlig gad det her. Og det er jo også en måde at sige velkommen på. Når du så havde spillet dit første stykke, så fik du en lille rose eller lille rose, en normal rose. Og der er mange der hænger dem op, du ved på hovedet og så tørrer dem. Og jeg gav den til min farmor den dag, og så satte hun den til at tørre og når den var sådan lidt blød og stadig kunne presses, så satte vi den i en ramme. Og nu står den på mit værelse. Så når du har fået den rose efter din forestilling, så er alle... hvad kalder man det, lærerne her på skolen også sådan "tillykke" og alt sådan noget.

Interviewer: Okay, så de støtter sådan meget op om det?

Majbritt : Mmmh.

Interviewer: Det lyder da også fedt. Det at man sådan kan komme henede på KAstali'a, får man så noget man ikke kan få andre steder? Eller noget man tænker, at det mangler man måske derhjemme, oppe i skolen eller med sine andre venner?

Majbritt : Der er mange der sådan måske har familieproblemer, måske er faren ikke god, måske er søsteren ikke god, eller sådan. Det kan godt lidt føles som om at hvis nu jeg, for eksempel har jeg jo ikke nogle søskende, men når man kommer ind på Kastali'a kan det godt føles som om at de alle sammen er min familie. I min mening, så er vi alle sammen en stor skuespillerfamilie, som alle har det sjovt og laver skuespil. Og mange af os tænker også det samme, for vi har de her møder, eller møder og møder, vi snakker om hvad vi skal lave til stykkerne. Og der er vi alle sammen meget enige. Sådan at hvis den ene siger lad os lave en skovtur som går galt, så er alle de andre sådan ”ja lad os gøre det” . Og lærerne er også med på det og finder på idéer som kobler sig på det.

Interviewer: Ja okay? Så man sådan bygger videre på den første idé og så udvikler det sig?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Okay, jamen det giver rigtig god mening. Hvad med sådan... de øvelser I laver, har du så nogle favoritter?

Majbritt : Vi har en klassiker, som man altid laver, og det er at gå rundt på en tømmerflåde. Det er altid noget man starter med, det er hvor man bare går rundt i rummet, du rører ikke ved noget, men har bare armene ned langs siden og er sådan helt almindelig afslappet og alting. Og så går vi bare rundt i hele rummet og så nogle gange har vi nogle øvelser hvor... nu her hvor vi er ved at opfinde et stykke, så har vi sådan, hvis vi nu har fundet på en idé, den der skovtur for eksempel. Så finder vores teaterlærere nogle idéer eller nogle roller som kunne passe godt ind, måske en leder af gruppen og en der er rigtig bange og en der er rigtig trist og har hjemve og såndt noget. Så siger de så når man går på tømmerflåde, nu skal I forestille jer som en der leder en gruppe eller en rigtig stolt person. Og lige når man starter, kan de også godt finde på at sige, for at teste en og hvordan man fungerer i andre roller, så kan de finde på at sige, at man skal være et toastbrød. [griner lidt] det er en meget udfordrende og mærkelig opgave, men det kan jo godt lade sig gøre. Hvis de nu sagde at man var en ged, så er der nok mange der ville lægge sig ned på fire og sige gede-lyde, og det er jo også sådan

man er en ged. Men et toastbrød, det siger jo ikke rigtigt så meget. Så der er ikke rigtigt så meget at gøre, men alligevel så skal man jo gøre det. Og det er en rigtig god øvelse.

Interviewer: Okay?

Majbritt : Og så er der også... det er ikke en man laver så tit, men... det er mest i starten, tror jeg. Og vi har to lærere her på, vi har to faste lærere, og jeg har kun oplevet at jeg har lavet den med min nummer to lærer. Men det er hvor at alt lyset bliver slukket, vi laver den tit om vinteren, fordi der er lidt tidligere mørkt. Så alt lyset bliver slukket og så lægger vi os ned på gulvet. Og så beder hun os om at lukke øjnene, og går igennem øvelsen med os, sådan med træk vejret ind og ud og det er også en virkelig rar følelse, fordi du sådan lidt tømmer kroppen og så er klar til den næste øvelse.

Interviewer: Det lyder også rigtig godt, det er næsten sådan noget yoga eller sådan noget [begge griner].

Majbritt : Ja.

Interviewer: Sådan noget mindfulness, det lyder da også rigtig godt faktisk. Er der så nogle øvelser du ikke kan lide?

Majbritt : altså... siden jeg jo ikke en så aktiv person, som jeg sagde, at jeg kunne godt tænke mig at gå til badminton, så er det der med at løbe rundt, det er ikke lige mig.

Interviewer: Er det fordi det er hårdt eller?

Majbritt : Ja det kan godt være rigtig hårdt nogle gange, men også selvom man ikke laver så meget her på Kastali'a, så får jeg i hvert fald rigtig nemt ved at svede, og det ser det også ud til at andre gør. Det ved jeg ikke, jeg ved det ikke.

Interviewer: Det er helt fair [begge griner lidt]

Majbritt : men ellers tror jeg ikke der er så meget? Altså her på Kastali'a der har vi, du ved, så snart du starter så laver man ligesom en ed på om altid at have ja-hatten på, man skal aldrig sige nej. Det er ikke sådan at ej det gider jeg ikke, eller jeg er ikke med til den her gang fordi den her gang, skal vi lave det her. Det kan man ikke. Fordi, når du starter så har du et par gange, hvor det er de der øvelser man laver de første par gange, hvor man måske ligger nede på gulvet og trækker vejret dybt ind eller laver tømmerflåden og bare går rundt. Men jo længere man kommer hen så, hvad hedder

det, så begynder du at arbejde på et stykke. Og så snart du rent faktisk begynder at arbejde på et stykke, du har fået din rolle og begynder at lave scenerne, så kan man ikke bare sige ”ej i dag gider jeg ikke at være med”, fordi så mangler vi jo ligesom en, det kan være at det er en vigtig person som ikke kommer. Hvis de er syge er det selvfølgelig okay [griner lidt]. Men... ja. Der er også, vi laver også nogle øvelser som... jeg kan godt lide at tænke på den, men når jeg så laver den, så er det bare sådan en meget [uklart]... det er en øvelser, hvor man skal... du ved, alle sætter sig på en række, alle ens modspillere, og så skal man – den der sidder forest skal gå op og sige en replik. Først så skal man sige det normalt, og så skal man så sige ”hej, mit navn er... og jeg spiser med kniv og gaffel” eller og hjemme hos mig spiser vi med kniv og gaffel. Og det skal man så først gøre i en normal stemme, og bagefter skal man måske gøre det osm om man græder, og så som om man hylegriner og ikke kan stoppe med at grine og så som om man er bange, og... det... det er sådan en, hvor jeg har det lidt svært, selvom jeg har gået her et år. Men... det er ikke fordi at jeg ikke tør være mig selv overfor de andre, det er fordi jeg er bange for at de finder det mærkeligt, den måde jeg har tænkt mig at sige det på. Eller så er det fordi jeg ikke er god nok.

Interviewer: Okay. Så man kan stadig godt nogle gange have det som om, at man måske ikke altid føler sig som den bedste? Eller som om man er helt god nok hernede?

Majbritt : Altså det tror jeg altid man kan. Der er mange der er sådan, ej hende der hun er perfekt eller hun er god og hun må leve livet. Det siger man jo også tit om skuespillere, men man ved jo ikke hvordan de er personligt og man har jo ingen ide om hvad der sker derhjemme eller hvordan det er mentalt med paparazzi eller folk der kender en. Og sådan kan det jo også sagtens være for en lille gruppe af skuespillere som os. Det er jo altid sådan hvis der er sket noget på en dag, for eksempel hvis ens morfar er død eller sådan noget, så kan det jo altid være lidt sværere at få frem. Det kan også ændre mange personer fuldstændigt.

Interviewer: Jamen det giver god mening, synes jeg. I forhold til oppe på skolen og så hernede på Kastali'a, er lærerne så ens?

Majbritt : Hmm... nej, det ved jeg ikke – nogle er. Pga. corona har vi ikke det store udvalg af lærere, men min klasse har også altid døjet med vikarer og sådan noget, vores lærere går altid enten på pension eller går ned med stress på grund af os [begge griner]. Så vi har haft lidt forskellige, vikarer som har været virkelig sure og nogle som slet ikke har tænkt på os, men bare siddet med deres telefon i timerne. Det er sådan noget, hvor så kommer man hened og så... hernede hvis deres telefon ringer,

så tager de den ikke nødvendigvis. Og hvis de gør, så er de sådan lidt ”Ej I må lige have mig undskyldt”. Og det gode er også, at vi altid har to lærere hernede. Der er hjælpelærer og så er der de to rigtige lærere her. Så det er altid rart, jeg tænker også det er rart for dem, for så hvis hun lige bliver nødt til at gå, vores rigtige lærer, så kan hjælpelæreren altid sætte noget i gang.

Interviewer: Jamen det lyder også som en god måde at gøre det på. Har det så været et frirum at komme herned, hvis du har haft det sådan med dine andre lærere oppe på skolen eller hvordan har det føltes?

Majbritt : Altså... jeg ved ikke, oppe på min skole i hvert fald, der er det om vinteren virkelig koldt, og så føler man sig heller ikke så velkommen. Ikke fordi at der er noget galt med skolen, men bare at kulde det er sådan [lader som om hun fryser].

Interviewer: Ej, det føles ikke rart.

Majbritt : Nej. Men så kommer man herned og det er megavarmt og dejligt og bare kan være sammen med vennerne, og sidde i et lille sofarum.

Interviewer: Ja, det giver jo super god mening. Så de fysiske rammer har også stor betydning for det?

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Okay. Hvordan er det så, er der forskel på at lære noget oppe i skolen og så lære noget hernede føler du?

Majbritt : Ja, det er der meget. Oppe i skolen der lærer du jo sådan noget som matematik og dansk og sådan noget, og det er jo fagfag eller hvad man siger. Hernede der er man meget som en fri fugl, hvor at det de beder dig om at lave en opgave, men det er ikke en opgave du skal tænke så meget over, du skal bare gøre hvad der passer dig. Ikke at du, altså hvis de beder dig om at være et toastbrød skal du jo ikke være en marmeladeklat, du skal jo være et toastbrød [griner lidt]. Du kan jo ikke bare gøre din egen ting, du skal stadigvæk gøre tingene de fortæller dig, men på din egen måde. Hvorimod i matematik for eksempel der fortæller de dig at den her måde skal du regne på, og det er bare sådan man gør det, ellers får du det forkert. Hernede er der ikke rigtigt noget der er forkert, fordi det er din egen måde.

Interviewer: Okay. Det lyder også rigtig godt. Kan man sådan... Altså det her med om at det er hyggeligt og sådan noget... er alle sådan sig selv hernede? Kan man godt bare være sig selv hernede?

Majbritt : Jeg tror at der er mange som ikke ved at man kan være sig selv. Og jeg tror også at der er mange som ikke tør at være sig selv, og det er jo også helt okay, sådan havde jeg det jo også. Men jeg er virkelig sådan... lært mine venner at kende og jeg tror lige når man starter her, der er mna ikke så meget sig selv, der tør man ikke være sig selv. Jeg har også lagt mærke til, at der er startet nogle nye på vores hold den her sæson, og de er ikke så... hvad skal man sige... tilstedeværende, de holder sig måske lidt ovre i hjørnet og sådan noget. Hvor det er der at jeg træder ind og så prøver at være sådan lidt, kom nu herover og det bliver rigtig sjovt, og du kan altså bare være dig selv og gør det der hvis du vil, det ser altså rigtig sejt ud. Hvis du kigger på hold 1 og så hold 10, jeg tror hold 10 det er det højeste hold vi har – eller det ældste hold vi har. Vi har hold 1, det er så det yngste. Det er jo to vidt forskellige hold. Hold 1 er måske lidt sky og lidt genert, og måske prøver og anstrenger sig virkelig hårdt. Hvor hold 10 de gør bare deres egen ting, og det er super cool, og man er virkelig misundelig.

Interviewer: [griner lidt] Mon ikke du også kommer dertil?

Majbritt : [griner lidt] jo, det håber jeg.

Interviewer: Hvordan lærer man så at være sig selv hernede? Hvordan bliver man god til det?

Majbritt : Jeg tror bare du skal give slip. Du skal ikke anstrenge dig for meget og tænke ”Åh nej, hvad nu hvis det er forkert?”. og det fortæller lærerne dig også, så snart du starter her. Der er bare ikke noget der er forkert. Det er din egen måde, og hvis den måde er din du godt kan lide, så bare fortsæt. Det er jo ikke sådan at de bare smider dig af holdet, det tror jeg ikke der er nogle aktiviteter som kunne finde på at gøre jo. Men vi værdsætter hver eneste person der kommer herind, og det er også virkelig noget jeg elsker ved Kastali’a.

Interviewer: Det kan jeg godt forstå. Har du samme følelse oppe i skolen, eller ikke lige så meget?

Majbritt : Hernede... jeg føler altid at til aktiviteter der kan man ikke så meget mobbe hinanden, som man er oppe i skolen, fordi man er en meget mindre gruppe end man er oppe i klassen, og jeg ved ikke, der er bare... i forhold til hvor mange vi er oppe i skolen og så med en lærer, der er det meget nemt at mobbe hinandne. Men når vi er hernede med to lærere og 10 personer er vi nok, jeg ved det ikke, så er det ikke så... plus man får nok en forbindelse ret hurtigt, fordi altså det kan jo være at jeg og en eller anden pige er ret ens i vores skuespillermåde, det er jo også meget rart, men det er også rart at have noget for sig selv. Hvis man føler, at man ikke er god nok og man føler at man

bliver mobbet, så holder man jo højst sandsynlig igen. Hvilket jeg ikke kan lide at se på personer at de holder igen, for det synes jeg bare er forkert. Jeg synes bare man skal give slip.

Interviewer: Ja, det kan jeg godt følge dig i. Så man kan få lov til bare at være sig selv.

Majbritt : Mmh. [hoster] undskyld.

Interviewer: Nej det er da helt okay. Det man lærer hernede kan man bruge det andre steder?

Majbritt : Hmm... Ja, helt klart. Du kan jo bruge det overalt. Der er mange der sådan... måske er, måske er de sådan... ikke for at hate på nogen, men måske er man lidt doven. Og der er mange som ikke ser på teater som en aktivitet, og da jeg fortalte mine venner at jeg skulle begynde at starte til teater, der var de sådan "Hvad går det ud på?" og når jeg så forklarede dem det, så syntes de at det lød meget kedeligt "Du skal jo ikke lave noget, du bliver jo helt vildt doven". Det gør man ikke [griner]. Det er som om at de sådan sætter en anden slags liv i dig lærerne, de vækker noget som altid har været derinde, men som du ikke har vidst var der. Man bliver som en lidt anden person, og ikke på den dårlige måde.

Interviewer: Nej men det er lidt det der du snakkede om til at starte med, om at man finder sig selv?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Det giver super god mening. Jeg tror allerede jeg har spurgt lidt om det, men hvad lærer man så mest af hernede? Kan du komme på hvad man sådan lærer?

Majbritt : Du lærer meget af at der ikke er noget der er forkert. Og du lærer også sådan at... spille noget du ikke er, hvilket godt kan lyde virkelig dårligt, men det er virkelig sjovt. Det er noget for sig selv. Du kan jo få, de lærer dig at sige ja til ting – meget. Det kan være, igen det der med toastbrød og marmeladen. Det kan være at du gerne vil være en marmeladeklat. De fortæller dig at I skal deles op i to hold og det ene hold bliver marmeladeklatten og det andet bliver toastbrødet. Og du ved at du ikke kan spille marmeladeklatten, fordi det tror du ikke at du er god nok til, men toastbrødet vil du gerne være. Hvis de kan se sådan noget på dig, at du tager nej-hatten på, så putter de dig helt klart det sted hen, hvor du ikke vil være, for så kan du finde dig selv og lære at gøre det. Så du kan overkomme din frygt.

Interviewer: Ja så man udfordres lidt?

Majbritt : Ja.

Interviewer: Så det her med at man kan være sig selv, og at man lærer at tage ja-hatten på og sådan nogle ting, at man lærer ikke at være så bange og sådan, kan man så tage det med op i skolen, eller er det noget man kun kan, når man er hernede?

Majbritt : Nej, jeg har brugt det meget oppe i skolen. Jeg har måske ikke været den bedste i skolen til ligesom at være sammen med folk, fordi at jeg sådan altid har holdt mig igen. Men efter jeg er startet her, så er jeg blevet ekstremt, jeg har fået virkelig meget selvtillid. Og sådan den person jeg er, den er jeg. Jeg kan ikke gøre noget ved det, og jeg kan godt lide den person jeg er, fordi jeg synes jeg er meget sjov [griner]. Nu går jeg i det tøj jeg godt kan lide, og hvis andre ikke kan lide det, jamen sådan er det jo, det er ikke mit problem. Hvis de har lyst til at snakke om det og du ved, hade på mit tøj, så gør de jo bare det. Jeg har ikke tænkt mig at sige noget til dem, fordi jeg har gået til teater og – det er jo ikke for at sige, at jeg har gået til teater, så nu er jeg bare sej. Det er jo fordi at teater bare har lært mig at... sådan måske være mere mig selv og ekstremt meget i skolen at sige fra. Det har lært mig at sige meget fra overfor dem som har drillet mig lidt i fortiden, men måske ikke gør det mere.

Interviewer: Okay. Men hvordan har du så lært at sige fra hernede?

Majbritt : Du skal altid have ja-hatten [hoster] hernede, men det er jo ikke sådan at du skal have det oppe i skolen. Det er jo ikke sådan, hvis der er en der kommer hen og spørger dig om de må slå dig, så skal du ikke sige ja, det må de selvfølgelig ikke. Men det er bare... her der har du ja-hatten på altid, fordi så kan du ligesom overkomme din frygt. Hvis det var sådan at du bare kunne sige nej så snart du ville, så ville det jo ikke fungere. De kan ikke gå rundt og spørge ”vil du spille den her rolle” ”nej”, ”vil du spille den her rolle” ”nej”, ”vil du spille den her rolle” ”Ja, det vil jeg vildt gerne” og så giver de den måske endda stadigvæk til en af dem der har sagt nej, fordi de skal igen overkomme deres frygt. Hvor i skolen jeg har sådan brugt det på at sige mere fra overfor dem der måske har drillet mig lidt i fortiden, hvilket også har gjort at jeg har fået det meget bedre i klassen.

Interviewer: Er det så måske det her med at du har fundet dig selv lidt og lidt tør stole på at du er okay som den du er, som gør at du kan sige fra?

Majbritt : Mmh, det er det helt klart.

Interviewer: Okay. Det er lidt det her du snakkede om til at starte med om at man finder sig selv på en anden måde hernede.

Majbritt : Mmh.

Interviewer: Det giver super god mening. Er der... Er der noget du tænker jeg skal vide om Kastali'a og det at være hernede, og hvad man får ud af det, som vi ikke har snakket om?

Majbritt : At hvis man har lyst til at prøve Kastali'a, så... jeg ved ikke hvordan det fungerer, det der med at få en prøvedag her, men jeg kunne godt forestille mig at det virkede lidt mærkeligt at få en prøvedag her, fordi man arbejder jo på et stykke. Ikke fra dag et, men man bliver oplært i at nu skal vi lave et stykke og du skal fremlægge det for dine forældre. Men, så helt klart... så helt klart tag på Kalima, det var der jeg ligesom startede, fordi at Kalima... det var en uge kun, hvor det her det varer en hel sæson. Hvor den her uge den er ekstrem sjov, du er dog sammen med ekstremt mange folk også. Jeg ved ikke om der er over halvtreds, så det vil også være et meget stort stykke, til meget få lærere der hjælper dig. Men det er sejt at de sætter sådan et stort projekt i gang, og hvis man så skal starte og man ikke er helt sikker, så helt klart tag på Kalima bare den uge, fordi det var ligesom det der sagde til mig, at nu skal jeg altså prøve det her.

Interviewer: Ja okay. Jamen det lyder fedt. Det er nogle virkelig spændende ting du får sagt. Men jeg tror ikke, at jeg har flere spørgsmål nu.

Majbritt : Nej okay.

Interviewer: så jeg slukker lige optagelsen.

Bilag 12: Interview Marie

Interviewer: Sådan der. Okay, nå men jeg hedder Interviewer og jeg kender Jan og Lisbeth. Og de vil jo gerne finde ud af hvordan det er at være hernede og hvad I får ud af at være hernede, og sådan bare generelt om det er godt eller skidt. Og der er ikke noget der er rigtig eller forkert, de er bare nysgerrige – som de plejer at være [griner lidt]. Så ja, jeg vil egentlig bare starte med at høre sådan lidt om hvem du er og hvor gammel du er, hvad du laver i fritiden og sådan lidt?

Marie: Jeg hedder Marie og jeg er tolv år... I fritiden der går jeg til Kastali'a og skøjtning og sådan... ja, ikke rigtig andet så meget.

Interviewer: Okay. Går du i skole et eller andet sted her i Randers?

Marie: Nej, sådan tæt på. Stevnstrup?

Interviewer: Okay.

Marie: [anonymiseret]-skolen hedder den

Interviewer: Okay. Hvorfor startede du i Kastali'a dengang?

Marie: Det var fordi, at min veninde hun havde sådan... gået til det og så havde jeg fortalt hende at jeg gerne ville gå til noget teater, og så sagde hun, at det var rigtig sjovt hernede. Og så begyndte jeg her.

Interviewer: Okay? Hvad var det ved teater du synes var fedt, inden du startede?

Marie: JEg synes det var sjovt at man sådan kunne være en anden agtigt, og så... behøver man ikke rigtig sådan lave noget, for eksempel hvis man nu skulle have det som arbejde, så ville det være sjovt også. Så kunne man bare sådan have det sjovt hele tiden, i stedet for at skulle sidde og skrive på et papir og sådan noget.

Interviewer: Ja, det kan jeg sagtens se, det er lidt mere kreativt. Okay. Var det fordi du havde hørt positive ting fra din veninde, som gik hernede, eller var det bare fordi at du tænkte, at det kunne være fedt sådan at starte til teater, og så var Kastali'a lige et sted hvor man kunne gøre det?

Marie: Det var sådan lidt begge dele, fordi hun sagde det var sjovt og at man fik venner, og at det var virkelig hyggeligt, og jeg tænkte også sådan at teater det var fedt, og så var det lige det som var tættest.

Interviewer: Mmh? Så passede det lige, det er da kun dejligt. Hvad med sådan... hvordan er det at gå hernede og være på Kastali'a?

Marie: Hmm... jeg synes det er hyggeligt, man får sådan snakket med nogen og sådan.

Interviewer: Okay? Hvad er det der er hyggeligt hernede?

Marie: Jeg synes det er hyggeligt, at vi laver alle mulige lege og sådan... ja snakker sammen og sådan pynten rundt omkring er også hyggeligt.

Interviewer: Okay? Så lidt sådan god stemning måske? Hvordan har man det så... hvilken følelse får man, når man træder ind på Kastali'a her efter skole?

Marie: Sådan man slapper af. Sådan i skolen kan man godt sidde sådan og være lidt træt og herinde kommer man op i humøret igen.

Interviewer: Ja, så man kommer lidt op i gear igen? Okay. Hvad føler du egentlig at du får ud af at gå på Kastali'a?

Marie: Jeg tror, at jeg synes, at jeg bevæger mig lidt mere end normalt. Før der gik jeg ikke rigtigt til noget hvor jeg sådan bevægede mig, der bevægede jeg mig ikke særligt meget. Men nu bevæger jeg mig sådan ved at lege og have det sjovt.

Interviewer: Mmh? Hvad med sådan at din veninde sagde, at man fik nogle gode venner hernede... Har du også oplevet det?

Marie: Ja det synes jeg.

Interviewer: Det er da dejligt at høre. Hvad tror du det er der gør, at man får gode venner hernede?

Marie: Man kommer sådan meget tæt på hinanden.

Interviewer: Hvordan?

Marie: I legene der skal man sådan kramme og sådan noget, og så også til... når man laver forestillinger, så inden bruger man ret meget tid sammen. Man går ned i butikkerne og sådan noget.

Interviewer: Okay, så man er også lidt sammen udenfor Kastali'a så? Det lyder også rigtig dejligt. Det giver selvfølgelig rigtig god mening med det, du allerede har sagt, men hvorfor bliver du ved med at gå på Kastali'a?

Marie: Det... det er fordi jeg synes det er hyggeligt, og det er sjovt at lave forestillinger og sjovt at vise det frem man har lavet til publikum.

Interviewer: Ja sådan se hvad deres respons er og sådan? Mmh. Hvad... Hvad er det der er sjovt ved at være hernede?

Marie: Det er legene, hvor man sådan... alle får sådan lov til at være med agtigt, at komme ind og prøve og sådan. Normalt så er det sådan, at når man leger i skolen, så er det bare læreren som gør

det hele, men her der kan man sådan på skift lave noget man leger, og man får også lidt selv lov til at bestemme, hvad vi gerne vil lave. Så styrer man lidt den leg.

Interviewer: Okay, så man styrer det lidt selv måske hernede?

Marie: Mmh.

Interviewer: Okay. Hvad med sådan i forhold til når I skal lave skuespil og sådan noget, kan I så også selv bestemme lidt?

Marie: Ja, for der spørger de "hvad synes I er en god idé?". Så siger man for eksempel en, så kan man lave en skole, eller...

Interviewer: mmh. Okay, er det fedt at man ligesom kan få lov til at bestemme selv?

Marie: Mmh.

Interviewer: Det kan jeg godt forstå. Hvad synes du egentlig om øvelserne og legene hernede?

Marie: Jeg synes de er virkelig sjove. For eksempel så er der BANG, den er virkelig sjov fordi... ja. Man skal sådan tænke hurtigt og skynde sig at dukke sig.

Interviewer: Okay, og det kan du godt lide, når det går hurtigt?

Marie: Mmh.

Interviewer: Okay. Har du så nogle du ikke så godt kan lide af øvelserne?

Marie: Hmm... det er dem der, hvor man sådan skal gå stille og så skal man bare stirre uden at grine og sådan. Det er lidt svært.

Interviewer: Ja okay, det kan jeg godt se. Så det er de sjove lege som er bedst eller hvordan?

Marie: [nikker]

Interviewer: Okay.

Marie: Eller, det er også lidt sjovt med dem hvor man skal sådan... det er ikke rigtig en leg, men det er sådan en aktivitet, hvor man sådan skal være sur [laver et surt ansigt].

Interviewer: Okay [griner] ja, hvor man kan se hinandens ansigtsudtryk og sådan?

Marie: Mmh.

Interviewer: Ja den er også god. Okay, føler du at man kan få noget hernede på Kastali'a, som man måske ikke rigtigt kan få andre steder? Altså for eksempel hvis man går til andre fritidsaktiviteter, eller på skolen, eller derhjemme eller andre venner eller sådan?

Marie: Ja altså... nu går jeg til skøjtning ellers, der snakker man ikke rigtig sammen. Der er man sammen med dem vi kender normalt og går sammen med. Så vi er sådan fyrre andre, og dem snakker man ikke rigtigt med, det gør man ikke rigtigt. Men her der snakker man meget mere sammen.

Interviewer: Ja sådan med alle eller hvad?

Marie: Ja.

Interviewer: Ja okay. Er det det her med at man kommer tæt på hinanden, som så gør at man kommer til at snakke sammen også?

Marie: [nikker]

Interviewer: Mmh, det giver rigtig god mening. Hvad sådan med lærerne hernede, hvordan er de?

Marie: Jeg synes de er sådan søde, de griner og er sjove.

Interviewer: Mmh. Hvad med sådan når man sammenligner lærerne hernede med dem oppe på skolen, er de så ens eller forskellige?

Marie: De er sådan... lidt forskellige, fordi dem oppe i skolen de er meget sådan... "nu skal i skynde jer at gøre det, og hvis I ikke gør det, så kommer I på kontoret" eller "hvis I ikke gør det, så løber I rundt om huset". Her er det sådan lidt mere sådan... "Nu skal I altså gøre det ellers så... ja, det skal I bare".

Interviewer: Ja okay. Så det er lidt anderledes?

Marie: Mmh.

Interviewer: Det kan jeg godt se. Hvordan er det generelt hvis man sammenligner det at skulle lære noget hernede og så at skulle lære noget oppe i skolen, er det så... altså er det så forskel på det også? Det miljø man sådan lærer I, altså hvordan de er hvis man gør noget godt eller noget der knap er så godt?

Marie: Ja hvis man gør noget skidt oppe i skolen, så bliver de meget sure. Hvis man gør det her, så... ej, det var ikke lige så godt, det skulle jeg nok ikke lige så. Så ja, man gør det ikke rigtigt her.

Interviewer: Nej okay. Hvorfor tror du det er, at man ikke gør noget man ikke må her på samme måde?

Marie: Det er fordi at heroppe der er det meget sjovere det man skal. Det man skal i skolen, det er at så skal du sætte dig ned på din plads, og så skal du lave dit grammatik eller sådan.

Interviewer: [griner lidt] ja det er ikke helt det samme som at lave teater, det kan jeg godt se.

Marie: [griner lidt]

Interviewer: Okay. Hvad... hvad lærer man egentlig henede? Hvad føler du, at du har lært ved at gå på Kastali'a?

Marie: Jeg tror, at jeg har lært lidt mere sådan stoneface. Hvis det nu er, at jeg ikke må grine, så kan jeg godt sådan [viser stoneface]. Og også vise lidt mere følelser, hvis nu vi skal sådan lade som om vi er i et kamera eller sådan.

Interviewer: Okay, ej det lyder også sjovt. Har du sådan kunne bruge det man lærer fra Kastali'a andre steder synes du?

Marie: Ja... de fjerner sådan tit spejlene, så skal man ikke kigge ind i spejlene og sådan. Ligesom på nogle af spejlene ude i det der venturum, der står der "du er god nok som du er" og sådan noget, og... ja sådan bedre med at snakke med folk, det har jeg lært her. Altså sådan før der var jeg ikke sådan, hvis der nu var nogen som sagde hej til mig, så sagde jeg sådan "hej"[meget lav stemme]. Nu er jeg sådan "Hej" [meget højere stemme].

Interviewer: Ja så du er blevet lidt sådan... du er ikke så stille længere? Okay. Hvad er det der gør eller... hvordan tror du at Kastali'a har hjulpet med det?

Marie: sådan... Kastali'a er lidt mere sådan, der er alle... der er ikke rigtigt nogen der er så generte, alle de er sådan "Hej hej". For eksempel hvis man nu kommer i en helt ny klasse, så er der nogen der sådan er "hej" [lav stemme], men her er det ligesom sådan "Hej" [høj stemme].

Interviewer: Ja så det er lidt mere sådan velkommen eller man bliver budt mere velkommen og det er mere åbent måske? Okay. Det lyder rigtig godt. Er det noget du synes det er vigtigt for mig at vide om Kastali'a og hvordan det er at gå her? Og hvad du sådan føler, at du har fået ud af det, som vi ikke har snakket om?

Marie: Nej det tror jeg ikke.

Interviewer: Okay, jeg læser lige mine spørgsmål igennem, for at se om jeg har fået det hele med. Jeg synes egentligt at jeg har været sådan meget igennem det... det der med, at du sådan... at du er blevet mere, hvad skal man sige, at du er blevet mindre stille... er du også blevet det udenfor Kastali'a eller er det kun hernede?

Marie: Jeg vil sige at jeg er lidt mere åben udenfor Kastali'a, fordi jeg har noget familie, som jeg ikke plejer at være så åben sammen med, men nu er jeg sådan... for de plejer at være sådan "Hej hej" agtigt [høj stemme], hvor jeg var sådan "Hej" [meget lav stemme], så meget genert. Men nu er jeg sådan, hvis de er sådan "hej" [høj stemme] så er jeg sådan "hej" [lige så høj stemme]. Så meget mere sådan... end "hej" [lav stemme]. [begge griner lidt]

Interviewer: Ja okay. Hvordan sådan generelt, synes du at man ligner hinanden, dem som går hernede på Kastali'a?

Marie: Ja nogle af dem, der er jo mange forskellige typer agtigt. Der er nogle som godt kan lide det, og nogle der godt kan lide det. Så der er nogle der er meget forskellige og nogle der meget ens. For eksempel nu har jeg nogle veninder jeg går sammen med, de er også ret sådan forskellige, men vi er stadig ret gode venner.

Interviewer: Mmh? Så man kan godt være venner med nogen, som man ikke ligner helt?

Marie: Mmh.

Interviewer: Okay, kan man også det oppe i skolen på samme måde?

Marie: hmm... jamen, der er de ikke så åbne overfor at være venner med nogen de ikke rigtig kender. Der er nogle der er meget stille og kedelige og sådan, som ikke kan lide de samme ting. Og så... de gider ikke rigtigt dem som ikke er stå stille. Men her er det sådan, hvis der nu er en som godt kan lide rock, og en som godt kan lide Rasmus Seebach, så er det sådan lidt lige meget.

Interviewer: Okay. Så det er okay at være den man er hernede?

Marie: Mmh.

Interviewer: Jamen det er dejligt at høre. Jeg tror egentlig ikke rigtig jeg har flere spørgsmål. Er der noget du gerne vil ud med?

Marie: Nej det tror jeg ikke [begge griner]

Interviewer: Jamen okay, så tror jeg lige at jeg slukker den her.

Bilag 13: Interview Natasja

Interviewer: Jeg hedder Interviewer, og jeg kender Lisbeth og Lisbeth er i gang med et projekt der hedder SANS, hvor hun rigtig gerne vil undersøge, hvad i får ud af at være hernede. Hun har selvfølgelig en ide om at i får forhåbentlig et eller andet ud af at det. Så hun vil bare høre om hvad i syntes om at være hernede og du syntes du får noget ud af det. Det er både, hvis du ikke får noget ud af det, skal du ikke sige du får noget ud af det, det er helt fair, hun er bare nysgerrig. Det er vi sådan set alle sammen. Igen jeg hedder Interviewer og jeg går på Ålborg universitet og laver sådan nogle interview, så hun har headhuntet mig, så jeg har fået lov til at stille dig nogle spørgsmål. Og du just in case det blive optaget, men det skal nok blive behandlet ordentligt. Der er ikke nogen der kommer til at kunne se at det er dig der har sagt det, der bliver sagt. Du bliver anonymiseret. Og hvis der er nogle spørgsmål du ikke har lyst til at svare på, så behøver du ikke det. Hvis du bagefter gerne vil trække dine statements tilbage, så siger du bare til, fordi det må du også gerne. Er det ok?

Natasja: Ja

Interviewer: Så er det out of the way. Vil du ikke prøve at fortælle lidt om dig selv? Hvor gammel du er og sådan

Natasja: Jeg er 12 år. Jeg bor i Randers og så går jeg på Forberedelsesskolen.

Interviewer: Okay, er det et special skole, eller er det bare noget den hedder?

Natasja: Det er bare noget den hedder.

Interviewer: Det er bare noget den hedder. Nice. Går du til andet udover Kastali'a i fritiden?

Natasja: Jeg går til Klaver og noget der hedder storband.

Interviewer: Okay så du er meget musikalsk også?

Natasja: Ja

Interviewer:; Kan man sådan lidt høre. Okay det lyder nice. Så du er 12 og du går i skole.

Interviewer: Hvorfor startede du hernede på Kastali'a egentlig?

Natasja: Min storesøster har gået her og så gik hun her indtil hun fik sceneskræk. Men så gad jeg godt at prøve det og så syntes jeg at det var hyggeligt.

Interviewer: Dejligt, godt at høre. Så du har hørt det sådan fra din søster, at det var nice. Kan du prøve at beskrive det sådan hvordan det er at gå hernede og hvad du syntes om det?

Natasja: Jeg syntes der er godt selskab og fællesskabsagtig og så griner vi tit.

Interviewer: Hvorfor griner man? Er det fordi man hygger sig? (griner)

Natasja: Ja

Interviewer: Får man gode venner hernede?

Natasja: mmm

Interviewer: Lyder dejligt. Hvid du nu skulle. Nu kender jeg jo ikke Kastali'a særligt godt. Jeg har aldrig gået hernede. Hvis du nu skulle sådan beskrive det for mig, eller prøve at pitche det for mig, hvis jeg skulle gå hernede. Hvad ville du så sige om Kastali'a?

Natasja: Man kan få mange gode venner. Man har det godt. Man kan være sig selv og så griner man ikke at folk men man griner med folk.

Interviewer: Det lyder rart. Det der med at man kan være sig selv, hvordan kan man det hernede? Hvordan kan det være at du føles du kan være dig selv hernede?

Natasja: Ikke sådan holde sig tilbage agtigt. (Uklart 03:13-03:14)

Interviewer: Det lyder som et rart sted at være. Nu har du allerede sådan nævnt lidt. Føler du at du får noget specifikt ud af at gå på Kastali'a, mere frem for at gå til klaver fx, som du også gør?

Natasja: Egentlig ikke rigtigt, jeg syntes bare det er hyggeligt.

Interviewer: (Uklart 03:35 – 03:36)

Natasja: Okay.

Interviewer: Og du har fået nogle venner hernede. Er det nogen du kender fra skolen også? Dem du går hernede med.

Natasja: To fra skolen. Ellers har jeg ikke kendt nogen ellers.

Interviewer: Nej. Hvordan var det da du startede og du ikke kendte nogen? Var det uhyggeligt ja eller faldt man sådan hurtigt i hak?

Natasja: Man snakkede bare og så fik man nogle venner rimelig hurtigt.

Interviewer: Okay. Altså du nævner det her med at man hurtig får venner og du siger det her med at du egentlig ikke får noget andet ud af at gå på Kastali'a, end hvad du gør ved at gå til klaver, men altså har du også fået mange venner ved at gå til klaver eller hvordan?

Natasja: Nej for der går sådan mere alene.

Interviewer: Okay så der er et eller andet med andre på Kastali'a, man er mere sådan sammen. Okay. Er der noget sådan der er ikke noget Kastali'a gør som hjælper dig med et eller andet, eller sådan hvor du tænker, fordi jeg kan få lov til at være mig selv hernede, så kan jeg godt være mig selv oppe i skolen, eller jeg er bedre til at få venner for jeg er ikke så bange for at snakke eller noget?

Natasja: Nej det syntes jeg egentlig ikke. Jeg har altid været meget snaksalig og meget mig selv syntes jeg

Interviewer: Tror du det er derfor du godt kan lide at være hernede også?

Natasja: Ja, fordi der er mange der sådan minder om en.

Interviewer: Så der er mange der godt kan lide at snakke og være sociale hernede?

Natasja: mmmm

Interviewer: Okay, det giver også god mening, det er teater (griner)

Natasja: (Griner)

Interviewer: Føler du at du har lært noget af at gå hernede?

Natasja: Fællesskab, samarbejde.

Interviewer: Hvordan lærer man at samarbejde hernede?

Natasja: Med alle mulige øvelser.

Interviewer: Okay. Er der nogen du går efter?

Natasja: Ja det syntes jeg.

Interviewer: Har du så nogen favoritter også eller hvad?

Natasja: Det er også meget lege, hvor man faktisk (uklart 05:29-05:31)

Interviewer: Okay

Natasja: Det er sådan en hvor. Jeg elsker en der hedder Ninja Turtle destruktion, hvor man skal gå efter andres hænder så de ryger ud hænder. Man må kun lave et move af gangen.

Interviewer: Okay. Hvorfor er den sjov?

Natasja: Det ved jeg ikke. Jeg syntes bare at den er sjov.

Interviewer: Griner. Okay Ninja Turtle destruktion. Den har noget af et navn. Så det er sådan nogle lege man laver hernede. Okay. Er det så din favorit?

Natasja: Ja

Interviewer: Hvor lang tid har du gået hernede?

Natasja: I 2 år tror jeg

Interviewer: Hvordan kan det så være at du bliver ved med at gå hernede? Er det fordi du jo er glad for at gå hernede. Hvad er det hernede du har lyst til at komme til hver gang du møder op?

Natasja: Har det så svært at forklare. Syntes bare at det er hyggeligt.

Interviewer: Okay. Flot. Er det de voksne eller er det de andre elever eller er det. Du siger det er svært at forklarer, det kan jeg godt sætte mig ind i men vi er her for at dykke lidt mere ned i hvad det kunne være. Er det anderledes at være hernede end det e at være oppe i skolen eller?

Natasja: Ja fordi at ovre på skolen er der ikke så mange der forstår dig tror jeg. Så meget

Interviewer: Hvordan det tænker du?

Natasja: At jeg godt kan lide, jeg har en rimelig god fantasi til at lave historier og sådan noget

Interviewer: Ja

Natasja: Og det kan de bedre forstå end dem oppe i skolen kan.

Interviewer: Okay. Så det er sådan mange andre ting man går op i måske også. Okay. (Uklart 07:17-07:19) Så det er en af grundene til at det er rigtig fedt at komme hernede.

Natasja: Ja

Interviewer: Du får lov til at slippe din fantasi fri.

Natasja: Ja

Interviewer: Og så får du lov til at være social. Du virker meget social. Nu har du nævnt det der med at du har en favorit. Du har også nævnt hvorfor du godt kan lide den. Er der andre øvelser du godt kan lide?

Natasja: Ikke hvad jeg lige kan komme på. Jeg kan lide næsten alle

Interviewer: Er der så nogen du ikke kan lide?

Natasja: BANG har vi så lavet rimelig meget, så den er jeg ved at få lidt spat af.

Interviewer: Hvad er BANG for en?

Natasja: Det er hvor der er en sherif og så skal man pege på en imens man siger bang og så skal de to ved siden af vende sig om og sige bang i mens den i midten dukker sig. Det er lidt svært at forklare.

Interviewer: Jeg tror jeg har en ide om det.

Natasja: Okay

Interviewer: Og det er fordi du har lavet den for meget. Okay, det giver også god nok mening. Der er ikke sådan en, hvad skal man sige. Laver i altid de samme øvelser, eller er de gode til at skifte dem ud?

Natasja: Vi laver faktisk næsten ikke hver gang de samme.

Interviewer: Okay

Natasja: Næsten aldrig de samme

Interviewer: Det er okay for så kan det godt være (Uklart 08:27-08:29) okay. Hvordan syntes du sådan, nu har du også idræt oppe i skolen og sådan noget. Har man noget der minder om det man har hernede. Altså har du noget der minder om oppe i skolen?

Natasja: Frikvarterne

Interviewer: Frikvarterne

Natasja: Ja hvis drengene ikke er der så, pigerne de forstår det sådan ok

Interviewer: Okay det her med fantasi og det her

Natasja: Ja

Interviewer: Hvorfor forstår drengene det ikke tror du?

Natasja: De går meget mere op i videospil

Interviewer: Ja det kunne jeg godt forestille mig

Natasja: Det lidt kedeligt syntes jeg

Interviewer: Så hvordan. Altså hvordan kan det være du føler du sådan. Hvordan føler du at du kan bruge din fantasi hernede?

Natasja: Ja sådan for at skabe historier

Interviewer: Så i skaber også historier hernede.

Natasja: Ja, som vi kan bruge til et teaterskykke.

Interviewer: Hvor tit laver man så teaterstykke hernede? I laver mange øvelser når i er her, så hvornår laver man så teater?

Natasja: Sidste gang der kom vi ud i nogle grupper, hvor vi skulle lave et lille stykke for sådan en ide til hvad vi kunne lave til vores forestilling.

Interviewer: Okay så man fik lov til at brainstorme måske sammen eller. Okay så for at opsummer lidt. Man får lov til at være social hernede og man får gode venner. Det er ikke anderledes end at gå til klaver, men det er rart alligevel for der er nogen og du er lidt mere alene når du er til klaver, og du får lov til at slippe din fantasi fri. Det er lidt anderledes end at være i skole på nær i frikvarterne, som det minder ret meget om

Natasja: Ja

Interviewer: Hvordan kan det være at det minder så meget om frikvarterne, for i mit hoved så tænker jeg at frikvarterne er noget af det fedeste ved at gå i skole. Det lyder jo ret godt, at det så er det der minder om at gå til teater.

Natasja: Jeg tror at det er fordi (Uklart 10:21-10:23) Det ved jeg faktisk ikke helt.

Interviewer: Nej

Natasja: Jeg tror bare fordi. Det ved jeg ikke.

Interviewer: Altså føles det som at være til fri leg eller sådan hernede når du er her?

Natasja: Ja nogle gange

Interviewer: Ja okay. Så ja hvad med det her med at det er tit så går man til timer og sådan noget oppe i skolen. Alt er tilrettelagt og sådan noget. Så skal du til dansk, så skal du til matematisk, så skal du til geografi eller whatever. Er det også så struktureret hernede?

Natasja: Det syntes jeg egentligt ikke.

Interviewer: Nej. Hvordan sætter de jer så i gang? Hvordan føles det?

Natasja: Vi laver en øvelse og så siger de vi går i gang med en ny en.

Interviewer: Okay.

Natasja: Men hver øvelse er ikke ligesom i skolen.

Interviewer: Nej okay. Jeg tror efterhånden at vi er ved at komme rimelig godt igennem. Er du glad for, altså det du har lært hernede, altså det her med man laver en masse øvelser og sådan noget. Er det noget du syntes du kan bruge andre steder eller sådan. Er det noget du tænker nogensinde når du er i en anden situation udenfor Kastali'a nåh ja det er ligesom nede på Kastali'a eller.

Natasja: Altså i frikvarterene. Det er også derfor det minder lidt om, så vi tre som går her vi foreslår en leg og prøver at få de andre med

Interviewer: Okay

Natasja: Til at lave en leg

Interviewer: Så i bruger legene hernede fra oppe i skolen også. Okay Hvad med de andre piger, kan de lide det?

Natasja: Ja nogle af dem. Nogle af legene ikke alle

Interviewer: Nej det også fair nok. Okay. Er der noget andet om Kastali'a du tænker er vigtigt at nævne, eller du tænker det er mega vigtigt for at forstå hvad Kastali'a er eller hvordan du har det med at gå hernede?

Natasja: Ikke hvad jeg lige kan komme på nu.

Interviewer: Nej. Jeg syntes egentlig også at vi er kommet meget godt omkring. Jeg syntes det er lidt spændende at du siger at du får venner hernede og det er fedt at være hernede og sådan noget men, det der med man får noget specifikt ud af det, om man får nogle redskaber til et eller andet. Det syntes du faktisk ikke. Det er lidt spændende.

Natasja: Altså det der med venner. Der har jeg faktisk fået en af mine allerbedste venner syntes jeg.

Interviewer: Okay. Hernede. Er det en af dem der også går på skolen?

Natasja: Nej.

Interviewer: Okay. Så du har fået en rigtig god ven hernede. Tror du at du havde fået altså sådan en ven oppe i skolen også. Tror du at hvis hun havde gået i skole med dig, at I var blevet ligeså gode venner?

Natasja: Ja det tror jeg. Vi interesserer os rigtig meget for det samme.

Interviewer: Jeg tror faktisk ikke jeg har mere lige nu. Du er også kommet ind på en øvelse du rigtig godt kan li og du vidste ikke helt hvorfor.

Natasja: Nej, jeg syntes bare at den er sjov.

Interviewer: Er den anderledes end de andre øvelser?

Natasja: På nogle punkter og på nogle punkter ikke.

Interviewer: Hvordan er den anderledes?

Natasja: Det ved jeg faktisk ikke lige.

Interviewer: Hvad med sådan en øvelse, altså går øvelserne normalt hurtigt eller langsomt eller kan det være noget med det, altså hastigheden i det.

Natasja: Altså den der går rimelig hurtigt.

Interviewer: Den går hurtigt. Kan det være noget med hastigheden? Kan du godt lide øvelserne som går hurtigt.

Natasja: Ja det syntes jeg er fedest.

Interviewer: Er det sjovest så? Hvad er det der er sjovt ved de hurtige lege?

Natasja: Jamen så skal man hurtig tænke.

Interviewer: Så man skal reagere hurtigt.

Natasja: Der er rimelig mange reflekser i dem.

Interviewer: Okay det giver god mening. Og du havde BANG, den kunne du ikke lide, eller den var du ved at være træt af.

Natasja: Ja.

Interviewer: Der er ikke nogen du decideret sidder og tænker, den gider jeg ikke lege, udover BANG

Natasja: Egentlig ikke.

Interviewer: Nå men det. Jeg tror vi. Jeg læser det lige igennem en sidste gang, men jeg syntes egentlig vi har været rimelig. Der er måske lidt her med. Vi har snakket en lille smule om det også, men det er lidt det her med om der er forskel på at gå i skolen og så være hernede. Du sagde det var ligesom at være i frikvarter. Så nævnte du det her med at man måske ikke havde ligeså meget. Fik lov til at bruge sin fantasi oppe i skolen, som man gjorde hernede. Er der andet du tænker det kan jeg ikke få lov til oppe i skolen, eller andre steder i hverdagen, hvor du tænker det kan jeg få lov til at lave hernede, eller det kan jeg få lov til at tænke sådan her.

Natasja: Det skal lige komme an på faget.

Interviewer: Ja.

Natasja: For nogen gange i dansk skal vi lave historier.

Interviewer: Okay. Så får du lov til at bruge det.

Natasja: Det kommer an på hvilken genre det skal være.

Interviewer: Ja selvfølgelig. Kan du så bruge altså det her teater i historierne?

Natasja: Lidt ja.

Interviewer: Tror du det har gjort dig bedre til at skrive?

Natasja: Ja altså til at udvikle min fantasi.

Interviewer: Jeg tror vi er kommet godt omkring. Det er rimelig tydeligt at du godt kan lide at være hernede, så det er jo dejligt, og du har fået nogle gode venner. Nice. Jamen så tror jeg bare jeg stopper den her.

Bilag 14: Interview Signe

Interviewer: Og det er ikke farligt.

Signe: Nej begge griner lidt]

Interviewer: Nu siger du, at du ikke har hørt så meget om det, så nu fortæller jeg lige lidt om det.

Signe: Ja [griner lidt]

Interviewer: Jeg hedder Mette, og jeg læser på Aalborg Universitet, og jeg kender Lisbeth. Og Lisbeth hun er i gang med et projekt som hedder SANS, hvor hun supergerne vil finde ud af hvordan I synes det er hernede, og hvad I får ud af at være hernede.

Signe: Ja.

Interviewer: Så den opgave har hun sat mig på. Så jeg har fået lov til at snakke med jer, så det er jo dejligt. Så jeg har en hel masse spørgsmål, men til at starte med vil jeg egentlig bare gerne høre lidt om hvem du er og sådan hvor gammel du er og sådan?

Signe: Ja.

Interviewer: Så du kører bare [griner]

Signe: Jamen jeg hedder Signe, og jeg er tolv, ja. Ja så bliver jeg tretten til sommer.

Interviewer: Okay.

Signe: Ja...

Interviewer: Går du i skole og går du til fritidsaktiviteter udover?

Signe: Ja, altså jeg går nede på [anonymiseret]-skolen, og jeg går ikke sådan rigtigt til noget lige nu til andet end teater. Jeg interesserer mig ikke sådan lige så meget for sport, så det er derfor... ja.

Interviewer: Det er også helt fair. Jeg kan høre, at der sådan lidt er to grupper. Enten er der dem som går til noget andet ved siden af eller også så er der dem som udelukkende går til teater.

Signe: Ja.

Interviewer: Det er så fint. Hvorfor startede du egentlig på Kastali'a dengang?

Signe: Jamen altså, jeg startede... min storesøster er tre år ældre end mig og hun startede her måske to år før mig, og så... altså først så startede hun så fordi vi havde set nogle forestillinger herinde

og sådan noget, og så hørte jeg bare mere og mere om hvor fedt hun syntes det var, og om arrangementerne hun skulle være med til, og det lød helt vildt sjovt. Og jeg... det fællesskab de havde, det synes jeg bare... og så så jeg jo også hendes forestillinger, og jeg synes de var vildt gode. Og så valgte jeg bare at melde mig ind, og prøve.

Interviewer: Jamen det var da fedt.

Signe: JA

Interviewer: Så det er din storesøster som har været din indgang til det?

Signe: Ja.

Interviewer: Okay, og det var det her med at det var sjovt og så fællesskabet som hun fortalte om, og så selvfølgelig de fede forestillinger?

Signe: Ja, fordi jeg så jo sådan hvad det var de lavede, og jeg synes det så megafedt ud.

Interviewer: Havde du så interesse for teater inden du startede?

Signe: Ja, jeg har gået sådan... der er Sankt Klemens kirke, jeg ved ikke om du kender den kirke?

Interviewer: Yes

Signe: Ja, jeg bor lige i nærheden

Interviewer: Okay?

Signe: Der har jeg så gået siden jeg var seks år. Så jeg har ligesom [begge griner] stået på en scene før, så jeg har sådan interesseret mig for det.

Interviewer: Okay, og så har du bare fået dig lov til at slå dig helt løs hernede?

Signe: Ja [griner]

Interviewer: Okay, jamen det er da dejligt.

Signe: Mmh.

Interviewer: Hvordan, nu har du selvfølgelig sagt lidt igennem din søster, men hvordan er det at være hernede? Kan du sætte nogle ord på det – at være på Kastali'a?

Signe: Det er bare et fedt sted, hvor jeg føler, at der er mange sådan fede typer... fordi nogle gange så er det rart at komme væk fra dem, som man måske altid er sammen med i klassen og der kommer altid nye hold for det meste, og det er også fedt at der kommer nye mennesker – alt bliver sådan lidt blandet rundt, så man både stadigvæk er venner med nogle fra de gamle hold og så hele tiden får nye. Og jeg kan godt lide at være hernede, det er et fedt sted, hvor man føler, at man kan være sig selv og sådan noget. Så.

Interviewer: Det hører jeg tit det der med at man kan være sig selv hernede [begge griner], det lyder megafedt.

Signe: Ja.

Interviewer: Hvordan kan det være at man kan være sig selv hernede? Altså... hvad er det der gør at...

Signe: Jeg tror lidt altså sådan... jeg synes bare at det er gode mennesker som er hernede, man føler sig sådan sikker.

Interviewer: Ja så noget tryghed?

Signe: Ja. Og man ligesom bare kan være glad for at komme herved.

Interviewer: Jamen det er jo også dejligt. Er det så... hvordan er det så at være hernede i forhold til at være oppe i skolen? Er det lige så trygt begge steder eller?

Signe: Ja, altså det... jeg tror bare der er en forskel på det der med altid at være nogle mennesker og så at være sammen med mennesker man kun ser få gange, og så det der med at møde nye mennesker hernede.

Interviewer: Ja så man ryster lige posen lidt?

Signe: Ja.

Interviewer: Jamen det lyder også sundt, at man ligesom møder nye mennesker.

Signe: Ja jeg tror godt, nogle gange at man har brug for... nu er jeg ikke sådan en der så tit er sammen med mine venner i fritiden, så det er måske dejligt at komme hened nogle gange og så være sammen her.

Interviewer: Ja så man er måske social henede på en anden måde?

Signe: Ja.

Interviewer: Så man behøver måske ikke altid at tage dem med hjem? Det er egentlig nok at være henede?

Signe: Ja, jeg tror også det er det der med, at de øvelser vi skal lave derinde, gør også en mere åben.

Interviewer: Okay. Hvordan tænker du det?

Signe: jamen altså man skal virkelig... hvis man ikke er så vant til måske at være så åben om sig selv, så kan det godt være sådan. næsten lidt et chok, når man kommer hened du ved. Jeg var også sådan lige i starten, man skal lige sådan du ved... lære at åbne op på den måde. Men det har jeg gjort gennem tiden ret hurtigt, fordi jeg så følte mig trygt ved de mennesker som er henede.

Interviewer: Okay, men det kan måske godt være lidt grænseoverskridende så at starte?

Signe: Ja det kan det godt [griner lidt]

Interviewer: Jeg har lige været til stede ved nogle enkelte øvelser, hvor jeg også tænkte, uh ha [begge griner]

Signe: jeg var også lidt bange i starten

Interviewer: Men det virker også som en god måde måske at lære nye mennesker på? At man også bliver lidt tvunget til at sige noget, også at være tæt på hinanden rent fysisk. Altså nogle gange står man helt op af hinanden og tænker "hej, hvem er du?".

Signe: Ja [begge griner]

Interviewer: Men det nok egentlig ret godt?

Signe: Ja.

Interviewer: Det er jo noget helt andet, i hvert fald som jeg husker det at gå i folkeskole og den måde man ligesom er sammen med andre på, der må være lidt forskellig så?

Signe: Ja altså her er man jo også... man skal jo være med til øvelserne, og man kan godt være sådan lidt, men hvad skal jeg sige, hvad skal jeg gøre, hvad hvis jeg gør noget forkert. Men der er jo ikke noget forkert. Og det tror jeg, er det man skal lære sig selv og at det er det man lærer hernede.

Interviewer: Ja. Er du blevet god til det så? At det er okay at du måske gør noget andet end det de tænker du skal gøre?

Signe: Ja det tror jeg fordi, nogle gange kan jeg godt synes at opgaverne vi skal lave lyder vildt grænseoverskridende, men... og jeg tænker bare, jamen jeg ved ikke hvad jeg skal sige, men det kommer sådan lidt, når man er sammen med alle andre og sådan noget.

Interviewer: Ja så det hjælper at man er lidt flere om det måske?

Signe: JA.

Interviewer: Ej det giver super god mening, synes jeg. Hvad får man så ud af at gå hernede? Det er et lidt svært spørgsmål måske [griner]

Signe: Ja [griner]. Man får selvfølgelig det her med nye mennesker at lære at kende, og ligesom før, at man lærer ligesom bedre selv at åbne op overfor nye mennesker. Og lærer måske en selv bedre at kende.

Interviewer: Hvordan tænker du det? Er det så i forhold til ens egne grænser eller?

Signe: Ja det tror jeg.

Interviewer: Okay. Det er ren interesse det her, men nu siger du det her med, at til at starte med så er det måske meget grænseoverskridende, og nu kan du godt mærke at en gang imellem der tænker du lige "okay". Men har dine grænser så rykket sig siden du startede?

Signe: Ja, altså der er helt klart nogle ting, som jeg bare overhovedet ikke... altså hvor jeg bare, altså selvfølgelig gjorde jeg det, men der var i starten hvor jeg bare tænkte, det der det ved jeg godt nok ikke lige om jeg kan det. Altså selve det at stå på en scene kan jo være svært, også det man skal gøre, altså allerede i min første sæson skulle jeg bruge nogle lidt svære replikker nogle gange. Men

jeg tror det er det der med at man ret hurtigt lærer, hvis man har det sjovt, så tror jeg bedre det kan lade sig gøre.

Interviewer: Ja, det er måske også lidt nemmere så at slappe af i det?

Signe: Ja det tror jeg også. Fordi vi har det så sjovt inden forestillingerne og vi har det også sjovt mens vi er på scenen.

Interviewer: Jamen det giver god mening. De venner man får hernede, er de så anderledes end dem i skolen, eller er det det samme?

Signe: hmm... [tænker] altså det er jo selvfølgelig frivilligt at vi kommer her, og jeg synes også altså... ja det tror jeg at jeg synes, der er noget forskel, men jeg kan ikke helt vide hvorfor. Men det tror jeg at jeg synes.

Interviewer: Jamen det er også bare helt okay. Det er også det her med, at oppe i skolen der skal du jo gå i skole, du går med folk og du bestemmer ikke selv din klasse, men du finder alligevel nogle man hænger ud med og har det godt med.

Signe: Ja

Interviewer: Men hernede der skal man vel også lidt alle sammen have en interesse i teater?

Signe: Ja det er klart

Interviewer: Så måske ligner I hinanden lidt mere hernede?

Signe: Ja.

Interviewer: Okay, det giver super god mening. Det er jo sådan egentlig lidt et dumt spørgsmål, fordi det giver rigtig meget mening med det du allerede har sagt, men hvorfor bliver du ved med at komme hernede? Men det er jo nok fordi du er glad for det [begge griner].

Signe: Ja altså, jeg tror bare sådan man ved at dem der er blevet hernede efter nogle få sæsoner, også bliver ved for det meste. Og jeg tror bare godt at man vil være sammen med dem og sådan noget. Og så fordi vi får lavet nogle fede forestillinger. Så det er nok det hele der gør, at man gerne vil tilbage.

Interviewer: Ja. Det er klart. Jeg tænkte lige på, det du sagde i starten med at man også lidt får lov til at være sig selv hernede... er det anderledes end oppe i skolen, eller er det det samme? Altså jeg tænker på om man kan være lige så meget sig selv oppe i skolen, som man kan hernede?

Signe: altså ja det kan man jo godt, men... jeg tror bare, at jeg er bedre til at gøre det her, fordi man måske også som sagt bliver skubbet ud på de der lidt vildere oplevelser og der åbner man sig selv meget mere op end man gør i skolen, hvor du koncentrerer dig mere om arbejde og sådan noget.

Interviewer: Ja, det giver rigtig god mening. Så det med at man måske... måske lærer sig selv lidt bedre at kende og sådan noget, men de grænser du så rykker hernede, har du så også rykket dem i skolen? Altså for eksempel, nu ved jeg ikke om du nogensinde har været bange for at fremlægge eller sådan noget, men har det hjulpet på den måde? At man måske lærer at stå på en scene og så kan bruge det i skolen eller?

Signe: det tror jeg godt at det kan. Altså det hjælper helt klart på når man skal stå og fremlægge. Det var jeg meget nervøs for før, fordi man måske tænker at det ikke er godt det man gør, når man fremlægger. Så det er måske lidt det her med at man lærer sig selv at det er godt nok, det man gør. Det tror jeg helt klart, at man kan tage med op på skolen.

Interviewer: Så man lærer hernede, at uanset hvad du gør, så er det godt nok?

Signe: Ja.

Interviewer: Det lyder også virkelig rart faktisk [begge griner]. Det tror jeg at alle kunne bruge noget mere af. Altså nu laver I en masse øvelser, men har du så nogle favoritter?

Signe: Altså det kommer meget an på, de laver jo nye øvelser, når vi begynder at lave stykker. Lige nu har vi lavet nogle øvelser, som vi aldrig har lavet før, fordi det er et stykke vi skal til at lave. Men altså jeg kan godt lide, vi har sådan en sjovt spil agtigt hvor man... jeg kan faktisk godt lide ret mange af de aktiviteter vi laver hernede. Jeg tror... jeg synes bare det er sjovt, og så tænker jeg ikke så meget over at jeg gør det, fordi så er det jo bare sjovt.

Interviewer: Ja, så det er måske ikke så meget hvilken øvelse det er, men bare det at man... man leger og hygger og kan have det sjovt sammen?

Signe: Ja.

Interviewer: Det giver også rigtig god mening. Kan man... får man noget hernede, som man ikke ville kunne få et andet sted? Altså nu tænker jeg, nu går du kun på Kastali'a, du går ikke til fodbold eller sådan noget

Signe: Jeg har gået til noget, så jeg kan godt tænke over det

Interviewer: okay, så har du gået til det og så til Kastali'a samtidig eller var det sådan forskudt?

Signe: Altså nogle af tingene har jeg gået til samtidig.

Interviewer: Er det så det samme at gå til hvilken sport eller hvad det nu var, og så det at gå på Kastali'a eller er det forskelligt?

Signe: Det tror jeg ikke, fordi jeg tror det er meget forskelligt. Nu gik jeg til fodbold da jeg var yngre. Jeg tror det der med at gå til fodbold, ligesom oppe i skolen, selvfølgelig har du det også sjovt med dem du er sammen med, men du ser også rigtig meget... jeg tror bare jeg synes, at der er noget andet over... jeg tror også jeg følger mig hjemme meget mere hernede, end jeg gjorde til fodbold. Det er som om, der var... og så var der også fordi at dernede var der rigtigt mange der kendte hinanden, og de var ikke så gode til at åbne op overfor andre nye. Så der følte jeg mig ikke sådan helt inde i det.

Interviewer: Nej, det kan jeg godt se. Kendte du nogle hernede inden du startede?

Signe: Altså jeg var lidt bange for at gå til audition, det skal man jo hernede, så jeg fik det ikke at vide at jeg skulle til det først [begge griner].

Interviewer: Nej okay, det ved jeg ikke om det havde gjort det bedre for mig.

Signe: Jamen altså fordi min mor vidste jo godt at jeg rigtig gerne ville, så det var ikke noget hun bare gjorde, men hun meldte mig så til en audition og så skulle jeg så sammen med en veninde jeg kender. Og det fandt jeg så ud af tre dage før eller sådan noget.

Interviewer: Hold da op.

Signe: Men jeg havde det fint med det, for det var slet ikke så svært, som jeg havde troet. Men den her veninde stoppede så efter en sæson. Selvfølgelig hjalp det mig at jeg kendte hende den første sæson, men da hun stoppede, så havde jeg det også fint med at gøre det, for der kendte jeg ret mange efterhånden. Man bliver ligesom ret hurtigt venner med dem på ens hold.

Interviewer: Ja okay. Det må også have noget at gøre med det I laver hernede, altså man bliver så tæt knyttet?

Signe: Ja det gør man virkelig.

Interviewer: Jamen det giver rigtig god mening. Er der så nogle øvelser du ikke kan lide?

Signe: altså...

Interviewer: altså nogle du er trætte af eller du tænker at de ikke er sjove eller?

Signe: [tænker] altså jeg tror måske stadigvæk jeg synes, især efter corona måske, at de der meget tætte øvelser godt kan være sådan en lille smule svære.

Interviewer: Ja det er klart

Signe: Fordi det stadig er sådan lidt grænseoverskridende, men jeg kan sagtens være med til dem, jeg tror bare det er sådan... man skal lige sådan være klar til at tackle det, på en eller anden måde.

Interviewer: Ej det synes jeg giver super god mening. Det ville nok være mærkeligt, hvis du ikke havde det sådan, tror jeg. Men ja, det er jo også bare fordi man har brugt rigtig lang tid på at holde afstand til folk og så skal man [klapper med hænderne], stå sådan her.

Signe: Ja, så kommer der jo også nye elever, så man skal ligesom blive venner med folk som... men det kommer selvfølgelig ret hurtigt.

Interviewer: Jamen det lyder dejligt. Er det mange forskellige mennesker som er hernede eller ligner I hinanden?

Signe: Det er virkelig forskelligt altså, og jeg tror godt jeg kan lide den der forskellighed der er med at... at der ligesom, selvfølgelig har vi alle sammen en fælles interesse i teater, men det er forskelligt fordi... det der med at lære at rumme forskellige mennesker tror jeg... at lære at være sammen med alle typer og sådan noget, det kan jeg godt lide.

Interviewer: Ja? Kan man være lige så... altså nu har du lært at være meget åben hernede, kan du så være lige så åben oppe i skolen?

Signe: Ja, altså nu kender jeg så også dem jeg går i skole med rigtig godt, så... men jeg tror, at jeg synes, at i skolen der er der ligesom nogle der går lidt i grupper og så er det kun den ene gruppe jeg kan snakke med, fordi den anden lukker sig lidt.

Interviewer: Ja så sådan lidt klikeagtigt?

Signe: Ja.

Interviewer: Jamen jeg kan godt huske det, jeg kan godt huske det [begge griner]

Signe: Ja.

Interviewer: Det er der lidt en tendens til i folkeskoler, det kan jeg sagtens se. Og det gør man ikke hernede?

Signe: Nej overhovedet ikke.

Interviewer: Okay, kan man snakke med alle hernede?

Signe: Altså selvfølgelig er de nye altid... hvis de kommer to, som de tit gør til en audition, fordi man er lidt bange for at gøre det alene, så kan de godt ligesom være for sig selv i starten, men de lærer lidt hurtigt at være sammen med alle sammen.

Interviewer: Okay. Det giver også god mening. Det er vel også noget man skal lære, når man skal lære teater, tænker jeg.

Signe: Ja.

Interviewer: Ville det være... altså nu snakkede vi om det her med at det er meget sjovt og man er meget tæt på hinanden og sådan noget. Ville det være fedt hvis man nu lavede nogle af de her øvelser oppe i skolen? Altså ville det ryste en klasse sammen eller?

Signe: JA. Altså nu går jeg oppe på [anonymiseret]-skolen, hvor der faktisk er en forbindelse med Kastali'a, så det er et valgfag. Hvor vi laver de øvelser, så nogle af mine venner, nu er det så pga. corona, så har vi så ikke kunne få valgfag, men her efter vinterferien, nu faktisk, der skal vi til at have valgfag igen. Og så skal... det er faktisk næsten alle pigerne i min klasse, der har valgt Kastali'a som valgfag, som den her del af året. Så jeg skal have rigtig mange af pigerne fra min klasse

ned og være sammen med, og så skal vi så nok lave nogle Kastali'a-øvelser, men ikke nogen... ligesom... hvad hedder det nu... forestillinger, jeg skulle lige have ordet.

Interviewer: Okay, et valgfag. Det lyder fedt. Nå så har I bare nogle timer, hvor I skal herved eller hvad?

Signe: Ja om fredagen. Altså nu har jeg så ikke prøvet det endnu pga. corona, men jeg tror da at det er megafedt, også at nogle af mine venner kan se hvad jeg laver.

Interviewer: Det kan da være at der er nogle der vil starte med dig bagefter, det kan sagtens være [begge griner lidt]. Hvad så med de lærer som er oppe i skolen og dem henede, er de ens den måde de er på? Altså for eksempel Lisbeth og Jan ligner de dine lærere oppe i skolen?

Signe: Det tror jeg ikke jeg synes, fordi jeg tror at der er meget stor forskel. De har jo også en vis interesse i det her, og de, for at lære os at være mere åbne, så er de jo også selv meget åbne. Og gode til at håndtere os. Jeg tror jeg synes, at det er en stor forskel mellem normale lærere og...

Interviewer: Ja okay. Vil det være godt, hvis almindelige lærere oppe i skolen havde mere fokus på at man skulle være mere åben?

Signe: Det tror jeg. Jeg tror det der med at lave nogle af de her øvelser, som lærer en at være mere åben og sådan noget som det, ville være en større hjælp for elever til at være mere sammen.

Interviewer: Det giver også god mening, så man ikke kun laver navneleg når man starter [begge griner], men at man laver noget mere ryste-sammen.

Signe: Ja.

Interviewer: Okay. Det giver super god mening. Hmm... jeg kan faktisk ikke huske om jeg har spurgt om det her, men... har jeg spurgt dig hvad det er ved teater du godt kan lide? Det kan jeg ikke huske, men jeg er i hvert fald meget interesseret i at høre om det.

Signe: Mmh. Altså jeg kan lide rigtig mange ting ved teater, jeg tror bare jeg synes, at det er... altså selvfølgelig er det også, som vi har snakket om flere gange, det der med at lære sig selv og optræde. Men det jeg faktisk kom til at tænke på er, at jeg er ret nervøs når jeg skal til at stå på en scene, men når jeg tilmelder mig, så tænker jeg overhovedet ikke på det. hver gang siger jeg bare til

min mor, at det skal du selvfølgelig gøre, fordi jeg skal jo være sammen med mine venner igen og sådan noget. Så jeg tænker slet ikke over den del overhovedet.

Interviewer: Før du står der?

Signe: Ja.

Interviewer: Ej det er også meget sjovt faktisk.

Signe: Og så synes jeg det er megafedt at vi får lov til selv at være en del af vores stykke. Fordi det giver det der med, at vi selv er med til at lave det som vi har lyst til.

Interviewer: Ja så man får lidt sådan lov til at påvirke det også?

Signe: Ja meget.

Interviewer: Så det er måske meget godt for fantasien også at være hernede, for ligesom at give et boost?

Signe: [nikker].

Interviewer: Det giver rigtig god mening. Vi har egentlig lidt sådan snakket om det, men det er lidt det her med om det man har lært hernede også kan bruges andre steder? Altså du snakkede om det her med at fremlægge, det har hjulpet at du har stået på en scene og sådan noget, men er der sådan andet du tænker at du har lært hernede, hvor du måske oppe i skolen har kunne mærke, at det har du kunne bruge? Eller også derhjemme?

Signe: [begge griner, pga. støj i baggrunden] altså det ved jeg faktisk ikke helt. Altså jeg tror jeg kan bruge det til mange ting, hvor jeg måske ikke rigtig opdager det. Jeg synes det hjælper helt vildt meget, fordi at... og jeg har også altid sådan glad, når jeg har været til teater, fordi jeg synes at man både lærer noget og ja får gode idéer og... ja.

Interviewer: Ja så man får ligesom genopfrisket sine kreative safter lidt?

Signe: Ja [griner lidt].

Interviewer: Jeg prøver lige at læse igennem, fordi jeg synes faktisk at vi har været igennem stort set det hele. Det var lidt det her med at vi snakkede om at der er forskel på lærerne oppe på skolen og

dem hernede... det sidste jeg vil spørge om, det var sådan noget med om... oppe i skolen lærer man i meget faste rammer og hernede er det måske lidt mere frit?

Signe: JA.

Interviewer: Hvilken måde er så bedst at lære på for dig synes du?

Signe: Jeg kan godt lide det, jeg tror godt jeg kan lide at fokusere når jeg er i skole og sådan noget, at der er stille og sådan noget. Men jeg synes også, at vi måske skulle bruge lidt flere af timerne hvor man gør et eller andet aktivt, fordi jeg tror... jeg tror det der sker, jeg er ikke så vild med konkurrence, jeg hader konkurrence. Jeg er så dårlig til sådan noget. Men... men når vi så skal lave noget aktivt at det så ikke bliver en konkurrence, men at det mere er en aktivitet hvor man har det sjovt.

Interviewer: Ja så man ikke behøver at dyste men måske være sammen om det?

Signe: Ja.

Interviewer: Man dyster ikke hernede gør man det?

Signe: Nej overhovedet ikke.

Interviewer: Det er mere sådan holdbaseret?

Signe: Ja.

Interviewer: det er også meget godt, det må også være meget forskelligt. Der er tit sådan noget med at man skal lave stafet i idræt eller sådan noget

Signe: Ja der er jo nogle der elsker det, og det er også fint. Men jeg kan overhovedet ikke lide sådan noget, jeg er virkelig dårlig til sådan noget pres.

Interviewer: Så det kunne måske være en god idé at blande det lidt, så der var noget for dem som kunne lide konkurrence og så for alle andre? Så man ikke kun behøvede at dyste mod hinanden?

Signe: Ja.

Interviewer: Er der noget her til sidst, som du tænker at det skal jeg vide om Kastali'a eller at det er virkelig vigtigt ift. Hvordan det er at være hernede eller?

Signe: Det tror jeg ikke, jeg synes at grundlaget for det er, at det er det her med at være sig selv og have et frirum.

Interviewer: Ja. Det giver rigtig god mening. Nå, men så vil jeg slukke optagelsen.

Bilag 15: Interview Ulla

Interviewer: Okay. Nå men sådan lige for en god ordens skyld, så er det måske godt lige at fortælle dig at jeg hedder Interviewer, og at jeg kender Jan og Lisbeth. De vil gerne undersøge hvordan det er at være hernede og hvad I får ud af at være hernede, og så ja, så har jeg fået lov til at lege lidt med den opgave.

Ulla: Ja?

Interviewer: -uSå jeg har lavet nogle spørgsmål. Og til at starte med vil jeg egentlig bare gerne høre lidt om dig, sådan hvor gammel du er og hvad du laver i fritiden, og sådan lidt?

Ulla: Altså jeg er tolv år gammel, og så plejede jeg at gå til trommer, så jeg har et trommesæt derhjemme og det har jeg gjort i lang tid. Så går jeg, eller gik, til gymnastik. Og ja så går jeg til teater.

Interviewer: Mmh? Er teater det eneste du går til lige nu?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Går du i skole et eller andet sted her i Randers?

Ulla: Jeg går på forberedelsesskolen.

Interviewer: Okay super. Hvordan kan det være, at du startede til teater?

Ulla: Det var fordi min søster hun gik her, og så var det så at min veninde også godt gad gøre det. Hendes storesøster gik også til det. Så valgte vi bare at melde os ind sammen.

Interviewer: Okay. Hvad havde I hørt fra din storesøster og hendes storesøster?

Ulla: Altså... at det var fedt, man fik et godt sammenhold og så er... så er stykkerne altid megagode.

Interviewer: Okay. Havde du også interesse i teater inden du sådan hørte om Kastali'a?

Ulla: hm... nej egentlig ikke, jeg tænkte ikke så meget over det. Jeg tror bare jeg tænkte at det var fedt, jeg kunne bedst sådan lide når min søster hun skulle have sit hård ud.

Interviewer: Okay. [griner lidt]

Ulla: Det gik jeg meget op i, så det var sådan det meste jeg gik op i og så fik jeg så alt muligt at vide.

Interviewer: Okay. Jamen det lyder som en god grund. Hvordan er det sådan at gå på Kastali'a og være hernede?

Ulla: Jeg synes at det er mega hyggeligt. Altså hvis man har haft en dårlig dag, så gør det det bare bedre at komme herned. Altså jeg har aldrig haft en dårlig dag på Kastali'a.

Interviewer: Okay. Det lyder da dejligt. Hvordan sådan når man så møder ind, hvilken følelse er det så man får, når man træder ind af dørene til Kastali'a?

Ulla: En familie-følelse.

Interviewer: En familie-følelse?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad er det der gør, at man får den familie-følelse så?

Ulla: man kender lidt... hele ens hold er der, og der er køkken så man kan bare tage vand og sådan noget med at... det er meget normalt at komme og så hygger man sig bare.

Interviewer: Okay. Jamen det lyder rigtig fedt. Får man så noget ud af at gøre hernede, synes du?

Ulla: Ja.

Interviewer: Hvad?

Ulla: Man lærer at spille teater, og hvis man er lidt stille, så bliver man... mere larmende i det, eller man kommer i hvert fald flere folk og udvikler sig personligt.

Interviewer: Okay? Og hvordan er teater eller det I laver hernede på Kastali'a, hvordan hjælper det til at man...

Ulla: Man laver øvelser. Jeg tror også at man sådan, man kan ikke rigtigt at sige nej, så man lærer ligesom også at overskride sine grænser.

Interviewer: Okay, så man lærer ligesom at sige ja?

Ulla: Ja.

Interviewer: Og være åben måske...

Ulla: Og så er der også ens lærere de er også rigtig gode, eller hvis nogen måske allerede går på holdet, så kan man tage ved lære af dem.

Interviewer: okay. Det lyder rigtig fedt. Hvad med sådan... får man nogle gode venner hernede?

Ulla: Ja. Man bliver meget tætte.

Interviewer: Er de anderledes end dem man har oppe i skolen?

Ulla: Ja, fordi når man er oppe i skolen, så er det sådan... man har allerede fået én rolle fra man var lille af, men når man kommer her, hvis man skifter hold, så kan man få en ny rolle, så man kan altid udvikle sig.

Interviewer: Ja okay, så man gror ikke fast?

Ulla: Nej.

Interviewer: Er det godt?

Ulla: Det er godt, synes jeg. At man ikke sidder fast i en rolle.

Interviewer: Okay. Kan du så forklare hvad du synes din rolle er lige nu, på dit hold?

Ulla: Jeg tror.. min rolle det er lidt, altså. Nu danser vi nogle gange, så tror jeg lidt at jeg er den, som godt kan finde på at tage det første skridt og så begynde på det hele. Så kan jeg godt være... lidt sådan, jeg sidder ikke rigtig stille og sådan noget. Jeg er meget, nu skal vi i gang og sådan noget. Meget åben.

Interviewer: Ja? Du er sådan lidt den der tager initiativ?

Ulla: Ja.

Interviewer: Jeg er sikker på at du hjælper de andre også. Hvad gør egentlig at du bliver ved med at komme på Kastalia?

Ulla: At det gør mine dage bedre. Jeg glæder mig altid til at komme til teater. Så får man megagode venner der, og man laver nogle fede stykker.

Interviewer: Hvad er det der er fedt ved at lave stykket? Er det... er det selve det at spille skuespillet til sidst, eller er det... nu har jeg hørt fra de andre, at man måske lidt pitcher idéer alle sammen til hvad det skal være for et stykke.

Ulla: altså det er sådan... det er ikke rigtig lærerne der bestemmer på en måde, eller det gør de, men det er os der kommer med alle mulige bud, og det er altid sådan nogle helt sindssyge nogle. Men så ender vi alle sammen med at kunne lide det alligevel. Det kan jeg godt lide.

Interviewer: Okay, så man ender med at gøre det lidt i fællesskab?

Ulla: Ja, så kommer man med en idé, og så kan folk bare bygge på den.

Interviewer: Ej det lyder også fedt. Kan I så godt samarbejde om at få skabt en god idé?

Ulla: For det meste, ja. Men nogle gange, skal der lige noget til.

Interviewer: Okay. Er det sådan generelt noget der er fokus på hernede, at man arbejder meget sammen eller hvordan?

Ulla: Ja, man skal helst være meget tætte. Så når der kommer en ny, så begynder vi bare på alle mulige lege for at den person føler sig godt tilpas.

Interviewer: Okay. Hvad kunne sådan en leg være for eksempel?

Ulla: Altså BANG leger vi tit . det er sådan... hvor der er en sheriff og man skal dræbe andre agtigt. Så kan vi også sådan udfylde huller, så man laver en skulptur af sin krop, og så skal andre udfylde den, så man kommer tæt på hinanden.

Interviewer: Ja?

Ulla: Så leger vi også kniv og gaffel. Så der overskrideer man rigtigt meget sine grænser. Man skal sådan sige en replik, og så bestemmer lærerne hvad for en følelse du skal have.

Interviewer: Okay, ej den lyder lidt grænseoverskridende.

Ulla: Det er den også. Og det er den. Men når man først har leget den en gang, så... man ved godt, at folk ikke rigtigt sådan tænker over om du er god eller ej, fordi man allerede har været alle sammen på det samme sted.

Interviewer: Ja, så det er okay hvis man ikke er den bedste i verden?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Det er også rigtig rart. Det lyder som meget åbent hernede.

Ulla: Det er det også, jeg tror også det er den måde det ser ud altså indeni. At det ligner ikke bare sådan et tomt sted, hvor du skal spille teater. Det er hyggeligt, der er billeder og sofaer og... glas og vand, og du kan bare sidde og føle dig hjemme.

Interviewer: Ja, så det er nogle gode sådan... rammer hernede?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Det betyder helt klart noget, det skaber en helt bestemt stemning også, tror jeg.

Ulla: mmh.

Interviewer: Ej det lyder super fedt. Det er nok måske et lidt mærkeligt spørgsmål, men kan man få noget hernede som man... som man måske ikke rigtigt kan få andre steder? Eller tænker du, at man også godt ville kunne få det hvis man... gik til noget andet, hvis man gik til fodbold eller oppe i skolen eller med nogle andre venner?

Ulla: Nej, altså jeg tror... Kastali'a er meget unikt, fordi lærerne er på en bestemt måde altså sådne... på et fodboldhold kan det være at man får nogle andre venskaber der, og at sådan... der kan det også være lidt pinligt nogle gange, hvis man ikke har det og det, og sådan noget. Men her, de opfordrer nærmest til at du skal have joggingtøj på og bare tæer. Sådan noget med at du skaber nogle venskaber der er åbne, og man... det er ikke sådan unormalt at være sammen her eller have det megafedt og være underlig her. Det tager folk bare som normalt.

Interviewer: Ja. Det er lidt ligesom det der, det er meget åbent. Du siger det her med, at lærerne er meget specielle. Hvordan er lærerne så hernede?

Ulla: Altså de er søde og sådan... det er ligesom ens forældre agtigt, de tager hånd om dine ting og hvis du har problemer, så... så skal du bare komme til dem. Og hvis du er syg, så kommer man stadig herved og tager en panodil og sidder med på sidelinjen.

Interviewer: Ja okay. Så man har faktisk ikke engang lyst til at blive hjemme, når man har det skidt?

Ulla: Nej.

Interviewer: Nej okay, ej hold da op. Så er det et fedt sted.

Ulla: Det er det. Men de bliver også lidt sure hvis man ikke kommer, så er de sådan "Nå". Der skal være en god grund til at man ikke kommer.

Interviewer: Ja okay, så de har måske også nogle forventninger til en hervede?

Ulla: Ja.

Interviewer: Ja. Er det så... er det så nogle gode forventninger eller kan det også føle som et pres? Eller er det slet ikke sådan.

Ulla: Nej overhovedet ikke. Altså man, man kan ikke rigtigt pjække. Men der er heller ikke nogen grund til at pjække, fordi det er så fedt at være hervede. Men de har selvfølgelig nogle forventninger om at du kommer og vi... altså er klar til noget, at vi ikke kommer og er megatrætte og sådan noget. Men hvis vi så er trætte, så laver de heller ikke noget sindssygt.

Interviewer: Okay. Så de tager også sådan lidt højde for, hvis I kommer slæbende... med fødende slæbene ind efter jer, så laver I noget efter det?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad med sådan generelt med øvelserne hervede, har du så nogle favoritter?

Ulla: Ja, jeg tror... legen BANG kan jeg virkelig godt lide. Altså den, man skal også lige være klar på den, fordi den går hurtigt. Men jeg har nogle øvelser som jeg bedst kan lide. Men så er der også nogle, man overhovedet ikke kan lide.

Interviewer: Og hvad er det så for nogle?

Ulla: Altså sidste år, der lavede vi et stykke om følelser og der skulle vi sådan... være vrede, men... jeg kan godt være vred, men vi skulle danse mens vi var vrede på en måde. Så det var sådan

en øvelser, som bare hele tiden kørte. Det kunne godt være lidt grænseoverskridende, men så prøvede man den et par gange, og så var det okay. Kniv og gaffel den kan jeg heller ikke så godt lide egentligt, men den er okay.

Interviewer: Er det så fordi den er grænseoverskridende eller fordi du er træt af den, eller hvad tænker du?

Ulla: Jeg tror, at det er fordi den er grænseoverskridende... det kan godt nogle gange være lidt svært at sådan... der er nogle øvelser man er gode til, og nogle man ikke er så gode til. Og så det der med, at man skal lave ting, man ikke er så god til. Men den er vel god altså, man kan se hinandens... hvor gode hinanden er og sådan noget.

Interviewer: Ja? Hvordan reagerer de andre på for eksempel... hvis du nu gik op og skulle lave den her øvelse, hjemme hos mig spiser vi med kniv og gaffel, er det ikke sådan man siger det?

Ulla: Jo

Interviewer: Hvis de nu kunne se på dig, at du måske sådan ikke var mega stolt af det du lige havde lavet, hvad gør de så? Eller gør de noget?

Ulla: Hmm... altså vi gør ikke så meget. Vi kan godt finde på at grine lidt af hinanden, og det synes vi egentlig bare er sjovt, for man griner selv, så man tager ikke så hårdt på det.

Interviewer: Nej, okay.

Ulla: altså jeg kan huske første gang jeg var her, der syntes jeg det var så grænseoverskridende at jeg skulle lege den leg.

Interviewer: Mmh?

Ulla: For jeg kendte ikke nogen, og det var bare... ej, det kunne jeg overhovedet ikke. Men så anden gang, så gik det jo godt. Så kendte man folk og så var det jo sjovt. Så folk de sådan.. de tager ikke eller gør grin med dig eller noget, hvis du ikke er god, fordi vi alle sammen har været det samme sted fra starten af.

Interviewer: Ja det lyder også godt, så man har sådan rimelig god forståelse for hinanden?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay, jamen det lyder super godt. Du siger at BANG er en af favoritterne, har du så andre favoritter.

Ulla: Uhh... [tænker]

Interviewer: Der er mange, jeg ved det godt [griner lidt]

Ulla: Ja... Nu har jeg jo ike leget den så emgt vel, fordi man skal hurtigt i gang med skuespil og sådan noget, men jeg tror vi er begyndt på en helt ny leg. Det er sådan... frys-leg, som om man er i et TV. Så man skal lave sit helt eget, man starter bare ud i det hele og så kan folk trykke frys. Så går du ud og så starter der en ny scene, så siger de et ord og så skal man begynde på den.

Interviewer: Okay. Er den god?

Ulla: Den er god, fordi du udfordrer ligesom, du skal tænke kreativt. Du skal lave noget sjovt, som du tænker at folk også gerne vil. Så starter man ligesom et helt nyt stykke på en måde.

Interviewer: Okay. Det lyder som om at man skal bruge sin fantasi.

Ulla: Ja, det skal man.

Interviewer: Og det er fedt eller hvad?

Ulla: Det synes jeg. Folk kan finde på de mærkeligste ting og det er bare megafedt at gøre.

Interviewer: Okay, så man inspirerer måske også lidt hinanden? Sådan, er det dét de andre finder på, hold da op.

Ulla: Ja.

Interviewer: Det lyder da rigtig fedt. Hvad sådan... jeg kan ikke huske om jeg allerede har spurgt dig, men har du noget bestemt, du synes, at du har lært hernede på Kastali'a?

Ulla: Jeg tror, at min selvtillid har jeg lært rigtig meget her. Og at sådan... at gøre ting, selvom man er bange for det. Overskride mine grænser, synes jeg at jeg har lært her.

Interviewer: Okay. Det her med selvtillid og overskride grænser og være sig selv og sådan noget, hvad er det lige der gør, at det er det man bliver god til? Nu snakker vi lidt om at når man leger den her... kniv og gaffel leg, at så overskrider man sine grænser. Er det ved at lave sådan nogle øvelser, at man bliver bedre til det? Eller hvordan?

Ulla: Ja, altså at man tør stille sig op foran hele sit hold og så lave noget, som du ikke har prøvet før. Nogle gange så kan man også ende med, at man skal være en person, altså en kendt person og sådan noget.

Interviewer: Ja?

Ulla: Især når man ikke ved hvad det er, så man kan stadigvæk godt prøve, og så kan man overskride sine grænser på den måde.

Interviewer: Okay, ja. Hvad er det der giver en selvtillid hernede?

Ulla: Jeg tror, at det er at folk ligesom er sig selv og at folk dømmes dig ikke for noget. Så derfor bliver du ligesom stærkere til at, jamen okay jeg kan godt være mig selv og så fører man det bare videre. Så føler jeg også at man bliver en bedre person hernede, fordi at man er sådan meget tætte sammen, og hvis der kommer en ny, så er vi alle sammen gode til at tage imod folk, og det lærer man af hinanden.

Interviewer: Okay. Er det noget man kan bruge udenfor Kastali'a også, de her ting?

Ulla: Ja det er det.

Interviewer: Har du kunne bruge det derhjemme eller op på skolen eller? Hvornår har du sådan kunne mærke, at det her, det er helt sikkert noget jeg har lært hernede fra?

Ulla: Altså hvis jeg nu er oppe i skolen, så kan man godt have en fast rolle. Den kan du lære at ændre hernede føler jeg, hvis du har en anden rolle her, så kan du godt lære at tage den med dig. Det synes jeg. Og hvis du er en ny person, så føler jeg bare, at man er bedre til at være modig.

Interviewer: Okay. Det lyder rigtig fedt. Føler du så at du har kunne ændre din rolle op i skolen, efter du har været hernede?

Ulla: Ja, jeg har været meget stille engang og nu er jeg den, der larmer mest.

Interviewer: Okay, ja. Er det så fordi, at du ligesom har... altså du siger det her med, at man er sig selv... vidste du så, at du var sådan en, der gerne ville... være den sjove eller, inden du kom hened? Eller?

Ulla: Nej... jeg vidste faktisk ikke, jeg vidste ikke præcis hvad det var hernede, jeg vidste ikke at det var sådan her det var, at man bare skulle føle sig hjemme og måtte være mærkelig hernede. Og at man kunne få en helt ny rolle, det vidste jeg ikke. Så tror jeg ligesom bare det faldt en ind, at man havde megameget plads til at gøre alt muligt med sig selv. Man kunne være lige den man ville, man kunne være den sjove, fordi folk griner nærmest alligevel, uanset om det er sjovt.

Interviewer: Okay. Hvor lang tid gik der fra at man startede hernede til at man ligesom følte, at okay nu kan jeg bare... nu kan jeg slappe af og nu, altså det her med at man kan være sig selv. Hvor lang tid gik der?

Ulla: Altså jeg synes selv at jeg kunne være mig selv efter tredje-fjerde gang. Første gang følte du stadig at du var en del af holdet, fordi folk bare var så tætte og så tænkte man, wow bliver jeg så tætte med dem. Det kommer bare, at så lige pludselig så vil folk gerne have dig med til det og det. Så starter man en gruppe på snapchat og sådan noget, du kommer ligeså stille bare ind i det.

Interviewer: Okay. Ej det lyder som om man har et rigtig godt sammenhold hernede.

Ulla: Ja, man skal så også være klar på at starte et... fordi jeg har været på hold med nogle, som ikke var klar til at være med i det store. Så det skal man også selv kunne hjælp sig selv med ind i.

Interviewer: Ja så man skal alligevel have lidt viljestyrke eller?

Ulla: Ja man skal alligevel kunne sige ja, jeg vil gerne være med til det og det. Man skal lige have ja-hatten på, helst.

Interviewer: Okay. Er det noget man lærer hernede, det her med at have ja-hatten på?

Ulla: Ja fordi du... dine lærere lærer dig nærmest, altså de siger altid ja, du kan ikke sige nej. Eller du kan godt, men du gør det ikke.

Interviewer: Nej. Okay. Det lyder også rigtig godt, altså man er lidt mere åben overfor andre ting.

Ulla: Ja.

Interviewer: Hmm... hvad med sådan... altså, nu har vi snakket lidt om hvordan lærerne er hernede, altså i forhold til oppe på skolen er de så ens? Altså lærerne og så dem deroppe?

Ulla: Overhovedet ikke.

Interviewer: Hvordan er de forskellogne så?

Ulla: Altås her kan de godt finde på at snakke privat, altså privatliv. Man kender sin lærer bedre her. Og de sådan... de går i joggingtøj og kommer ind og er bare ligesom dine forældre, der tager imod dig og "hej", sådan noget. Og roser, altså man har ligesom startet en lille familie.

Interviewer: Okay ja, så det er mere afslappet og knap så formelt måske hernede?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay. Hvad med sådan, den måde man lærer på hernede og den måde man lærer oppe i skolen, ligner de hinanden eller er der nogle sammenligninger eller sådan?

Ulla: altså ja, det er der vel. Man lærer jo sammenhold af begge dele, oppe i skolen og hernede. Man lærer jo, her lærer man jo bare teater, men deroppe lærer du jo bare skolefag.

Interviewer: Mmh. Hvordan sådan, vi snakkede lidt om de her øvelser og hvad de kan hjælpe med, at man bliver bedre til at prøve grænser af og selvtillid og sådan nogle ting. Ville det så være en god idé for eksempel at man brugte sådan nogle øvelser oppe i klassen, altså oppe i skolen? Eller tror du slet ikke at det hører hjemme der?

Ulla: Det tror jeg ikke hører hjemme, for jeg tror også, man skal helst gå på holdet og sådan tænke, okay jeg er med i det her, fordi hvis man gjorde det oppe i skolen, så ville det være mærkeligt for nogle. Altså at åbne sig sådan op.

Interviewer: Ja, så det ville ikke være alle, der ville synes det var fedt?

Ulla: Ja sådan, fordi selv oppe i min klasse der har vi tit sådan hele klassen lavet BANG eller sådan noget. Eller så har vi leget sådan en leg, hvor man enten er en kat i tørretumbler eller en giraf eller en elefant eller sådan noget. Alle mulige lege, eller en ninja turtle. Sådan noget har jeg ført med oppe i skolen, fordi jeg kender rigtig mange fra min klasse, som også går her.

Interviewer: Ja okay. Så lige netop i din klasse er det måske meget godt, fordi der ligesom også er andre som er med hernede?

Ulla: Ja.

Interviewer: Men du tænker ikke sådan i en klasse hvor man måske ikke rigtig har en interesse i teater, og hvor folk ikke går hernede, dem tror du ikke at de vil kunne... eller nogle af dem ville nok, men alle ville nok ikke være åbne nok til det eller hvad?

Ulla: Altså jeg tror ikke alle fra klassen vil. Hvis du kommer op i en ny klasse, med en ny lærer, så tror jeg at det godt kunne virke, men kun med nogle lege. Det skal ikke handle for meget om teater, fordi så tror jeg ikke at folk er så glade for det. Altså vi har selv, fra man går i sjette eller faktisk femte, så skal man lave et teaterstykke, og det er sjovt, men det er ikke alle som er så tætte. Der bliver man ligesom tvunget ud i det, men jeg tror at øvelserne kunne være sjovt at lege i frikvartererne og sådan noget.

Interviewer: Okay. Tror du sådan, vil det på nogen måde gennem øvelserne være muligt at få skabt den der her afslappede stemning, som er hernede, oppe i skolen? Eller tror du slet ikke det er muligt?

Ulla: Jeg tror at det er muligt, men jeg tror det er svært, for det her sted er ligesom bare født til det agtigt. Når man kommer ind af døren så er du allerede helt afslappet, du føler dig godt tilpas hvor du er.

Interviewer: Ja, så man har også en forestilling om hvordan det er at være hernede? Altså man ved hvordan det er, at det er trygt og sådan?

Ulla: mmh.

Interviewer: Ja, men det giver super god mening, synes jeg. Hvad er det lige ved teater du synes sådan er det allerfedeste? Hvis du skulle prøve sådan at forklare det?

Ulla: Jeg tror det er det her med at man kan spille en anden rolle end sig selv. Man kan komme med alle mulige roller, og det kan også være sjovt, og det kan være træls, men du spiller bare en helt anden rolle. Og ved det her teatersted er det ikke altid teater, det er også den måde vi laver det på. Så nogle gange, så er det ikke replikkerne vi tænker over, men hvordan vi skal stille det op. Så skal man lave alle mulige sjove fagter og sådan noget.

Interviewer: Okay. Så det er ikke kun skuespilsmæssige, men også måden I gør det på?

Ulla: Mmh.

Interviewer: Det giver super god mening. Jeg synes faktisk vi har været rimelig godt omkring, nu prøver jeg lige at kigge lidt her. Jeg synes faktisk ikke rigtigt at der umiddelbart er mere, jeg lige sådan kan komme på. Det skulle kun være hvis du selv har et eller andet, som du tænker er virkelig vigtigt for mig at vide, i forhold til Kastali'a og hvordan det er at være hernede?

Ulla: Hmm... Jeg tror det er, at mange føler at de skal være pæne for andre, men her, hvis nu du har Lisbeth, så må du næsten ikke være pæn. At man skal ligesom være sig selv, man skal finde den man egentlig er. Fordi du, altså sådan oppe i skolen der er du ikke den du er jo, du spiller en anden rolle end den du er. Og her der lærer du så meget, pga. lærerne er så personlige og de kan grine og gøre dig til en anden. De griner over noget som måske ikke er sjovt, men så bliver det sjovt, fordi de griner. At man ligesom følger trup.

Interviewer: Okay. Føler du, at du kan være helt dig selv hernede?

Ulla: Ja.

Interviewer: Og hvordan føler du, at du skal være oppe i skolen i din rolle?

Ulla: Jeg tror det er fordi, at folk de ligesom... hvis du er deroppe, så kan folk godt tænke, nå men det er da mærkeligt at hun lige pludselig er sådan, fordi man plejer at være anderledes.

Interviewer: Okay. Så det er det her med, at hvis man har været på en måde i hele ens liv i klassen, at så kan man ikke bare lige...

Ulla: Nej.

Interviewer: Men hvordan så det her med du siger, at man ikke bare må... nu siger jeg det lidt groft, men "dulle sig op", altså være fin og fancy hernede, og at det så hjælper til at man så finder ud af hvem man selv er. Hvordan kan det hjælpe med at finde ud af, hvem man selv er?

Ulla: Jeg tror det er fordi, at... når du ikke går i noget fancy tøj og du skal overskride grænser og at alle er bare anderledes, og ingen er ens, så tror jeg ligesom at man tænker, okay så kan jeg være lige den jeg vil. For jeg kender rigtigt mange, når man kommer ud herfra, hvor jeg tænker, at jeg ved at de har gået på Kastali'a fordi de ser sådan ud og de er sådan.

Interviewer: Okay. Hvordan ser man ud, og hvordan er man, når man har gået på Kastali'a? Hvis du nu skulle forestille dig, at du så en på gaden, og du så tænkte "ja okay, han har gået på Kastali'a", hvordan skulle man så se ud?

Ulla: Altså rigtig mange på Kastali'a, enten så har den ene... altså hvis nu man siger piercing eller et specieltfarvet hår, så er der nogen som har noget sjovt tøj på eller sådan noget. Men også sådan, at folk også nogle gange kan komme herop og så kan de sove lidt eller sådan noget. Hvis det nu er man kommer herop, og du skal være her klokken seks, men du er her klokken tre, så kan man godt gå op og så kan man sige "må jeg gerne lige sove her lidt, fordi jeg ikke kan nå hjem?", og så kan man tage en lur her. Eller man kan spise heroppe eller så kan man danse, man kan faktisk også danse heroppe. Det har jeg set mange der har gjort, så har de bare stået og øvet lidt moves og sådan noget.

Interviewer: Okay?

Ulla: Man tænker ikke over andre.

Interviewer: Nej, okay. Så det er et lidt andet rum hernede end andre steder?

Ulla: Ja.

Interviewer: Okay, jamen det lyder virkelig fedt. Det lyder som om du er glad for at være her.

Ulla: Det er jeg.

Interviewer: Jamen hvis du ikke har mere du gerne vil ud med, så tror jeg at jeg vil stoppe optagelsen?

Bilag 16: Interview fokusgruppe 1

Interviewer: Hvis en af jer vil starte med hvem i er og hvem jeres barn er.

Katrines mor: Ja jamen. Jeg hedder Gitte og vores datter går hernede og hun hedder Olivia, hun går på hold 4. Hun har gået dernede, det er vel 5. sæson vil jeg tro at hun har gået der. Hun er meget glad for at være der og hun syntes det er meget spændende. Jeg ved ikke hvor meget jeg skal sige nu. Altså, hun kan godt lide at komme derned. Hun er egentlig en meget åben person. Det jeg syntes hun får ud af det er meget at favne alle og...

Interviewer: Okay.

Katrines mor: Vi bor her i Randers og hun har en storebror og ja. Hun er meget mere til teater end resten af familien, de er ikke så kulturelle igen.

Interviewer: (Griner) Okay

Katrines mor: Spørg endelig hvis det er, jeg ved ikke hvad jeg skal sige.

Interviewer: Det er helt okay. Det er så fint. Jeg tænker nu skal vi lige høre fra de andre. Vil i fortælle lidt om hvem i er og hvem jeres børn er?

Rikkens far: Vi er forældre til Rikke (uklart 01:30-01:32) Rikke hun er 12 år gammel og hun startede nede på Kastali'a da hun var 8 år. Hun er glad for kultur og teater og musik og film og musical og sådan noget. Det var lige noget for hende og det har hun faktisk været glad for siden hun startede. Jeg tror hun ser et sted hvor hun kan udtrykke sig på forskellig måde, lege med udtryk, lege med vrede, lege med glæde og i det hele taget lege teater.

Interviewer: Okay.

Rikkens mor: Hun havde glædet sig så meget til at blive 8 år, så hun kunne komme til den her optagelsesprøve, så det havde hun ønsket sig i lang tid. Jeg vil sige, hun kommer også fra en familie hvor, sådan noget som teater er noget vi har gjort en del i. Altså, jeg har da spillet en del teater, hendes mormor har spillet teater og musik og kultur fylder nok en del, hjemme ved os. Men jeg tænker også, at det er noget hun har en egen interesse i. Hun kan rigtig godt lide at udtrykke sig og hun er glad for at skrive.

Rikkens far: Det hele.

Rikkens mor: Hun er glad for at tegne og male og har altid været det, så det var meget naturligt for hende, at det var derned hun skulle. Hun er glad for at være der og har været deltagende i nærmest i alt hvad hun kan slippe af sted med dernede. Hun går også på hold 4. Når der har været KALIMA og der har været teaterweekend og forskellige events, hvor vi skulle rundt i byen.

Rikkens far: Så er hun helt klar på at deltage.

Rikkens mor: Hun var rædselsslagen første gang hun skulle. (uklart 03:21-03:22)

Rikkens far: Der var hun også kun en lille pige.

Rikkens mor: Der var hun også kun 8 år kan man sige.

Interviewer: Ja, det giver også god mening.

Rikkens mor: Hun er ikke særligt glad for ja... Have et sted hvor hun kan udtrykke sig, og hvor hun kan dele den her interesse for at udtrykke sig med andre, og så er hun rigtig glad for det fællesskab.

Interviewer: Ja, okay. Det er rigtig dejligt at høre. Jeg tænker sådan også, et af de første spørgsmål, sådan for at forstå hvordan det kan være jeres børen er startet på Kastali'a. Altså, hvad var årsagen til at de startede dernede? Og igen så er det frit slav hvem der griber spørgsmålet først.

Katrines mor: I må gerne starte først.

Rikkens mor: Jamen, altså som sagt. Rikke kendte nogen. Hun er enebarn skal lige siges. Nogle af hendes venner havde større søskende, som havde gået dernede. Hun vidste godt.

Rikkens far: Hvad det gik ud på.

Rikkens mor: Der er jo ikke så mange andre steder i byen, hvis man gerne vil lave teater.

Rikkens far: Eller noget der minder om det, så er der Kastali'a.

Rikkens mor: Ja, så er det jo Kastali'a man skal gå hen, kan man sige.

Rikkens far: Ellers er det først i 15 – 18 års alderen, man kan begynde at lave amatør teater i regi af Østenvinden.

Interviewer: Okay

Rikkens far: Eller de der...

Rikkens mor: Hun har kendt til det længe, og havde glædet sig til at komme i gang med det.

Interviewer: Okay.

Katrines mor: Og ja, Katrinedet var nok også der hvor hun var, ja samme alder 8 eller hvornår det nu er man kan starte. 8 år er det sådan?

Interviewer: Yes, det tror jeg.

Katrines mor: der går man vel i 3. klasse... men hun, vi kendte intet til Kastali'a inden, det kom sig lidt af, at hun gerne... ja, der var forskellige skole ting som hun havde været med i og syntes egentlig at det var drøn spændende, hun brændte for at... og så tror jeg, der var en lærer i skolen der sagde. Det der Kastali'a var det ikke noget for dig, og så undersøgte vi lidt om det og da fandt vi ud af, hov, det er noget med en optagelsesprøve. Det havde vi slet ikke hørt om, vi vidste ikke hvad det drejede sig om, eller hvad det omfattede eller noget som helst. Så det var meget spændende og meget stort dengang, og helt anderledes end... Hun syntes det var super spændende og ville gerne, ligeså snart hun kom i gang, så var der ingen tvivl om at selvfølgelig skal jeg gå til det og selvfølgelig skal jeg starte på næste hold og næste hold. Det var meget sjovt for Olivia. Det var egentlig en lærer der spottede, at det måske var noget for Olivia.

Interviewer: Okay. Det er også meget interessant faktisk. Så der er to lidt forskellige historier. Det er sådan set meget spændende. Det kan jeg også høre, når jeg snakker med eleverne og årsagen til at de er startet, måske også er meget forskellige. Men det er jo også bare interessant. Der er mange forskellige elever der nede kan man sige. Hvad fortæller jeres børn jer, om at gå på Kastali'a? Nu har i kommet ind på at de er glade for det, men hvordan er deres fortælling om Kastali'a, og det at være dernede? Hvad kendetegner den, eller...

Katrines mor: For Olivias vedkommende. Jeg tror bare hun syntes det er sådan et fristed, hvor de er bredt favnende og der er plads til alle og det er meget... Det er ikke sådan noget med, at man skal være på en bestemt måde, eller at man skal komme frem til et eller andet bestemt resultat. Det virker meget... det er sådan det hun... man er hver i sær god til et eller andet og så skal man bare lære et eller andet. Men det er ikke sådan noget med at man står der og skal nå frem til et bestemt mål. Jeg tror det er det hun meget... det er sådan et fristed dernede, hvor man kan være sig selv. Og man er accepteret uanset hvordan man er. Hun føler også at det er dejligt... det er også meget anderledes... der er ikke ret mange fra hendes klasse og hendes omgangskreds. Der er ikke sådan nogle.... Så har hun selvfølgelig fundet nogle venner dernede, men der er faktisk ikke nogen i hendes omgangskreds som lige... Det er ikke på grund af nogle venner hun går der, eller nogen hun kendte inden, hun går der. Hun har nogle Kastali'a venner og så nogle andre venner.

Interviewer: Okay.

Rikkens mor: Rikke siger også, at hun oplever et fristed...

Rikkens far: Med mange forskellige typer og mange forskellige mennesker.

Rikkes mor: Ja.

Rikkes far: Hvor der er mange forskellige indgangsvinkler til tingene.

Interviewer: Okay.

Rikkes mor: Hun beskriver det som et sted, hvor hun altid har følt sig velkommen. Hvor det er rart at være, og hvor alle føler sig velkommen. Hun har sådan en sjov fortælling om, at hun elsker det her opholdsrum der er der. Der dufter på en bestemt måde, siger hun. (griner) jeg tror nok, at det er noget med at det dufter af hårspray og makeup og sådan noget. Det siger hun i hvert fald. Når hun dufter den duft, så føles hun sig næsten hjemme. Så det er hun... Hun er nok en af de første i vores omgangskreds, der startede dernede, men så flere som er omkring hende, både i skole og fritidsregi, som efterfølgende er startet. Hun kender mange der... Hun har mange som går igen. Der er to hun går i skole med, hun går i parallelklasse med, som hun følges med.

Rikkes far: Så er der nogle fra hendes gamle skole.

Rikkes mor: Nogle fra hendes gamle skole, som hun jo stadig har kontakt med, fordi de er på Kastali'a.

Interviewer: Okay.

Rikkes far: Så er der også nogle vi kender privat, som (Uklart 10:10-10:11)

Interviewer: Okay, så det er lidt ja... Hun kender mange forskellige, som har noget med det at gøre.

Rikkes mor/far: Ja

Interviewer: Det lyder som at det er noget der fylder meget i jeres familie, så det giver også super god mening, kan man sige.

Rikkes far: Jeg ved ikke om det fylder meget, men det er en fast del af det.

Rikkes mor: Vi kender mange, som også er teaterforældre, hvis man kan sige det sådan. Men det er ikke noget vi bruger meget tid på at gå og tale om.

Rikkes far: Men det er en fast del.

Rikkes mor: Der er måske noget praktisk i det. Kan du hende fra teater, eller kan du køre derned.

Rikkens far: Men i virket er der ikke så meget forskel på om hun havde gået til badminton eller håndbold eller hvilken som helst anden ting. Der er nogle forestillinger, som vi skal deltage i, kommer og ser jo, og så er der den praktiske ting omkring transporten.

Rikkens mor: Så bager man en kage engang i mellem, men man stiller også gerne op til sådan en ting her. Der har også været noget med at svinge en sminkepensel og sådan noget.

Interviewer: Okay. Så man deltager lidt på forskellig vis.

Rikkens mor: Ja.

Interviewer: Okay. I har alle sammen været lidt inde på det. Er der noget som i føler jeres børn får ud af det? Altså, hvad får de ud af at gå på Kastali'a? Er det så det her med, at man så favner bredere, som du nævnte Gitte, eller hvad er det?

Katrines mor: Ja det tror jeg. Det er nok det. Jeg ved ikke... Den skole Katrinegår på, der er måske ikke så mange teatertyper, som man nogle gange siger (griner) som dem de går henede på Kastali'a. Så det syntes jeg jo er dobbelt godt, at man ser nogle andre mennesker, nogle andre synspunkter. Jeg syntes tit, der er nogle skoler, de føder måske flere børn til Kastali'a, end nogle andre skoler. Jeg syntes egentlig, det er meget godt Katrinekommer fra en anden skole, hvor hun stadig syntes det er mega fedt at gå der, selvom der ikke er nogen... som mange andre, som går der. Og det er nok det der bredt favnende og så egentlig nok måske stå ved... Det er ikke sådan noget med, jeg skal gå til det, fordi de andre går til det. Hun går virkelig til det, fordi hun syntes det er sjovt og hun rigtig godt kan lide det. Så det syntes jeg jo er super og bakker hende fuldstændig op i, at man skal gøre det man brænder for. Det kan man jo mærke på hende, at hun syntes det er spændende.

Interviewer: Okay.

Rikkens mor: Det er helt sikkert også Rikkens historie. Det at hun finder et fællesskab dernede, som hun nok ikke finder andre steder, fordi de er fælles de der teatertyper (griner) De er på en eller anden måde fælles om den her interesse. De er på en eller anden måde fælles om det her med at udtrykke sig, kan man sige. Jeg syntes det ser ud som om at hun får nogle gode erfaringer og gode oplevelser med. Ja, netop at udtrykke sig, men også at påtage sig forskellige roller og prøve sine egne grænser, i forhold til hvad kan jeg og hvad kan jeg ikke. Hvad udfordrer mig og hvad er nemt for mig. Så det der med, at man er lidt udforskende indad til. Det gør man i et miljø sammen med andre, hvor det faktisk er legalt at udforske sig selv på den måde. Det syntes jeg det lyder til at hun får virkelig mange

og rigtig gode erfaringer med. Det der med at stille sig op og sige noget foran mange mennesker eller... det er hun godt nok ikke bange for. Det har hun jo en masse træning i. Rikke kommer fra en skole her i byen, som man nok ikke nødvendigvis vil...

Rikkes far: Forbinde med kreativitet.

Rikkes mor: Teatertyper. Randers Real kan jeg godt tillade mig at sige. Men der er godt nok mange fra Kastali'a, der går på Randers Real vil jeg sige. Der er en kæmpe opbakning fra skolen.

Rikkes far: Med at komme ned og se forestillinger.

Rikkes mor: Så snart der bliver givet fri til skoleforestillinger, så står de nærmest forrest i køen med et samme, og er vildt begejstret for at komme ned og se.

Rikkes far: Så der er en stor opbakning fra skolen mod teaterskolen. Noget andet der er, er en oplevelse af et forpligtende fællesskab omkring Kastali'a. Det at man ikke bare kommer og går efter forgodtbefindende. Man forpligter sig i forhold til fællesskabet og i forhold til de fælles mål, som er at lave den forestilling som de laver hver sæson. At man deltager i det, at man gør sig klar til det og gør sit bedste, når de bliver eksekveret de her forestillinger.

Rikkes mor: Jeg tror aldrig jeg har hørt hende sige, at hun ikke gider til teater, at hun ikke har lyst. Det tror jeg godt nok ikke jeg har. Det ligger så dybt i hende, det her med at det er en holdsport og vi er fælles om det her. Hvis jeg ikke kommer, så mangler jeg. Så kan de andre ikke det ene og det andet. Det der fællesskab de bygger, er super vigtigt og gavnligt.

Interviewer: Okay. Det lyder også super godt. Det er også noget jeg kan kende meget fra det jeg hører fra eleverne også. Så det er super fedt, at man kan få det ud af Kastali'a. Det er nok lidt et mærkeligt spørgsmål, jeg tror heller ikke det er relevant for alle, men er der noget... Det ligger lidt sammen med det andet spørgsmål... men er der et eller andet som Kastali'a, har kunnet hjælpe jeres børn med? Et eller andet, hvor de har haft det svært med et eller andet, fremlæggelser what ever... hvor de har kunnet trække på noget fra Kastali'a, eller er det ikke det i føler, man får dernede fra?

Rikkes far: Hele den der evne, eller kompetencen i at stille sig op, at forberede sig på noget, som kun kan gøres en gang. Som en fremlæggelse eller et teaterstykke eller en forestilling. Det er noget som kommer til at lægge på ryggraden nærmest, ved at deltage på Kastali'a.

Rikkens mor: Det er også ganske særligt vil jeg sige. Rikke gik på en skole, hvor hun gik i en klasse med utrolig mange problemer, pga. nogle børn som havde det rigtig svært.

Rikkens far: De havde nogle svært diagnoser.

Rikkens mor: Og det kom til at gå meget ud over fællesskabet. Der havde hun nogle måneder, der var rigtig svære. Hun følte sig meget ekskluderet, fra de her fællesskaber som virkelig ikke fungerede og hun havde en periode, hvor hun var meget ked af det. Der var Kastali'a et lyspunkt i mørket, og et sted hvor hun vidste, at der var et fællesskab, hvor hun hørte til. Det var bestemt medvirkende til, at hun kom igennem en træls periode.

Rikkens far: På en god måde.

Rikkens mor: På en god måde.

Interviewer: Okay, det er super godt at høre. Hvad med dig Gitte. Er det noget du tænker

Katrines mor: Jeg faldt lige ud. Jeg ved ikke hvorfor, så jeg hørte ikke lige alt hvad de sagde så... men det er også lige meget men... Altså, for Olivia... jeg tror hun måske lært det her med at man er lige gode og forskelligheder og at acceptere hinandens forskelligheder og specielt det med, at man er en vigtig del af et hold, så det er vigtigt at være der. Det er akkurat det samme med... hvis ikke jeg kommer, så mangler... det kan man ikke, så man skal være der sammen. Bare det, at de har fået det ind på en god måde... Det er ligesom bare det helt klare... Det er uanset hvem man er. Om man er stor eller lille, har været der mange år, eller kort tid, så er alle lige vigtige. Det ligger bare så dybt i dem og at alle er lige gode. Så tror jeg måske også hun... man lærer jo også noget af at stille sig frem og præsenterer, hvor jeg tænker, det bliver der mere og mere af i skoleregi. Det tror jeg også er noget der gavner i mange år frem, at man kan det og ligesom bliver bekræftet i det. Det er jo egentlig meget godt og det går godt. Jeg syntes de er godt til at finde de gode ting ved alle.

Interviewer: Okay, det lyder også rigtig fedt, det her med at man sætter pris på forskelligheder. Folk kan noget forskelligt og bidrage med noget forskelligt. Det kredser meget om det samme, for det er det her med hvad jeres børn får ud af det. Er der sket en ændring i jeres børn, efter de er startet på Kastali'a, eller er de, de samme? Er der sket noget, hvor i tænker, det må være pga. de går hernede? Eller er det bare noget de er blevet bedre til nede på Kastali'a fx? Kan i mærke en ændring i jeres børn, efter de er startet på Kastali'a?

Rikkes far: Det er så, lang tid siden. Efter 5 år og transformationen fra en 8 årig til en teenager, er svært at sige hvad der er hvad. Det mener jeg ikke jeg kan svart på.

Interviewer: Det er også helt fair. Når der er gået så lang tid, er det også super svært, at sige noget om.

Katrines mor: Det er nok det samme, men jeg kan huske helt fra starten, der var det jo helt nyt for os og en hel ny verden. Vi kendte ikke et øje dernede, af nogen som helst dernede, da vi var nede til den der optagelsesprøve. Det eneste jeg lige tænkte på dengang, var lidt med at man... at mange nok kommer pga. nogle søskende der kommer der, så de kendte lidt til det. Og så det der med, at der er nogle uskrevne regler, selvfølgelig gør vi det der og sådan noget, som man ikke ved. Hvor jeg tænkte den gang... nu ligger det lidt på ryggraden hvad man skal gøre og ikke skal gøre og forestillinger og det ene og det andet, hvor jeg tænkte... Der kunne man måske godt, hvis man vil have nye ind på Kastali'a, så lige guide lidt mere, eller hjælpe lidt mere med information om, eller sådan lidt info til en helt ny grøn familie, som kommer ind, hvor det lige kan være svært altså. Så kan man jo sagtens se det når ja, så gør vi det som vi gjorde sidste år. Det står bare ikke nogen steder. Det er svært det første år og vide hvordan man lige kommer i gang eller... men så glemmer man jo det, så kender man det jo selv, men så har jeg bare mødt nogle, hvor de står lidt selv, okay hvad skal vi nu her, eller skal vi... Det er nok også bare... De er jo heller ikke mere fremmede, end at man godt kan komme til nogen og spørge, de er sådan meget åbne

Rikkes mor: Der tror jeg vi var lidt heldige, fordi... Da Rikke var til optagelsesprøve, var det faktisk med en hun kendte i forvejen, som i forvejen havde to ældre søskende.

Rikkes far: Hun gik i klasse med en som havde stærk tilknytning via. Ældre søskende. Vi havde en vi kunne hægte os på.

Rikkes mor: Vi havde en livline (griner) men jeg kan godt genkende det du siger. Hvad fanden var det der stod her, hvor passede det sammen, men det var bare lige den 1. sæson, så syntes jeg egentlig det kørte godt. Men jeg syntes også altid vi har haft lyst til at være med. Vi har også været med til generalforsamling flere gange. Altså både for at høre lidt om foreningen, som vi som sådan ikke havde været aktive i, men også for at være med til den der vidunderlige skovtur og legedag efter (griner) for det var hyggeligt og så har vi mødt mange forældre derigennem, hvor vi så alle sammen har været i parken eller oppe i salen og lave aktiviteter sammen.

Interviewer: Okay, det er meget sjovt. Jeres børn er startet på forskellig måde, men alligevel kan i godt se noget af det samme. Men jeg kunne også godt forestille mig, at nu når jeg har snakket med eleverne, så lyder det også som at mange er startet fordi de har hørt det fra en eller anden som går dernede, at det er rigtig fedt, eller en eller anden storebror eller sådan noget. Men selv om man har den der livline, godt kan tænke, hvad er det lige vi skal nu. Der må godt være lidt mere gennemsigtighed.

Rikkes mor: Jeg tror da det havde været det samme, hvis vi var trådt ind i en eller anden svømmeklub, at der havde været en masse tavs viden, som man havde gjort mange gange som...

Rikkes far: Der havde helt sikkert også været nogle fælles aktiviteter, som kunne have skabt det fællesskab.

Interviewer: Ja men det er jo super...

(uklart 25:08-25:12)

Rikkes mor: Det har vi aldrig tvivlet på.

Rikkes far: De voksne, dem der driver det, det tror jeg de har en klar holdning til hvordan, det skal være og styrer det, sådan det. Der må jo være en grund til, at der er en nogenlunde ens oplevelse af tingene, lang hen af vejen og det må være at kulturen er styret.

Rikkes mor: Der er en meget stærk kultur for, hvad gælder, og hvad gælder ikke. Hvad er det for en ånd vi ligesom gerne vil have her. Den gennemsyrrer meget tydeligt en sætning, som børnene jo også læner sig op af og en rammesætning, som børnene også læner sig op af. Det er meget tydeligt syntes jeg. Det er jeg meget imponeret af syntes jeg.

Rikkes far: Jeg tror også den er formuleret både på skrift og ord i deres (uklart 26:02) og efterleve det hen af vejen, tænker jeg.

Katrines mor: Det er rigtigt, og jeg syntes jo de gør det på en god måde uden at det er sådan noget...

Rikkes mor: det er ikke sådan noget moraliserende noget.

Katrines mor: Nej, nu... Vi går også på Realskolen jo. Det er sådan lidt mere firkantede regler, eller sådan... Gør man sådan for reglens skyld... Det der med selve ordet regel eller sådan gør

vi, det bliver ikke rigtig nævnt, men det er sådan det er, og det er endnu mere behageligt at de faktisk kan formå at få noget struktur og nogle regler uden at det virker enormt firkantet.

Rikkens mor: Det tænker jeg faktisk også.

Katrines mor: Ja, hvor der på vores skole er mange flere regler og noget mere firkantet. Katrinesyntes den der er forskel der, på at... ja..men det er egentlig meget sjovt, at der stadig er mange regler, eller der er den der kultur helt fasttømmeret.

Interviewer: Altså, hvad er det så for en kultur der er, nu hvor i alle sammen siger, at den er meget stærk? Hvordan er kulturen så på Kastali'a?

Rikkens far: Det er jo tilbage til den her plads til alle og respekt for alle de her udtryksformer.

Rikkens mor: Ja, og være plads til at være den man er og lov til at være den man er. Komme og bringe det til bordet som man ikke bare interesserer sig for, men også er god til, men at så mange elementer kan skabe noget stærkt... et fællesskab. Jeg syntes det handler utroligt meget om det der fællesskab og den der solidaritet der på en eller anden måde er i fællesskabet og den respekt der er for hinanden i det fællesskab. Den har jeg altid været meget imponeret over.

Rikkens far: Det er måske også noget med, det er ligesom om der ikke er en bedømmelse, det er i hvert fald ikke ret tydelig.

Rikkens mor: Der er meget plads.

Rikkens far: Det er ikke en oplevelse af bedømmelse, det er mere en interesse...

Rikkens mor: Og nogle positive forventninger. Man har nogle positive forventninger til man regner med at de bliver indfriet. Det gør de jo nok så.

Interviewer: Okay. Positive forventninger har jo egentlig ret meget magt. Altså at man forventer noget positivt kan virkeligt, give dem noget at kæmpe for. Og man kan jo mærke når folk har positive forventninger til en, så det giver super god mening, at det er noget at det som driver børnene dernede. Men det er super fedt at høre, os fordi, i siger mange af de ting, jeg også hører fra børnene os. Det er fedt at det går igen. Det ville være mystisk, hvis der var meget forskel på det.

Katrines mor: (Griner) Jeg kan godt huske da Katrineskulle starte. Det var så en lærer der sagde, det er måske noget for dig. Det var nok mere fordi hun godt kunne lide at fjolle rundt og

lave teater og sjove... hun var lidt den der stil der... og ikke fordi hun egentlig var tilbageholdende og genert og ikke turde og så var der en på det tidspunkt, en eller to andre. Men hende der fra parallelklassen har også gået der og hun gik der egentlig fordi hun var meget genert og hun skulle prøve at løse lidt op. Hun gik der så lidt af en anden grund. Det var jo egentlig lidt sjovt at de kunne spotte, eller det var så på skolen men.... Måske det er noget for Katrineaf en grund og den anden af en anden grund, og stadig kan man være på hold sammen. Være præcise, fylde ligeså meget, være ligeså stor del af det hold, uanset om man er den ene type eller den anden type. Det syntes jeg egentlig er ret hurtigt man fandt ud af... Det behøver ikke være den type eller den type. Man starter ikke på det der teaterhold for at nødvendigvis at lære at stå på en scene. Man behøver bare... Bare det at være en del af et fællesskab. Så kommer de ting... så bliver man bedre til et eller andet. Det er ligesom, at det ikke er målet, det er hele vejen derhen, som er vigtig for dem.

Interviewer: Okay. Det giver også super god mening, at det sådan langsomt kommer snigende ind, det der egentlig er effekten af at gå dernede.

Katrines mor: Uden at man opdager det lidt.

Interviewer: Ja, lige præcis. Sådan langsom udvikling måske.

Katrines mor: Ja.

Interviewer: Det er jo også... Det hænger også sammen med det her i siger, om at der er meget plads... altså, for der er plads uanset hvad man kommer med, ja af robusthed eller udfordringer, eller hvad der nu er. De kan så alle sammen gå på samme hold, det siger jo også noget om det kan man sige. Men det er super fedt at høre. Er der andre ting i syntes er vigtige for os at vide, i forhold til hvordan jeres børn tænker om at gå dernede og hvad de får ud af det. Måske også lidt om, hvordan det er for jer at være tilknyttet til Kastali'a. Det kunne også være meget interessant at høre om. Om det fungerer godt... ja, sådan...

Katrines mor: Jeg egentlig det fungerer godt. Det er sådan meget med informationer og at det der så kommer... at den vigtigste... det de ligesom giver udtryk for, når der kommer nogle informationer, at den vigtigste i det her, det er jo personen der går der og så er det dem omkring, der ligesom skal have nogle informationer. Det er ikke sådan noget med at, nu skal vi lige gå over hovedet på den. Der er ikke noget der er skjult eller hemmeligt eller sådan. Det er også meget at gøre dem lidt selvstændige

. At det er dem selv der skal sørge for at huske det, eller huske det eller det tøj eller bidrage med et eller andet. Der er ikke sådan noget skole agtigt noget med at, nu skriver vi hjem til forældrene. Det er meget... Den vigtigste person er dem selv.

Rikkens mor: Det er bestemt også mit indtryk. De er meget involveret i det som de laver. De har et meget meget stærkt ejerskab, på det som de laver. Man kan godt få indtrykket af at, man skal sku blande sig udenom. Fordi de skal selv, og de vil selv og de... Jeg syntes også at det er tydeligt, at der bliver sendt nogle signaler om, at det har en værdi at de selv gør det i deres eget fællesskaber. Det skal vi lade dem gøre. Så det prøver vi på. Det er ikke her man skal være curlingforældre.

Rikkens far: Der er jo en lang, hvad kan man sige ... Kemien ligger omkring holdet. Det hold er selvbestemmende omkring mange ting, allerede fra meget tidligt er (uklart 33:31-33:42) De er mere styret, end de er når de bliver ældre.

Rikkens mor: Vi får de her info sedler ud, når sæsonen starter, så vi ved hvornår er forestillingen (uklart 33:53-33:59)

Rikkens far: Faktisk så (uklart 34:02-34:10) sørge for et sæt sort tøj til forestillingen, så er det sådan set det. Eller lignende. Så kører børn og den voksne leder dernede det selv.

Rikkens mor: Det er ikke så lang tid siden Rikke fik, eller jeg fik en besked fra en af Rikkens teaterledere om a man godt måtte bede om Rikkens telefonnummer. De kunne ikke finde hende på messenger. Hun er også kun 12, så hun har jo ikke facebook og sådan noget endnu, men... Han skulle spørge hende om noget med forestillingen. De har ikke skrevet til mig, at vil du være venlig at spørge Rikke eller vil du sende (griner) Det er hende han vil tale med om det.

Interviewer: Ja.

Rikkens mor: Det syntes jeg er meget cool.

Interviewer: Okay. Ja, det er også lidt specielt måske, i forhold til hvis de havde gået til fodbold eller et eller andet, andet ikke.

Rikkens mor: Ja, så havde vi nok fået, vær lige opmærksom på, at du skal sige til Rikke at sådan og sådan. Sådan er det ikke.

Interviewer: Okay. Det må da helt klart betyde noget for dem. Det kan de helt sikker også mærke dernede.

Rikkens mor: Ja, det tror jeg. De bliver jo delagtiggjort, for de laver jo alting selv, og helt fra bunden, så de har jo et stærkt ejerskab for alting i virkeligheden.

Interviewer: Ja, det giver super god mening. Det er mega spændende at høre. Det har jeg jo slet ikke haft indblik i fra elevernes side, så det er meget spændende at høre os fra jer, sådan at det er anderledes.

Katrinens mor: Alting også... Nu er det ikke så meget om det er kostumer eller det ene eller det andet. Det er dem... der er mange ting lige nu, som skal være hemmeligt for forældrene nu. Hvad forestillingen nu handler om og sådan noget.

Rikkens mor: Det handler jo også om at det er deres.

Katrinens mor: Det er meget sjovt... Det er helt tiden dem, som er i centrum. Jeg tror bare det... Ja... Fra andre sportsgrene, er det nok der det er anderledes. Det syntes jeg det har været altid. Uanset om man er 8 år, eller hvor gammel man nu er, så er det en selv, der er i centrum.

Rikkens mor: Og så er det jo voldsomt socialt funderet. Det hele springer ud af og drejer sig omkring og suge essens fra det her stærke fællesskab. Hvis Rikke kan slippe af sted, men at komme derned, i hvert fald en halv time før, så syntes hun det er fantastisk. Det er det der med, at hun lige kan hænge ud med de andre inden. Hvor de alle sammen sidder der og venter på, at nu skal de i gang. Det er næsten lige før, at det er lige så vigtigt som selve træningen. At de har muligheden, for lige at sidde og tale sammen og lige tune sig lidt ind på hinanden. Det er ret skønt. Og i virkeligheden... hun mødes jo faktisk også med flere af pigerne fra holdet...

Rikkens far: Inden

Rikkens mor: Hun følges med, hende pigen fra hendes parallelklasse, som hun går på hold med. Så går de ned, direkte fra skole ned på biblioteket og så mødes de med 2 andre, som kommer fra nogle andre skoler og så møde de på biblioteket.

Rikkens far: Sammen der, indtil de skal til teater.

Rikkes mor: Så sidder de der og hænger ud, indtil de ved, at nu er dørene åben og så skynder de sig over på Kastali'a, så hurtigt de kan, så de kan mødes med de andre også.

Interviewer: Okay. Det lyder jo også super positivt. Så må de være glade for at være der, kan man jo sige.

Rikkes mor: Det er bestemt mit indtryk

Interviewer: Okay. Det er jo rigtig dejligt at høre.

Katrines mor: Det var også... Katrinehun har været på et par forskellige hold tror jeg. Det var også noget med hvornår man kan og hvilken dag i ugen og sådan noget. Og så tror jeg hun røg på et andet hold på et tidspunkt, og der var hun måske nok lidt for lille. De deler dem jo selvfølgelig også med personerne men også med alder og sådan noget. Det vidste de jo egentlig godt. Det var os selv som havde sagt kan det ikke blive... jeg tror det var torsdag i stedet for onsdag, fordi hun ikke kunne, men det var heller ikke det helt rigtige hold, hun var på så... og blev hun ... året efter kom hun så på det hold, hvor det var meget jævnaldrende og så tror jeg faktisk også det var i år, da hun sagde det er meget vigtigt, jeg kommer på samme hold fordi, det var ligesom den samme alder. Ikke nødvendigvis at det er nogle helt bestemte personer, med det er sådan mere rart at være jævnaldrende. Ikke at hun ikke kan lide at være sammen med de andre til noget forestilling, men mere sådan... Afslapning.

Rikkes mor: ej. Jeg tror også det der med alderen, det betyder noget. Jeg tror Katrineer noget ældre end Rikke

Katrines mor: Hun går i 4. klasse. Jeg ved ikke, hvad går jeres i?

Rikkes mor: Nå, gud, jeg troede hun var ældre. Nej, Rikke går i 6. klasse.

Katrines mor: I 6.?

Rikkes mor: Ja

Katrines mor: Sludder og vrøvl hun går også I 6. klasse.

Rikkes mor: Går Katrinei 6. klasse?

Katrines mor: JA hun går også i 6. Klasse.

Rikkens mor: Okay 6. hvad?

Katrines mor: 6. B

Rikkens mor: 6. B? Nå jo, det kan jeg godt... det har hun sagt. Undskyld. Nu blander jeg hende sammen med en anden. Undskyld.

Olivia: Ja, jeg tror også at de har snakket sammen om... men altså ja... Nu ved jeg ikke hvor længe hun har gået nede på den skole eller på Realen.

Rikkens far: Hun startede i 4. klasse.

Rikkens mor: Rikke startede i 4. klasse

Katrines mor: Ja, ja. Katrinehun gik til teater inden os. Hun har godt snakket om, at der er nogle stykker som gik... ja til teater.

Rikkens mor: Så er der jo Rikke som går i D og så er der også Silja som går i A. Og indtil nu også Mejse som gik i A, men hun er så lige stoppet.

Katrines mor: Nå, det var jeg ikke klar over. Silja kan jeg huske fordi... Jeg tror de første par år, da gik hun ikke sammen med... Gik hun ikke sammen med nogle fra skolen. I hvert fald ikke samme årgang. Så kom Silja til og en anden en stoppede. Ja så er der nu kommet nogle stykker. Der er nogle stykker fra Rikkens klasse ikke?

Rikkens mor: Det vil sige i virkeligheden, er det så ikke først nu vi er blevet samlet på hold 4?

Katrines mor: Jo, det tror jeg nemlig. For Katrinepasser det super godt med aldersgruppen. Jeg tror de er hen ad 12 år alle sammen. Plus minus et år.

Olivia: Du kan da foreslå hende at følge med ned på biblioteket

Katrines mor: Det tænkte jeg lige på. Det vil lige være noget for Katrinetror jeg. Hun vil elske det der. Jeg tror da også at hun snakker med Rikke, så det tror jeg lige jeg skal prøve. Det tror jeg også hun syntes er...

Rikkens mor: Det syntes jeg da var hyggeligt. De startede med bare at være hende og Silja og så begyndte de at møde de med Rosa, så vidt jeg kunne forstå. Rosa kender Silja fra børnehaven, tror jeg nok. Rosa går på Lilleskolen, og hun går også på deres hold. Så kom Sarah vidst til. Det er Sarah

som går i klasse med Rosa på Lilleskolen, som også går på deres hold. Jeg kan ikke helt finde ud af det der, men de er... Udover de kan finde på at gå en tur i byen og købe en bolle ved bageren i Føtex, så tager de den med hen på teatret.

Katrines mor: Det syntes jeg... (uklart 41:51-41:54) Katrinekender så Silja, eller jeg kan lige sætte ansigt på Silja, men de andre kan jeg ikke rigtig genkende. Men det tror jeg da jeg vil prøve at sige til hende. For det er noget hun også syntes er spændende. Hænge ud dernede, eller ja...

Rikkens mor: Det er jo meget hyggeligt, det der med at de har hinanden. De kan lige nå at sidde en times tid, inden de så går ned, så det er egentlig sådan en... Ja, jeg har indtryk af, at de har en hyggelig dag. Hun er træt når hun kommer hjem. Det skal ingen hemmelighed være. Men det syntes jeg da at du skulle.

Katrines mor: Ja det tror jeg. Katrinegår egentlig hjem fra skole og så går hun tilbage forbi skolen og så ned til teater. Hun kan lige nå hjem og vende og så går hun ned igen. Hun kunne ligeså godt blive nede på skolen og følges med dem.

Rikkens mor: Det vil jeg da lige prøve at sige til Rikke.

Katrines mor: Det vil jeg også sige til Olivia.

Rikkens mor: Nu snakker vi om noget andet.

Interviewer: Nej, det er så fedt at, i kan mødes socialt. Det siger også meget om hvordan miljøet er dernede. At alle kan snakke med alle. Det er super fedt at høre, så det skal i bare gøre. (griner) Jeg tror ikke jeg har flere spørgsmål, jeg syntes vi har været rimelig godt omkring, så med mindre i har noget i syntes er virkelig vigtigt for mig at vide, så er jeg egentlig bare taknemmelig for at i vil være med.

Katrines mor: Stor ros til alle de voksne der er dernede.

Rikkens mor: Kæmpe ros. I skulle have mere i løn.

Katrines mor: Den måde de er på. Også det der KALIMA der. Det er også meget de samme der går igen. Det har Katrine også set meget frem til, at blive så gammel, at hun kunne komme på de stores KALIMA, hvor man kan overnatte. Det er meget stort kan jeg sige.

Rikkens mor: Det glæder Rikke sig også max til. I år ville faktisk være 1. år hun er gammel nok. Hun har fødselsdag sidst i juni. Hun ville lige kunne nå at blive 13, men...

Rikkens far: Forældrene har booket ferie, så hun ikke kan være med.

Rikkens mor: Hun kan ikke være med den her gang. Det må blive næste år.

Interviewer: Det må blive næste år. Det har været...

Bilag 17: Interview fokusgruppe 2

Interviewer: Hvis i bare lige kunne starte med at sige jeres navne og hvad jeres barn på Kastali'a hedder. Så det er i hvilken rækkefølge i helst vil.

Emmelis mor: Jeg hedder Live og jeg er mor til Emmeli.

Interviewer: Okay.

Veras mor: Jeg hedder Marie og jeg har 4 børn på Kastali'a.

Interviewer: Okay. Jamen okay sejt. Ved du hvilket af dine børn jeg har interviewet?

Veras mor: Du har interviewet Veras mor, som er 12.

Interviewer: Yes. Dig kan jeg genkende. Bromann.

Idas mor: Jeg hedder Charlotte og min datter hedder Ida.

Interviewer: Okay.

Idas mor: Jeg har kun 1 hernede.

Interviewer: Okay, det er også i orden. I behøver ikke at have 4. (griner)

Snakker i munden på hinanden.

Interviewer: Til at starte med vil jeg gerne høre, hvorfor jeres børn er startet på Kastali'a, dengang de gjorde det. Hvilke overvejelser i gjorde jer, før de startede på Kastali'a.

Veras mor: Nu kendte min 12 årige det fra hendes 2 storesøskende og de er nogle meget forskellige slags børn og de elskede det på 2 helt forskellige måder de to søskende hun havde og hun har set alle forestillinger herinde. Jeg havde ikke troet, at hun ville tænke at, det skulle hun også, for hun er en helt anden slags. Jeg troede hun ville være sådan lidt forskrækket over det, men hun har vidst lige fra hun var helt lille at, der skulle hun gå når hun blev 8 år.

Interviewer: Okay.

Veras mor: Og modsat de andre, de var ikke klar da de var 8, så har Veras mor gået der næsten lige så lang tid som sin storebror, fordi hun vidste bare at når hun blev 8 år... Og det var faktisk en meget særlig oplevelse, både for hende at gå til optagelsesprøve, men også at starte til Kastali'a, fordi modsat alle andre steder, så var det ikke svært for hende, at komme ind af døren her. Det var bare... normalt var hun sådan en, der sad under armen på en, hvis man var ude til fester, især hvis hun ikke kendte nogen, men selv når hun kendte nogen, ved nogle af vores gode venner, så tog det hende altid 3-4 timer at tøj op og så skulle man hjem. Derfor tænke jeg, at det der lidt kaotiske underlige liv hernede, det ville måske være for mærkeligt for hende. Som det eneste har det bare været det allerbedste match, så det er tankevækkende og det har det været lige siden... når hun nogen gange har skulle sortere lidt i sit fritidsliv fordi der var for meget, så har der aldrig nogen sinde... aldrig været på tale, så det er hellig hellig grund.

Interviewer: Ja okay.

Veras mor: Så hun tog virkelig røven på os alle sammen. For det første at hun selv sagde, at det skal jeg og det der lille bitte pindede barn gik ind til optagelsesprøven og var helt alene. Det var vildt overraskende. Jeg ved ikke helt om det var svar på spørgsmålet, men hun vidste det selv og ingen af os andre troede det.

Interviewer: Okay, det er sådan set også meget spændende historie også modsat det i havde forventet. Det syntes jeg er meget sjovt.

Veras mor: Fuldstændig. Hun havde selvfølgelig også nogle søskende som sagde, det er lidt det du har brug for og det skal du da.

Interviewer: Så hun har hørt andre, sine søskende selvfølgelig. Ja det er klart.

Veras mor: Og hun har jo set teaterforestillinger hernede. Også alle de stores teaterforestillinger, så hun har altid kommet her. Men jeg ved ikke om det kun var det. Hun er bare klikket og faldet i hak her, lige fra starten.

Interviewer: Ja okay. Det er sådan set meget sjovt. Hvad med jer andre. Kan i huske hvorfor.

Emmelis mor: Jeg kan faktisk ikke huske det. Jeg har lyst til at sige, at det var Emmeli der selv. Kendte hun nogen? Jeg har lyst til at sige, at det var hende som gjorde os opmærksom på det. Jeg kan faktisk ikke huske det, men ellers så er det også, når kirkekoret røg og andre ting ryger... men det her er heller ikke til at... Og Jan... Det var også overraskende, at hun nogensinde gik ind til den der... jobsamtale skulle jeg til at sige, det var det jo ikke.

Veras mor: der vil jeg også sige, at da vi flyttede til Randers, der var min ældste 8 år og jeg så set i avisen, at der var optagelsesprøve og jeg tænkte, at det vil hun elske og jeg læste det højt og det der element af optagelsesprøve, det var sådan lidt uhhh... det syntes hun bare lød cracy. Så tog det lige lidt tid før hun tænkte, det tør jeg godt. Der kan man sige, at den forskrækkelse sprang Veras mor over, fordi der var nogle der sagde hør lige, det er bare... så

Interviewer: Okay, så hun har vidst at det var ikke værre end som så.

Veras mor: Nej, det har en anden funktion, end det der optagelsesritual end at slå nogen i hovedet med noget eller diskutere med nogen. Det var hun ligesom forberedt på, for eller kunne hun nok, hvis det var hende som havde læst det i avisen, blevet forskrækket. Men det var hun ligesom.... Det blev sorteret væk.

Interviewer: Ja okay. Hvad med dig?

Idas mor: Jamen det startede jo nok med, at storesøster havde været en del af Kastali'a i mange år. I virkeligheden kendte jeg Kastali'a fra helt tilbage fra Kalima tiden, hvor... jeg har nogle yngre søskende, der var nogle af de første der var på Kalima, så jeg kendte godt til det. Min ældste datter kom sådan lidt ind af en hovsa bagdør, uden optagelsesprøve faktisk.

(griner) siger vi ikke højt.

Idas mor: Hun har bare været her og været glad for det og Ida har været med lige siden hun var lille. Både min ældste og min yngste Ida elsker at stå på en scene. De syntes det er det mest naturlige sted at være (griner)S Så på den måde, var det også noget som Ida gerne ville. Nu bliver jeg 8 år, så

nu kan jeg endelig få lov... Og så kan jeg huske at hun faktisk var ret nervøs til optagelsesprøven og var virkelig lettet over, at hun kom igennem nåleøjet. Men det var ca. den vej

Interviewer: Ja. Man kan godt genkende lidt et mønster i det her med, at der har været nogle ældre søskende som har gået her. Det er også meget det man kan høre, når jeg har talt med eleverne, at der er rigtig mange som kender nogen, enten deres søskende eller nogle andre som de har lært at kende.

Idas mor: Jeg har også selv siddet i bestyrelsen i nogle år, så jeg har hele tiden haft kontakt med Kastali'a. Jeg kan faktisk ikke huske hvornår den ene stoppede og den anden startede.

Interviewer: Nej okay.

Idas mor: Jeg har været her lang tid. (Griner)

Interviewer: Det siger måske også lidt det der sådan en integreret del. Det er sådan set meget interessant. Hvad fortæller jeres børn om det at gå på Kastali'a? Hvordan det er hernede og hvad de syntes om det? Hvad hører i fra dem? Det er lidt bredt, det ved jeg godt. Men sådan lige umiddelbart det der falder jer ind.

Idas mor: Noget af det, jeg kan høre fra begge mine piger, som er sådan nogle piger som syntes det er virkelig sjovt at stå på en scene og lave alt muligt. Så er det faktisk ikke det vigtigste. Selvfølgelig er selve produktet og det at lave teater og skuespil sammen, det er sjovt og det syntes de er rigtig fedt, men det der er det vigtigste for dem, det er det fællesskab de kommer ind i. Det har også betydet rigtig meget for dem begge to, når der har været tidspunkter hvor fællesskabet i klassen eller andre steder, har været udfordret. Så har det her altid været et trygt sted. Og det har jeg lagt mærke til ved dem begge to, at de får nogle venskaber som er meget rene. Man er meget ordentlig ved hinanden. Jeg oplever ikke nogen former for mobning eller at man holder hinanden udenfor. Det forekommer ikke hernede. Så det jeg har set på begge mine piger og især Ida er, at det har været et rigtig dejligt frirum, hvor hun er kommet hjem glad og tilfreds. Hun føler sig set og hørt og har haft det mega sjovt og får en masse gode venner. Det er også vigtigt at have gode venner udenfor sin klasse.

Interviewer: Okay, det er jo dejligt at hun får alt det ud af det. Hvad med jer andre?

Emmelis mor: Jeg tænker sådan en paraply på de ting hun kommer hjem og fortæller om, er i virkeligheden at, når hun skal i skole, så er det med skuldrene oppe (griner) og når hun skal til

Kastali'a, så er det med skuldrene nede. Altså de ting hun fortæller om, så er det en oplevelse om at være afslappet og godt turde være der. Lige frem godt turde sige noget. Det ligger sådan mellem linjerne, den der omsorgsfuldhed. Der fortæller hun frit og begejstret med stjerner i øjnene, ja så gjorde vi det og... Så det er mere den der med skuldrene nede. I virkeligheden alt det som hun ikke føler ved at gå i skole, som er mere en skrækslagen ting.

Interviewer: Ja. Så det er mere stramt oppe i skolen og mere afslappet hernede, er det det du mener med det?

Emmelis mor: Ja. Fra i skolen ikke at turde sætte sig selv... eller spørge nogen om noget, eller stille sig derovre eller hvad skal jeg, så er det en følelse af tryghed... fri og begejstrede fortællinger om, så skete der det og så skete der det, som nogen måske kommer hjem og fortæller om fra skolen.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Kastali'a er billedet på, når man siger plads til forskellighed. Så er det det, det er. Det er altså ikke bare noget man siger. At der er plads til, at der er nogen der er virkelig skæve og det er en glæde for fællesskabet at øve sig i at give den plads og ikke bare give dem plads som at holde dem ud, men at få det bedste ud af det og det beriger noget andet. Og så tror jeg, at det er en kæmpe stor styrke, at det netop ikke er noget ordinært skole forestilling, hvor en har hovedrollen og så var der en der var træ og en der var sten. Der er aldrig nogensinde... Det er næsten altid, de har næste alle lige meget tid på scenen, næsten lige mange replikker eller hvad det nu er eller kropsteater eller hvad det nu er. Det gør hele forskellen, at alle sammen er lige vigtige og der er ikke nogen der kan undværes, så man kunne lade være med at komme til teater, så det er et enorm forpligtende fællesskab og enormt rummeligt.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Og jeg syntes faktisk, noget der har været det mest rørende for mig, var at min den yngste som (uklart 10:29-10:30) startede herinde. Og det at hun startede til Kastali'a, det gav anledning til at snakke om nogle ting i sin klasse, som hun slet ikke havde sprog for endnu rigtigt, fordi hun kun var 8 år. Men det der med, at hun kom hjem og fortalte om ting, om hvordan man behandler hinanden, at der var plads og folk talte pænt til hinanden. Det gav ligesom anledning til at snakke om, hvor det måske ikke helt var sådan.

Interviewer: Ja okay.

Veras mor: Og det var bare så fint og også lidt crazy, at man kom hjem og fortalte som virkelig nye og vilde, at man taler pænt til hinanden på Kastali'a.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Det er jo både børnene imellem og det er selvfølgelig også de voksne. Det er jo der det kommer fra.

Interviewer: Ja, det er klart.

Veras mor: Så det der med at man faktisk er enormt forskellige og at der er plads til det.

Emmelis mor: Men det er jo også... det giver også når man... sådan en eksistens som er en lille smule bange for om det er okay det man siger eller okay det man gør. Altså, jeg skal selv tjekke sms'er fra Emmeli inden hun sender dem af sted tit. Kan man godt sige sådan her, eller hvad tænker hun så... Hvis man kommer ind i en verden, med så meget usikkerhed... hun har også skullet tømme igennem årene her og det bliver bare bedre og bedre og bedre. De sidste par år har været rigtig gode. Det der med at man bliver mødt... at der er en kultur, som helt sikkert bliver mønstret at de voksne først og så børnene ser det. Den der når man ankommer, så kunne de slet ikke have levet uden at man var der. Den her måde at blive mødt på. Det bliver man jo ikke i skolen, der er man bare en som har pligt til at komme og så får man mest skæld ud hvis ikke man gjorde. Altså det der med... nu satte jeg lige Emmeli af og kunne se hvordan der blev delt knuser og krammere ud af alle dem som ankom. Det var ren lykke at ankomme til. Så begynder man også at turde. Så tør man godt sige pip og fra og til.

Veras mor: Så er der jo også en kæmpe foræring i det de mødes om. Det der med at tage en rolle på, så tør man måske råbe, selvom det bare var rollen der råbte. Derfor er det jo også det at mødes om teater, der er en foræring for fællesskabet, hvis man leger med. Der er også den detalje, at vi er et fritidstilbud, så vi er ikke gift med hinanden hele dagen. Det er også nemt at gøre det til den lykkeligste tid på ugen.

(Alle griner)

Veras mor: Man kommer med enormt overskud, eller får det når man træder ind af døren og det er også en hård sammenligning at skulle sammenlignes med en hverdagsskole. Men det ændre ikke på at de byggesten det består af, er bare enormt gode for børn.

Emmeli og Idas mor: Ja

Idas mor: Jeg tænker også at... noget at det som også giver dem rigtig meget... der er ingen tvivl om, at det er de voksne for de sætter også en ramme for, hvordan er vi hernede og i øvrigt også hele børnesynet, det her med at være nogen, det syntes jeg virkelig er modigt at gøre, når man også har en teaterskole, fordi det som regel handler om præstationer. Men måske er det også endnu mere vigtigt i den her tid, at vi har noget, der ligger vægt, på andre ting end præstationer. Det frirum tror jeg de har rigtig stor gavn af. Men den anden er også den teaterform de har, hvor de arbejder enormt meget med egne følelser, andres følelser, tanker og også forskellighed og det arbejder de selv med indad også med forskellige følelser, hvordan de ser ud, hvordan de mærkes og på den måde oplever jeg også, at børnene får rigtig meget med sig, der hvor de er udfordret. Det kan være på mange måder. Nogen har det måske med konstant at råbe og andre tør ikke at råbe. Så kan man prøve at være stille og prøve at få lov til at råbe. På den måde oplever jeg også, at de bliver bedre til at mærke sig selv og mærke andre.

Interviewer: Okay, så det er både noget med, at der er de mennesker der er hernede, både de voksne og hvordan børnene snakker til hinanden i kraft af at de voksne måske gør det.

Idas mor: Det er 100 % de voksne. Der er ingen fællesskaber, som vil fungere godt, hvis de voksne ikke tager lederskab på det. Så det er dem der beslutter hvordan det skal være. Det er rigtigt at det er en lille gylden tid, 2 timer om ugen, men du kan stadig se en masse bøvl ude i håndboldklubben og andre steder. Det har noget at gøre med hvilken rammer man sætter som voksen, for hvordan er det vi er sammen.

Veras mor: Der er også den detalje, at de voksne har enormt store forventninger til dem, men ikke på den der præstations måde, men netop til samvær...

Idas mor: Ja.

Veras mor: Så man skal behandle hinanden ordentlig. Det er det vi gør. Der er ikke noget der får lov til bare... Det er også en del af det, at der bliver slået ned på nogen, der er dårlige kammerater...

Interviewer: Ja okay.

Veras mor: Slået ned, som at arbejde med dem. Fordi det skal være et dejligt sted at komme. Man skal have lyst til at komme her.

Interviewer: Ja det tror jeg også.

Emmelis mor: Vi har både haft Emmeli til Karate, noget dans og noget gymnastik og fælles for alt det andet hun har gået til er at jeg har stået ude i garderoben med en, der ikke turde gå ind, og det har ikke været... sådan har det ikke været her.

Veras mor: Der er også den store forskel, at i alle de der frivillige idrætsforeninger, der er det frivillige som... dem der selv var gode til at gå til Karate der underviser og de er jo ikke pædagoger...

Interviewer: Nej.

Veras mor: Derfor er de ikke lige så dygtige til at rumme eller forstå, eller har ikke begreberne...

Idas mor: Det er ikke det de har taget valg omkring. De har taget valg om sportsgrenen.

Veras mor: Og så er det jo tit unge der alene har spring holdene eller karate holdene. Det er det ikke her. Her er også unge mennesker, men der er også nogle voksne.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Og så har de bare en hel anden... De går ikke til Kastali'a fra 14-16 eller 16-18 om mandagen. Man går bare til Kastali'a og så kommer man og har undervisning men man er velkommen altid.

Interviewer: Ja, så der er nogle helt andre rammer hernede i forhold til andre fritidsinteresser.

JA

Interviewer: Jeg kan se de bare dukker ind på et eller andet tidspunkt og mange af dem har jo mødtes inden, for at følges herved og...

Emmelis mor: Emmeli hun går lige fra skole og sidder her gerne de her 3 kvarter op til.

Idas mor: De har sådan en aftale nogle af dem, at de mødes på biblioteket.

Interviewer: Det har jeg godt hørt.

Idas mor: Så mødes de derinde og går herover bagefter.

Emmelis mor: Jeg kom til at tænke, du siger det her med, hvad de siger når de kommer hjem og der sagde du så lige hvad... Emmeli hun siger nemlig lige præcis... fordi det har været et issue det med ikke at turde sige noget i skolen... at for hende... ligesom jeg skal tjekke hendes sms'er... her har de jo besluttet hvad de skal sige og det der med at få lov, at stå og blomstre... det man skal gøre, det er aftalt, så tør hun godt shine på en eller anden måde.

Interviewer: Ja.

Emmelis mor: Så der kan hun ikke træde forkert... hun kan godt komme til at sige det forkerte, som ikke var aftalt, det er åbenbart ikke lige så stor en bekymring. Men det aftalt, hvad hun skal sige og så er der sørget for det, så tør hun godt. Det kan altså et eller andet også i forhold til at være lidt mere bange for..

Interviewer: Okay. Det giver også god mening, der er en eller anden lille form for styring eller noget der ligesom er aftalt på forhånd. Og så den måde de gør det på, eller siger det på, det er så dem selv der skal bringe det på banen.

Emmelis mor: Ja. Men når hun står på scenen til sidst, så er det aftalt hvad hun skal. Så tør hun godt.

Interviewer: Ja. Okay.

Veras mor: Det er så ret vildt den måde de laver teater her, er ikke særlig produkt orienteret. Hvis det var et fremmede mennesker der ikke på nogen måde havde investeret et barn i det, så ville man jo tænke, hvad er det for en mærkelig forestilling. Nogle gange virker det jo også, men det er jo ikke særlig publikums plesende ...

(alle griner)

Veras mor: (uklart 18:38 – 18:42) det er jo det det er og det er en kæmpe kvalitet. Det handler ikke om at lave noget for publikums skyld, det handler om... man går jo til teater... det er verdens bedste fællesskab. Derfor handler det meget lidt om produkterne, men om at komme et meningsfuldt sted hen sammen. Det syntes jeg bare kan noget helt særligt. Indimellem har man set nogle forestillinger hernede, hvor det nærmest er terapi.

(Alle griner)

Veras mor: det er i hvert fald tæt på. Man er meget inde i de der 14 årig pigers hoveder og tænker åhhh.

Idas mor: Eller en samfundskritik. Der har været sådan nogle... jeg bliver altid overrasket hvor fedt det er alligevel. Sidste gang var jeg lige ved at falde ned af stolen af forskrækkelse. Jeg blev skide bange for den der præst, der slog folk ihjel. Kæft det var vildt. Man tror man sidder der i et trygt rum... så nogle gange bliver man virkelig overrasket... Også selve produktet.... Jeg syntes også der er nogle gange... jeg kan huske de lavede de der 7 dødssynder. Hold kæft hvor blev jeg ramt nogle af de forestillinger, altså helt ramt, jeg gik og tænkte over det. Det er nok også fordi det kommer fra så oprigtigt et sted og det ikke handler om produktet i helhed skal være et eller andet shiny stor kulisse.

Veras mor: Også fordi det tydeligvis betyder noget for dem som leverer det.

(20:06-20:08 Snakker i munden på hinanden)

Veras mor: Så de har et kæmpe ejerskab og enorm meget opbakning, hvis man ved at lille Petra W har svært ved at sige den der replik, fordi det fandt man jo ud af, da man øvede det og så er alle jo med hende.

Interviewer: Ja, ja, ja

Veras mor: Eller hvad det nu er. Det er jo enormt fælles.

Emmelis mor: Jeg sad og hylede mig gennem hele sidste forestilling. Min mand ved siden af mig, vi var meget ømme.

Interviewer: det er da dejligt.

Emmelis mor: Det var så meget en bid af de der tøser det stykke der.

Veras mor: Også det at turde det. Det ved man jo kun fra dem man kender, hvor tæt på det er. Det ville jo aldrig have været lykkes ellers. Det kunne jo ikke være en replik man havde fået.

Emmelis mor: Nej det er fordi de har bygget det af små stykker af dem selv.

Interviewer: Ja, det er jo også derfor

(uklart 20:57-21:20) Snakker i munden på hinanden og griner.

Interviewer: Det er helt perfekt. I er allerede kommet lidt omkring det, men hvad opfatter I at jeres børn får ud af det? Hvad får de ud af at gå på Kastali'a frem for en anden fritids aktivitet? Hvad kan de tage med herfra? Hvis de kan tage noget med herfra. Det er ikke givet at de kan det.

Idas mor: For Ida er det helt klart selvværd. Altså et stærkt grounded selvværd i forhold til hvem hun er og i forhold til omverden. Der står hun godt nok rigtig solidt, når hun har været her. Det er også det som har hjulpet hende i perioder, hvor det har været svært.

Interviewer: Okay.

Emmelis mor: Faktisk syntes jeg for Emmelis vedkommende det både er selvværd og selvtillid. Både det der med at føle at hun er god nok, med alle sine skævheder, men også det der med at skule ned og rette ryggen

Interviewer: Ja, stole lidt på sig selv.

Emmelis mor: Ja, det syntes jeg. Og så bare alt det der undefinerbar det nu giver og så ikke være off her, ikke at være... det er nærmest lige i øjet at have lilla hår og mærkelige lange sorte støvler. Altså, det er bare lige i øjet. Så den der følelse af bare at synke ned og være helt rigtig, men det er jo det det giver.

Veras mor: Og så nogle gode kammerater. I hver fald Veras mor, hun har ikke nogle i sin klasse som... hun har fine nok venner i sin klasse, hun har det fint, men hun har ikke nogen som hun på samme måde er soulmaid med, som hun har her. Det er ikke altid hun ser dem uden for teater, eller det er hun begyndt på efter hun er blevet så gammel, at hun selv kan lave aftaler. Så nu begynder de at ses i fritiden. Men bare at vide at man har dem og et sted hvor man passer ind, ligeså godt som alle de andre passer ind... og så er der også noget omkring at de voksne henede ægte holder af dem alle sammen. På den måde bliver det lidt familieagtigt.

Idas mor: Jeg er meget imponeret over, hvordan de ser dem alle sammen. De ser, hvor er du henne nu, eller Nina er lige sådan her i tiden eller hold da op hvor Ida har rykket sig. Jeg syntes det er imponerende, at de voksne kan nå at få så dyb og en oprigtig indsigt i alle børn i forhold til hvordan de har det og fornemme...

Veras mor: Jeg vil også sige, at vores... min dreng på 15 år, han har også gået her siden han var lille bitte, han havde egentlig varslet, at sidste sæson var hans sidste, fordi han syntes ikke lige og der

var noget med holdet og han var ældre end de andre, så det havde han ligesom fået taget sig sammen til at få sagt, han skal på efterskole til sommer, så et halv år fra eller til. Det anerkendte de bare ikke (griner) Så må vi finde et andet hold til dig. Det duer ikke og det var fedt på den måde, så må du jo sige hvad det er der ikke virker, og så fikser vi det, for du kan da ikke bare...

Emmelis mor: Det er den med at du ikke kan undværes. Det ikke at kunne undværes, det er da fedt.

Veras mor: Og det var bare så skægt, jeg var lidt efter ham om det var fordi han var så rar bare og have sagt ja eller hvad, men nej nej. Men det var dejligt det der med, at man ikke bare lige kan slå op...

(Alle griner)

Veras mor: Det der må vi lige finde ud af og så skal vi lige... så skal du bare på et andet hold.

Interviewer: Ja. Så de vil også gerne udvikle og de vil gerne løse hvis der opstår et eller andet, eller give noget modstand i forhold til at man ikke bare, kan sige at nu trækker jeg mig.

Veras mor: Ja, og reelt jo interesseret og nysgerrig, fordi... hej hvorfor det. Du har været fast inventar så længe så hvorfor det.

Idas mor: Også insisterende på deres selskab. Det er i virkeligheden også det at vi vil dig gerne og nu har du det svært her, så vil vi gerne se om vi kan hjælpe det, så du kan blive ved med at være der.

Emmelis mor: Men lige præcis det ikke bare bliver sådan noget... du er møtrik, du er møtrik og passer ned her, vi plejer at gøre sådan her. Vi flytter jer altid d. 14. og sådan sortere vi. Emmelis hold er det samme som sidste år. De er et lidt mindre hold, fordi det blev besluttet, at det skulle der ikke rodes med, fordi der var flere piger som bøvlede med nogle ting og de havde fundet sådan en tryghed i hinanden, så der er ikke kommet noget ind for at forstyrre det. Det er også at kunne sige, i blomstrer særligt lige nu i den her sammenhæng, så gør vi noget andet end vi plejer. Det syntes jeg også er godt set, i forhold til at sidde fast i at den altid er blå om fredagen.

Interviewer: Ja, helt sikkert, så det ikke bare er samleband, nu kører set som det plejer. Okay, det er jo også nogle meget specielle rammer i forhold til andre steder måske, hvor det bare kører efter, det gjorde vi sidste år, så det fortsætter vi med at gøre.

Veras mor: Det er jo på godt og ondt en forening. Der er jo ikke noget... man skal jo arbejde også for sine medlemmer. Hvis nu det var et kommunalt tilbud, der var sikret store tilskud (uklart 26:26-26:28) Det er de ikke, så derfor arbejder de jo virkelig med det de har også fordi... ikke kun fordi for at sikre elev grundlaget, men for at kunne lave den slags teater, der er meningsfuldt.

Idas mor: Man får fornemmelsen af nogle meget klare valg man har truffet for den her teaterskole. Hvordan det skal fungere og hvordan man skal have det her.

Interviewer: Hvad er det så for nogle valg som man kan mærke eller hvad er det for nogle rammer i føler de voksne har sat for Kastali'a?

Idas mor: Men det er jo fx de her meget meget stærke fællesskaber, som er inviterende på alle, men også insisterende på hinanden... og også indretter det, fordi de også ser efter individet i fællesskabet. Det er i hvert fald det man har valgt og have rigtig meget fokus på. For de ældre er der så andre ting man har fokus på, både i forhold til at komme ud og lave udvekslings programmer ude i verden og sådan nogle ting

Veras mor: Og så er der det der med den store familie på Kastali'a, hvor det hvert år har været en prioritet at have et fællesarrangement, hvor man så blander holdene på tværs, på trods af alder og ikke hold 1 hold 2 hold3...

Interviewer: Nej.

Veras mor: Og det er jo det der for at insistere på at man er mere end bare sit hold. Man er med på Kastali'a familien og så... det er så herligt. Så er der nogen der er bedstemødre og nogle der er mødre og papmødre, så får man en forpligtigelse på tværs af hold. Det syntes jeg siger rigtig meget om, hvorfor det er et særligt fritidstilbud. Fordi det kunne man bare lade være med og så kunne man, gå til sit mandagshold og lave den forestilling, eller lave lidt halløj i byen. Og så er de meget dygtigt til altid at melde sig i det der sker i byen.

Idas mor: Ja

Veras mor: Det er selvfølgelig også, for at vise sig frem og være sit kommunale tilskud værdigt og være uundværlige. Det er vigtigt. Men det er jo også fordi, at de er mega stolte af teaterskolen og de produkter og elever de har.

Emmelis mor: Og så kan de der traditioner også noget. Altså Emmeli syntes virkelig det var noget, da hun blev gammel nok til at blive teenagerspraglenisse.

Veras mor: Ja da

Interviewer: Okay. Så de har nogle traditioner, som de kører med hvert år.

Alle: Ja.

Interviewer: Jeg kan godt se, at det er mere end det med bare at gå hver mandag eller hver tirsdag.

Veras mor: Ja, og så de der tværgående ting, ikke lige teenagemisserne, men de andre blandet på tværs af holdene.

Idas mor: Fx da der var åben by night. Der var de også på forskellige alderstrin. Virkelig uhyggeligt typer.

Veras mor: Virkelig uhyggelige.

Emmelis mor: Ja det er rigtigt. Hvad var det for en anledning.

Idas mor: Det gør også bare, at rigtig mange i Randers har kendskab til Kastali'a og ved at de er der, hvor der render nogle tosser rundt engang i mellem.

Veras mor: Så er det også når Kulturhuset laver arrangementer, så ringer de altid herover og booker nogle af de elever her, til at stå for noget ovre i Kulturhuset. De ved, at de er gode til relationer og kan sagtens stå for en workshop eller andet. Så det er jo også et sted, som resten af byen bruger... der er nogle kompetencer man får her, som er anvendelige.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Man kan opføre sig pænt og inkluderende overfor..

Idas mor: Lisbeth hun er også bare god til at, nu skal vi lige blande os i det der...

Alle griner

Idas mor: ...Der kan vi også lige...

Emmelis mor: Men det der med også at vide man tør her. Altså, jeg tror ikke Emmeli lige havde sagt, jeg skal ned og være frivillig ansigtsmaler, hvis ikke det var fordi at hun kunne tage det

mod hun får i den her sammenhæng, så er det alligevel lidt i Kastali'a sammenhæng.... Så hun tør også lave sådan nogle små udstikker af mod på en eller anden måde, fordi det tager udgangspunkt i det her.

Interviewer: Ja okay.

Veras mor: Har hun været på KALIMA?

Emmelis mor: Ja, der har hun været. Sidste år, var første gang, hun var en af de store. Hun er lidt bekymret over at blive større og større, fordi hvornår holder de store så op med at passe på en. Men det har været sådan... Hun kommer der troligt, men med lidt besvær på, for det er den endnu større samling. Hun trives helt klart bedst på et lille hold.

Veras mor: Så er det jo sejt at melde sig til.

Emmelis mor: Ja

Interviewer: Helt sikkert.

Idas mor: Det er en god øve bane. Det er meget trygt.

Emmelis mor: Men hun snakker stadig om alt den kærlighed og omsorg hun fik fra de større. Altså, det fylder stadig i hende. Altså, sådan kan man godt forvente at verden er. Jeg er meget spændt på hvordan det bliver i år.

Interviewer: Det kan jeg godt forstå. Også at man kan mærke at der sker noget med ansvaret, hvordan det er på KALIMA, jo ældre de bliver. Så er det måske lidt skræmmende også at skulle til at afprøve, hvordan den nye rolle så er.

Emmelis mor: Ja. Hun er heldigvis lille på det store lidt endnu.

Interviewer: Det er altid noget. De sidste spørgsmål, er meget i forhold til noget vi allerede har snakket om. Det er noget med om Kastali'a fx ligesom du nævner her med, at Emmeli måske kan bruge det i andre sammenhæng, men er der noget Kastali'a kan hjælpe med i forhold til skolen eller andre sammenhænge?

Veras mor: Noget vi oplever eller?

Interviewer: Nej hvis, i har oplevet nogle af de kompetencer og erfaringer de har gjort sig henede, har kunnet gøre det nemmere i en eller anden sammenhæng. Eller om det kan hjælpe at være henede eller det kun er noget der hjælper i Kastali'a sammenhæng.

Idas mor: Nu er jeg også en lille smule farvet af at have siddet i bestyrelsen. Men jeg syntes helt klart der er et kæmpe potentiale i den måde Kastali'a laver fællesskaber på. Det er klart det er en anden rolle når du går i en skole. Men jeg har tænkt rigtig meget på, hvor godt det kunne være, hvis man kunne have nogle af de forløb ind i skole undervisningen. Man kunne godt bruge dem i nogle forløb, både i forhold til, hvis man har nogle udfordringer i en klasse, hvordan har vi det sammen. Man kunne også gøre det i forhold til at man skal til eksamen. Det her med at stå foran andre, eller bare generelt i forhold til de inkluderende fællesskaber, følelser, empati, alle de der ting de byder på. Det har jeg tænkt på kunne hjælpe rigtig meget, hvis man kunne få det ind som en del af undervisningen. Jeg ved også at de sælger ud af det engang i mellem, men det er mega dyrt og det er svært for skolerne at få penge til, så rent praktisk er det svært.

Veras mor: Det er rigtigt der er potentiale. Men jeg sidder i bestyrelsen her nu og vi har snakket rigtig meget om SANS projektet, potentialet i SANS projektet, som jo helt klart... det er der kæmpe potentiale i. Det med at lave et værested henede, sådan et eller andet slags fritidstilbud, hvor der er plads til det de også gør i en undervisnings sammenhæng, bare også lidt i fritiden.

Idas mor: Det er en god ide.

Veras mor: det er der bare et kæmpe potentiale omkring.. Men der er også nogle udfordringer, for lige nu er der især i Randers et kæmpe stort fokus på hvordan foreningslivet, skal løfte alle de utilpassede unge eller sårbare unge.

Idas mor: Civilsamfundet skal betale gratis.

Veras mor: Det kan man sige, det er Kastali'a jo et rigtig godt eksempel på, når det lykkes. Men det lykkes jo også kun fordi... det lykkes netop ikke nødvendigvis i Karateklubben eller fodboldklubben. Det er ikke bare det frivillige foreningsliv, de kan ikke bare, fordi de er et frivilligt foreningsliv. Det er på mange måder et fuldstændig uigennemskueligt system der ligger rundt om foreningslivet som er utroligt svært at komme ind i, hvis man ikke fatter koderne, eller...

Idas mor: Eller ikke kan finde ud af hjemmesiden. Det er altså også nogle gange en udfordring.

Veras mor: Derfor er det ikke givet, bare fordi det er i det frivillige regi, at så løser det alle de der inklusions fællesskabs problemer. Tværtimod.

Interviewer: Nej.

Veras mor: Fordi man jo netop er frivillig.

Idas mor: Men man betaler jo også en højere pris her, end man gør i de fleste andre fritidstilbud.

Emmelis mor: Hvis det var sådan at man også kunne bruge det alle eftermiddage. Der var undervisningen og så var der alt det der rundt om (uklart 35:23-35:25) Hvis der var klub. Jeg kan ikke få Emmeli sparket ned på ungdomsskolen, for der er ikke noget kærlighed, med mindre man bare er en del af klubben. Så ville jeg betale det tredobbelte, for den mulighed der. Der ville hun jo turde, at liste sig ind.

Veras mor: Der er et kæmpe potentiale i det. Hvis det faktisk kunne blive til en slags klub eller fritidstilbud...

Emmelis mor: Ja er du gal man.

Veras mor: Men det kan det jo ikke i de rammer der er nu.

Interviewer: Nej.

Veras mor: Så skal der en anden økonomi rundt omkring det fordi, man kan jo ikke strække de mennesker der er her, udover alt den anden tid.

Interviewer: Nej det er klart.

Emmelis mor: Og det kan ikke tåle at blive fortyndet, fordi det ville jo lige præcis skulle være... Det ville ikke være det samme, hvis det bare var nogle andre mennesker der under navnet... Hed fritidsklubben og så kunne alle andre... Det har jo kun den værdi hvis det var dem der er i familien (uklart 36:16-36:18)

Veras mor: Lige i bygningen ved siden af ligger KAOS ambassaden, som jo har en masse dejlige lokaler og ingen mennesker.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Det passer ikke, men især ikke her efter CORONA, hvor man har fået nye vaner...

Idas mor: Man går andre steder hen.

Veras mor: Men jeg er da helt sikker på, at hvis vi kunne slå dørene op til det som svarede til en fritidsklub, så ville den være fyldt.

Interviewer: Ja.

Veras mor: Hvis den kun er fyldt med os selv, så er det ikke sådan rigtig redder verden succes. Det skulle netop bredes ud til...

Idas mor: Det, det jo også er... når man har den her pris og det er en forening, så er udfordringen jo også, at der vil være en del familier der ikke har råd til at betale. Så er der nogle som kan få det bevilget af kommunen, eller alle dem som har behov for det og nogle gange ved jeg også at man hernede fra Kastali'a giver det tilbud, men det gør også at nogle af dem som virkelig godt kunne have brug for at komme ind i det her fællesskaber ikke gør det, fordi der er en betalings mur. Jeg kan da sagtens se potentialet, fordi det vi jo ser i kommunerne, er jo at vi har alt for mange børn og unge mennesker, der har det virkelig dårligt. Det går alt for sent op for kommunen, at gøre noget og handle på det. Det her kan virkelig noget forebyggende. Det der med, at træde ind i en idrætsforening, det kræver også nogle ressourcer og en vis styrke, at kunne selv og navigere selv, fordi man bare har et andet setup omkring det, fordi det er sporten det handler om. Selvfølgelig er der også en masse gode fællesskaber og så videre. Der er også nogle af de der trænere, der er helt særlige ildsjæle. Dem kender man jo også godt. Men det har et særligt potentiale lige præcis det her, for nogle af de unge mennesker og børn.

Veras mor: Så er der jo den udfordring, at ligesom i resten af samfundet, er der også en større og større grad af unge mennesker med udfordringer her. Det spiser også overskuddet, fordi at det... ligesom alle andre steder. Her kan det måske rummes marginalt bedre... ikke kun marginalt bedre men meget bedre end netop fodboldklubben, fordi der er nogle pædagoger rundt omkring det. Men omvendt, så udfordrer det også fællesskabet, hvis balancen tipper, for det der med plads til forskellighed fungerer kun, hvis fællesskabet er stærkt nok. Lige nu er det det mest udfordrende hernede.

Interviewer: Men det er også en af grundene til at igangsætte sådan et projekt, for at finde ud af... vi kan se at vi får flere unge og børn som har udfordringer. Et, hvad er det så der gør at vi får det? To, hvad er det så der gør at de kan blive ved, med at være hernede, selvom de har det svært i skolen?

Idas mor: For en del af dem, som helt er holdt med at komme i skole, de er så lykket med at komme henede og lave noget.

Interviewer: Ja lige præcis. Det er jo også vildt interessant og meget specielt, hvor man måske ikke har hørt det i så mange andre sammenhænge. Men det er også tydeligt, når i snakker om det og eleverne snakker om det, hvad det er for et fællesskab man får henede, hvordan rammerne er henede, at det også er en andet sted at komme. Det er nogle andre forventninger der er til en og plads til noget mere... Det giver også god mening, men ja der er en del udfordringer, hvis det skulle udbredes til alle de SFO'er i danske folkeskoler. Men der er helt klart noget...

Idas mor: Det tror jeg heller ikke at det skal. Det skal være Kastali'a, det skal være det fællesskab man melder sig ind i.

Veras mor: Men de andre må godt lære noget af det.

Idas mor: Lige præcis. Man kunne godt overveje... man kunne godt indgå nogle partnerskabsaftaler med kommunen, enten ungdomsskolen eller bla. også for at styrke SFO'erne. Man kunne godt vælge at have nogle dage, hvor man lavede et eller andet sammen, men også det her med undervisningsforløb, som jeg tænker kunne styrke derude i klasserne.

Interviewer: Ja. Det ved jeg. De har sat nogle af de her ambitioner... noget af det de håber at kunne ende ud med, er at afprøve nogle forskellige workshops og se om det så, kan mærkes i skolerne, det her som Kastali'a kan. Så det må vi jo se hvor langt vi når og hvad det så giver, men det giver et virkelig godt indblik i hvad det er og hvad i tænker jeres børn får ud af det. Du må gerne smutte, det er helt i orden. Jeg tænker også, at vi er mere eller mindre færdige. Jeg har været igennem det meste faktisk.

Emmelis mor: Det er lidt som ... nu snakkede vi efterskole før... det er ligesom det er efterskole 2 timer om ugen.

Idas mor: Ja, det er rigtigt.

Emmelis mor: Herinde er de en familie. Det er ligesom besluttet, at her hører vi sammen og så er det nogle gange skifte med hold, men der i hvert fald kommer lidt ud og lidt ind, men det er ligesom det kan lidt af det samme.

Veras mor: Og så noget af det, som er helt fantastisk, er... det blev lidt sat på pause under CORONA, fordi der lige var nogle regler, men det der med, at man komme altid til teater. Altså mosters fødselsdag og nogle har ondt i en fod, eller et eller andet. Der er ikke nogle undskyldninger der gælder, heller ikke selvom man er syg, så får du en spand at kaste op i, så er du med til teater. Det blev så lidt sat på pause. Der måtte man jo sjovt nok ikke komme, hvis man havde nogle symptomer af nogen slag, men logikken i at der skal virkelig, virkelig meget til og man skal virkelig være hundesyg...

Emmelis mor: Vi havde et chill forløb, der var også aflysninger der.

Veras mor: Er det for nummeret ældre?

Emmelis mor: Ja det var for de store. Der var også, at Emmeli ikke kunne dukke op, fordi der var teater. Teater det holder. Alt det fravær hun også har i skolen og alt sådan noget og hvor hun er så utilpas med at komme ud af døren og komme derover. Det holder jo heller ikke. Hun har fuldstændig styr på sine ting her. Hun siger i skolen har hun ikke styr over hvad de laver og hun kan ikke koncentrere sig, alle de der ting der er svært for hende. Her komme hun hver gang til tiden og hun har fuldstændig styr på hvad hun skal og hvad hun skal huske.

Veras mor: Det er bare sådan et fint eksempel på hvad det er de kan.

Emmelis mor: Ja. Alle de ting der er hendes svagheder i skolen, dem har hun ikke her.

Interviewer: Nej.

Veras mor: Men også et eksempel på, hvad man som mennesker kan, når man trives.

Interviewer: Ja.

Veras mor: At der er en ramme, hvor man er tryk og glad, er det andet bare nemt.

Emmelis mor: Ja, det er helt vildt.

Interviewer: Men det er jo vanvittigt positivt, fordi der er så mange udfordringer... det er jo super positivt, der findes en sammenhæng, hvor man kan finde ud af at trives.'

Veras mor: Det er også bare super tankevækkende.

Interviewer: Helt vildt. Virkelig deprimerende at tænke på, at den sammenhæng de så skal være i hver dag, mest måske er rigtig meget den som de ikke passer ind i. Det er jo forfærdeligt i virkeligheden.

Emmelis mor: Jeg har faktisk ikke tænkt på... jeg har tænkt på , at der kommer hun til tiden, der er ikke noget der holder hende tilbage og hun vil gerne, hun kommer også hver gang, men i virkeligheden, hvor hun ikke aner hvad hun har for i lektier, hun hørte ikke lige efter hvad læger sagde, der var hun lukket inde sin egen verden. Her har hun styr på det. Hvad hu skal huske til næste gang osv. Det er tankevækkende, at man har nogle ting som er et handicap til hverdag, men her et det som om det ikke er et handicap. Det fylder ikke rigtig noget.

Veras mor: Det siger mest noget, om noget andet end... Det er virkelig vildt.

Emmelis mor: Ja, det siger noget om, at man skal fodres først og krammes, så man kunne håbe at nogle andre også fattede...

Interviewer: Det siger måske også noget om, at det ikke er et handicap hos hende, det er jo ikke noget galt inde i hende. Det er jo noget, hvor rammerne ikke passer. Fordi, det er jo tydeligvis... det er jo ikke noget hun har et problem med i alle sammenhænge.

Emmelis mor: Nej.

Interviewer: Det er jo også super interessant, så det er ikke hende den er galt med.

Emmelis mor: det er en ongoing overbelastning.

Interviewer: Jeg tror faktisk vi er færdige med spørgsmålene for at være helt ærlig. I er kommet mega godt omkring alt, så det har været super fedt og i har snakket super godt sammen, så det har været rigtig rigtig godt. Så med mindre i lige har et eller andet, hvor i tænker det er mega vigtigt jeg ved, så tror jeg bare jeg vil stoppe optagelsen.

Veras mor: Tak for nu.

Interviewer: Selv tak.

Bilag 18: Interview fokusgruppe 3

Interviewer: Det ville være rigtig rart hvis i alle, lige ville sige jeres navn på skift og hvem i er forældre til, som går på nogle af de hold som er her i dag. Det er nemmere når jeg skal transskribere det. Så hvis du vil starte.

Signe mor: jeg hedder Sys Vestergaard og jeg er mor til Signe, der går på hold 2.

Natasjas mor: Jeg hedder Inger Nygaard Kaad og jeg er mor til Natasja, der også går på hold 2.

Gittes mor: Jeg hedder Charlotte Bylling og jeg er mor til Gitte, som også går på hold 2.

Lærkes mor: Jeg hedder Interviewer Lindholt og jeg er mor til Lærke på hold 2.

Interviewer: Okay, så det er hold 2 forældre, jeg har med her i dag. Det er super fint. Mange tak for det. Til at starte med, kunne jeg godt tænke mig at høre, hvordan det kan være jeres børn er startet på Kastali'a, dengang de gjorde det. Altså hvilke overvejelser der lagde inden, de så startede op på Kastali'a. Det er bare lidt en åben samtale, så hvem har lyst til at gribe det først. I kører bare.

Lærkes mor: Jeg er selv teatermenneske. Jeg har læst dramaturgi og underviser på HF i bla. dramatik og jeg syntes, det er mega fedt og det har givet mig mega meget i mit liv og jeg har også en skuespiller i maven og spillet amatørskuespil og sådan noget. Så har jeg en fodbold dreng og så fik jeg en pige, som syntes at det mor gør, er rigtig fedt. Så tror jeg, jeg havde det sådan ... hvad med teater. Det ville hun gerne, så det har været mig, der har plantet ideen, så hun har ventet på endelig at blive 8 år, så hun kunne starte. Så det er den vej... det var mig der vidste, at det var en god ide.

Interviewer: Okay, det er jo fint, at man kan give et skub. Super. Hvad med jer andre?

Natasjas mor: Mig var det fordi, Natasjas storesøster havde gået der og været helt enorm glad for det. Jeg har arbejdet, en hel del år på Værket, hvor jeg stod for teater og jeg elsker selv teater. Ikke at spille det, men at se det. Jeg har haft Natasja med til snart alt der har været heroppe og har hende stadig på Randers Teater, så alt det der børneteater, var hun dybt fascineret af. Det er heldigt vi har sådan et fedt teater i byen, hvor Randers teater gør så meget for de mindste. Så hun har bare været... jeg skal gå til det ligesom som sofie, så hun har også gået her siden hun var 8 år.

Interviewer: Okay.

Signes mor: Jeg har kendt Lisbeth i rigtig mange år og har egentlig været imponeret over det jeg har set hun har skabt og det hun har stået for. Jeg har 2 børn. En som har gået her tidligere og så Signe som er nr. 2. Hun begyndte at vise interesse, fordi hun havde gået i klub Clemens, som er et musical foretagende af en slags, som er i vores lokale kirke. Den ældste er introvert, så spurgte jeg om ikke det kunne være noget for hende og prøve at give sig i kast med noget mere af det, hun havde prøvet i klub Clemens og hvor jeg så lovede, Tænker om de tager godt hånd om mig... hvorfor ikke... hun vil nemlig ikke have en gulerod, hun vil bare gerne være med. Så jeg tænkte, det er da lige det. Hun har gået her i... hun er på hold 7 (griner) og så startede Signe så efterfølgende. Hun har ikke det samme, med at være introvert. Hun er modsat storesøsteren og de vil ikke gå glip af det fællesskab.

Interviewer: Okay. Det er sådan noget med, at der har været nogen omkring, hvor man har hørt noget, eller noget andet med teater, eller en interesse for teater. Okay. Hvad med dig.

Gittes mor: Det er sådan en samsurrium af mange ting egentlig. Gitte har også gået her siden hun var 8 år. Det har også haft noget med fællesskab at gøre. Jeg syntes Kastali'a altid har været god til ligesom at skabe noget liv ude i byen og i og med jeg arbejder i turismebranchen, vil jeg gerne støtte op omkring de kultur ting, der er i byen. Så det har både været noget med at ville støtte op om teaterskolen og jeg syntes også det kunne være fedt, at Gitte var en del af et fællesskab og et kreativt miljø. Så det kreative, spiller også en stor rolle.

Interviewer: Okay. Det giver super god mening. Så der er både noget med fællesskabet hernede og så bare en generel interesse for at spille teater. Det giver super god mening. Så er jeg interesseret i, hvad i hører fra jeres børn, om det at gå hernede på Kastali'a. Både hvad de syntes som det, men også hvad de fortæller om den daglige gang hernede og miljøet.

Natasjas mor: Natasja er fuldstændig vild med det hernede og har været det fra dag 1. Hun siger, at det er det bedste, hun går til. Hvis det er sådan hun syntes hun har... det er også for meget... men jeg ved jo, at jeg skal gå til Kastali'a, så er der nogle af de andre ting, der må rykke sig. Det er både fordi hun syntes det er rigtig sjovt at spille teater, men det er også det her med at der er fællesskabet. Hun nåede kun at være med på en lejr, inden CORONA satte en stopper for det... på Langå skole og det var vildt fedt. Det glæder jeg mig til, at de skal igen, for det var hun.. åhhh den weekend der, det var bare kongeligt.

Interviewer: Okay.

Signes mor: Det er meget det med... de fortæller ikke om forestillingerne. Dem skal vi blive overrasket over. Dem er de jo med til at forme selv. Men der kommer sådan noget begejstrings udbrud engang i mellem. Jeg må ikke sige noget om det, men det bliver noget med... nej, det er simpelthen så sjovt eller... så det er på den måde og så syntes jeg også... for Signe har det været det samme med, at man hurtigt kan komme til at gå til mange ting og så har hun faktisk sagt, jeg vil kun prøve at gå til en ting og det var så Kastali'a.

Interviewer: Okay.

Signes mor: De er lidt en familie og når der så bliver skabt nye hold, så har jeg piger der sidder og trykker og opdaterer på hvornår holdet kommer ud fordi, hvem er nu på holdet og hvem er ikke på holdet, for de mister også nogen, når de ikke længere er på holdet. Det skal jo gå op i det store puslespil og stor respekt for det, men det er lidt som... åh jeg kan ikke holde det ud, jeg er heldigvis på hold med den... Det er tætte bånd

Interviewer: Ja okay. Det er også hvad jeg hører fra dem, når jeg snakker med dem. Man får rigtig gode venner hernede. Hvad med i andre, hvad hører i?

Gittes mor: Jamen det jeg hører, er også at Gitte glæder sig vildt meget til at skal herned. Det gør hun virkelig. Hun føles sig rigtig glad for at gå her og har også fået en masse nye gode venner. Hun kommenterer sommetider, hvis man ikke skal have JA hatten på med det hele, så kommenterer hun nogle gange på, at der er nogle der gerne vil bestemme mere end andre, men det syntes jeg også er meget normalt i en børneflokk. Så der tror jeg bestemt, at der er meget læring i det her med, at man skal give plads til hinanden. Men jeg tror også det det er noget der godt kunne være noget fokus på, det her med at man måske lige dæmper nogle af dem der er lidt larmende og lidt højtråbende, der går lidt højt i klingen. Men jeg tror egentlig, at de er gode til at supplere hinanden. Jeg tror også, at der er nogle af dem, som måske er lidt i midten, godt tør sige... hov vi andre vil også gerne, være med til at bestemme noget... Men hun er mega glad for at være her.

Interviewer: Det er dejligt at høre. Rigtig skønt.

Lærkes mor: Lærke er også rigtig glad. Jeg oplever ikke... Det er ikke sådan, at hun leger med nogle i weekenden. Det er heller ikke sådan, at hun har en bedste veninde herinde, men hun har det godt herinde og er glad for at være her. Jeg tror måske, der er en, der har skrevet til hende på Snapchat og så skriver de lidt sammen. Hun har ikke været så frisk på det der Langå, men det er selvfølgelig også

nogle år siden, at det var, så det kan være hun er nu, hvor hun er blevet 11 år. Men mest tror jeg hun fortæller om det hun har lavet af øvelser og selvfølgelig har jeg også en virkelig stor... fordi jeg selv er dramalærer og har en stor interesse i, hvad lavede i der og hvad så med den person, så vi snakker rigtig meget om legene og øvelserne. Jeg tror hun klikker godt med alle og så kan jeg fornemme det der med de voksne. Det syntes jeg er mega fedt, når hun bliver mødt, så er det sådan hej... De kalder hende lommetyv... hej lommetyv og hun får kram. Super positivt.

Signes mor: Griner... det tænkte jeg også lige.

Alle griner

Lærkes mor: Det er fordi de skulle lave den der om at sige noget...

Signes mor: Lige da hun startede. Hvis de så har flyttet sig siden... der har jeg min ældste, tror det er aNatasjas eller sådan noget, så syntes hun måske nu hun er blevet 15 år... Præcis

Alle griner

Lærkes mor: Der var nemlig 2 Lærke'er på det tidspunkt. Derfor var der den gamle Lærke og den nye Lærke, som var min og så blev hun bare kaldt lommetyv og så den anden bare Lærke, tror jeg. Derfor hedder hun lommetyv herinde. Men på en eller anden måde, tror jeg hun syntes det er mega fedt. Hvis hun møder Jan nede i byen, så er det, hej lommetyv og det er de vildt gode til, at favne, syntes jeg. Man får et indtryk, at det er hende de allerbedst kan lide. Er det ikke rigtigt?

? mor: Jo, det er de gode til.

Signes mor: Og så er de gode til, på en ordentlig måde, at kigge på barnet først og vi forældre er ikke så vigtige.

Lærkes mor: Præcis, og det syntes jeg er så fint.

Signes mor: Jeg kan næsten have det sådan... jeg er moderen...

Alle griner:

Signes mor: Jeg går bare, fordi det er mit barn de snakker med og kigger på og det er hende de kender.

Interviewer: Okay, hvordan... kan i komme med et eksempel i en sammenhæng, hvor i har haft den der... okay jeg er bare?

Lærkes mor: Vi skal ind og se en forestilling fx hold 8 har lavet og så hilser de sådan... Hej lommetyv og så kommer jeg og tror at vi lige skal have en snak med Lisbeth, men det skal vi ikke, for Lisbeth har travlt med noget andet, men hun hilser på Lærke.

Interviewer: Ja okay.

Lærkes mor: Det er ikke fordi hun ikke vil hilse på mig, men hun har pisse travlt, men hun hilser på Lærke. Det syntes jeg, er super fedt. At det er Lærke... at det er barnet, der er i fokus.

Signes mor: Jeg tror også, at det er det de gør godt, med de der teaterweekender. De er virkelig sammen med børnene. Det er ikke noget med, at de bare sætter sig væk og så kan børnene lege med sig selv. De er simpelthen så meget på. Men det er den oplevelse, man kan mærke, at de har fået med hjem. Det er at de bliver tildelt nogle forældre i hver gruppe og de er så gode til at være på. Om du så har haft det lidt skidt, fordi du har haft hovedpine eller et eller andet, så er der også taget hånd om det.

Natasjas mor: Ja, det er faktisk rigtig unikt, det der med, på tværs af alder. Nu gik vi lige ind og spurgte Elvira, der er hjælper derinde. Hvor jeg så tænker. Hun har selv været elev herinde, i så lang tid og så bliver hun så hjælper, men ikke nok med det. Når man er på de der lejre, så er det netop det, at de får en mor og en far som er nogen på fx 14-15 år, som så er forældre for de andre og passer den familie de er i, i den weekend de er derude. Det er jo stadigvæk, når vi går nede i byen... der var ikke nogle drenge, så Natasjas far var jo også en pige...

Alle griner

Natasjas mor: Hvis vi møder hende, så siger hun stadig... Det er min far fra Langå...

Alle griner

Natasjas mor: Tænk sig, at man kan få de store elever, til at tage sig af de små, sådan en hel weekend, uden at de føler sig som barnepiger, men selv får noget ud af det. Det syntes jeg er ret unikt.

Interviewer: Ja okay. Det kan jeg sagtens se. Det er heller ikke i så mange andre sammenhænge, man ser det på samme måde.

Natasjas mor: Nej, og det opleves ikke som en sur pligt, det opleves jo som ægte.

Gittes mor: Det opleves som ægte.

Signes mor: Det er fordi de gerne vil den der rolle.

Natasjas mor: De glæder sig helt vildt til at få lov til at være forældre.

Interviewer: Okay. Det har jeg aldrig...

Natasjas mor: _ Det syntes jeg er et rigtig godt pædagogisk tiltag.

Signes mor: Så afleverer man jo også et barn, hvor man tænker, det kan jo aldrig gå galt. Der er bare... ja... og når man så kommer som forældre og man så kan mærke... jeg har sådan lidt nummer to... hun er sådan lidt mor type, men i Langå, der kunne jeg bare gå forbi. Der skulle vi ikke snakke, for der var hun fuldstændig optaget.

Interviewer: Det er måske også det der med, at der er nogen til at tage imod. Hvis alle bliver tildelt et nyt forældrepar, eller hvad man skal sige, så er der også trygge rammer, på en eller anden måde. Det lyder også super godt. Det er også noget af det jeg hører, også bare det med at være henede, man ligesom tager skuldrene ned. Man tager skuldrene ned når de kommer ind af døren på Kastali'a. Der er nogen her og det er trygt her.

? mor: Man kan også sige, at det er fordi de voksne er sådan der. Det har jeg bare oplevet fra dag et. De er simpelthen så søde og imødekommende og inkluderende og kærlige. Det er virkelig ens egen skyld tænker jeg, hvis man ikke kan lide dem, eller man ikke kan blive værdsat.

Signes mor: Fordi jeg sidder i bestyrelsen ved jeg, at der er en del børn her, som har særlig brug for også i mange andre sammenhænge (uklart 13:53-13:55) men jeg syntes så... når jeg ikke hører noget derhjemme om... der er altid nogen der er dominerende eller nogen der bestemmer mere eller nogen tager teten i gruppen. Men jeg hører ikke om, at der er nogen der på den måde, får lov til at fylde alt, dominere så man ikke har lyst til at være her. Det tror jeg også er en del, af den pædagogiske øvelse, det er at have så mange børn. Der er jo nogle hold, hvor de er op til 16, som skal have det til at fungere. Så jeg tænker, at der er noget i de pædagogiske tanker og måder at gribe tingene an på, som gør at

det ikke synes måske, så voldsomt. Der er en del fx med angst, også ned i de små hold endda, det er jeg ikke i tvivl om, at de kan håndtere.

Lærkes mor: Der var en på Lærkes første sæson, som hun syntes var alt for dominerende, og kom hjem hver gang og var simpelthen så gal og der sagde hun, at hun ikke ville fortsætte, på grund af hende. Og så ville skæbnen...

Gittes mor: Den oplevelse har vi også, sådan lidt anderledes.

Lærkes mor: Var det også der, før nedlukningen?

Gittes mor: der har også været noget nu. Det ved Lisbeth godt

Lærkes mor: Nå okay.

Gittes mor: det er jo så enkelt

Lærkes mor: Ja, lige præcis. Men jeg kunne også høre på Lærke, at Lisbeth også har kæmpet med det her barn, om at nu er det mig der snakker. Det er ikke dig hele tiden. Heldigvis stoppede det der barn så og så Lærke været glad siden.

Gittes mor: Der er det jo godt, at de kommer hjem og fortæller hvis der er noget.

Interviewer: Ja helt sikkert.

Signes mor: Der tror jeg min er for høflig.

Natasjas mor: Natasja har heller ikke sagt noget som helst om det.

Gittes mor: Har jeres børn undervisning derinde lige nu?

Natasjas mor: ja.

Gittes mor: Vores er jo derinde. Så jeres går nok på hold 3.

Signes mor: Griner, jeg ved det simpelthen ikke.

Interviewer: Jeg ved det heller ikke. Men der er altid 2 hold i gang samtidig, så det kan sagtens være.

Natasjas mor: Jeg ved bare min er derinde.

Gittes mor: Jeg syntes bare hold 2 siger mig mere. Det kan være svært at holde styr på.

Signes mor: Griner, vi siger bare hold 2

Griner

Gittes mor: Bare jeg kender tidspunktet

(Griner snakker i munden på hinanden 16:06-16:10)

Signes mor: Nu prøver jeg lige at slå op.

Natasjas mor: Hun styrer det 100 % også selv. Hun går selv herved fra skole og går selv hjem bagefter. Så hverken mig eller min mand har noget med det at gøre, på den måde.

Lærkes mor: Hvor gammel er Natasja?

Natasjas mor: Hun er 12 år.

Gittes mor: det er så det samme som Gitte. Hun bliver 12 år til sommerferien.

Natasjas mor: Og Natasja hun er. Hun bliver 13 til sommerferien.

Signes mor: det gør Signe også.

Interviewer: Så passer det nok meget godt. Er det ikke noget med alder... Så vidt jeg kan forstå, så har det noget med alder at gøre, hvilket hold de går på.

Lærkes mor: Lærke går i 4. klasse og Gitte går i 5. klasse. Så kan det godt være de ikke går på hold sammen.

(16:41-16:46 snakker i munden på hinanden og griner)

Interviewer: Ja, så kan de ikke være på samme hold griner. Men de er jo så meget tæt på hinanden alligevel aldersmæssigt. Der er kun et år i forskel. Nu siger du også det her med, at i har haft en oplevelse... Gitte har haft en oplevelse med at der har været en der er dominerende. Har man så en oplevelse som forældre, at underviserne henede tager hånd om det, eller hvordan?

Gittes mor: Det er jo mega svært at vide, når man ikke selv er her. Jeg tog fat i Lisbeth med det samme, fordi der skal meget til for at hyle Gitte ud af den, men lige der, der havde der været 2 gange, lige efter hinanden og der tog jeg fat i Lisbeth og hun tog fat om det, med det samme og bekræftede mig iu, at den pige her havde mange psykiske problemer og vist også, noget diagnose indover.

? mor: Det er tungt at være de andre børn jo.

Gittes mor: Ja, lige præcis. Men der har så ikke været noget de 2 gange siden nu. Der er det så gået bedre.

Interviewer: Okay. Det er super rart at høre. Men jeg kan sagtens forstå det her med, at nu er det jo ikke jer der går hernede, fast en gang om ugen. Men alligevel er det rart at høre, at der er sket en udvikling.

Gittes mor: Ja, lige præcis.

Interviewer: Nu er jeg lige nødt til at spørge. Du fortæller det her med, at det har været en elev, som har nogle udfordringer. Er det en generel opfattelse hernede, at hvis der er nogle som dominerer, er det så dem som har udfordringer, eller var det bare tilfældigt, at den her elev, var en med vanskeligheder?

Gittes mor: Det er jo ikke til at vide. Når jeg ser eleverne, så ved jeg ikke hvem der har diagnoser, vanskeligheder eller angst. Det ved jeg jo ikke noget om.

Interviewer: Nej, det var også mere hvis det var, man snakkede ud om det, eller der var en forståelse af, hvis der var... groft sagt, nogle der volder problemer eller udfordringer, så er det fordi de kommer med et eller andet, som gør at det bliver ekstra svært at håndtere. Men det er kun hvis det er noget der bliver snakket om, det er ikke for at lægge ord i munden på jer. Det er kun for at...

Natasjas mor: Jeg har altid, syntes det var lidt spøjst, fordi jeg så det der tv klip, der var med Lisbeth, for et par måneder siden. Der syntes jeg... jeg ved jo ikke hvad interviewereren havde fået tilrettelagt, men det virkede nærmest som om det her var et special tilbud, for folk med alle mulige vanskeligheder. Jeg syntes i hvert fald, at det var uheldigt i forhold til helt almindelige børn...

Signes mor: Hvad det ellers er. Det gik lidt skævt.

Natasjas mor: Det sjove er, jeg nåede at tænke... det har Natasja da aldrig... går hun i sådan et special tilbud, sad jeg og tænkte.

Signes mor: Griner.

Natasjas mor: Sådan har det også været i andre sammenhænge, hvor der er en anden mor der har sagt til mig... Kastali'a, nej der kunne jeg aldrig finde på at sende mine børn ned. Hvis ikke

de er psykiske ustabile, så bliver de det da, af at være der, men alle de børn med psykiske problemer. Jeg var sådan, at hvad... For Natasja har aldrig nævnt noget om det. Jeg har været forældre derude og lavet mad og jeg har aldrig tænkt på noget. Jeg tænker også, det kan være at Natasja har været heldig, at du af de 16, der måske er 2, så de kunne rumme det, men jeg er godt med på, at står man med 16, hvor der er der 5 med galoperende angst og panikanfald, det kan man jo ikke styre. Derfor nåede jeg at tænke at, når jeg både hørte det sådan udefra og så det der tv program. Måske fylder det mere den psykiske udfordring, end vi lige ved af. Jeg ved også fra mine egne børn skole, hvor jeg selv sidder i bestyrelsen, at i de her CORONA år, generelt med børnenes trivsel, hvor der er så meget mistrivsel, så fylder det der psykiske sundhed helt vildt meget.

Interviewer: Ja helt sikkert.

Natasjas mor: Jeg har aldrig stødt på det med Natasja, så derfor ved jeg ikke, hvem det er, der volder problemer. Jeg har bare hørt det, fra nogle andre sammenhænge.

Interviewer: Det var også kun fordi, at nu ville jeg lige i talesætte det, der faktisk var en der havde udfordringer og så var det lidt interessant at høre, om det var sådan nogle fortællingen var hernede.

Lærkes mor: Den fortælling jeg kender, er i hvert fald ikke sådan. Der var kun den ene pige, på Lærkes første sæson. Jeg har heller ikke hørt om det der du... jeg har ikke hørt om noget nu og så var der sidste sæson, hvor der åbenbart var en, der var lidt overvægtig. Jeg tror der var nogle som havde drillet den her person og det havde Lærke simpelthen syntes var så grimt, at høre på og det kommer hun hjem og fortæller. Så skriver jeg til Lisbeth og så svarer hun, at sådan skal det ikke være på Kastali'a, der skal alle have det godt, så det snakker vi om næste gang. Så har jeg spurgt ind til Lærke hvad så... (uklart 21:17-21:19) og der har ikke været noget siden. Så den er nok blevet lukket på en god måde.

Interviewer: Ja, den har de håndteret pænt. Der er også lidt interessant det her med, at du siger det her med, man måske har hørt det udefra, men det er ikke den opfattelse, som børnene kommer hjem med.

Gittes mor: Jeg er helt rystet over det du siger. Jeg oplever det er helt normal velfungerende børn. Selvfølgelig er der nogen, der har nogle udfordringer nogle gange, sådan vil det altid være.

Natasjas mor: Endda meget ressource stærke børn og forældre. Natasja er blevet veninder med, i privatlivet også, med bla. din datter og Maries datter. Så har hun fået Sara, som hun

er rigtig meget sammen med, en fra sit hold. Det er blevet sådan. Jeg tager lige over til Sara eller Sara kommer her, der har jeg mødt både ressource stærke børn og forældre derfor er der nogle fortællinger der clasher på en eller anden måde. Eller så er hun så dygtig, nemlig at nihilere, i det du siger at, det kan godt være, at Lisbeth i det tv program bliver spurgt ind til, ja der er mange med sociale udfordringer eller psykiske udfordringer, men vi mærker det ikke, fordi de er så dygtige.

Signes mor: det er også gået skævt, lige præcis der, fordi det var et indslag, der skulle handle om, at Randers kommune havde søgt penge til en foreningsvejleder, fordi der er flere problemer med, der er flere børn med problemer og så vil man gerne prøve, at finde ud af, hvad er det for nogle problemer og hvordan kan man, håndterer det i alle foreninger og så siger Kastali'a velvilligt ja til at stille op. Så siger de her der stiller sig frem, ja her kan jeg rummes og så er det jo rigtigt, at hvis de så går hen og bekræfter sådan en opfattelse, der må være nogle steder. Jeg tænker også når man har set de her generalforsamlinger, var du ikke også med ude at lege i parken, det var jo helt vildt, hvad der dukkede op af forældre, der kravlede rundt i græsset (griner) Men derfor kan man jo godt have problemer. Der er jo mange der har angst i dag, uden det er noget de skilter med eller...

Natasjas mor: Jeg tænker det her med, at rummes, det kan jo lige så meget være, at man går i noget anderledes tøj. Der er ikke nogen der ser anderledes på mig, fordi jeg går i sådan en kjole her. Jeg går i den fordi jeg syntes den er flot og så snakker vi ikke mere om det. Altså, hvis man nu gik til noget andet, så kunne det være at man, ville blive drillet med det underlige tøj. Ude på min skole, jeg underviser på en speciel drama linje, hvor de kommer langvejs fra, og har drama på B niveau med mig, hvor vi har samarbejder med teatre i Århus, der er virkelig mange mærkelige typer derude. Jeg kan mærke, jeg har det virkelig godt, med at være derude. I starten tænkte jeg måske, hvad er det du har på der, men det tænker jeg ikke mere. Jeg tænker bare, det er dejligt at se alt muligt mærkeligt. Jeg kan næsten ikke tænke noget nu, der kan overraske mig, men for 5 år siden skulle jeg lige... Det syntes jeg er mega fedt og det kan være at det er det, ude ved os, der kan vi rumme alle de der sære typer.

Signes mor: Men de har jo også oplevet det, når de har lavet alt det der ude i byen og være klædt ud fx til Ghostwalk. Der er der også nogle der har råbt af dem, i er mærkeligt. De laver jo også nogle ting, hvor de ser mærkelige ud, det ved jeg ikke. Det kan da godt være nogen...

Natasjas mor: Jeg tror også, at det tiltaler nogle af børnene. Jeg har det ligesom dig. Jeg har en søn som er enormt fodbold interesseret, og alt man kan vinde og tabe i er bare fedt. Og så har

jeg Natasja som aldrig gider noget, hvor der er vinder og tabere, men i virkeligheden som altid går med noget, som er fællesskabs orienteret. Jeg tror, at det er den der del af det, der er nogle børn som bliver enormt tiltalt af at være her, hvor jeg har haft Tobias med til forestillingerne, han syntes det er rent gak. Han er sådan en... for fanden, det er mærkeligt, det Natasja hun er med i... og ryster på hovedet. Det er jo skide sjovt, hvor typerne bare er enormt forskellige og så er hun med ude til en fodboldkamp, hvor hun står og gaber og siger til mig... kreative mennesker er bare mere spændende.

Alle griner

Natasjas mor: Det der med at være to forskellige børn eller voksne typer...

Interviewer: Det giver super god mening. Det er også, når jeg har snakket med eleverne, det også kommer meget til udtryk. Nu har jeg både snakket med nogle, som har haft nogle udfordringer og nogle som har været robuste. Uanset om man kommer fra... hvilke perspektiv man er i, så er det meget det her med, at der er noget tryghed i, at der er noget fællesskab. Selvom der måske er nogle forskelle i om de har udfordringer eller ej, er det måske alle sammen børn, som søger en anden form for tryghed og fællesskab og noget socialt, så den interesse har de. Det kunne også sagtens være noget af det her med, at de jo har en fælles interesse for teater og for det at være kreativ. Det er i hvert fald ikke sådan, når jeg snakker med dem, at de giver udtryk for at der ikke er plads til forskellige typer, det er faktisk det stik modsatte hernede. Det taler også rigtig godt ind i det, i sidder og diskuterer nu, det her med, hvorfor er det ikke lige vi hører det, men vi hører det et andet sted måske. Måske opfatter de det i virkeligheden ikke sådan, når de er hernede, fordi der bare er plads. Den er den fortælling, der går virkelig meget igen, når man snakker med dem.

Gittes mor: Det er det der med, at de kan være sig selv.

Interviewer: Ja, lige præcis.

Gittes mor: der er ikke nogen der griner, eller peger fingre af dem.

Interviewer: Præcis, det går rigtig meget igen.

Natasjas mor: Snarer bliver de understøttet i, at det er okay at være lige præcis, den du er og det tænker jeg er så en enorm stor gave i hele deres liv og ikke kun i deres fritidsliv, men at man også tør stå i skolen og sige, det er det jeg står for, det er det jeg går op i. Der er jo alt for mange medløbere. Alle de børn der kan være den der ligesom bare... jeg interesserer mig for træsløjd, og

sådan er det. Så kan det godt være, at håndbold er det eneste der er velgørende i den her klasse, men jeg kan godt lide at sidde og snitte i pinde. Fedt, det er det, det her sted kan. Det kan jeg mærke på Natasja. Hun er meget fascineret, når der er nogle andre børn, der kan noget lidt usædvanligt. Ej se, så har hun lavet et eller andet linoleums tryk, jeg har ikke set sådan noget siden 80'erne, men så havde hun lavet sådan en skide flot en og trykt til Natasja, hvor jeg tænkte, hvor er det bare vildt. Så er det bare fedt, at hun holder øje med, hvad andre børn gør, noget usædvanligt, noget der er sådan lidt specielt.

Lærkes mor: Det er også det med, at man kommer til at turde lidt. Vi har lige været til skolehjem samtale og matematik læreren siger, du er jo ikke bange for, at stille dig op til tavlen og stå og regne et stykke. Hvis det er forkert, så prøver du bare igen. Det er bare så fedt, bare alle havde det på den måde. Og så sidder jeg bare og tænker ja, i skal bare sætte drama på skoleskemaet, så ville der være nogle flere som ville turde det. Hun er ikke bange for at stå deroppe og komme til at lave fejl. Nå, det var forkert, jeg prøver igen.

Gittes mor: Det giver dem noget mod, det er helt sikkert. Men omvendt, vil jeg også ærligt indrømme, at jeg har haft snakken med Gitte om det her med. Ja, Gitte der er lige nogen som stikker ud, som er meget austræret, til den ene eller anden side, der skal du finde dig selv i det. Jeg behøver ikke, hvad skal man sige, (uklart28:37-37:40)Nu fortalte jeg også til dig før, at der har været lidt snak på hold 2, med at der er nogle af pigerne som syntes de hellere vil være dreng end pige og den snak er jo super interessant og det kan vi jo snakke om rigtig længe og det skal der jo være plads til. Jeg er helt sikker på at der er nogle børn, som er født i den forkerte krop, men derfra at man får andre med på vognen, til at syntes at de faktisk også hellere vil være dreng end pige. Der er et stykke vej og jeg siger ikke med de 3 piger, der hellere vil være drenge på det hold, at det er, hvad skal man sige...

? mor: Arh... protensielt hænger det ikke helt sammen.

Signes mor: Det er måske også vildt nok.

Gittes mor: Okay, så sætter jeg mig også ned med Gitte og snakker om det. Det er så langt med de piger nu, at de hellere vil hedde drengenavne end pigenavne. Det kan godt være, at de har en anden seksualitet eller noget, men det er altså bare lidt til den markante side.

Signes mor: Det er også der hvor man kan sige, at det er lidt skævt, for det burde jo ikke fylde her. Dybest set burde det ikke være det, der optog dem på et teaterhold, medmindre de tre har et behov for at tale om det. Det er det jeg oplever med, at de behøver, ikke at deklarerer sig.

Gittes mor: Men når der så er flere piger, der kommer hjem og siger, jeg får det meget bedre, hvis jeg bliver en dreng.

Interviewer: Det er også rigtigt, at det er relevant at snakke om, fordi det her du siger med, at man ikke skal blive medløber. En ting er, måske er børn anderledes oppe i skolen og der er nogle populære ting oppe i skolen, som man måske ikke lærer at blive medløbere af hernede. Mern man skal så heller ikke blive medløber til den anden ekstremitet, at være så anderledes som overhovedet muligt. Man skal jo have plads til at være lige så populær eller mærkelig, eller et sted i midten som man har lyst til. Det skal jo ikke være fordi, hernede er vi mærkelige, så hvis du ikke kan det, så....

Natasjas mor: tror du det har noget at gøre med, det som du sagde med at der ikke bliver undervist i drama i skolen. Fordi det er, bare en lille tese. Jeg snakkede med en som er uddannet i dramaturg også. Hun gik bare på helt almindeligt gymnasium, matematisk linje og så dyrkede hun noget teater ved siden af og nu siger hun, at teater nærmest er blevet lig med freaks. Altså, det er hendes ord. Hun siger, at man ikke længere bare kan gå på gymnasiet og have 3 sprogfag eller være matematik. Man er indenfor en som har valgt musik på højt niveau og så drama og man så kommer man med sit blå hår og har angst og sådan noget. Hun siger, at hun er ved at få spat af, at drama er blevet kørt sådan ud på et sidespor rent fagligt, helt nede fra folkeskolen af, at man ikke kan være et mere almindeligt barn, som bare syntes det er sjovt, at gå til drama, men at det bliver meget et identitets projekt, så man netop kommer med sin, jeg er så hende der går til drama. Jeg var ude at kigge på nogle efterskoler sammen med Natasja, her til efterskolernes dag. Vores søn går på efterskole nu og hun ville gerne vide hvor hun skulle hen. Jamen de der kreative, du skal på er der ikke nær så lang ventetid, så vi kan godt vente, men hun ville gerne vide det nu. Der var vi bla. ude at se en, hvor jeg simpelthen bare... heldigvis da vi kom derud sagde Natasja, det skal ikke være her, der nåede jeg bare at tænke okay, det kan godt være at hun gerne må møde nogle lidt sjove og specielle mennesker, det elskede jeg selv, da jeg kom på efterskole, men hvorfor er det, at det skal blive decideret uuuu..

? mor: Det tror jeg bare ligger lidt i tidsånden.

Natasjas mor: Jeg havde da drama i skolen, hvor det var, så laver vi det her. Men hvis det er noget, det er dem som ikke kan gå til fodbold eller dem som ikke kan holde takten til musik

? mor: Dem med det blå hår og alle piercingerne.

Natasjas mor: Jeg vil sige, at på min skole, det er virkelig sådan en skole for... hvis man kommer i jakkesæt, så er man virkelig underlig. På det ene hold jeg har, dramahold, der kan man ikke se på over halvdelen af dem, at det er drama elever. Jeg syntes faktisk de er lidt kedelige. Altså cowboy bukser og en sort trøje eller pænt, nogle meget pæne piger. Sådan nogle i vores tid, matematikere.

Alle griner

Natasjas mor: Jeg ved også faktisk at en af dem går til fodbold, nu du siger det. Hun kunne ikke være med i vores forestilling i efteråret, fordi det lå på fodbold dagen, det duede ikke. Men vi har også dem med blå hår og angst og vi har også dem... jeg passer ikke ind nogle steder og jeg kan nok ingenting, jeg går her. Vi har sådan lidt det hele, men på gymnasiet syntes jeg mere det var almindelige.

Gittes mor: Det kan være hendes teori om hvor hun lige er.

Natasjas mor: Jeg syntes ude på min skole, passer den delvist. Men jeg syntes generelt på gymnasier, nu har jeg været på 2 andre gymnasier, der syntes jeg det var bare almindelige mennesker, som de nu ser ud.

Gittes mor: Det er også hvis man ser og forestiller sig nogle af vores 4 børn, gerne på et tidspunkt, vil være skuespillere, så duer det jo heller ikke, forstå mig ret, at stå med blå hår og piercing. Dem er der nok ikke ret mange der bliver castet af.

Signes mor: Der er ikke mange roller der.

Gittes mor: Nej præcis. Der er også nogen.

Natasjas mor: Men omvendt er det også et fag, nu ønsker min datter ikke at blive professionel skuespiller, men det der er sjovt ved det er... vi så et interview med Nikalaj Kopernicus, hvor han sagde, at da han kom ind på skuespillerskolen, var det et stort traume for ham, at han ikke havde nogen traumer. For lige der skulle de stå... Jeg bliver også mobbet eller jeg er også blevet seksuelt misbrugt og han var bare sådan, jeg har boet i en helt almindelig kernefamilie.

Alle griner.

Natasjas mor: Og det der med, at skuespillerskolen, er med til at understøtte, at man nærmest skal være traumatiseret, for at kunne spille det, så kan det selvfølgelig også sive ned. Han var ude at sige, det er sådan set ikke sådan nogle kedelige typer som mig, som har spist leverpostej madder og haft en almindelig mor og far.

Gittes mor: Der kan vi også snakke om det der med seksualisme. Der er jo mange der snakker om, at der er flere homoseksuelle i dramamiljøet, end der procentuelt er andre steder. Så indenfor det kreative, er der flere. Det kunne selvfølgelig forklare noget.

Natasjas mor: Jeg tror så også der er noget med, lige i de her år og den alder de har, det er der, fordi det er så populært, at det er lege som... vores store dreng sagde nemlig også for et par år siden, der havde han så nok gået i 8. klasse. Det kan simpelthen ikke passe, at der er så mange piger fra min klasse, som enten syntes de er biseksuelle eller sådan noget. Der er også et eller andet i gang lige nu, hvor måske om 3 år, i hvert fald rent statistisk...

Signes mor: Så har det nok lagt sig lidt. Nu så jeg i Xfactor, der var også en, hvor jeg tænkte er det en pige eller en dreng. Der er jo også nogen som gerne vil... altså gerne vil udfordre det billede, for det er der brug for. Det kan jeg sagtens være der er brug for det. Vi har jo rigtig mange stereotyper (griner) Så der er sådan reager på det. Jeg har bare ikke oplevet, på det her hold og heller ikke på Annas hold, som er hold 7 nu, at det har været sådan udpræget. Jeg syntes da det lyder ret vildt, med 3 ud af et hold. Det er jo ikke så stort et hold faktisk.

Interviewer: Jeg har både hørt, at der har været nogle med 13 og nogle med 16. Det største hold jeg har hørt, har været 16 elever.

Lærkes mor: Men omvendt bliver jeg også glad, når Lærke kommer hjem og fortæller, der gik lang, lang tid, før jeg forstod, at der var en som egentlig var en pige, for det var ikke vigtigt. Det var bare den her person og det syntes jeg er mega fedt. Det er ikke noget vi skal snakke om, det er ikke et tema

? mor: Det er mega fedt og det er også overskudsagtigt.

Lærkes mor: Ja, for det kunne godt være, nu skal du høre noget meget mærkeligt...

Signes mor: Jeg tror da, hånden på hjertet, at vi alle kender nogen, der har behov for at gøre det meget eksposit. Det er da en opgave her..

? mor: Jeg har det også det her med, hvornår gør man noget, for at få opmærksomhed og omsorg. Det kan godt være, at der er nogen som ikke har fået... er der noget vi skal snakke om.

Alle griner

? mor: Men noget jeg også syntes er fedt faktisk, er at de er begyndt at mødes børnene, inden teaterskole. Der er nogen fra hold 2 som mødes på biblioteket. Så går de fra skolen og på biblioteket og er der, til de skal herop.

Interviewer: Jeg har godt hørt, at de har en snapchat gruppe og... det er i hvert fald nogle forskellige ting. De har et sammenhold uden for Kastali'a og det er jo mega fedt at høre.

Signes mor: Har de en snapchat gruppe på hold 2?

Gittes mor: Jeg ved ikke om det er en gruppe. Der er i hvert fald, hun har en der hedder teaterpigerne. Og hvem det er, ved jeg faktisk ikke.

Lærkes mor: den tror jeg da ikke, at Lærke er med i.

Interviewer: Det er i hvert fald noget de hygger sig med og som de lægger meget vægt på. Det er fedt, at de kan følges. Der er også mange som er hernede direkte fra skole, som bare gerne vil bruge alle 45 minutter inden, fordi at...

? mor: Det er da at håbe, at der snart kommer noget weekend lejr igen, nu CORONA er på afstand.

Interviewer: Ja, mon ikke. Plejer det ikke, at være i sommerferien eller hvordan?

Snakker i munden på hinanden; Nej det plejer at være, i februar marts.

Signes mor: Der har lige været bestyrelsesmøde og der snakkede vi om, at vi måske skulle prøve at gøre det i efteråret, fordi det ville være træls at vente til foråret. Der er rigtig mange af eleverne, der har efterspurgt det. Så snakkede vi om, at vi nok ikke skulle vente for langt hen i efteråret, for så er der nok bare en ny afart af CORONA.

(små snak om CORONA ikke relevant 38:17-40:22)

Signes mor: Men jeg tror, at når de nu kommer tilbage hurtigt, i sådan et fællesskab her, så tror jeg det handler om, at de har en opgave sammen. De kommer ikke bare for at snakke og spille kort, de

kommer for at lave et produkt. Det tror jeg faktisk har en afgørende betydning, at de lige er nød til at skubbe tingene til side og sige, det her er kernen, det er det vi møde om. Så må alle os, hvor meget det end fylder, sætte sig selv lidt i baggrunden. Den opgave bliver så for underviserne at sige, nu skal du nok ikke sige noget Lisbeth, nu har du talt (griner) nu tager vi lige den næste. Det er selvfølgelig en opgave tænker jeg. Men det håber jeg da de...

? mor: Men prøv lige, at tænke på hvor fedt det er, i en tidlig alder. At lærer at lave et fælles produkt. Det er jo en kæmpe gave at få. For hold da op, der bliver gået op i hemmeligheden af at vi ikke må vide... jeg skal altså bruge det, men kan du ikke kigge væk, og må jeg godt låne det fra dit skab og alt muligt. Jeg syntes det er så fedt, netop det der. Man ved det også godt selv, hvis man går i flow med nogle andre mennesker. Det behøver jo ikke, at være ens bedste venner. Men det at man har lavet et fælles 3. vups, så bliver der bare en mega fed fællesskabs følelse og den stolthed, når de har stået og lavet deres forestilling. Jeg tænker, at det er rigtig mange ting, de kan overføre til rigtig mange andre ting, i deres liv.

Interviewer: Det har jeg faktisk et spørgsmål til. Det næste spørgsmål, handler rigtig meget om, hvad i føles jeres børn får ud af at gå hernede. Hvad de får ud af at gå hernede. Vi var lidt inde på det tidligere og så kom vi lidt af sporet og snakkede om nogle andre rigtig relevante ting. Men det er det her med, hvad jeres børn får ud af at gå hernede, som de som du også siger, kan bruge det i andre sammenhænge. Er det noget, der er bundet til en Kastali'a kontekst.

Natasjas mor: Det du sagde med at stå og lave matematik opgaver foran tavlen, det syntes jeg da, viser det rigtig godt. Man er ikke bange for at fejle overfor andre.

Lærkes mor: Det tænker jeg helt sikker også.

Signes mor: At man ikke i andre sammenhænge, er bange for at gøre noget, som er pinligt. Om det så er en meget mærkelig frisure eller... jeg er i hvert fald været imponeret over mit introverte barn, den ældste, som stod lige pludselig på en papkasse, herude på torvet iført noget meget grønt og grønt hår og stod og talte højt ud til en flok og vi andre kan ikke høre, hvad hun siger, fordi hun taler så lavt. Så vi har taget meget snakken om, hvordan kan du det, d taler for lavt, men nede i skolen siger de du taler for lavt. Så vi har virkelig brugt aktivt til at sige. Det du kan der, det er du nød til at bruge til vi andre. Vi hører simpelthen ikke ret godt og det gør din lærer åbenbart heller ikke, så nu er du nød til at... Og den mindste, hun er på det der hold med, når hun skal lave et oplæg, skal jeg stå oppe foran. Hvad er problemet, det er du da vant til. Det havde hun ikke tænkt over. Men hun går i klasse

med nogen, som har meget travlt med at sige... Nå skal du snart i gang og er du færdig eller... Nogle der bare skal kommenterer alting. Det har givet hende noget nervøsitet ind der. Men så har vi igen brugt det aktivt... der er altid nogen der er nogle fjolser, ignorer dem, do your thing, brug det som et redskab.

Natasjas mor: Når de engang skal til eksamen, så tænker jeg også... det der med at man tør og måske kan de endda tage en rolle på sig. Det ved jeg, at nogle af mine elever nogle gange har gjort, når de ikke turde gå til eksamen. Så siger jeg, hvad er det for noget pjat. Du har jo slev ikke eksamensangst, det kunne jeg jo se. Så siger de, at de tog en rolle på sig. Ja, det var bare godt. Det er jo lige meget, hvis det de siger, er rigtigt. Det er det, det handler om.

Interviewer: Helt sikkert. Det er jop bare et redskab til, at kunne håndtere den situation.

Natasjas mor: Jeg syntes også, de lærer meget med en legende tilgang til andre ting, end lige drama. Det kan være fx deres kostumer. Så det der med hvilke lege kan man få ud af det her og hvordan kan man ligesom... hele tiden have en kreativ tankegang. Natasja laver simpelthen så mange ting, men sine hænder, som hverken kommer fra mig eller min mand. Det kan nærmest kun komme fra det her miljø. Hvor hun så har syet en vildt fed taske til mig også har hun lært sig selv at hækle ved, at se noget youtube. Jeg kobler det rigtig meget til, at det er noget hun har hørt hernede eller det der med, så prøver vi det.

Gittes mor: Jeg sad lige at tænkte på selvtillid. De får noget selvtillid hernede, fordi det de syntes er en god ide, som skal med i teaterstykket, det er en god ide, fordi det kommer med i teaterstykket. Så syntes jeg der er noget med initiativ også. At de er blevet gode til at tage initiativ også. Det er også det du siger med, op til tavlen initiativ. Der var lige et eksempel fra i ågr, hvor Gitte kommer hjem og siger, de skulle lave noget gruppearbejde. Det handlede om de skulle skrive en dagbog om Maren og hendes mand Knud og der var jeg alene med den og den og de sad bare og snakkede og der skete ikke noget, så jeg tog initiativ til at skrive den her dagbog og lige pludselig, havde jeg skrevet 3,5 side. Det er lidt det her med, hun er vant til at få produceret noget. Hun er produktiv. Det sidste var egentlig fællesskab jeg sad og tænkte. Det har vi også været inde på, hvor godt fællesskabet er.

Interviewer: Helt sikkert.

Gittes mor: Mit indtryk er, at de løfter i flok.

Signes mor: Jeg vil lige sige, at den med initiativ, det kan have en slagside. Jeg har nemlig også nogle gange initiativ herinde. Når de så kommer i gruppe arbejde og sidder med nogle der tænker, det er fint nok. Det er faktisk svært, jo ældre de bliver. Der kommer en alder, hvor det er svært at lave gruppe arbejde. Der har jeg været nød til at sige, du behøver jo ikke altid tage initiativet, men prøv engang i mellem og læn dig tilbage og prøv at se, hvad gør de andre. Hun bliver skuffet over at de ikke engang er med, men bare sidder med korslagte arme.

Natasjas mor: Det kan jeg huske selv. Det var nok først, da jeg kom op på videregående uddannelse man fandt nogle som gerne ville det samme og byde ind. Man må håbe, at nutidens lærer... væk med de der... så må man sætte dem sammen, som kan rykke. Helt ærligt. Det er til at få spat af.

Lærkes mor: Det står vi også med. Lærke går kun i 4. klasse. Hun kommer hjem og siger det er frustrerende at være sammen med den og den og den. Vil du ikke godt skrive til læren, at jeg magter det ikke. Det er sådan, jo det vil jeg godt, men der er jo også noget læring i, at være den der sige, godt kom. Men selvfølgelig skal det ikke altid være sådan.

Signes mor: Jeg vil sige, at Signe altid bliver sat i gruppe med nogle, som har svært med at byde ind. Hvor jeg tænker, det ved jeg godt hvorfor. Det er fordi Signe kæmper, for at de gør det. Jeg gider ikke, hun skal være socialpædagogisk foranstaltning.

Lærkes mor: Hun skal også nogle gange, have lov til at være i gruppe med nogen, som giver hende noget.

Signes mor: Det er derfor jeg siger, læn dig lige lidt tilbage.

Gittes mor: Ja, det er en slagside af initiativ.

Signes mor: Men jeg er jo lykkelig for, at hun er initiativrig. Jeg prøver bare, kan du ikke nivellere det (griner)

Gittes mor: slutter vi egentlig nu her, når eleverne slutter?

Interviewer: Ja, jeg tænker også at vi...

Snakker i munden på hinanden.

Interviewer: Jeg tænker også, at vi mere eller mindre har været igennem det vi skulle. Det har været super spændende, at snakke med jer.

Lærkes mor: Ej hvor var det hyggeligt.

Alle griner.

Interviewer: Det er da dejligt.

Alle griner og snakker i munden på hinanden.

Bilag 19: Interview fokusgruppe 4

Interviewer: Jamen øh, Kan I ikke prøve sådan at tage en af gangen, og så sige hvad I hedder og hvad jeres barn hedder?

Sørens mor: Altså er det bare mig? Altså jeg kan kun- jeg kan ikke se jer? Er det fordi der ikke er kamera på eller hvad?

Interviewer: Jeg kan godt se alle sammen

Amandas mor: Jeg kan også se dig- Jeg kan også se alle sammen

Sørens mor: Jeg kan kun se M.J og T.

Interviewer: Nå det lyder virkelig mærkeligt. Jeg kan se jer alle sammen.

Sørens mor: Nå. Men [uklart 0:29-0:30].

Interviewer: Nå jamen øh, det er lidt mærkeligt.

Sørens mor: Okay, jamen jeg snakker bare med nogle.

Interviewer: Gå efter stemmen.

Sørens mor: Jeg går efter stemmen [alle griner lidt].

Amandas mor: Jeg kan starte, jeg hedder Amandas mor og jeg er mor til Amanda der går på Hold 2. og hun har gået der i 2 år, så har hun haft orlov et år og så går hun der igen nu her, hvor hun har gået der i halvandet år.

Interviewer: Okay. Super, tak skal du have.

Lauras mor: Og jeg er mor til Laura, som også går på Hold 2, og jeg kan altså simpelthen ikke... jeg tæller det sådan lidt i forestillinger, og jeg tror det er den tredje forestillinger de er i gang med, jeg lige kan huske. Og så har hun også været med på KALIMA, sommerskole også.

Interviewer: Ja? Okay.

Sørens mor: Og jeg er Sørens mor på hold 2, og hun har været med ja også på KALIMA sommerskole, og så har hun vel været med i... det er vel tredje år hun går, tror jeg.

Interviewer: Okay. Super. Jamen det er godt sådan lige at have med fra start, så jeg ved hvem I er, og så er det også lidt nemmere senere, at finde ud af hvem der har sagt hvad. Men til at starte med, vil jeg egentlig bare gerne høre lidt om hvad jeres børn fortæller jer om det at gå på KAMandali'a, og hvad de synes om det. Ja hvad I hører om det derhjemme. Og det er også bare en der starter, og resten følger trop.

Lauras mor: Jamen altså jeg hører, kan man sige, meget lidt... og det er faktisk meget positivt i vores perspektiv, for vi har altid haft en datter, der har været enormt introvert. Og hun lider så også under det der med at jeg er pædagog inden for socialområdet. Det er sgu ikke altid nemt, når man er et barn og... jeg synes jo hun kan fremstå lidt speciel nogle gange, og det der sådan egentlig ret hurtigt skete, da hun kom på teaterskole, det var det der med... fra det der introverte barn, der kunne stå og græde foran klassen når man skulle afleveres om morgenen, så lige pludselig, så var det sådan... stop, hånd på, du må ikke gå med ind i underværket, det er mit domæne. Hun fik faktisk ret hurtigt sådan et domæne derinde. Så det blev sådan... så det er ikke fordi vi sådan føler, at hun bruger det som sådan en hule og gemmer sig derinde, men det er for at sige at det er hendes domæne, og det har faktisk ikke noget med os at gøre. Vi kan blive inviterede med, og måske også fordi hun har en meget ekstrovert mor der gerne vil med, der gerne vil komme ind og rydde op igennem, jamen Lisbeth kan I bruge det her til noget udklædning? Og vil I ikke have noget kaffe? Altså det var hun sådan, gider du ikke godt at stoppe det mor altså. Og det var egentlig også en øjenåbner, på lige pludselig at se en datter, som kunne træde så meget i karakter ikke også? Så jeg synes egentlig at det nogle gange har været med til at understøtte den der bekymring, vi kn have, i åh er verden nu for hård at være i ikke? For derinde der er verden sådan, at hun gør den til hendes. Ja. Det er lidt sådan en speciel situation, men en situation på noget godt. Og jeg synes egentlig, at vi oplever nogle voksne, hvor der ikke er et pædagogisk projekt. Der er ikke en læreplan, kommune eller et politisk niveau altså. Det er faktisk

nogle voksne, der gerne vil være medvoksne i vores børns liv. Og det profiterer Laura faktisk af. Sidste år der kunne vi ikke få Laura til at beslutte om hun skulle på sommerskole. Så var vi tilfældigvis til et arrangement hvor at nogle Lisbeth kender, hvor jeg sagde, kan du ikke lige snakke med hende Lisbeth, vi kan ikke få hul på hende. Så kom hun ud fem minutter efter og sagde, du kan godt melde hende til. Det synes jeg var dejligt, også at kunne være medvoksne i... det kan godt være hun også er mit barn, men hun er åbenbart også KAmandali's barn også ikke? Sådan nogle eksempler, der synes jeg bare hendes verden, der har hun fået nogle flere betydningsfulde voksne i sit liv. Det kan noget end en skolelærer kan. Hun elsker også sin skolelærer, men det er noget andet de voksne derinde kan.

Interviewer: Det lyder virkelig positivt. Altså... også at hun kan få det på KAmandali'a, det er jo dejligt at høre. Men også lidt specielt, altså nu tænker jeg i forhold til andre fritidsaktiviteter og sådan noget. Så lyder det lidt specielt.

Lauras mor: Ja... hun gik også til spejder i mange år, og det var sgu også nogle dedikerede voksne, der var på børnenes niveau. Men det var inde i et foreningsliv, som var bygget op om noget andet. Og det var også fint, men... det er stadig, altså det er specielt.

Amandas mor: Altså jeg synes også, hvis man selv synes man er lidt speciel, det tror jeg i hvert fald Amanda hun gjorde på sin gamle skole, var det virkelig et frirum, hvor man ikke var speciel. Altså der kunne man bare være som man var, og så havde jeg da også indtryk af, når hun kendte så mange af de andre børn, at mange af dem er nogle som måske også har følt sig lidt specielle i de klasser, de har gået i. så det er jo både fordi det er et rumligt niveau, men også fordi man der vælger... de få fra hver almindelig klasse, der måske ikke lige er helt så straight eller hvad man kan sige.

Sørens mor: Ja, det tænker jeg også er helt rigtigt. Altså jeg tænker, at det er sådan lidt en blanding af det hele ikke? Det er det der med, at de kan være som de gerne vil være, og så bliver det faktisk set positivt på at de er lidt... ikke? At det er positivt på KAmandali'a. og så ja også det der med, at jeg hører heller ingen ting. Og det tror jeg også er rigtig fint. Det er meget sådan hemmelighedsfuldt, og... det synes jeg er super fedt. Men altså man kan se at alle Sørens venner nu, det er nogle som går til teater. Og... det gør jo også at de måske så bliver lidt mere mærkelige [alle griner og er enige]. De er sammen med andre, der også er lidt mærkelige. Men det er superfedt, for de tør det godt, og de tør hvile i det. Så jeg tænker rent kreativt, der er det superfedt. Og så identitetsmæssigt. Ja. At de kan få lov til netop at være anderledes på en fed måde.

Amandas mor: Men det er rigtigt nok, at de bliver næsten endnu mere mærkelige af at gå der. De får lov til at flejne ud også, på en god måde, men altså... vi var lige nede og besøge nogle gamle venner, hvor hun har leget med deres piger i mange år, og jeg tror, at de virkelig synes at hun var en fremmed fugl altså. Hun havde bare selv taget et eller andet tøj på, som hun selv synes var megafedt. Og så havde hun også taget en eller anden vild makeup, jeg ikke helt havde givet hende lov til, hvor jeg så tænkte, nå ja pyt. Hvor de så synes, at det var en alien, den der var landet der.

Sørens mor: Jamen også det der med at de alle sammen har det der lidt, åh jamen jeg ved ikke om jeg er en pige eller en dreng og... de kører virkelig-

Amandas mor: Ja det har godt nok smittet rundt, jeg ved ikke hvorfra altså.

Sørens mor: Det er helt vildt, ja. De er alle sammen blevet drenge lige pludselig. Alle Sørens venner de er drenge lige nu.

Amandas mor: Ja og man må i hvert fald ikke sige noget. Hvis jeg siger hun om nogle, så får jeg bare sådan en [laver en trodsig lyd]. Nå okay. Så skal vi bare, jeg siger ikke noget.

Sørens mor: Nej nej, og det er virkelig ekstremt. Og det kan man så sige, måske... måske både godt og skidt. Men det kan også godt være lidt en dårlig ting. Det der med at når man så møder nogle andre, som også er specielle, det er rigtig fint... men hvis de så er specielle derud i at det er depression, ligesom Søren har, så kan de også sådan nemt dele, at det hele er hårdt. Hvilket... altså ikke misforstå mig, det kan også være fint, at de deler, at det hele er hårdt. Men det kan også blive sådan lidt at man...

Amandas mor: Ja det kan godt blive sådan lidt... ja det kan godt blive lidt en ting at man er anderledes, og også lidt inkluderer at have det hårdt. Og der synes jeg jo egentlig i starten at det var fedt. At det at være anderledes ikke inkluderede det at have det hårdt, fordi man kunne have det lidt hårdt ude i den normale folkeskole, og når man så kom derned, så kunne man faktisk have det sjovt og være speciel. Og der synes jeg også, der har de fået det lidt hårdt nogle gange. De kan godt bekræfte hinanden lidt i det.

Sørens mor: Jamen også fordi, det kan godt lyde på Søren – som jo så apropos ikke hedder Søren, men som hedder Ask nu og er en dreng jo. Der... hvad hedder det, der lyder det jo ogs rigtig meget som om, at det er sådan noget med at de hele tiden skal holde pauser nede i KAmandali'a, fordi den ene får et eller andet sammenbrud, og den anden får et sammenbrud og-

Amandas mor: Nå okay, det hører jeg ikke.

Sørens mor: Nej nej... nej, det er sådan noget jeg hører, hvor jeg tænker, okay man skal være en tålmodig voksen [griner]. Det lyder lidt voldsomt. Men... men når det så er sagt, det er det negative, for alt det andet er positivt.

Lauras mor: Ja for vi har jo stået i sådan en, netop sådan noget med at... det var så egentlig, nu er Søren jo egentlig begyndt i Lauras klasse i det her skoleår, det var lidt sjovt at se, de kender jo så ikke hinanden gennem skolen, de kender jo hinanden gennem KAmadali'a. og det der med at Kristrup skole, den går kun til og med sjette. Vi har bare kæmpe nervøsitet i, så skal hun op på tirsdag... det er syvende, ottende, niende og det er syv spor. Og... hun er altid sådan søgt samme alder eller nedaf, hvem fanden søger man så, når man går i syvende klasse på syv spor og hun er fandeme ikke særlig god til at afkode socialt. Så når man bliver mødt med den der rumlighed, som hun gør nede på teaterskolen, så bliver det hendes domæne. Men hvordan fanden bliver det nogensinde hendes domæne at gå i skole på sådan en stor skole? Det der med at gå og snakke med Laura om det i børnehøjde med, hvad er alternativerne så? For hun er sådan, hun vil gerne med vennerne op på Tirsaldalen, men puha... altså hun vil ikke engang holde konfirmation, fordi det er jo sådan noget med gæster og fyre mennesker ikke? Altså det skal hun ikke. Og så nede på KAmadali'a der er det jo qua at have andre venner fra andre miljøer og andre skoler, og andre i den anden ende i byen. Se for eksempel Lilleskolen, så har Laura sat sig ind i den. Jeg vidste fandeme ikke at der var anmeldelser af Lilleskolen på Tripadvisor. Det kunne Laura så fortælle mig. [alle griner]. Men så kan vi skrive en mail sammen til Lilleskolen, "hej er der overhovedet mulighed for at komme ind her og det er fordi jeg står og tænker sådan og sådan". Fordi hun vil jo ikke på Lilleskolen fordi der er problemer. Hun vil på lilleskolen, fordi der er noget der skal ændre sig i fremtiden. Og vi kan ikke [uklart]. Og der tænker jeg, at der er det sgu dejligt at komme ind i et eller andet miljø, hvor man kan få lov til at spejle sig ind eller få lov at tænke noget i børnehøjde sammen med andre børn. Det er jo fordi det bliver et bekymringsperspektiv for os forældre, det er det jo ikke for hende. Det er jo de der taker om, hvad er det for noget? Jeg ved ikke hvad det er? Det synes jeg er sådan sidegevinster ved det. De går derind for at lave teater, for at være kreativ og for at blive gode til det. Men så er der alle de der sidegevinster ind i den der forfærdelige dannelsesproces de skal igennem nu som pre-teens ikke? Det synes forældrene, det shhnes jeg nogle gange...

Interviewer: Ja, men det giver god mening. Jeg synes du prøvede at sige noget på et tidspunkt Amandas mor, eller var det bare mig?

Amandas mor: Nej, altså det var vidst bare noget af det samme. Amanda går tilfældigvis også på Krstrup skole, så nu står de alle sammen og skal til Tirsdalen, og det kan man jo så måske have en trøst i. Men jeg gruer også for Tirsdalen, men der er ingen pladser på Lilleskolen, no surprise.

Lauras mor: Jamen jeg har også snakket med dem, og hun sagde også, at det kunne godt være at det kunne lade sig gøre, men der var så mange, det kan de jo ikke love. Men det er mere den der med, at så bliver det ligesom ikke vores projekt som bekymrede forældre, så bliver det sådan en, skal vi afsøge det sammen? Jamen det gider jeg godt, desuden så har jeg også lige snakket med nogen og hende der hun gik dernede eller ham der, ikke? Det er sådan en sidegevinst jeg tænker der er ved det nogle gange.

Sørens mor: Jeg tror også, at lige præcis os der tænker jeg... nu arbejder jeg ovre på Søndervangen, og jeg vil sige, at der er jo... nu har jeg jo været med endda nogle gange i forhold til Laura og Sørens klasse, og man gør jo det, at man sætter dem sammen med nogle som matcher og sådan noget. Det skal de ikke. Børn de kan meget mere end man lige tror.

Lauras mor: Ja, og jeg vil også sige at de forældre vi kender herude, og mange af dem har jo ældre søskende, de har jo faktisk godt at sige. Det er jo den der om at shit, hvad byder verden dem ikke?

Sørens mor: Ja og jeg tror det er den der med, at de har alle sammen stået, de overskrider sindsygt mange grænser nede på KAmandali'a. med netop at stille sig foran en masse mennesker og synge, eller hvad de skal. Gr rundt nede i byen og være uhyggelige til Halloween, altså det havde jeg aldrig gjort vel?

[de andre svarer nej]

Sørens mor: Så det kan godt være, at vi ser noget vi er bekymrede for. Men de kan til gengæld rigtig meget andet. Og noget af det jeg også synes er rigtig fedt nede på KAmandali'a, er også sådan noget med, altså Søren er gudhjælpemig ikke særlig dygtig fagligt i skolen. Mne til gengæld, så kan hun stille sig op og synge foran en masse folk, en eller anden hjemmelavet sang. Og det har hun ingen kvaler med. Og der tænker jeg bare, at der vokser man rigtig meget ved nogle ting, som man af gode grunde ikke rigtig kan anerkende så meget i skoleregi. Og der tænker jeg bare, det er superfedt, at de har det dernede. og så fred være med det, der skal også være nogle der skal have 02 og 4.

Amandas mor: Ja, og jeg tænker da også, de får jo også noget selvtillid med fra KAmandali'a, som de kan bruge. Fordi mange af dem ikke er dem der har haft det allerlettest i folkeskolen. Altså så er det jo kun godt, at der kører noget parallelt i deres liv, hvor de fylder sig hjemme. Det har de da forhåbentlig med sig, også til at være præ-teens og skulle starte på Tirsdalen og sådan noget.

Lauras mor: Altså jeg synes, sådan i den her uge der ved jeg at i klassen har de fået den idé, at så skal de have noget højt-læsning, og så er der nogle lærere fra de andre klasser som skal ind og så kan de fire bedste, de skal videre. Så kan man ende med at læse op med hele skolen ikke, det er sådan et eller andet. Og det er jo udelukkende fordi, altså Laura er så motiveret, og hun skulle læse højt for mig og performe. Og det er jo udelukkende med baggrund af det hun har lært på KAmandali'a, at hun kan de greb, hendes lærer har nogle gange rost det her med at skulle læse de tekster op [en baby græder i baggrunden, og gør samtalen uklar]. Hvor jeg tænker ej det er fandeme fedt, det er sgu fedt at man kan få noget ka'du på det, nu hvor det sådan... det er egentlig ikke fordi hun ikke kan, men det er fordi hun er sådan en dagdrømmer, det har hun været siden børnehaven. Så det der med sådan at suge tingene til sig, at få startet med det og få lavet sine lektier, det kommer sgu ikke til hende vel. Men så at se den der motivation med noget hvor det lykkes, og hvor det er hende selv der får det igangsat. Altså det er jo fantastisk, fordi det er noget hun har lært et andet sted end skolen, men det understøtter det så godt det der skoleliv. Så kommer der en harmoni imellem ikke, det supporter hinanden ikke?

Amandas mor: At turde og stille sig frem foran andre og sådan noget, det er sgu en stor ting at lære i skolen. Og mange har rigtig svært ved at lære det kun fra skolen, så derfor er det jo noget med at de kan bruge det.

Lauras mor: Og jeg synes, jeg kan huske det første år, hvor de skulle lave forestillinger... så var det noget med, at så havde de fået sådan noget med om at skoler kunne melde sig til og komme ind og se den forestilling. Og den der uge hvor man så skulle melde sig til, det var også skole-hjem-samtale. Og jeg kan huske den der med hendes lærer, jeg var simpelthen så taknemmelig for at hun var ansat... og Laura så går det jo sådan og sådan. Så er det jo sådan Laura at på fredag, der har vi faktisk valgt at fordi du går til teater og den der seddel, så har vi faktisk lavet en tur, vi skal ind og se jer spille teater. Hun voksede fem meter, det var sgu ikke det der med hun fik at vide at det gik godt nok i

matematik, det gik godt nok i dansk, hun var også en sød kammerat. Det der med at de sagde, ved du hvad Laura, vi skla sgu ind som klasse og bakke dig op fordi du laver teater og I har inviteret os.

Amandas mor: Ja det er super godt.

Lauras mor: Og det der med at man også som teaterskole får lavet det, så det ikke bare er bedsteforældrene og ude i byen, mne det der med at man også rækker ud til skolen. Nhvor jeg tænker, hold kæft hvor var det fedt ikke? Og alle pigerne de ville til teater næste dag ikke? Det var bare... igen den der... jamen jeg ved ikke om symbiose, men det der samarbejde ind i det altså. Det var... det giver jo sammenhæng for hende tænker jeg ikke også. Teaterskolen en ting og skolen en anden, men... alle verdener hænger lidt sammen alligevel.

Amandas mor: Ja og det giver jo noget, når den styrke de opbygger til teater med hen i skolen. Lidt i forhold til de andre også ikke? [uklart 08:48-08:53]. Det er de jo stole af.

Lauras mor: Ja.

Sørens mor: Ja meget. Jeg tænker, at lige den der forestilling, som de viser for klassen er super super fed for dem.

Amandas mors mor: Ja.

Sørens mor: Helt sikkert. Og giver dem netop noget status, som de ikke normalt nødvendigvis har.

Lauras mor: Og nogle af drengene var sådan, åh Laura er det sådan noget I laver, det er vildt ikke? Det er sgu ikke fordi de vil med derind, de vil ned på fodboldbanen, men det der med at der lige pludselig var nogle af dem der sagde, åh du kan det der. [uklart 16:21]. Fordi det kan jo godt være, når de står og skal læse højt inde i klassen, men de tænker jo ikke at det er fordi hun er god til teater vel? Noah han går rundt ude i skolegården, så er Noah fandeme god til fodbold og vi ved alle sammen han spiller nede i KB. Men det synes jeg fandeme, det er fedt når der er det der... hvor de griber den på skolen ikke. Og det viste sig jo også, de fandt ud af til den forestilling, at det faktisk var Laura der havde skrevet rigtig meget af de manuskript Så læreren spurgte, må jeg se det du har skrevet Laura? Altså det var sådan hun blev rost, hun blev... altså der har hun jo lige peaket ind i noget, hvor hun også bare fik at vide, åh det var hun vild til og... og Lisbeth hun var sådan henne og spørge, Mette har du rettet det igennem? Prøv at hør, det er mig, jeg er ordblind her i huset, det er Laura der retter mine ting. Hvor hun sagde, ej hvor er hun vild til at stave ikke. Så var hun jo helt, nå ja er jeg vild til

at stave ikke? Det gik sådan op for hende, at hun havde noget hun kunne med det der med at skrive og... ikke lave stavefejl og sådan noget ikke.

Interviewer: Det er jo en vanvittig god oplevelse. Altså det lyder jo virkelig positivt. Jeg tænkte lidt på... hvordan kan det egentlig være jeres børn er startet på KAmalandi'a, dengang de gjorde det?

Amandas mor: Åh det kan jeg faktisk ikke rigtig huske.

Sørens mor: Det kan jeg heller ikke huske.

Lauras mor: Altså jeg tror det er sådan noget med at en kender en som kender en, og hele ved lidt om KAmalandi'a og så hele byen kender Lisbeth. Det var sådan noget med, at jeg har en veninde hvis ældre datter går til det og så har vi en fælles veninde som er mit barns tante... og så har hun sagt, jeg tager sgu dig med til optagelsesprøve, det her det er lige noget for dig, jeg kender det lidt indefra. Så det var sådan set lidt en tante-ting. Så det var min veninde som ligesom sparkede døren ind til det og egentlig motiverede Laura til det. Det var jo egentlig netværk. Og hun sagde da også ja og tog med ikke, men der var hun bare for lille til at tage ud i verden og sige det er det her, jeg gerne vil. For hun vidste jo ikke, hvad det var ordentlig.

Interviewer: nej nej, det er klart. Okay. Jamen det er også det man hører, sådan når man snakker med de fleste af eleverne. Det er meget sådan noget med at enten er det en storebror, en storesøster eller en veninde af en anden ven eller... et eller andet. Det er tit netværk som gør, at man får startet op på KAmalandi'a på en eller anden måde.

Sørens mor: Jamen jeg tror også for os, at det er den ældste storesøster, som nu er tredive eller en-og-tredive, tror jeg. Jeg kan ikke huske det, tredive eller en-og-tredive. Hun startede der, og så gik vores den fælles ældste på snart en-og-tyve hun gik der, og... så tror jeg bare, at Søren har altid gerne, hendes drøm har altid været at være skuespiller og sådan noget. Så hun ventede til hun blev otte, og så var det der hun startede. Når jeg tænker mig om.

Amandas mor: Jamen jeg kommer også i tanke om at Amandas storebror også gik, han er jo også voksen nu. Så hun har været dernede på KAmalandi'a.

Interviewer: Okay, jamen det... det er noget jeg har hørt lidt fra andre også, så det giver super god mening. I har været sådan lidt omkring det allerede, men hvad føler I egentlig at jeres børn får ud af at gå på KAmalandi'a? Det er selvfølgelig et meget stort spørgsmål, men I har været omkring det

allerede med hvad de kan tage med op i skolen og sådan nogle ting. Det er sådan set bare for ligesom at snævre lidt mere ind på det.

Laura: Altså jeg synes jo sådan set at det er sådan en helhedspakke, og så kan man jo sige, at det man går til, det er jo teater. Og så er der jo alle sidegevinsterne. Så jeg tror det der med, Laura plejer at sige, at hun går ikke til Hans og Grethe, hun går virkelig til teater altså. Det er både kulisser, at få venner, at skrive teaterstykket selv ikke. Det er at forme det selv, det er at lave kostumerne selv. Så det er det der med, det bliver jo sådan en helhedsorienteret ting man går til, det er jo ikke bare noget med et teaterstykke som er skrevet, som man skal lære udenad og så skal man klæde sig ud ligesom billedet i bogen. Så jeg synes jo at der er sådan et eller andet innovativt i det der med, der er en eller anden dannelsesproces i det der, hvor man ligesom skal igennem nogle faser for at bygge noget. Det er jo lidt det der med at bygge sin egen... ikke?

Interviewer: Ja okay, det giver super god mening.

Amandas mor: Både noget kreativt, og noget selvudvikling kan man sige og rigtig meget fællesskab og venskaber ikke?

Laura: Ja, og så synes jeg faktisk også det her med forventningsafstemning. Altså det er ikke sådan noget med at der er altså ikke noget der hedder inde på KAmalandi'a, åh jeg er træt i dag, jeg gider ikke afsted, mor skriv lige til Lisbeth at jeg ikke kommer. Nej, fordi der er en kontrakt fra start af, den er hel tydelig. Melder du dig til det her, så er du en holdspiller.

Amandas mor: Det ved de bare, der er slet ikke noget. Selvom de også er syge og et eller andet. Så skal de bare afsted. Det synes jeg også, det sætter de ikke selv spørgsmålstegn ved. Amanda havde lidt svært ved at gå i skole på et tidspunkt, hvor hun meget gerne ville blive hjemme om morgenen. Men altså der... om eftermiddagen så ville hun altid på KAmalandi'a og det vidste hun bare, at hun skulle. Og det er jo super.

Sørens mor: Ja det vil jeg også sige altså, Søren har jo nærmest ikke været i skole siden oktober. Og det eneste hun har gået eller været afsted til, det har været til KAmalandi'a.

Amandas mors: Det er jo også en... at det holder ved.

Sørens mor: Ja. Og det har de faktisk, det har alle psykologerne og sådan noget... været sådan okay, ligeegyldigt hvor meget depression hun havde, så kom hun til KAmalandi'a, fordi det havde hun jo

skrevet at hun skulle. Jeg vil så sige, at det var svært for hende i en periode, men hun var der hver gang. Hun græd hver gang hun kom hjem, og hun synes det var svært og de andre var dumme og der var en masse galt. Men det lå i hende. Det var fordi hun havde det, som hun havde det. Men hun kom afsted hver gang. Så... men jeg synes, for sådan en som Søren, så er det rigtig fedt. Hun har ret meget ADHD, hvad hedder det... der er det ret fedt, at hun bliver presset ud i nogle ting, og hun kan ikke altid løse dem. Altså for eksempel der hvor Laura havde skrevet en stor del af det manuskript, der fik de jo en opgave med hjem der hed, I skal lige lave et manuskript eller I skal skrive en scene eller sådan noget. Og hold kæft den der ADHD-hjerne, den kunne jo overhovedet ikke overskue hvordan skriver man det og hvad skal det handle om? Vi brugte jo tre timer på at nå frem til, hvor de skulle sidde henne. Eller et eller andet ikke? Så der er jo nogle af de her ting, som virkelig er krævende, men på en eller anden måde fordi det er i nogle trygge rammer og sådan noget, så... så virker det fint. Hun har jo også megasvært ved at skulle lave det der kostume, når de skal lave kostumer. [uklart] hun kan slet ikke finde ud af det. Hun skal have sådan en... ja... men så er der altid nogen der hjælper, så på den måde bliver der jo også taget hånd om det svære.

Amandas mor: ja og jeg synes også det er rart, at selvom det jo er sådan et [uklart] miljø, så er man alligevel meget forpligtede. Altså der er nogle aftaler og dem lever man op til, og det man har aftalt med de voksne, det overholder man jo også ikke? [uklart – baby i baggrunden].

Lauras mor: nej, de går ikke fra fællesmødet før alle er enige vel? Der bliver sat sådan en ramme, og hold op hvor får de lov til at komme meget ind i den ramme. Det bliver jeg simpelthen så imponeret over.

Amandas mor: Men det fungerer godt.

Sørens mor: Ja, men se den her gang, hvor åbenbart alle de der piger der havde det enormt svært, de åbenbart kun ville have noget om selvmord og mord og sådan noget. Så det... det har de fået fjernet meget af det, det fik de at vide, at det måtte de ikke. Det tror jeg er godt.

Amandas mor: Men det er også godt. At de holder øje med tingene alligevel.

Lauras mor: Ja så de lige fjerner fokus ind på det der måske lige skal stå i stedet for ikke? Og så har jeg bare aldrig oplevet, jeg kan jo ikke vide det, men jeg har bare aldrig oplevet det der med at møde en pige, der kommer hjem og føler sig forkert. Jeg føler virkelig, at Laura er blevet udfordret. Også nogle gange det der sommerskole, man kan jo ikke vide hvem der lige melder til, og er det nogle jeg

kender, og skal jeg lige lave det jeg allerhelst vil og må jeg bare lige vælge. Men det der med, at... så efter første dag, så er der bare fællesskab ikke. Vi skal lige over første dag, lige finde ud af hvor skabet står og hvor madpakkerne er. Men så er det fandeme fællesskab for resten ikke? Og det er jo lidt det samme, også med... nu kan man sige, at det er måske også et trygt hold. Jeg har et indtryk af at hold 2 er mange, som har gået der i lang tid. [uklart]. Men altså der er et eller andet ind i det der med at motivationen gør også bare, at der er plads til at man bliver udfordret på det der bare er svært eller nyt eller som man skal udvikle sig på ikke. De er gode til at få det til at give mening, de kære voksne derinde.

Interviewer: Jeg tænkte på, har I sådan en idé om hvad det er de voksne gør, som er så godt nede på KAmandali'a? altså?

Amandas mor: Næh, for jeg hører faktisk ikke særligt meget om hvad der egentlig foregår, så det er egentlig svært at sige, synes jeg.

Interviewer: Det er også helt okay. Det er mere fordi... igen, det er bare lidt spændende... altså i forhold til om det er noget de voksne gør.

Sørens mor: Jeg tror på en eller anden måde, at det de er rigtig gode til det er det der med at skabe rammerne i det. Fordi altså det er jo ikke, de er jo ikke overmennesker og de er jo ikke nødvendigvis pædagoguddannede og sådan noget. De ved ikke nødvendigvis hvad de skal gøre med en eller anden mærkelig diagnose. Nu snakker jeg om diagnoser, men det er så bare fordi at det er hvad der ligesom har fyldt rigtig meget det sidste år. Hvad hedder det... men de er rigtig åbne i forhold til, hvis jeg så skriver, orøv at hør her, det er virkelig virkelig svært lige i øjeblikket og vil I ikke lige være opmærksomme på og så videre. Og så er de bare opmærksomme på. Så det er jo ikke fordi de nødvendigvis opdager det, fordi så mange voksne er der jo heller ikke, de er jo en del på holdet. Men... men de er bare rummelige og forstående, men alligevel netop det der ikke for talende, altså... så det bliver ikke sådan noget med at nu sidder vi bare i en rundkreds og snakker om vores problemer, sådan er det jo ikke vel. Det handler om teater. Og det synes jeg er megafedt.

Lauras mor: Det er som om det der fælles træde det er ikke det der med at der er nogle der er pædagoger og så skal de [uklart]. Det der er fælles træde det er at vi er vilde med teater og vi er vilde med vores teaterskole.

Sørens mor: Ja lige netop.

Lauras mor: og det kan et eller andet. Så synes jeg også bare det der, nogle observationer om hvad nogle har gjort eller hvis Lisbeth har lagt en eller anden video op. Det er jo ikke sådan at nu skal I høre på de voksne om livets kvaliteter, det er sgu det der med, at de er gode til at sige, hvorfor siger du det eller... nå men det er da fedt, når du tænker sådan. Prøv lige at sige noget mere om det. Det der med sådan at have den der nysgerrighed på dem, det kan jeg bare enormt godt lidt. Jeg ser måske i virkeligheden kun en procent af dem, måske kun en halv ikke, hvor jeg tænker prøv at tænk på... altså... [uklart].

Amandas mor: Ja det er det her med at det ikke er et manuskript man skal lære udenad og et billede af hvordan man ser ud, og så skal man recitere nogle replikker. Altså der er jo rigtig meget plads inden for nogle gode rammer ikke?

Lauras mor: Jo. Og det er sådan nogle vilde ting de ser altså. Der var sådan efter en forestilling, så siger en af de voksne, ja det Laura stod og sagde, den der scene, det var jo noget hun stod og fandt på imens. Jeg var bare sådan, hvad mener du? Jamen vi havde fundet ud af med hende, dengang vi øvede, at så var det sjovest lige i den scene, noget med at så skulle hun sige noget fjol inde i et eller andet. Og jeg stod bare og tænke, gud hvordan fanden er I kommet frem til det? Altås jeg blvier, det er jo også fordi jeg ikke kan noget i teaterverdenen. Jeg kender ikke noget om de processer og udviklinger og alt det. Gud hvor har I meget i spil, det må fandeme også være, have en eller anden interesse inden i den der faglighed de formår at udbrede ind i det der med at sige, hov det kan hun. Eller det kan han, eller det er godt at de gør det sammen eller... så kan de lige stå sammen i det eller. Ej du sagde noget der, det tager vi med ind. Jeg forstår ikke al den nysgerrighed de kan sætte i spil og rumme fordi... det kan de sgu bare.

Sørens mor: Ja men synes også at det er det der med, at de respekterer det børnene siger på lige præmisser som hvis det var en voksen der snakkede. Altså og det synes jeg er enormt fedt. Hvor at man... nu siger jeg man, så holder jeg det ude fra min hånd. Men det her med, at det er så nemt bare at sige, ja ja det siger du bare, fordi du har ikke oplevet verden rigtig og ikke?

Amandas mor: Jo.

Sørens mor: Og sådan noget er der ikke dernede. der oplever jeg at når børnene siger noget, så bliver der lyttet lige så meget, som hvis det var en voksen der sagde det. Og det er vildt fedt.

Amandas mor: Og det bliver også brugt til at skrive stykket.

Sørens mor: Ja lige netop.

Amandas mor: Så det produkt der kommer, det kan børnene se en sammenhæng med altså.

Lauras mor: Altså jeg synes også det var fedt, at de havde lavet den der forestilling sidst, den omkring mobning. Og det der, udover at det er fedt også at se udviklingen, det er virkelig vildt når man har været med i flere år, man kan fandeme se, hov – det stykke var godt første gang, så blev man imponeret. Nu kan man se udviklingen næste og så, jeg synes da det havde taget et kvantespring sidste forestilling. Men det der man også fik med hjem den historie, fordi mor sådan må man da ikke være eller ved du hvad. Altså der var faktisk mange af børnenes historier, de var jo taget ud af en oplevelse i virkeligheden eller... draget ud af noget de havde oplevet ikke. Så jeg tænker, det er eddermame en personlig måde at lære hinanden at kende på ikke? Hvor meget historie er med? Prøv at tænk... altså... det synes jeg egentlig er vildt at de kan rumme, uden at de sådan... altså ned med flaget lyder så voldsomt, men uden at de sådan tager det med hjem og synes nu er verden da også forfærdelig. Det er virkelig det der med, hov sådan er verden også. Så er det da godt vi har hinanden-følelsen ikke? Det tror jeg måske også det kan, den måde de bedriver det der teater på. At det er deres egne stykker ikke? Der er noget liv, som ligger til grundlag for det de udvikler.

Interviewer: Mmh. Det er en spændende måde de arbejder på dernede. Egentlig. Altså virkelig. Det er også meget sjovt, når man snakker med mange af eleverne, så har de sådan en opfattelse af, at... uden at vide hvordan det er på andre teaterskolen, så har de en opfattelse af at det der foregår nede på KAmandali'a, det må være unikt eller altså, den måde det foregår på. Og det tror jeg egentlig på nogle måder, altså det kunne de måske godt have lidt ret i. altså det er ikke fordi eksisterer andre skoler som KAmandali'a, fordi det tror jeg nu nok at der skulle gøre, men... men mere det her med, at ligesom I siger, det her med at der er ikke et manuskript på forhånd og historien er ikke fastlagt på forhånd. Og det er okay, hvis I byder ind med noget, det er jo faktisk det de skal. Jo mere de kan byde ind med, jo bedre bliver det. Det kan man også godt mærke på dem, når man snakker med dem. [De giver alle udtryk for, at være enige]. Det næste er sådan lidt et spørgsmål i forlængelse med det andet, men det er mere... altså har I følt, at KAmandali'a har sådan aktivt kunne hjælpe med noget, eller er det mere sådan... i forhold til deres udvikling eller... altså er det sådan noget der kommer snigende langsomt, eller er det bare godt for dem at være dernede, eller er det noget hvor I tænker, at det her er blevet

bedre siden de er startet på KAmandali'a, eller det her har de kunne hjælpe dem med oppe i skolen? Eller?

Lauras mor: Altså vi oplever en datter som sådan... går ind i sådan en baglås engang i mellem i sådanne nogle perioder. Altså så vil hun ikke være social, og så gider hun ikke noget og hun kan ikke finde ud af legeaftaler eller hvad fanden det hedder i den alder de har nu, og sådan nogle ting. Bare sådan en ting som under corona, det fastlåste hende helt, fordi det blev den gode undskyldning for at måtte isolere sig ikke? Bare sådan en banal ting som at vi har online undervisning ikke, jamen hun kunne relatere sig ind i, jeg ved hvad vi skal mødes om, det kan godt være at det lige nu foregår på en computer, men så kunne hun jo gå ind i det her rum og så kunne man jo høre hende i hele huset med grin, og du må ikke åbne døren, jeg er på KAmandali'a mor. Ja ja, men jeg bor her også bare ikke. Det aktiverer jo et eller andet ind i den der følelse af, at man godt kan det, man ellers får at vide eller bliver bekræftet i er svært til hverdag ikke? Så det understøtter, for Laura undeerstøtter det jo et eller andet, med det der hun tit bliver mødt med ude i verden, af det der at nu må du også lige gå ind og lege med de andre børn til den her fødselsdag, eller nu må du da også lige... du skal ikke gemme dig ovre i hjørnet til en konfirmation ikke. Fordi derinde der møder hun ikke det problem. Og det er måske også et problem mere for os andre end det er for Laura ikke? Men hvis vi bare hele tiden tillod at hun fik lov at trække sig, nu må du godt sidde med din Ipad under hele konfirmationen, så ville hun jo aldrig få trænet det der med at komme ud af den der... dårlige vane, som det kunne blive til ikke også? Så der er jo... udover at der er en interesse i at hun går til det, så er der også bare hele den der personlige udvikling i at det som er svært for mig som menneske og som ikke kommer til mig naturligt, som egentlig... ikke svarer til min alder, jamen det udvikler jeg så bare langsomme, men jeg udvikler det.

Interviewer: og det er så noget hun kan bruge i andre sammenhænge også, altså som ikke kun er noget som virker nede på KAmandali'a eller hvad?

Lauras mor: Ja og det kan for eksempel være i skoleregi, men det er også lidt noget med at hvis folk så fanger hende på det, hvis de nu siger, åh det der teater, det er noget med at I har forestillinger, det har jeg set nede i brugsen ikke. Så har du jo tændt ind i noget, hvor hun kan være eller gå ind i noget social. Også selvom det er nogen hun ikke har set i lang tid. For hun er sådan et nærhedsmenneske. Vi mennesker er farlige ikke, men hvis vi rammer hende ind i en interesse, så er vi sgu ikke så farlige.

Interviewer: Okay.

Sørens mor: Ja, jeg vil sige, at jeg tror det er de ting, vi allerede har snakket om. At det mere sådan er generelt, at det er sådan en... hvad hedder det, hvad det understøtter mere sådan generel udvikling. Og jeg vil sige altså både med Søren og egentlig også lidt med hendes storesøster, så har de haft nogle mange svære teenageår, altså nu er hun jo ikke rigtig gået i teenageårene endnu. Men hvis ikke hun havde KAmandali'a, så var der ingen tvivl om at det ville blive det. Hvor vi så har fundet ud af, at det blandt andet er ADHD. Men... hvad hedder det, jeg har oplevet flere gange det der med at der skulle noget andet til, for ligesom at redde dem eller hvad man skal sige. Og der tror jeg det her med at hun har KAmandali'a og har teater i det hele taget, det er da det der gør, at tingene kører. Og ellers... fordi hun er sådan, hun er meget meget stædig og vil ikke gå til noget som helst sport, selvom det ville være rigtig godt for hende. Hun vil ikke gå til noget som helst andet, men hun vil gerne gå til teater. Så man kan sige, at hvis ikke hun havde den interesse, så tror jeg det ville være svært at være Søren. Og hvis der ikke var det fællesskab der var dernede. så det er sådan en blanding af rigtig mange ting. Men jeg tror bare det er generelt det her med, at de udvikler nogle fede... altså også sådan vennemæssigt, kammeratskabsmæssigt, det der du sagde før om at de lavede det der teaterstykke med mobning. Hvor at de netop, de lærer rigtig meget om hinanden. De har nogle dybe snakke og... når jeg tænker at de bliver virkelige modne på nogle områder, af at gå dernede. og det kan bruges på nogle af områder, som de så har lidt svært ved ikke?

Amandas mor: Jo og jeg tror også, at det giver også sådan en tro på sig selv, og at man er god selvom man ikke er helt så normal, som nogle måske i hvert fald udgiver sig for at være for eksempel i folkeskolen. Og så også at man faktisk kan gå til noget, som har et godt fællesskab. For jeg har også indtryk af, altså Amanda har gået til mange ting, men nu går hun kun til KAmandali'a også selvom jeg gerne vil have hende til at gå til sport. Men at hun stadig går til noget og har et fællesskab, for det betyder rigtig meget i det hele taget ikke. Og i Amandas klasse går de nærmest alle sammen til håndbold, det har hun ikke lyst til. Og så er det da godt at man går til noget andet. Og det synes jeg også at mange siger rundt omkring, nu går der godt nok ikke så mange drenge lige her, men altså dem der ikke lige er håndboldpiger eller fodboldpiger, at der faktisk i Randersområdet som ikke er så stort igen, faktisk også er noget at gå til for dem, som ikke lige er til "Vi skal til kamp i weekenden og spille et eller andet i en hal". Altså det tror jeg er utrolig vigtigt.

Laura: Ja for det er ikke så konkurrencepræget vel?

Sørens mor: Jamen også fordi man kan ikke engang, og det synes jeg jo så er helt vildt, man kan ikke engang gå til gymnastik i deres alder. Fordi så er det på så højt et niveau...

Amandas mor: Ja og det er svært at komme ind i igen, for Amanda har gået meget til gymnastik som lille og ville have startet op igen, det var så også kun tirsdag de holdt, men så kører det bare.

Sørens mor: Jamen når man er den alder man er lige nu, for man kan næsten ikke starte til noget, fordi så har folk gået til det altid. Så det er supersvært, hvad det er de skal. Men der kan man altid starte til KAmandali'a, lige gyldigt hvor gammel man er. For de starter fra scratch hver gang. Det kan så være lidt kedeligt, hvis man har gået der i tre år ikke? At det er præcis de samme øvelser hver gang de starter nye op, men til gengæld så ved de det jo også. Og man kan sige, så kan pigen nærmest undervise oppe i skolen i hvordan man laver teater ikke? Så... det er jo heller ikke dårligt. Altså I må lige undskylde at jeg forstyrrer så meget, jeg er alene hjemme med to børn.

Interviewer: Det er helt okay. [Børn i baggrunden – larm]. Men det er sådan set nogle virkelig interessante ting I siger, og jeg tror vi sådan set egentlig har været igennem mange af de spørgsmål, jeg havde skrevet ned. Så det er sådan set mere, hvis... altså I snakkede lidt om sådan organiseringen nede på KAmandali'a, det her med at der er nogle forventninger til eleverne der er dernede. det er ikke bare at så sender de en seddel ud til jer, og så svarer I på børnenes vegne. Men at de måske også får noget ansvar?

Lauras mor: Men det er også fordi, det bliver en kontrakt ikke, i stedet for at det bliver sådan "Jeg betaler kontingentet, og det koster bare bum at gå til svømning, så vil jeg også selv bestemme om eleven skal komme på onsdag, for det er min beslutning for vores familie". Altså det er det faktisk ikke dernede. Nej, det her er KAmandaliøa familien, og her passer vi på hinanden, og vi kommer til hinandens fødselsdage. Og der er fødselsdag hver tirsdag, så møder man op ikke? Så der er den der kontrakt, i stedet for den der med at nogen bestemmer mere, fordi nogen køber noget af andre. Altså der er ikke den der købmandshandel, eller nu skal vi altså, nu skal vi alt muligt. Altså det er bare ligesom skoleskemaet i eftermiddag ikke?

Amandas mor: Og også fordi indholdet så er det rigtig godt, at det er i nogle faste rammer. At [hendes svar bliver afbrudt af børnestøj].

Interviewer: Så tænkte jeg sådan lidt på, at I snakkede lige om det her med at... det kan være rigtig svært for børn at starte op til noget nyt i den her alder. Men... Hvordan kan det så være, at det kan fungere på KAmandali'a? Fordi jeg tænker, at selvom de så... der er jo stadigvæk nogle børn, der er

jo stadigvæk nogle elever som har gået på holdene i længere tid eller som har lavet teater i længere tid. Så hvordan tænker I at det er... [et barn græder].

Lauras mor: Jeg har arbejdet inden for frivilighedsverdenen i en organisation, altså været organisationskonsulent. Det jeg tror der gør det lidt, fordi det er jo også en forening det her. Det er det der med, at det er ikke en forretning. Det handler ikke om at nu skal vi have DUF tilskud, og vi skal have det og det i kontingent, der er faktisk nogle principper af det her, der kommer af hjerteblod. Der er en grund til prislejet for sommerskolen, det er faktisk fordi, at så har flest mulighed og mod på at være med, fordi så kan økonomien bære det. Sådan nogle principper om det der menneske vi gerne vil stille os til rådighed over for, men hvor det ikke handler om bundlinjer og DUF-tilskud og... altså der er der en anden identitet ind i den måde at drive forening på. Det ser jeg virkelig i forhold til at have siddet og arbejdet på den anden side ikke. Det er meget sådan drift præget ikke, og det der level hvor man skulle forholde sig til det overordnet. Der synes jeg ikke at det her er drift præget, altså. Det er selvfølgelig præget af, at der skal være kunder i biksen, for ellers så har vi ikke vores gang på jord. Men det kommer af noget hjerteblod, det kommer af en identitet, der er meget stærk ind i hvad er det, der her skal kunne. For teaterverdenen, for børnene, for de frivillige og for de lærere der er hernede. Alt det her ikke?

Amandas mor: Og så er man jo også, altså tænker jeg, altså Amanda er også ved at få spat af de der start op øvelser, som de har prøvet titusind gange. Men jeg synes jo egentlig at det er et fint signal at sende, at der er faktisk altid plads til at nogen kommer ind. Og så starter vi bare lidt forfra, altså det er jo også en... at lære ikke? Og det er selvfølgelig også fordi det ikke er så konkurrencepræget, for det kan man jo ikke helt på samme måde med en konkurrencesport, hvor man skal ud og spille kamp søndag. Og man kan også få meget forskellige roller ikke, det kan også godt være man kan stå bag ved målet i håndbold, men det bliver lidt kedeligt ikke? Men de kan give alle en rolle, der også giver mening, føler jeg faktisk. Og Amanda hun har nogle gange haft sceneskræk og ville have en lillebitte rolle, og så har hun nogle gange haft storhedsvanvid og ville have den største rolle. Og det synes jeg bare de har tilpasset sig vældig godt.

Interviewer: Okay. Det giver super god mening. Altså alt det I siger med, at der ligger noget lidt mere bag deres måde at drive forening på dernede. Det kan i hvert fald også mærkes.

Amandas mor: Det er sådan en rummelighed der ligger bag ikke? Som jeg tænker, at de sætter ret meget igennem.

Interviewer: Ja, det giver super god mening. Er der noget, sådan... jeg tror vitterligt at vi er nået igennem det, som jeg egentlig gerne vil ind til. Så nu er det mere sådan, har I et eller andet som er supervigtigt for mig at vide om KAmandali'a og hvad I føler jeres børn får ud af det? Og hvordan de har det med det? Som I lige vil sige her til sidst?

Amandas mor: Nej. Jeg synes da vi har været ret godt rundt.

Lauras mor: Ja.

Interviewer: Ja. Jamen så...

Sørens mor: Nu skal jeg lige, det tænker jeg også, siger jeg så [der grines].

Interviewer: Det er bare i orden. Nå men super, så... mange tak fordi I gad deltage, det var virkelig interessant at høre.

Amandas mor: Bliver det en artikel eller noget man kan se et sted eller?

Interviewer: Ja altså på et tidspunkt gør det. Jeg sidder og arbejder på analyserne af interviewene af eleverne lige nu, og...

Lauras mor: men hvordan var det det var, de havde søgt ind på.... Er det et forskningsprojekt?

[lydfilen slukkes, da det er samtale udover interviewet]

Bilag 20: Dramaøvelser omtalt i SANS

BANG eller Sheriffen skyder på det hele

Alle i rundkreds med lidt afstand. En sherif i centrum af cirklen, der peger på en, der sammen med de to på hver sin side af den udpegede laver øvelsen. Den i midten der peger, siger bang. Den der bliver peget på, skal skynde at dukke sig, mens den på hver sin side skal skynde sig at skyde hinanden. Hvis den i midten er for langsom til at dukke sig, bliver hun skudt i hovedet af de to andre og er ude. Hvis hun hurtigt dukker sig, er det den af de to andre, der sidst siger bang og skyder, der dør.

Når der kun er to deltagere tilbage, stiller de sig med ryggen mod hinanden og hver gang sheriffen siger et tal skal de gå et skridt frem. Når tallet fem bliver sagt skal de vende sig om og skyde hinanden og vi har en vinder.

I stedet for at de døde går ud af cirklen kan de også sætte sig ned i cirklen (dette gør det sværere for de tilbageværende) og i stedet for tallet fem kunne man sige en masse ord, men i det man siger en grøntsag skal de to sidste vende sig om og skyde hinanden.

Denne øvelse bruger vi som en energizer.

Bedstemor og stolen

Sid i cirkel på stol. Flyt dig selv og stolen til et nyt sted i rummet. En går fra og er gammel bedstemor, men lader stolen stå. Hun stiller sig i modsatte ende. Hendes opgave er nu at sidde på den tomme stol. Hun må kun gå. Gruppens opgave er at sørge for, den gamle bedstemor aldrig får en stol at sidde på. Gruppen kan have to minutters planlægningsmøde. Sæt jer et mål om, hvor lang tid, der må gå før bedstemoren, får en ledig stol. Hvis man har løftet enden fra sin stol, må man ikke sidde på den igen før man har siddet på en anden stol. Ingen skubberi eller maseri. Man må ikke spærre vejen for bedstemor, men man må gerne løbe. Prøv uden at sige noget.

Denne øvelse bruger vi som en fællesskabsleg og som at leve sig ind i en rolle (bedstemoren kan også være en pingvin, en sørøver eller en anden person der bevæger sig langsomt).

Politileg

En eller to (afhængig af deltagere) er politi og resten er tyve. Rummet skal være mørkt og gerne fyldt med forhindringer såsom puder, stole etc. Tyvene skal bevæge sig fra den ene ende af salen til den anden. Politi fanger tyvene ved at fange dem med lyskeglen fra en lommelygte. Lygten må kun tændes i korte blink. Legen kan gøres avanceret ved at fangeren ikke kan fange de andre, når de står stille eller gør en bestemt bevægelse. Bliver man fanget skal man begynde forfra. Så en slags "Rød, gul, grøn, STOP" bare i mørke.

Denne øvelse bruger vi som en fællesskabsleg og er også god til at ryste en ny gruppe sammen.

Jeg er unik/speciel fordi

Siddecirkel med spredte ben.

A: Jeg er unik fordi... (jeg hader brasede kartofler, jeg bor på en bondegård, jeg har fire søskende, min bedstefar er død) Det skal være sandt, så man også samtidig kan lære noget om hinanden.

Alle andre der deler den ”unikhed” sætter sig på gulvet mellem As spredte ben i en lang række og hun siger en ny unik ting indtil ingen sidder på hende. De rykker tilbage til deres oprindelige pladser i cirklen.

Er man helt unik er det den næstes tur til at sige en unikhed.

Når legen har kørt to eller tre runder deles gruppen op og man kan evt. lave en scene om at være unik.

Denne øvelse bruger vi til at lære hinanden at kende.

Afslappende musik, lukkede øjne/ Sluk lyset-luk-øjnene-læg-dig-ned

Meditation og/eller sanserejser.

Denne øvelse bruger vi når gruppen har behov for at fordybe sig og mærke sig selv.

Tømmerflåden

En af de mest grundlæggende dramaøvelser.

Alle går rundt i lokalet og er neutrale. Eleverne må se sig selv som om de var i en boble, hvor de ikke kan se de andre, og de andre ikke kan se dem. Så optræd ikke for at imponere dine klassekammerater, men følg lærerens instruktion, så du kan få mest muligt udbytte af øvelsen som muligt.

Når de går, skal de følge disse enkle regler:

- Lyt og lær. Gør det og lær mere.
- Stød ikke ind i andre.
- Gør ikke private ting som at rette på tøj og hår, klø sig osv.
- Dette er ikke en konkurrence, hvor du skal gøre, hvad du synes lærerne vil have dig til at gøre, men gør som du bliver bedt om at gøre og gøre det så godt som muligt.
- Du får aldrig en anden chance for at lave den første improvisation.

- Og endelig er det meget vigtigt, at du - med din stemme, dit kropssprog og din holdning siger JA - og det er, hvad den næste øvelse handler om.

Læreren siger "Frys" og alle står stille og venter i denne neutrale stilling, indtil læreren siger noget andet. Læreren siger "Gå" og eleverne går igen. Læreren siger nu "Frys" og "Gå" skiftevis.

Instruer gruppen til at gå rundt i rummet. De må ikke gå i cirkler, men gå som om deres formål er at være på vej til et møde. De skal gå som neutrale personer og ikke være private (ikke klø sig i øret, ikke rette sin skjorte osv.)

Forestil jer, at I går på en tømmerflåde, så er det vigtigt at gruppen er jævnt fordelt, så tømmerflåden ikke tipper. Gå altid hen til et sted, hvor der er tomt, så vægten på tømmerflåden er jævnt fordelt.

Mens de går, får de at vide, at de bevæger sig i hastighed 5 ud af 10. Nu skal gruppen gå i det tempo, der passer til det tal du fortæller dem, hvor 10 er den hurtigste og 1 den langsomste. Løb ikke!

Tips og variationer: Gå på tømmerflåden 1. Hop 2. Rør ved gulvet 3. Skift retning - sig 'God eftermiddag', når du passerer nogen, ved at give hånd - MEN bliv ved med at holde i hånden - du kan kun slippe, når du siger Hej til en ny person.

Gå på tømmerflåden og få øjenkontakt med en anden. Gå på tømmerflåden og giv håndtryk til dem, du møder og hils på dem!

Denne øvelse bruger vi hele tiden til at bygge på og forandre. Det er gennem denne øvelse hvor de går i deres gene boble, at spillerne kan udvikle deres karakter, komme ind i en rolle etc.

Prikkende danseøvelse

Parøvelse til musik. Prik din partner, der hvor dansen skal begynde i hendes krop. Hvis du prikker hende på låret, så begynder dansen og rytmen dér og spreder sig langsomt til resten af kroppen som musikkens volumen øges. En anden variant er, at partneren danser for sig selv med lukkede øjne og det punkt på kroppen som du synes hun skal bevæge noget mere/den kropsdel hun ikke bevæger nok, prikker du. Fx hvis hun slet ikke bevæger knæene, mens hun danser, prikker du på hendes knæ og hun bliver opmærksom på at bruge dem mere. Lidt senere er det måske nakken, du prikker på etc.

Denne øvelse bruger vi som en energizer og til at få brugt hele kroppen og vise spillerne at der ikke er noget farligt ved at danse og bevæge sig (fjollet) til musik.

Kniv og gaffel

En efter en går man op på en lille scene/et usynligt kryds og siger:

Hej jeg hedder _____. Hjemme hos os, der spiser vi med kniv og gaffel.

Herefter arbejdes der med forskellige udtryk, så lederen begynder hver ny runde med at introducere/vise en ny følelse, så sætningen siges med vrede, afsky, generthed, glæde, poptøs, gammel mand, sørøver, fin dame, sej skater, cowboy etc.

Alt afhængig af gruppens størrelse bestemmer lederen om hele gruppen skal nå igennem hver ny følelse eller der bestemmes en ny undervejs. Når spillerne er lidt øvede, er der ingen grund til at vise dem det først, bare råb en følelse eller en person de skal efterligne, så godt de kan.

Denne øvelse bruger vi til at afkode den enkelte spillers mod og evner til bare at kaste sig ud i det. Øvelsen kan virke grænseoverskridende for nogle og man bør kende gruppen godt før man bruger den.

Postkassen bliver tilbage

Gruppen mellem 5 og ti personer. Den første siger: ”Jeg er en postkasse” og stiller sig an som en postkasse. Den næste stiller sig i en statue, der passer til og siger sit forslag etc. Men sig først og gør bagefter. Når alle er med i billedet, siger postkassen, hvordan næste billede skal begynde ved fx at sige: ”Hunden bliver tilbage,” hvis der var en hund med i billedet. Så gentager det hele sig, men nu begynder billedet med en hund og så fylder de andre på.

Udvidelse: Lederen kan give en overskrift fx det hele skal foregå i en parkeringskælder.

Denne øvelse bruger vi som en energizer, men kan også bruges hvis man mangler noget inspiration til at komme videre i en konflikt i en scene. Så er man ikke en postkasse, men fx et juletræ, hvis konflikten handler om at pynte et juletræ etc.

TV

En improvisationsøvelse, som også er kendt som Bænken, men her forestiller vi os, at man som publikum sidder med en fjernbetjening og kan zappe videre til næste program.

To mødes og der improviseres. På et hvilket som helst tidspunkt kan en fra salen råbe FRYS eller ZAP, fordi denne har noget nyt at tilføje til scenen. De to spillere fryser og den ene bliver erstattet af den fra salen og spillet fortsætter. Måske er den nye spiller en ny figur, der gør at den første figur også ændrer sig. Vi befinder os dog stadig i det samme sted.

Efter en del øvelse kan der udvides til, at setuppet hele tiden ændrer sig, så fx fra to posedamer på bænken ender det måske efter et par skift med et brudepar på vej op af kirkegulvet.

Man kan også lege den med at man ikke erstatter en af de andre spillere på scenen, men tilføjer sig selv i historien, men samtidig ændrer setuppet ved sin første replik. Derved ender alle spillere på scenen og når den scenen er spillet til ende skal man i omvendt rækkefølge forlade scenen, men samtidig i improvisationen have en god grund til at forlade scenen, så vi ender med de to første spillere i det samme scenarie som de begyndte i.

Denne øvelse bruger vi for at introducere improvisation til spillerne.

Total Ninja Destruction

Ståcirkel. Alle strækker hænderne knyttet mod midten og råber: ”Total Ninja Destruction” og hopper derefter tilbage i ninjapositioner. En efter en i cirkel må man nu prøve at angribe de andre med en enkel bevægelse. Hvis en modstanders hånd rammes med et slag, er denne ude af legen, der fortsætter indtil der er en vinder. Det anbefales at der sættes tempo på legen og gerne med lyd også.

Denne øvelse bruger vi som en energizer.

Molekyleleg

En stoledans uden stole. Deltagerne er atomer, som ønsker at finde sammen i et molekyle, hvis størrelse lederen af legen bestemmer.

Når lederen siger ”Molekyle 3”, skal atomerne finde sammen tre og tre i en rundkreds med hinanden i hænderne. Var der som udgangspunkt 10 med i legen, er der en i overskud. Denne er nu ude af legen.

Men den kan allerbedst bruges til at lære noget om hinanden - dem der går på samme skole gå sammen, gå sammen efter hvor mange søskende I læg har, gå sammen efter alder, hobby, klassetrin, bydel etc.

Denne øvelse bruger vi til at lære hinanden at kende.

Dans når man er vred

Der danses parvis til fx tangomusik, hvor I er modsætninger. Fx barn/gammel, tigger/konge, let/tung, glad/vrede etc.

Denne øvelse bruger vi for at lære noget om modsætninger og om følelser.

Gå og stirre

Tømmerflåde: Øjenkontakt, mens du bevæger dig, hold øjenkontakt så længe som muligt uden at dreje hovedet af led. Frys. Find øjenkontakt med en og byt plads. Frys. Find øjenkontakt med en ny og byt plads. Frys... etc.

Denne øvelse bruger vi som en energizer.

Akralle-kralle

Vi kalder den Ale lessi siconga og er mest er alt et kampråb med forskellige bevægelser og ret svært at beskrive, så her er et link til den i en afrikansk udgave, hvor ordene og bevægelserne ikke er helt de samme som vi bruger, men meningen og fællesskabsfølelse er den samme.

www.youtube.com/watch?v=XVc-H44i97w

Denne øvelse bruger vi som en energizer og ofte som afslutning på en dramatime.